

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

NALINI
SINGH

SUCH A
PERFECT
FAMILY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

NALİNİ SINGH'İN BERKLEY TİTLES ADLI ESERİ

PSİ-DEĞİŞİM SERİSİ

Duyguların Kölesi

Isı Vizyonları

Buzun Okşaması

Benim Sahip Olmak

Hazın Esiri

Ateşle Damgalanmış

Anıların Alevi

Adalet Bağları

Tutku Oyunu

Kar Öpücüğü

İhtiyaç Karmaşası

Obsidyen Kalbi

Kış Kalkanı

Umut Parçaları

Şeref Bağlılığı

PSİ-DEĞİŞİM ÜÇLÜSÜ SERİSİ

Gümüş Sessizlik

Okyanus Işığı

Kurt Yağmuru

Alfa Gecesi

Son Muhafız

Fırtına Yankısı

Rezonans Dalgalanması

İlk Ayna

Kefaret Gökyüzü

LONCA AVCISI SERİSİ

Meleklerin Kanı

Başmeleğin Öpücüğü

Başmeleğin Eşi

Başmeleğin Kılıcı

Başmeleğin Fırtınası

Başmelek Lejyonu

Başmeleğin Gölgeleeri

Başmeleğin Gizemi

Başmeleğin Kalbi

Başmelek Engereği

Başmeleğin Kehaneti

Başmeleklerin Savaşı

Başmeleğin Güneşı

Başmeleğin Işığı

Başmeleğin Dirilişı

Başmeleğin Soyu

Başmeleğin Yükselişı

Başmeleğin Ebediyeti

GERİLİM FİLMLERİ

Güneş Işığının Çılgınlığı

Kemiklerinde Sessizlik

Sekiz tane olmalıydı.

Böylesine Mükemmel Bir Aile

ANTOLOJİLER

Büyülü Bir Mevsim

(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)

Sihirli Noel Kedisi

(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

Cehennem köpeklerini sevmelisiniz.

(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

Yanıp Kavurmak

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

Karanlığın Melekleri

(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

Meleklerin Uçuşu

Vahşi Davet

Gece Vardiyası

(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

Vahşi Kucaklama

ÖZEL ÜRÜNLER

Meleklerin Piyonu

Meleklerin Dansı

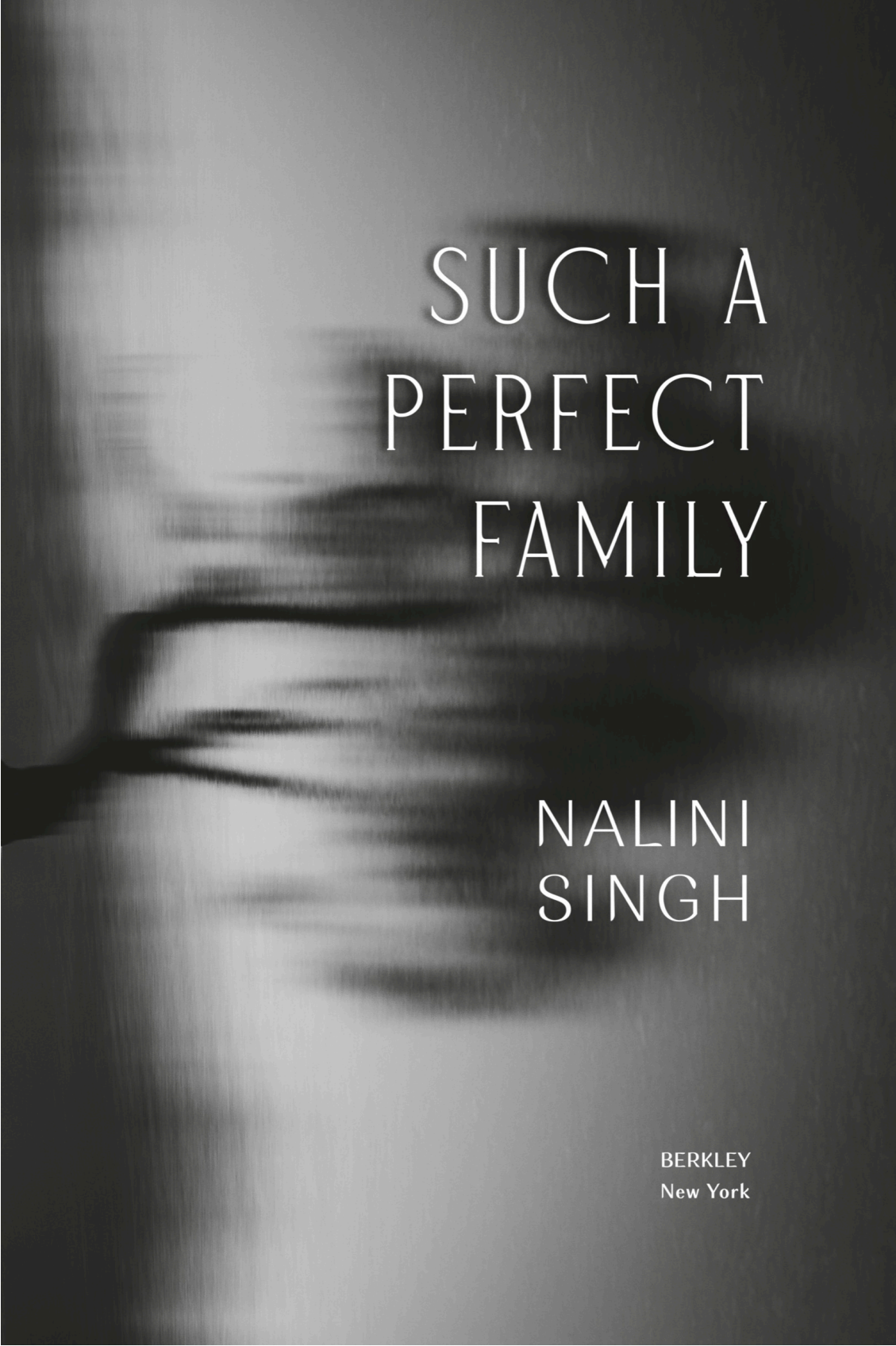
Yakınlığın Dokusu

Evlilik Teklifi İlanı

Günahın Fısıltısı

Gece Yarısındaki Sırlar

SUCH A PERFECT FAMILY

NALINI
SINGH

BERKLEY
New York

BERKLEY

Penguin Random House LLC'nin bir markasıdır.

1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2026 Nalini Singh'e aittir.

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyararak, izinsiz olarak herhangi bir bölümünü çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine olanak sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B logosu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı Rita Frangie Batour'a aittir.

Kitabın tasarımı Laura K. Corless'e ait olup, e-kitap formatına Kelly Brennan tarafından uyarlanmıştır.

İç mekan sanatı: O Wānaka Ağacı © Richarya/Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri

İsimler: Singh, Nalini, 1977- yazar

Başlık: Mükemmel bir aile / Nalini Singh.

Açıklama: New York: Berkeley, 2026.

Tanımlayıcılar: LCCN 2025024278 (basılı) | LCCN 2025024279 (e-kitap) |

ISBN 9780593549797 ciltli | ISBN 9780593549803 e-kitap

Konular: LCGFT: Gerilim Romanları (Kurgu) | Romanlar | Kurgu

Sınıflandırma: LCC PR9639.4.S566 S83 2026 (basılı) | LCC PR9639.4.S566 (e-kitap)

LC kaydı şu adreste mevcuttur: <https://lcn.loc.gov/2025024278>

LC e-kitap kaydına <https://lcn.loc.gov/2025024279> adresinden ulaşılabilir.

E-kitap ISBN 9780593549803

Ürün güvenliği ve uyumluluğu konusunda AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda'dır, <https://eu-contact.penguin.ie>.

prhid_prh_7.4a_154988313_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49

Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77

Bölüm 78

Bölüm 79

Bölüm 80

Bölüm 81

Teşekkürler

Yazar Hakkında

BÖLÜM 1

Susanne'i beş yıl önce Ekim ayının bu gününde toprağa vermiştim. Ellerim direksiyonu sıkıca kavramıştı, göğsüm sıkışmıştı; ilk sevdiğim kadının ani ve ezici anısı aklıma gelmişti. Karmaşık, sofistike Susanne Winthorpe, kırmızı elbiselerin ve topuklu ayakkabıların aşığıydı; evden asla imzası haline gelen tam makyajı ve en az bir elmas takmadan çıkmazdı.

Diya, güneşin aydan ne kadar farklıysa, ondan da o kadar farklıydı.

Ön yolcu koltuğunda duran küçük tadımlık kek kutusunu karıma uzattığımda yüzünün nasıl aydınlanacağını düşününce göğsümdeki sıkıntı kayboldu. Altı ay sonraki dini nikah törenimizden sonra yapılacak resepsiyon için bir pasta seçebilmemiz için pastaneden almamı istemişti; kayınvalidem ve kayınpederim sadece yasal olarak evlenmiş olmamızla yetinmemiş, tam bir kutlama istemişlerdi.

Yani Diya ile yeniden evlenmiş olacaktım... ve bu benim için gayet uygundu.

Kalbim sadece onun için attığı o şeyi yaparken, pasta kutusunun koltuktan kayıp yere düşmemesi için virajları yumuşak bir zarafetle almaya özen gösterdim. Diya'nın bana Mavi Göl olarak da adlandırıldığını söylediği Tikitapu Gölü'nün yanından geçerken sağımda su parıldıyordu; sabah güneşi, birkaç kanocuyu suya çekmiş parlak bir ışıltı oluştuyordu.

Umarım her ihtimale karşı dalış kıyafetleri giymişlerdir.

Yeni Zelanda'da Ekim ayının sonu bahar demekti; parlak güneş ışıdı, serin hava, kiraz çiçekleri ve mor salkımlar açmıştı; ama Los Angeles'ta doğup büyümüş bedenim için göller hâlâ buz gibi soğuktu. Kayınpederimin her sabah buz gibi göl suyuna atlayıp bir saat boyunca nasıl yüzdüğünü bir türlü anlayamıyordum.

"Bu kalp sağlığı için iyi, oğlum!"

Ardından Tikitapu Gölü arkamda kaldı, Rotokākahi Gölü veya Yeşil Göl ise önümde belirdi. Aradaki sık yeşil çalılıkların arasında, her iki gölü de görebileceğiniz bir gözlem noktası vardı. Yoluma devam ettim, hedefim Rajesh Prasad'ın her gün yüzdüğü çok daha büyük su kütlesiydi.

Çok geçmeden, yol bugün neredeyse tamamen boştu.

Prasad ailesinin güzelce düzenlenmiş ve geniş arazisine giden yola çoktan girmiştim ki, yolun hafifçe aşağı doğru eğimli kenarlarını çevreleyen yerli ağaçların ve eğrelti otlarının tepelerinden yükselen dumanı fark ettim.

En yakın kasabada duman görmek alışılmadık bir durum değildi; Rotorua, kaynayan çamur havuzları, sıcak su kaynakları ve gayzerleriyle bilinen, ayrıca rüzgarla gelip giden kendine özgü kükürt kokusuna sahip jeotermal bir şehirdi. Şehirdeki Prasad ailesinin arkadaşlarının ön bahçelerinde yakın zamanda bir obruk oluşmuştu. Küçük olan bu obruk, çoğunlukla sıcak beyaz duman bulutları çıkarıyordu; ancak daha derine inerseniz, üçüncü derece yanıklara neden olabilecek su veya çamurla karşılaşacağınızdan hiç şüphem yoktu.

Yetkililer, çukurun etrafını çitlerle çevirmiş ve incelemeler sürerken evdeki herkesi tahliye etmişti. Aile ise, kendi kişisel jeotermal manzaralarını görmek isteyenlerden para almak konusunda şakalaşıyordu. Ancak şakaların altında, evlerinin bir felaketin eşiğinde olduğu korkusu yatıyordu.

Ancak Prasad'ın evi Rotorua'nın merkezinde değildi. Şehrin ana bölümünden arabayla yirmi beş dakika uzaklıkta, berrak mavi-yeşil sularıyla Tarawera Gölü'nün kıyısında yer alıyordu; yol çalışmaları varsa bu süre daha da uzuyordu. Nadiren acil hasta vakalarıyla karşılaşan iki uzman için yeterince yakın, ancak şehirden ayrı, huzurlu bir yerleşim yeri hissi verecek kadar da uzaktı.

Tarawera Gölü'nde hiç jeotermal aktivite yoktu demek doğru olmazdı; Diya beni göl kıyısındaki sıcak su plajına gece yürüyüşüne götürdüğünde bunu büyük bir keyifle keşfetmiştim. Yıldızların altında yaptığımız yürüyüşün ardından çalılıkların arasından çıktığımızda, sudan yükselen

buharın gerçektü manzarasıyla ve gölde demirlemiş küçük teknelerin hayaletimsi görüntüleriyle karşılaştık.

Ama bu duman... çok siyahtı, çok karanlıktı, çok yüksekti.

Ağzım kurudu.

Gaz pedalına sonuna kadar bastım ve Prasadların en yakın komşuları olan üç kişilik bir ailenin arkamdan koşarak eve girdiklerini gördüm; ağızları açık, sanki bağıyorlarmış gibiydi. Onları görmezden gelerek, evin giriş yolunun köşesini döndüm ve parlak sarı bir Mini Cooper'ın arkasında ani bir frenle durdum.

Pasta kutusu yolcu koltuğunun zeminine sertçe çarptı.

"Diya!" diye bağırdım, alevler içinde kaynayan şık tek katlı aile evinin önünde arabadan yuvarlanarak inerken.

Arka planda, yemyeşil çimenlerin uzandığı, özel bir iskele ve kayıkhaneye giden yolun altında, gölün sakin dalgaları uzanıyordu; karşı kıyıdaki çalılıklarla kaplı tepeler ise geniş su yüzeyine gölgeler düşürüyordu.

Prasad'ın evi, bir zamanlar olduğu gibi, bir şaheserdi. Devasa cam paneller, zengin siyah renkte cilalanmış ahşap, yerel ağaçlar ve çalılıklarla dolu peyzaj; her unsur, manzarayı fethetmeye çalışmak yerine ona uyum sağlayan bir mülk yaratmak için özenle bir araya getirilmişti. Göl kenarındaki kasabalarda gördüğüm bazı büyük evlerin aksine, Tarawera Gölü çevresindeki evler aşırı gösterişten ziyade, sessiz, lüks bir güzelliği temsil ediyordu.

Yeni yapıların arasına sıkışmış, başka bir döneme ait, bakımlı, küçük kır evleri vardı; baharın iyice kendini göstermesiyle birlikte saksılarından çiçekler fışkırmaya başlamış, şirin, küçük, adeta birer kutu gibi evlerdi bunlar.

Prasad ailesinin evi, ödüllü bir mimar tarafından hazırlanan özel planlara göre sadece sekiz yıl önce inşa edilmişti. Ekli garaj ve üstündeki daire bile özenle tasarlanmıştı. Ana eve uyacak şekilde siyaha boyanmış garajın açılır kapanır kapısı aynı tonda ahşaptan yapılmış gibi görünürken, dairenin her iki tarafındaki üçgen cephe duvarları camdandı.

O cam artık paramparça olmuştu.

Bütün cam parçaları gitmişti, geriye sadece yansıyan ateşle yanan cam kırıkları, kömürleşmiş çimenlerin üzerinde parlayan şarapnel parçaları kalmıştı.

Oluşan büyük deliklerden ve kısmen çökmüş olan çatıdan simsiyah dumanlar fışkırırken, alevler, eğlence için tasarlanmış, geniş ve açık planlı bir mutfığa ve ortasında bataklıktan toplanmış kauri ağacından yapılmış, el yapımı bir masa bulunan yemek alanına sahip evin yan tarafından fışkırıyordu.

Binlerce dolar değerindeki kıymetli odun artık yakacak oduna dönüşmüştü.

Bütün bunlar, benim için sonsuz derecede daha değerli bir şeyi çalabilecek bir ateşi körüklemek içindi.

Bu mesafeden bile sıcaklık tenimi yakıyordu, Diya'nın çok sevdiği arabasına doğru ilerlerken yüzümü korumak için içgüdüsel olarak kolumu kaldırdım; umarım direksiyonun başında şok geçirmiş bir halde oturuyordur. Tabii ki araba boştu ve erkek kardeşinin siyah Mercedes-Benz SUV'unun ve babasının krem rengi Lexus'unun arkasına park edilmişti.

"İtfaiyeyi arayın!" diye bağırdım arkamdan koşarak gelen komşularıma.

Tarawera Gölü İtfaiye İstasyonu'nun bulunduğu binayı görmüştüm; yolun göl tarafında, büyük ahır tarzı kapıları olan siyah, kavisli bir yapıydı, çok uzak olmadığını biliyordum. Diya bana bunun gönüllüler tarafından işletilen bir istasyon olduğunu söylemişti; bunun ne anlama geldiğini, yirmi dört saat boyunca personel olup olmadığını bilmiyordum.

Eğer Rotorua'dan yardım beklemek zorunda kalsaydık...

"Zaten aradık! Ama tekrar arayıp durumun ne kadar kötü olduğunu anlatacağım!" diye bağırdı komşuların ergenlik çağındaki oğlu, ben ve babası -o tıknaz adamın adını hatırlayamadım- yangına doğru koşarken.

Şort ve askılı bir tişört giymiş, ayakları çıplak, küllü sarı saçları gevşek bir topuzdan dökülmüş anne, oğluna dönerek bağırdı: "Telefonu geri getir!"

Aradan epey mesafe olduğu için sesini zar zor duydum.

Boğazımda bir kum tanesi, gözlerimde bir yanma hissi. Evin daha geniş çevresine ulaşmadan çok önce öksürmeye başladım, duman o kadar

zehirliydi ki. Burnuma doğru kolumu kaldırıp, sulanan gözlerimle ön kapıyı görebilmek için hızla göz kırptım.

Diya ile garajın üstündeki dairede yaşıyor olsak da, onun evin ana bölümünde olacağını biliyordum. Aileye düşkün bir insandı, her şeyin içinde olmayı severdi; erkek kardeşi ve yengesinin ziyarete geldiğini görünce, bu kalabalığın dışında kalmaya dayanamazdı.

Özellikle bugün. Partiden sonraki sabah.

O geceyi, aynı zamanda en yakın arkadaşı olan görümcesiyle konuşmak için çok heyecanlı olurdu. Ve tüm bu süre boyunca, uzun bacaklarım Mini'de o kadar rahat olmadığı için şehre gitmek üzere annesinden ödünç aldığım orman yeşili Alfa Romeo Stelvio Quadrifoglio'nun sesini de dikkatle dinlerdi.

Doğrusu, Dr. Sarita Prasad'ın "orta yaş krizi geçirmeme aracı" dediği yüksek performanslı aracı sürmeyi çok seviyordum.

"Yıllarca canımı dişime takarak çalıştıktan sonra," demişti ona hayranlıkla baktığımda, "ilk evimizden daha değerli olması beni kalp çarpıntısı yapsa bile, bu inanılmaz derecede güzel şeye sahip olmayı hak ettiğime karar verdim!" Sonra da anahtarı bana uzatmıştı. "Git, eğlen. Biraz kullan."

Bu sabah, ben ana eve girdiğimde o çoktan sabah koşusuna çıkmıştı bile. Hâlâ koşu kıyafetleriyle, kıvrıkcık saçları atkuyruğu yapılmış halde, arabayı ödünç almak isteyip istemediğimi sormadan önce anahtarı bana fırlattı; yanaklarında izler bırakacak kadar geniş bir gülümseme vardı yüzünde. Arabayı benim de onun kadar sevmemden çok hoşlanıyordu—ilişkimizi garip tanışıklıktan gerçek bir aile bağının başlangıcına taşıyan şey, Alfa Romeo hakkında yaptığımız ilk konuşmaydı.

"Hayır, dostum! İçeri giremezsin!" Arkamdan gelen komşunun nefes nefese sesi, Rotorua'ya giderken üzerime geçirdiğim uzun kollu gri tişörtümün arkasını sıkıca kavramıştı. "Yangın çok şiddetli! Ön kapı çöktü!"

Haklıydı, ama Diya'yı terk edecek değildim. Lexus ve Mercedes'in varlığına bakılırsa, ev alevler içinde kaldığında içeride dört kişinin daha olması gerektiğini biliyordum, ama onlara yardım etmek otomatik bir şey olurdu, herhangi bir insan için yapacağım bir şeydi.

Diya'yı kurtarmak benim varoluş sebebimdi.

"Sağdan dolaş!" diye bağırdım komşuya. "Ben sola gideceğim! Bakalım bir yolunu bulabilecek misin!"

Diğer adam itiraz etmedi, yanan evin etrafında geniş bir yay çizerek kaçtı, ben de diğer taraftan aynısını yaptım. Ama daha yakın kaldım, o kadar yakın ki, is ve kül tişörtüme bulaştı ve sıcaklık yüzümün bir tarafına şiddetle vurdu.

Koltuk altlarımda ter birikmiş, alnımda damlacıklar oluşmuştu.

Lütfen, bebeğim, lütfen.

Evin içine girebilecek herhangi bir yolu çılgınca ararken, bu benim kafamda tekrarladığım bir mantra gibiydi. Diya'nın büyük olasılıkla nerede olacağını biliyordum: rahat kanepelerle dolu ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük duvara monte televizyonun bulunduğu geniş merkezi oturma odasında. Bu oturma odası mutfaktan ayrılıyordu, böylece mobilyalar, bitkiler ve akıllıca yerleştirilmiş sanat eserleriyle ayrılmış devasa bir alan oluşturuyordu.

Bu taraftaki cam kapıdan o alana ulaşabiliyordum; kapı panellere bölünmüştü, her paneli siyah bir çizgi ayırıyordu ve evin bu tarafının tamamını açmak için geriye doğru katlanabiliyordu. Aynı şey arka tarafta da yapılabilirdi, böylece salondan gölün muhteşem manzarasına sahip arka verandaya doğru iç mekan-dış mekan geçişi sağlanabilirdi.

Ama köşeyi döndüğümde, Dr. Rajesh Prasad'ın gurur kaynağı olan yemyeşil çimenlerin üzerinde cam kırıkları gördüm. "Bu çim benden daha iyi besleniyor!" diye şaka yapmıştı Diya'nın babası geçen hafta, Dunedin'deki bir tedarikçiden getirttiği özel organik çim gübresiyle çimleri gübrelerken.

Kapı panellerinin boş ağızlarından alevler fişkırıyordu, sıcak turuncu diller giysilerimi yalamakla tehdit ediyordu.

Göğsüm kasıldı, zar zor kontrol edebildiğim öksürükler, günde dört paket bira içen yaşlı bir adaminkine benzer bir hırıltıya dönüştü. Ses çıkaracak kadar nefes alabildiğimde "Diya!" diye bağırdım.

Tek yanıt, ateşin kükremesi ve içerideki tahtaların düşme sesiydi.

Küçük bir kağıt parçasının taşıdığı minik bir alev tişörtümün üzerine düşüp bir delik açtı. Onu silkeleyip, çok geç olduğunu bilmeme rağmen evin arkasına doğru yürümeye devam ettim; bir şekilde içeri girmeyi başarsam bile, o evin içindeki hiç kimsenin hayatta kalmış olması mümkün değildi.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu, ama bunlar toz ve dumandan kaynaklanıyordu, kederden değil. Çünkü henüz işim bitmemişti. Çimenlik alan doğrudan göle iniyordu, koşarak katedilebilecek mesafe saniyelerle ölçülebilirdi. Diya o yöne doğru sendelese bile, soğuk suya sığınabilirdi.

Panik içinde, yönünü şaşırılmış ve yanıklarla dışarı koşsa bile, o yöne doğru gitmek içgüdüsel olurdu.

Umutsuz ellerimde sıkıca tuttuğum o son umut kırıntısıyla, yavaş yavaş dönüm noktasına gelmeye başladım—

Dizlerim ve ellerim çimenlere sertçe çarptı, sağ elimin eklemleri veranda taşlarının sert kenarına sürtündü.

Çimenler bile sıcaktı. Sırtım da öyle, ev ve onu yutan alevler çok yakındı.

Ne sığağı ne de dizlerimdeki zonklamayı umursamıyordum.

Düşmemin sebebi birine takılıp düşmemdi. "Diya!" Dumanın arasından daha net görebilmek için gözlerimi kırıştırırken onu kollarımda sıkıca tuttum.

Nefesini hırıltılı bir şekilde verdi, yüzünün bal rengi teni daha önce hiç görmediğim kadar solgundu ve çiçekli elbisesi ile yeşil hırkası tenime değdiğinde sırlıklam olmuştu. Hayatta kalmak için kendini suyla ıslatmış olmalıydı. "Diya, bebeğim, seni tutuyorum! Dayan!"

Parmakları tişörtümü sıkıca kavramıştı, gözleri yalvarır gibiydi, dudakları ise kıpır kıpırdı.

Yüzündeki ifade çaresizliğin bir çığlığıydı.

Onu kollarımda tutarak ayağa kalkmak üzereydim ama şimdi içgüdüsel olarak ona daha da yaklaştım ve iyi olacağına dair güvence verdim.

Ama Diya ilk konuşan oldu. Sesi hırıltılı bir fısıltıydı, nefesi ateşten daha sıcaktı. "Annie... dediler ki... Annie hakkında... hayır..."

Vücudu gevşedi.

“Diya!” Ama gözleri kapalıydı, yüzü ifadesizdi.

“—içeri girmenin imkanı yok!” Öksüren bir erkek sesi. “Aman Tanrım! Birini bulmuşsunuz!” Komşu, Diya'nın diğer tarafına indi. “Bekleyin, bu...”

Aynı anda elime de baktım. Dumanın ve sulanan gözlerimin yarattığı bulanık görüş bile, avucumun solgun teninde parlayan kırmızı ıslaklığı gizleyemiyordu. "Kan." Bu, boğuk bir fısıltıydı ağzımdan.

Tam kırk üç günlük evli olduğum eşim kanama geçiriyordu.

O kadar çok kanıyordu ki, elbisesindeki kırmızı çiçekler değil, gözlerimle izlediğim sırada büyüyen kıpkırmızı çiçeklerdi. Kendini suya boğmamıştı; onu tuttuğum yerde tenime bulaşan kan, kıyafetlerini tenine yapıştıran kan olmuştu.

"Vuruldu mu?" diye bağırdı komşu.

Hayır. Hayır, çok fazla çiçek açmış leke var. Elbisesinde çok fazla... delik var.

"Bıçaklandım." Bu, duyulmayacak bir fısıltı şeklinde çıktı ağzından.

Mantık sınırlarını aşacak şekilde taptığım kadın vahşice bıçaklanmıştı.

Evin içinde bir şey düştü, arka taraftan göle doğru alevler fışkırdı. Turkuaz renk turuncuya döndü, göl alevler içinde bir ayna gibiydi. Sonra tüm ev titreşmeye başladı, ateş aniden tuhaf bir şekilde sessizleşti.

İlkel içgüdülerim devreye girdi. Diya'yı kucağıma alıp, "Koş!" dedim.

Arkamda alevler, dünya sessiz ve sonra... evin nefesini verip her yöne doğru patladığı gibi muazzam bir ses patlaması.

BÖLÜM 2

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 2 Aralık

Süre: 20:37

Knox Canyon Yolu'nda tek araçlı kaza yerine ulaştık. Bir kişi hayatını kaybetti: Virna Musgrave (68). İlk bakışta şüpheli görünmese de, kazayı keşfeden ve köpeğini gezdiren yerel sakin James Whitby (46), Bayan Musgrave'in yıllarca bu güzergahı her ay sorunsuz bir şekilde kullandığını ve hız sınırını asla aşmadığını belirtti.

"Hatta," dedi, "en az on derece aşağıda otururdu. Eğer arkasında sıkışıp kalırsak, komşularını - ben de dahil- çok sinirlendirirdi, ama her zaman bize sabrı öğrettiği için bir gün ona teşekkür edeceğimizi söylerdi."

"Kontrolünü kaybetmezdi. Özellikle de bugünkü gibi açık bir akşamda, kaza yaptığında hava hâlâ aydınlıktı. Arabayı görünce kontrol etmek için aşağı koştum ve kaputu buz gibi soğuktü. Orada epey zamandır kalmış."

Ayrıca, rahatsız edici sürüş alışkanlıklarına rağmen "iyi bir bayan" olduğunu ve az sayıdaki komşusu tarafından sevildiğini de belirtti. Musgrave'in evi, yolun en tepesinde bulunan en büyük mülktür.

Fren izi yoktu ve görünüşe göre yokuş aşağı giderken yüksek hızda uçurumdan aşağı yuvarlanmış. Emniyet kemeri takılıydı ve arabası kazaya iyi dayanmış yeni model bir Jeep'ti, bu yüzden uçurumun dikliği olmasaydı hayatta kalabilirdi—başına ciddi bir darbe almış gibi görünüyor ve boynunun duruşunu hiç beğenmedim.

Muhtemelen tıbbi bir olay yaşadı ve bu da aracın yoldan çıkmasına neden oldu. Bununla ilgili olarak adli tıp raporunu beklememiz gerekiyor. Teknik ekipler buradaki işlemlerini tamamladıktan sonra araç, daha detaylı inceleme için Los Angeles Polis Departmanı adli tıp tesisine çekilecek.

Dava şu an için açık.

BÖLÜM 3

Ayaklarımın yerden kesildiği o sonsuz anda, Diya'nın kanlı bedeni göğsüme yapışmışken, onu ilk gördüğüm gibi gördüm: Batı Hollywood'daki, insanlarla ve sohbetlerle dolu bir tekila barının çatısına asılı renkli ampullerin altında neşeyle gülen, kelebek gibi güzel bir kadın.

Elbisesi kısaydı ve neredeyse obsidyen renginde, koyu yeşil, parıldayan bir renkteydi; saçları omuzlarının biraz altına kadar uzanan siyah buklelerdi ve varlığı o kadar parlaktı ki adeta ışıldıyordu. O zamanlar adını bilmiyordum, ailesinin de onun dünyaya geldiği ilk andan itibaren bu parıltıyı gördüğünü anlamamıştım.

Diya. Karanlığa karşı bir ışık.

Ancak daha sonra anlamaya başladım ki, onun mum alevi içsel bir titremeye sahipti, her an sönme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bazen, karımda beni paniğe sürükleyen, sanki ay ışığı olmayan bir gecede elimden kayıp gidebilecek bir hayaletmiş gibi, maddesiz bir nitelik vardı.

Onu kaybedemezdim. Diğerlerini kaybettiğim gibi onu kaybetmek istemezdim.

Birlikte geçirdiğimiz ilk haftalarda, her gece kalbim gümbür gümbür atarak uyanırdım, onu yanımda görmek, göğsünün inip kalkmasını hissetmek, tenine dokunmak bir rahatlama olurdu çünkü bu onun gerçek olduğu ve ona duyduğum ihtiyacın bir ürünü olmadığı anlamına geliyordu. Fırtına rüzgarına karşı bir karahindiba kadar kırılgan olan bu kadın... ve ıslıl ıslıl parlıyordu.

Onun kahkahasını ilk duyduğum gece yanına gitmemek imkansızdı. Kalabalığın arasından sıyrılıp ilerlediğimi görmüş, o gece dumanlı ve bulanık bir şekilde makyajladığı o gizemli gözleriyle beni izlemişti.

Attığım her adım, kaderime bir adım daha yaklaştırıyordu beni. Vücudumdaki her bir tüy diken diken olmuştu, büyüleyici yüzümün dudakları birden kurumuştu ve kelimelerim kafamda karmakarışık olmuştu.

O biliyordu. Ben de biliyordum.

Birbirimizi tanımıyor olsak da olmasak da, işte buydu. Bizdik.

Ama ondan numarasını istediğimde, alışılmadık bir ülke kodu içeren uzun bir cep telefonu numarasını söylemeden önce iyi bir hafızaya sahip olmam gerektiğini söylemişti.

Sonra arkadaşları başka bir bara gitmeye karar vermişti ve o da bana alaycı bir meydan okuma gibi bir gülümsemeyle, tatlı, neşeli bir güzelliğe dönüşmesinin sessiz gizemiyle veda etmişti. "Yarın beni ara... numarayı hatırlarsan."

Beş hafta sonra Las Vegas'taki bir düğün salonundan kahkahalarla koşarak çıktık.

—

Ben, Tavish Advani, sana söz veriyorum, Diya Prasad, mum alevini gelebilecek her türlü fırtınaya karşı koruyacağım. Hiçbir şey ve hiç kimse aramıza giremeyecek. Sen her zaman benim yol gösterici ışığım, hayatımın geri kalanında bana eve giden yolu gösteren sıcaklık olacaksın.

Seni seviyorum, Diya. Şimdi ve her zaman.

—

Dizlerim yere sertçe çarptı. Dizlerimdeki acı yıldız patlaması gibiydi, uyluklarıma doğru titreşiyordu ama yine de Diya kollarımdaydı. Başka hiçbir şey umurumda değildi.

Homurdanarak doğruldum ve tekrar koşmaya başladım.

Komşu ayağa kalkıp öne doğru koşarken uzaktan siren sesleri duyuluyordu. Karısına ve çocuğuna olası bir kurtulan hakkında bağıırıyordu. Kadın o sırada bana doğru koştu ve birden Diya'nın diğer gün bahsettiği şeyi hatırladım. Bir hemşireydi kadın; kıdemli bir hemşireydi. Diya'nın anne babasının danışman olarak çalıştığı aynı hastanede çalışıyordu.

"Çok yakın!" diye bağırdım ona, Diya'yı muayene edebilmek için yere indirmemi işaret ettiğinde.

Arkamdaki alev topuna bakarak başını salladı ve ikimiz de Alfa Romeo'yu park ettiğim yerin karşısındaki, yolun bir tarafındaki bakımlı çimenliğe doğru ilerledik. Karımı dikkatlice yere bırakırken, "Yaralı," dedim. "Kan var." "Bıçaklanmış" kelimesini bir daha ağzımdan çıkaramadım.

Eğer ben söylemeseydim, belki de doğru olmazdı.

"Eğer kırık bir pencereden kaçmaya çalıştıysa, dışarı çıkarken yaralanmış olabilir." Hemşire konuşurken bir yandan da Diya'nın nabzını kontrol ediyordu, kulağını Diya'nın ağzına yaklaştırmıştı. "Zayıf ama mevcut nabız, sığ solunum."

Diya'nın hırkasını açmaya başladı. "En azından baskı uygulayabilmek için ana yaraları bulmaya çalışayım—gerçi itfaiye ve ambulans neredeyse buradaymış gibi görünüyor. Onlara yaralanma olabileceğini söylemiştik—"

Sesi kesildi. "Aman Tanrım." Fısıltı şeklinde.

Diya'nın elbisesinin üst kısmı kıpkırmızı olmuştu. İğrenç bir şekilde, beyazın her zerresi gölgelenmiş, sarı çiçekler kıpkırmızıya dönmüştü.

"Boynunda." Parmaklarımı yavaşça kanayan yaranın hemen üstüne dokundurdum, elim gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Bunu durdurmalıyız."

"Doğru." Birden kendine geldi. "Joseph! Tişörtünü ver bana!"

Oğlu itaat etmek için acele ederken, ben çaresizce Diya'nın elbisesinin sırlıklam olmuş ön kısmına ve diğer yerlerdeki lekelerle bakıyordum. "Bunlar bıçak yaraları, değil mi?" diye sordum, buruşturulmuş tişörtü yaraya tutarken.

Onun bana aptal olduğumu, bunların cam bir pencereden geçmekten kaynaklanan bariz yaralar olduğunu söylemesini istiyordum. Uzaktan yakından mantıklı gelen her şeye inanmaya hazırdım.

Hemşire gözlerime bakmaktan kaçındı ama başıyla sert bir şekilde onayladı, sarı saçları gölden gelen rüzgarda uçuşuyordu.

Koşan ayak sesleri, yanına gelen iki sağlık görevlisi.

İtfaiye ekibi durumu değerlendirmek için yanımızdan hızla geçti; ağır ekipmanları ayak seslerinin yerde yankılanmasına ve birbirlerine bağırıışlarının kafamda ağır bir uğultuya dönüşmesine neden oluyordu.

Sonra içlerinden biri doğrudan bize bağırdı: "Bu arabalardan herhangi birini hareket ettirebilir miyiz? Cihazı içeri sokamıyoruz!"

Bu beni birden irkiltti. "Evet!" diye karşılık verdim ve cebime uzandım, sonra anahtarlığı arabada unuttuğumu fark ettim.

Parmaklarım kot pantolonuma kırmızı çizgiler çizdi.

O rengin anlamının beynime işlemesine izin vermeden Alfa Romeo'ya koştum ve küçük paketten başka bir elektronik anahtar çıkardım. Bu, Mini'nin yedek anahtarıydı. Diya, ebeveynlerinin her biri için birer tane sipariş etmişti, böylece yanlışlıkla onları sıkıştırırsa ve kliniğe veya hastaneye gitmeleri gerekirse arabasını yoldan çekebileceklerdi.

Hemşirenin hâlâ sağlık görevlilerinin yanında çömelmiş olduğunu görünce, kocasına yedek anahtarı fırlattım ve ikimiz de araçlara atlayıp onları kasıtlı olarak bir taraftaki çimenli hendeğe doğru geri geri sürdük. İtfaiye aracı zaten garaj yolunda olduğu için, geri geri çıkmaya çalışmaktan daha kolaydı.

İtfaiye ekibinden iki kişi, aracın kontrol paneline erişebilmek için Lexus'un camını kırmıştı. Arabayı yoldan çekmek için vitesi boşa aldıklarında alarm çığlık attı. Ben de aracımı geri geri sürdükten hemen sonra Mercedes'in camını kırmak için koştum. Komşu, olanları görünce, o arabayı da yoldan itmeme yardım etmek için geldi.

Yerinden kıpırdamadı.

"Kahretsin! Bu en yeni model!" Diya'nın erkek kardeşi ben ülkeye geldikten sonra almıştı. "Muhtemelen bizim anlamadığımız bazı güvenlik özellikleri vardır!"

Lexus'un alarminin çalan gürültüsü, ateşin kükremesinin arasından geçerek beynime saplandı.

Komşu, araba yolundan uzaklaşmadan önce "Sorun yok!" diye bağırdı. "Yeterince yerleri var!"

Saniyeler sonra itfaiye aracı gürültüyle geçti.

Evin kavurucu sığağından yüzümden terler akıyordu, tişörtüm de tenime yapışmıştı. Kamyonun arkasına saklanabildiğim anda Diya'nın yanına koştum.

Sağlık görevlileri elbisesini kesip, bulaşmış kanı temizlemişlerdi.

İsa.

Bu tür izleri sayısız televizyon programında görmüştüm. Sadece bıçaklanmamıştı. Akıl almaz bir öfkeyle saldırıya uğramıştı ve bu yüzden izler birbirine karışmıştı. Dar, ince dudaklar gibi teninde... ama bir araya geldikleri yerlerde, güzel bedeni paramparça olmuştu.

Bu sabah sarı pijama şortu ve beyaz askılı bir bluz giymiş, saçlarını başının tepesine gelişigüzel toplamış halde bana omlet yapmıştı. Ayakkabısız olduğu için ancak göğüs kemiğimin üst kısmına kadar geliyordu; minyon yapılı ama tüm stadyumu büyüleyebilecek bir duruşa sahip bir kadındı.

Onun pahalı kahve makinesine lanetler savururkenki kahkahası, omletlerin kokusu ve onun yumuşak sabah kokusuyla iç içe geçmişti. "Tavish, yakışıklı adamım, sevgilim, bu bir makine." Gözleri, kontrol altına almaya çalıştığı saç tutamının altından kayıyordu. "Onu söküp parçalarına ayırmakla tehdit etmek, mucizevi bir şekilde çalışmasını sağlamayacak!"

"Öyle mi?" dedim makine neşeyle en sevdiği latteyi hazırlamaya başlarken. "İşte kanıtım. Robot; robot işte. Muhtemelen uyurken beynimizi yiyecek."

Başını sallayarak, yanaklarında beliren gülümsemeyle, "Dün gece çok garip bir rüya gördüm. Fiji'deki eski evimizle ilgiliydi. Pencereden mango ağacını görebiliyordum ve sonra onu kürekle kazmaya çalışıyordum." dedi. Aniden duraksadı. "Ah, kahretsin, istediğin gibi omletine ıspanak koymayı unuttum. Yanında garnitür olarak soteleyeceğim."

Omlet de ıspanak da midemden çıkmak üzereydi. Çünkü karımın gövdesi ıslak ve kırmızı bıçak yaralarıyla doluydu ve etrafındaki morluklar daha yeni başlamıştı.

Yanına diz çöktüm ve elini tuttum.

Solgun, nemli, cansız.

"—bir başka kurtulan!"

Ev havaya uçmuşken, bu sözlerin hiçbir anlamı yoktu.

Arkamı dönüp baktığımda, sağlık görevlilerinden biri ekipmanını toplamış ve kucağında birini taşıyan itfaiyeciye doğru koşuyordu. Evden değil, evin yakınlarından biriydi.

Uzun, koyu renk saçlar, kolsuz lacivert tulum, ikisi de sıırıslıklam ıslak. Hepsi bu.

Diya'nın baldızı ve en yakın arkadaşı, Diya'nın yapmasını umduğum şeyi yapmıştı: tek güvenli seçenek olduğu için göle atlamıştı. Ama itfaiyecinin kollarındaki cansızlığından, hayatta olup olmadığını anlayamadım.

Yanına gidip kontrol etmeliydim ama Diya'yı yalnız bırakamazdım, bırakmak istemezdim. "Ne kadar kötü?" diye sordum sağlık görevlisi karımla ilgilenirken. "İyileşecek, değil mi?"

Orta yaşlı adam bana açıkça söyledi: "Bak evlat, durum ciddi. Şimdiye kadar gördüklerime göre ondan fazla bıçak yarası var. Ne kadar derin olduklarını söyleyemem ama hepsi tehlikeli yerlerde. Onu hastaneye götürmemiz gerekiyor."

Üzerime bir gölge düştü.

"Hey, telefonunu ve cüzdanını arabadan aldım." Genç çocuktı... Joseph, evet. Uzun boylu, sıska, saçları gözlerine kadar inen ve sakalının yeni yeni çıkmaya başladığı bir çocuktı. "İnsanları aramak veya bir şeyler almak için ihtiyacın olabilir diye düşündüm. Pasaportun cüzdanının içindeydi, onu da aldım."

"Teşekkürler, Joseph." Telefonu arka kot cebime, ince deri cüzdanı da ön cebime sıkıştırdım. Pasaportu da diğer arka cebime tıktırdım.

Tam o sırada bir ambulans daha siren sesiyle sokağa girdi ve pek bir seçeneğimiz yoktu; ben Diya ile birlikte ambulansa bindim, Shumi ise diğerine yerleştirildi. Ambulansın siren sesi havayı delerken, ikinci bir itfaiye aracı da Prasad'ların evinin giriş yoluna girdi; huzurlu göl kenarı şimdi insan ve araç karmaşasına dönüşmüştü.

Bütün düşünceleri bir kenara bırakıp karımın elini tuttum ve saçlarını geriye doğru düzelttim. "Sakın ışığının sönmesine izin verme. Sakın. Şimdi değil, en kötüsünü atlattığımız şu dönemde değil."

Prasad ailesinin bizim hızlı gelişen ilişkimizden ve Las Vegas'taki kaçamak evliliğimizden memnun kalmadığını söylemek, durumu hafife almak olurdu. Henüz yirmi dört yaşına yeni girmiş olan kıymetli kızları, bir arkadaşının bekarlığa veda partisi için yedi günlüğüne Los Angeles'a gitmiş ve altı hafta sonra kendileri için tamamen yabancı bir kocayla geri dönmüştü.

Ailesinin ilk başta gösterdiği onaylamama, Diya'nın ışığını söndürmüş, beni geceleri uykusuz bırakan o tehlikeli şekilde titremesine neden olmuştu; ama o, baskı altında tükenmeyi reddetmiş, korkunç bir hata yaptığına dair inançlarına katılmayı reddetmişti.

"Her şey yoluna girecek, Tavish," demişti bana, yatağımızın kenarında ellerimi başıma koymuş, sözlerinin onu etkileyeceğinden korkarak aramızda bir mesafe yaratmaya çalışırken. "Ailemin sadece zamana ihtiyacı var." Çıplak omzuma bir öpücük kondurdu, arkamda diz çökerken bedeni sırtıma yapıştı. "Ama beni seviyorlar ve senin beni ne kadar mutlu ettiğini gördüklerinde, senin en büyük hayranların olacaklar."

Henüz o aşamaya gelmemiştik ama ailesi ve erkek kardeşi bize büyük bir parti verecek kadar yumuşamıştı ve "büyük, gösterişli, tamamen abartılı Hint düğünü" için hazırlıklar hızla devam ediyordu; bu düğün onların gözünde ilişkimizi gerçekten karı koca olarak pekiştirecekti. Düğünün tarifini Diya yapmıştı, eşim ise yaklaşan kutlama için heyecanlıydı.

"Hadi ama bebeğim," dedim ona bugün. "İkinci kez evleniyoruz, hatırlıyor musun? Bu sefer mor saçlı ve elmas kaşlı bir Elvis taklitçisi yok." Sesim titredi, göğüs kafesim kalbimi ezdi. "O zaman balayı için beni Yeni Zelanda'daki en sevdiğin yerlere götüreceksin. Söz vermiştin."

"Milford Sound'a arabayla gideceğiz," demişti bir gece, yıldızlar tepemizde parıldarken, yan yana iskelelerinin ucunda otururken; Samanyolu burada, doğduğum ve yaklaşık bir ay bir hafta önce Yeni Zelanda'ya gelene kadar yaşadığım ışıltılı metropolden çok daha parlaktı.

Ana evin içindeki gençlik odasında, gölü ve gökyüzünü gösteren, Samanyolu'nun nefes kesici ayrıntılarla bir kamera objektifiyle yakalandığı bir poster vardı. Ama insan gözümle bile o gece sayısız yıldız görmüştüm, gökyüzü elmaslarla bezenmişti.

“Yağmurda,” diye eklemişti. “Milford Sound en güzel yağmurda oluyor —yol boyunca yükselen dağlardan aşağıya doğru akan şelaleler, manzara o kadar sisli ve gizemli ki sanki bir fantastik filmde fırlamış gibi.” Başını omzuma yaslamıştı, sıcacık, mutlu ve o kadar güzeldi ki, onu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum.

İkimiz de biliyoruz ki ellerinizde kan var.

Dedektif Callum Baxter'ın sekiz ay önce, hatta bir ömür önce söylediği suçlayıcı sözlerin anısını zihnimden uzaklaştırdım. Diya'nın onun için mücadele edebilmem için aklı başında ve bütün olmam gerekiyordu; çok uzun zamandır hayatımı saran o karanlık uçuruma doğru sürüklenemezdin.

"Az sonra varacağız," dedi genç paramedik.

Diya'yı araçtan indirip acil servise götürürlerken, kimseye engel olmamaya özen gösterdim. İçeriye, kapılardan onu takip etmeye çalıştığımda personel beni durdurdu ve doğrudan ameliyata alınacağı için beklemem gerektiğini söyledi. "Servise alındığında sizi bilgilendireceğiz."

Korkudan uyuşmuş bir halde, hâlâ halka açık alanda duruyordum ki ikinci ambulansın döndüğünü gördüm. Shumi'nin indirildiğini görmek için zamanında dışarı koştum. Muhtemelen Diya ile aynı yöne gideceğini anlayınca, ekip dönene kadar ikinci ambulansın yanında bekledim.

“Şumi hakkında bana bir şey söyleyebilir misiniz?” diye sordum ve yüzlerinde şaşkınlık ifadesi görünce ekledim: “Az önce içeri aldığınız hasta. Baldızım.”

“Ah, doğru.” Çiftin içindeki kadın, kırklı yaşlarında, esmer tenli bir kadındı ve yüzünü buruşturdu. “Aileniz için gerçekten çok üzgünüm. Orada başka kimlerin olduğunu biliyor musunuz?”

“Kayınpederimin arabası oradaydı ve evden çıkmadan önce hem onu hem de kayıinvalidemi gördüm. Diğer araba Bobby'ye ait. O da Shumi'nin kocası.” Ve Diya'nın koruyucu ağabeyi. “Birlikte gelmiş olmalılar—Shumi araba kullanmıyor.”

“Ah be.” Esmer kadın, geniş omuzlu Polinezyalı partnerine baktı ve onaylayan bir baş sallama aldı. “Bak, kimseye söyleme ama tıpkı karın gibi o da bıçaklandı.”

İki elimi de saçlarımın arasından geçirdim. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Onlar sadece normal bir aile." Zenginler, evet, ama Beverly Hills seviyesinde akıl almaz bir paraları yok; ya da bununla birlikte gelen sapıklar ve diğer manyaklar da yok. "Kim gidip normal bir aileyi bıçaklar ki?"

Paramedikler hiçbir şey söylemedi, ama havada asılı kalmış kelimelerin hissini yaşadım. "Göle mi atladı?" diye sordum, en azından bir soruyu cevaplamaya çalışarak. "Şumi?"

Adam başıyla onayladı. "Boğulmamasının tek sebebi, son büyük fırtınada suya girmiş ve evin yanına sürüklenmiş büyük bir dala takılmış olması. İtfaiye ekipleri onu bulduğunda bilinci kapalıydı, yani o dal olmasaydı..."

Midem alt üst oldu. "Acaba... başka birini buldular mı?" diye sordum.

BÖLÜM 4

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 2 Aralık

Saat: 23:15

Virna Musgrave'in oğlu Jason Musgrave'e ölüm haberi verildi. Çok üzgündü ve fazla soru sormadı. Yarın sabah, haberi sindirmesi için zamanı olduğunda kendisiyle tekrar görüşeceğim.

Perez yarın geri dönüyor, böylece görevleri paylaşabiliriz—her yerde bu kadar çok para var. Jason Musgrave'in malikanesi gerçekten muhteşemdi, şık İtalyan fayansları falan her şey vardı —bilmiyorum, içimde kötü bir his var. Belki de bir şey yoktur, ama her ayrıntıyı eksiksiz hallettiğimizden emin olmalıyız, yoksa ailenin yırtıcı avukatları (sanki zenginler de aynı acımasız havuzdan avukat buluyor gibi) bizi canlı canlı yiyecek.

En azından üst düzey yetkililer henüz bana baskı yapmıyorlar. Bu durum muhtemelen yarın, Jason Musgrave şokunu atlattıktan ve cevaplar istemeye başladıktan sonra başlayacak.

BÖLÜM 5

“Hayır, dostum, üzgünüm—itfaiyecilerin başka kimseyi getirdiğini görmedik.” Erkek sağlık görevlisi omzumu sıktı. “Ama karınızı getiren ambulansın hemen ardından oradan ayrıldık. Polisler yeni bir bilgiye sahip olacaklardır.”

Partneri başını salladı. "Seni arayacakları ilk yer burası olacak, bu yüzden burada kalmanı tavsiye ederim."

“Gitme planım yok. Karım ameliyatta.” Çok fazla şey anlatan bir adam değildim ama bu sözler içimde kalmadı, gerçek bile gelmedi. Arabada karıma veda öpücüğü verip pasta almaya gittikten sonra kan ve ateşle karşılaşmak nasıl mümkün olabilirdi?

Yangından önce Diya'yı son gördüğüm an, pijama şortu ve benden çaldığı lacivert kapüşonlu kazağıyla; kazak onu tamamen kaplamıştı ama o çok seviyordu. Ayaklarında terlik vardı, saçları hâlâ başının tepesinde topuz halindeydi ve bana el sallayarak uğurladı. Henüz duş almamıştı, ben işimi hallederken duş almayı planlıyordu.

"Sanırım saçımı yıkayacağım, tam bir bukle yapma rutini uygulayacağım," demişti ayrılmadan önce. "Bu akşam beni bir randevuya çıkarabilirsin."

“Yeter ki o yeşil elbiseyi giy.” Arabadayken başımı camdan dışarı uzattım. “O elbisenin bana ne yaptığını biliyorsun. Geçen sefer seninle evlendim!”

Kahkahası coşkulu ve tatlıydı, bana öptüğü öpücük yeni evlilerin yaptığı o şapşal romantik şeylerden biriydi. Gözlerinde gölge yoktu, zaman zaman onu eziyormuş gibi görünen o ağırlık yoktu, karımın arkamı dönersem kaybolacağı korkusu içimde yoktu.

Kan—Tanrım, üzerinde çok fazla kan vardı.

Esmer tenli sağlık görevlisinin omzunda bir cızırtı duyuldu, hoparlörden acil yardım çağrısı geldiği bildirildi.

Yollarından çekildim.

Acil Servis'in halka açık alanına geri döndüğümde, neden burada kalmamı söylediklerini ancak o zaman anladım. Yangının söndüğünden mi yoksa hala devam ettiğinden mi emin değildim, ama itfaiyeciler sonunda kontrolü ele geçireceklerdi.

Ve durum değişirdi.

Olay yerinde adli tıp görevlileri. Morg'a götürülecek araçlar. Cesetler... veya ceset parçaları taşınıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Efendim." Çilli beyaz tenine karşı endişeli ela gözleriyle ve koyu mavi üniformasıyla bir hemşire yanıma geldi. "Kanıyor musunuz?"

"Ne? Hayır."

Tişrtm işaret ettiğinde, aşıağıya baktığımda kırmızı lekeler gördüm.

Diya'nın kanı.

Bu hemşire daha önce serviste görev yapmamış olmalı.

"Eşimle birlikte geldim, bıçaklanmıştı. Hemen ameliyata alındı. Onun yanında kalmama izin vermediler. Diya Prasad." Evlendikten sonra benim soyadımı almaya karar vermiş olmasına rağmen, tüm yasal belgeleri hâlâ kızkılık soyadıyla kayıtlıydı.

"Diya Advani," dedi, heceleyerek. "Beğendim."

Soyadını değiştirme işlemlerine başlama fırsatı bulup bulmadığından veya bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Başlangıç olarak ehliyetini gncellemekten bahsetmişti ama ikimiz de bu konuda acele etmiyorduk. Evliydik, bir btndk; gerisi sadece gstermelikti.

"Bir dakika bekleyin." Hemşire çıktı.

Geri döndüğünde beni tam olarak aynı yerde buldu. Hayatımda ilk defa aklımda bir plan yoktu, genellikle çevik olan beynim arızalanmıştı.

Hemşire, "Eşiniz artık bu katta değil," dedi. "İşte yoğun bakım ünitesine yakın bir bekleme alanına giden yol tarifi, ameliyattan sonra oraya getirilecek."

Elime bir kağıt tutuşturdu, sanki şu anda çok fazla yeni bilgiyi aklımda tutacak kapasitemin olmadığını biliyormuş gibi. "Yoğun bakım personeline, size ulaşmaları gerekirse nerede olacağınızı söyledim. Ancak bekleme alanına gitmeden önce, üzerinizi değiştirmenizi öneririm." Uzun kollu tişörtümü işaret etti. "Sizin için temiz bir ameliyat önlüğü buldum."

Uzatılan şeyi aldım, birdenbire Diya'nın kanıyla kaplı olduğumun farkına vardım. Tüylerim diken diken oldu. "Bekleyin," dedim o uzaklaşmadan önce. "Kayınvalidem de yoğun bakıma alınacak mı? Shumi Prasad. O da bıçaklandı."

Hemşirenin gözleri faltaşı gibi açıldı. "En yakın akrabası mısınız?"

Beynimde bir başka çıtırtı, doğru kelimeleri bulmak için bir başka mücadele. "Kocası... yangındaydı. Ailesi ülkenin başka bir yerinde yaşıyor ve onlarla nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyorum. Karım bilir ama..." Ellerimi yumruk yaptım. "Şu anda burada sadece ben varım."

"Bu durumda polisi beklemeniz gerekebilir." Acıyan bir gülümseme.

Tam o sırada ağlayan ve acıdan kıvranan bir kadın acil servise girdi ve hemşirenin benimle ilgilenecek vakti kalmadı. Shumi'nin durumu veya yeri hakkında bilgi almasını sağlayacak bir argüman bulamadan gitti. Bana verdiği kağıdı cebime sıkıştırıp en yakın misafir tuvaletine doğru yöneldim.

Dışarıdaki duvara, siyah zemin üzerinde kıvrımlı yeşil bir çizgi bulunan küçük bir çıkartma yapıştırılmıştı.

Bir bakışta, Diya ile yaptığım ilk yerel doğa yürüyüşüne geri döndüm. Bir eğrelti otunun sıkı kıvrımlı yaprağını işaret ederek, "Havaalanında sana gösterdiğim kuru deseni mi? Bu yapraklardan geliyor. Dayanıklılığın ve büyümenin sembolü," demişti.

Yavaşça gülümsedi, eli benimkine kaydı. "Burada huzurlu, değil mi?"

Neden sorduğunu biliyordum; yeni kocasının karanlığa gömülmüş, yargılamayan bir sessizliğin kucaklamasına ihtiyacı olan bir adam olduğunu anlamıştı. Kabuslarımın nedenini bilmiyordu—ona ne yaptığımı, ne olduğumu nasıl anlatabilirdim ki?—ama birçok gece beni teselli etmişti.

Sorun yok Tavi. Sorun yok.

Ormanda yaptığımız o yürüyüş sırasında bana en önemli soruyu sormuştu: "Joss kim?"

Gece boyunca tekrar tekrar haykırdığım isim, lisede çalışmak zorunda kaldığımız o ürkütücü Poe öyküsündeki kalp atışı gibi bana fısıldayan suçluluk duygusu... Sadece bu seferki acımasız bir kahkaha ve pahalı tütün kokusuydu.

Jocelyn “Joss” Wai, hayatında hiç marketten alınmış ucuz bir sigara içmemişti.

Diya, birlikte geçirdiğimiz ilk geceden beri beni fırtınalardan korumuştı; Jocelyn'in intikamcı hayaleti, hayatımın en mutlu gününde beni ziyaret etmeye karar vermişti.

O zamanlar, kendi evi dediği bu topraklardan çok uzakta, onu seven ve koruyan ailesinden çok uzakta, ikimizden daha güçlü olan oydu. Beni yankılanan bir çığlıkla uyandıran o dehşetin ardından gelen gece saatlerinde, onun benden uzaklaşmasından duyduğum korkular aptalca, hayali bir heves gibi görünmüştü.

Diya odadaki en sağlam karakterdi.

Yeni Zelanda'ya geldikten sonra karımın içindeki ışığın bazen o kadar sönükleştiğini, neredeyse tamamen yok olmaya yaklaştığını fark ettim. Günlerce yüzünde en ufak bir gülümseme bile yoktu, başının üzerinde onu boğmaya hazır gibi görünen kara bir bulut asılıydı. Kollarımda bile uzak hissediyordu, sanki takip edemeyeceğim bir yere gitmiş gibiydi.

Sorun yok! Yeterince var!

O gece çatı katında yeşil elbiseli kıza aşık olduğum günden beş gün sonra, asıl otel rezervasyonu sona erdikten sonra Venedik Sahili'ndeki daireme taşındığında duyduğum sözlerdi bunlar. Şehirde kalmaya ani bir karar verdikten sonra ailesinin onun mali durumu konusunda endişelendiğini düşünmüş ve ona mali konular hakkında endişelenmesine gerek olmadığını söylemiştim.

"Bolca param var," demiştim, yirmi iki yaşımdan beri sahip olduğum o sahil kenarındaki gayrimenkulün balkonunda durarak. "Lütfen paramı senin için harcamama izin ver."

O an bana tuhaf bir gülümseme vermişti; dünyanın öbür ucundan gelen bu nefes kesici kadın beni o kadar büyülemişti ki, buna kızmamıştım bile—çünkü o da beni benim onu sevdiğim kadar çok seviyordu.

“Senin gibi biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim, Tavish. Masal rüyalarımından fırlamış bir adam.” Parmakları çenemde, o kadar hafif bir okşama ki, neredeyse bir fısıltı gibiydi. “Seninle kendimi çok özgür hissediyorum, sanki hayatı ilk kez görüyormuşum gibi. Hiçbir filtre yok, hiçbir kısıtlama yok. Kendim oluyorum ve kendimin tümünü hatırlıyorum.”

Kahverengi plastik şişelerinde, o kadar zararsız görünen haplar... onları daha sonra keşfetmişim. Parıltı ve aşırılık diyarı Los Angeles'ta büyümüşüm; ilk düşüncem karımın parti hapi bağımlısı olduğu olmuştı. Sonra karmaşık ilaç isimleriyle yazılmış etiketleri gördüm ve bunun ecstasy veya eroin, uyarıcılar veya sakinleştiricilerle hiçbir ilgisi olmadığını anlamaya başladım.

Elimde reçeteli ilaç tutuyordum.

Hiç fark etmezdi; karım ışıldadığı zaman da, karanlığa gömüldüğü zaman da kalbimin sahibiydi.

Kapıyı iterek tuvaletlere girdim.

Hastane kadar temiz ve soğuktu, fayanslar dayanıklıydı ve lavabolar buz gibi beyazdı. Çıkardığım buruşuk ve kanlı tişörtüme bakmaya bile dayanamadım, ellerimi kurutmak için kullandığım kağıt havluların atıldığı çöp kutusuna attım.

Hafif bir hışırtıyla kayboldu.

Tuvaletler benden başka kimse yokken, kan ve is izlerinden kurtulmak için ellerimi ve kollarımı yıkadım, sonra da kağıt havlularla temizliğimi tamamlayarak yüzüme biraz su serptim. Dalgın bir şekilde kollarımın üzerindeki bazı tüylerin döküldüğünü fark ettim—ateşin sıcaklığından yanmışlardı. Ama görebildiğim kadarıyla yanık yoktu... ta ki arkamı dönüp bakana kadar.

Omuzlarımda ve sırtımın üst kısmında, alevlere yakınlığımı gösteren küçük işaretler olan, birbirine uymayan birkaç kırmızı nokta vardı; ama ciddi bir şey değildi. Karımın vücuduna saplanan dudaklar gibi değildi.

Ellerim titreyerek koyu mavi ameliyat önlüğünü giydim; rengi, bizi Las Vegas'taki düğünümüze götürmesi için kiraladığım gece mavisi Bentley'den birkaç ton daha açıktı.

“Siyah size çok yakışıyor, Bay Advani.” Diya’nın bakışları, Susanne’nin yirmi bir yaşına girdiğinde benim için diktirdiği, zamanın sınavından geçmiş pahalı bir hediye olan smokini okşarken baştan çıkarıcıydı; terzi, kaslarım geliştiğinde ve yetişkin vücuduma yerleştiğimde tadilat yaptırabilmem için dikişlerde boşluk bırakmıştı.

Diya ise beline oturan, alt kısmı ayak bileklerine kadar uçuşan, en koyu ametist rengi bir elbise seçmişti. Kolsuz, derin V yakalı elbisesiyle adeta beyaz perdeden fırlamış bir siren gibi görünüyordu.

Ona verdiğim kolye—pürüzlü bir buz sarkıtı gibi elmas bir pendentif—o V şeklindeki boşluğa mükemmel bir şekilde oturmuştu, ama süslemeye ihtiyacı olmamıştı. Diya’nın ışıltısı, Las Vegas’ın ışık, müzik ve renk cümbüşü altında dönerken herhangi bir değerli taştan daha parlak parlamıştı; güzelliği o kadar belirgindi ki, bir an için beni korkutmuştu.

Böylesine güzel, böylesine kırılgan bir kadın, bir gün paramparça olabilir.

Jocelyn paramparça olmuştu. Virna da paramparça olmuştu.

Susanne’nin sonu çok daha acı verici ve yavaş olmuştu.

“Ben Diya Advani!” Diya’nın neşeli çılgılığı, endişemin soğukluğunu yok etmişti; dünyam, tıpkı Vegas gökyüzü gibi rengarenk ışıklarla dolup taşmıştı. “Bayan Tavish Advani!”

Kalçasından tutarak onu yukarı kaldırdım ve ikimizi de döndürdüm.

Diya’nın saçları omuzlarına dökülmüş, askılı siyah topuklu ayakkabıları parmaklarından sarkıyordu ve bedeni hafif ama bir o kadar da canlıydı.

Parmaklarım lavabonun soğuk porselenine kenetlendi. "Lütfen, bebeğim." Yalvarışım ağzımdan fısıltı gibi çıktı.

Tuvaletlerin kapısı ardına kadar açıldı.

Ani gürültü patlamasıyla midem kasıldı, lavabodan uzaklaştım. Bekleme alanına giden yönlendirmeleri takip etmek için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Hastanenin ana avlusu devasa ve genişti; yüksek, cam panellerle dolu tavanı sayesinde doğal ışıkla doluydu, solumdaki sütunlarda ise karmaşık Maori oymaları vardı.

Bir uçta görebildiğim kadarıyla, birkaç kişi masalarda sessizce sohbet ediyordu.

Başka pek bir şey fark etmedim, tüm dikkatim Diya'ya yaklaşmaya odaklanmıştı. Merdivenleri kullanarak bir kat yukarı çıktım, talimatlarda belirtildiği gibi kapılardan geçtim ve vardığımı fark ettim.

Kapıların solunda yer alan bekleme alanı, şu anda boş olan birkaç büyük koltukla sınırlandırılmıştı. Bir ucunda hastanenin din hizmetleri hakkında bilgi veren bir tabela bulunurken, en büyük duvarda çarpıcı bir Maori sanat eseri yer alıyordu. Duvarın en ucunda hastanenin alışlagelmiş tabelaları ve bir yangın söndürücü bulunurken, kapıların hemen yanındaki küçük köşede bir su çeşmesi yer alıyordu.

Bekleme alanı ayrı bir duvarla çevrili oda olmamasına rağmen, sessizliğe gömülmüştü... çünkü kapıların karşısındaki tabelaya göre, koridor solda Yoğun Bakım Ünitesi ve Koroner Bakım Ünitesi'ne, sağda ise Dahiliye Ünitesi'ne çıkıyordu.

İnsanların sebepsiz yere oyalanıp geçip gittiği bir yer değil burası.

Yoğun bakım ünitesine girmek üzere olan bir hemşire, Diya'nın ameliyatta olduğunu kontrol edip doğrulasa da, Şumi hakkında hiçbir bilgi vermeyi reddetti ve aklım karmakarışık bir haldeyken, panik derimi gerip patlayacakmış gibi hissettiğim için, kendimi oyalamak adına baldızımın ailesini bulmaya çalışmaya karar verdim.

Neler olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

İlk işim Diya'nın en sevdiği sosyal medya uygulamasındaki profiline tıklamak oldu. Gülümseyen yüzü içimi burktı; fotoğraf, Prasad ailesinin bize verdiği "nişan" partisinden hemen önce çektiğim fotoğraftı.

Diya'nın ailesi bana karşı biraz daha yumuşamış olabilirlerdi ama Diya'nın düğününü kaçırmış olmalarının acısını henüz atlatamamışlardı. Rajesh ve Sarita, altı ay içinde bize tam bir Hindu düğünü düzenleyebilmek için sadece nişanlıymışız gibi davranmamız konusunda bizi ikna etmişlerdi; birden fazla güne yayılacak olan düğüne yüzlerce kişi katılacaktı ve bundan daha hızlı organize edilmesi mümkün değildi.

Onun kim olduğunu ya da mutlu olmak için neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorsunuz. Hatta on altı yaşından beri düğün fikirleri defteri tuttuğunu bile biliyor musunuz?

Bobby'nin sesi, keskin sözleri.

Diya'nın ağabeyi de, ilk geldiğimizde, benim en büyük hayranım değildi. Ama Diya'nın kız çocukça hayallerinden bahsederkenki soğukkanlılığına minnettar kalmıştım; Diya'ya hayal ettiği gibi bir düğün yapma şansının olmadığını daha sonra fark etmek beni mahvederdi.

Bobby de haklıydı. Karımın yüzü, ailesinin tüm geleneksel ritüelleri içeren eksiksiz bir tören isteğine yürekten katıldığımı söylediğimde aydınlanmıştı.

"Neden bana söylemedin?" diye mırıldanmıştım o gece geç saatlerde, yatakta yüz yüze uzanmış, çıplak bedenlerimizin üzerine ince bir çarşaf örtülmüşken. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Benim için zaten ülke değiştirdin." Parmak uçlarıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Aylar boyunca hayatımızı alt üst edecek, çılgın ve abartılı bir yapım için imza atmanı istemeye hiç niyetim yoktu."

Onun uğursuz tasvirine güldüm. "Şimdi anlat bana. Bütün rüyalarını."

Döndü, telefonunu aldı, sonra da bana sokuldu, tıpkı benim büyük kaşığıma küçük kaşık gibi, ve bana karmaşık düğün kına desenlerinin resimlerini göstermeye başladı. "Kına, kına demektir," dedi, ben bu kelimeyi anlamadığımda. "Ve, bu arada, her zaman damadımın sangeet gecemiz için benimle romantik bir Bollywood dansı öğrenmesini hayal etmiştim. Tam bir koreografiyle."

İnleyerek yüzümü onun kıvrık saçlarına gömdüm. "Buna razı olduğuma inanamıyorum ama yapacağım—ama sadece senin için."

Gülerek daha da sokuldu ve bana rüyalarının daha fazla parçasını gösterdi, terimleri tercüme edip ritüelleri anlattı. Etnik olarak yarı Hintli, yarı beyazdım; annemin kariyerini başlatan kısa ömürlü sitcom'da söylediği gibi, "elma turtası kadar Amerikalı" olarak büyümüştüm.

Klişe sözler, berbat senaryo. Dizinin ilk sezonunu zar zor tamamlamasına şaşmamalı. Ancak sitcom hızlı bir şekilde sona ererken, başrol oyuncusu "canlı, karizmatik ve şaşırtıcı derecede güzel" Audrey Advani'yi bir süperstar haline getirmişti.

Babam Anand, o eleştiriyi onun için çerçeveletmişti; Malibu'daki evlerinin koridorunda hâlâ asılı duruyordu, iki genç ve birbirine aşık

oldukları, kariyerlerinin bir sonraki aşamasına geçmek üzere oldukları uzak bir geçmişin parçası olarak.

Babam, duygusal anlar yaşadığında sık sık, “Audrey ve Anand,” derdi. “Biz birbirimiz için yaratılmıştık.”

Babam akıcı bir şekilde Hintçe konuşuyordu, ama sadece yalnız olduğumuzda veya baba tarafımdan dede ve nenemle konuşurken. Geri kalan zamanlarda Advani ailesi İngilizce konuşuyordu. Çocukken babamın çalışma odasında çok zaman geçirdiğim için Hintçe anlamayı öğrenmiştim, ama konuşma yeteneğim en iyi ihtimalle orta seviyedeydi. Gelenek ve ritüellere gelince, onlardan neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Kına," diye fısıldadım, Diya'nın nişan partisi için ellerine kına yaptırmaya karar verdiğini tamamen unutmuştum. Eve kadar gelen bir kına sanatçısıyla saatlerce vakit geçirmişti; annesi ve Shumi de o günkü şımartma ve hazırlık sürecinde ona gönüllü olmuşlardı.

Son kına deseni, Diya'nın her iki elinin sırtına ve avuç içlerine işlenmiş ince bir telkari deseni idi.

Dün gece profil resmini güncellediğinde yüklediği fotoğrafta tasarımın bir kısmını görebiliyordum. Makyaj masasında, "yaşlıları dehşete düşürmemek" için mütevazı bir şekilde kapattığı zümrüt yeşili bir sabahlık giymişti; makyajı yapılmıştı ve elini kaldırarak bana gülümserken nişan yüzüğünü gösteriyordu.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye anlattı fotoğrafı çektikten hemen sonra, "on yıl boyunca profil fotoğrafım olarak düğün fotoğrafımı kullanan o sinir bozucu gelinlerden biri olmayı planlıyorum. O zamana kadar bu gecedeki bir fotoğraf kullanacağım."

Ama... partiden çektiği fotoğrafların hiçbirini yükleme fırsatı bulamamıştı.

Boğazımda kırık bir taş varmış gibi, Diya'nın etiketlediği eski bir fotoğraftan Shumi'nin profiline tıkladım. Ve kısa süre sonra kaşlarımı çattım, küçük ekrana odaklanırken omuzlarım çöktü. Diğer kadının ailesine ait tek bir fotoğraf bile bulamadan sayfayı aşağı yukarı kaydardım.

İki yıl geçti ve hala hiçbir şey yok.

Boynum tutulmasına rağmen aramaya devam ettim ve sonunda Shumi'nin belki on dokuz yaşında bir gençle çekilmiş bir fotoğrafına denk geldim. İkisinin de gözleri aynıydı, dudaklarının şekli de aynıydı. Fotoğrafın altındaki yazı şöyleydi: Küçük kardeşim büyümüş!

Onu etiketlemişti: Ajay Kumar.

Profilinde ebeveynlerinin isimleri listelenmişti. Ve gönderilerinin en üstünde dünden kalma üç fotoğraf vardı. Birinde Shumi ile olan fotoğraftakinden biraz daha büyük bir Ajay, ikincisinde ebeveynleri, üçüncüsünde ise üçü birlikte Avustralya'nın Perth şehrindeki büyük bir altın madeninin tabelasının önündeydi.

Tatil!!

Fotoğrafın altındaki tek kelime buydu, ancak yorumlar üç kişinin de devasa kırmızı kıtanın öbür tarafına yeni vardıklarını gösteriyordu. Hızlı bir arama, Perth-Auckland uçuş süresinin yaklaşık altı buçuk saat olduğunu gösterdi. Mevcut uçuşları, kendi taraflarındaki havaalanına ulaşma sürelerini ve ardından Auckland'dan Rotorua'ya seyahat sürelerini de eklersek, buraya varmaları muhtemelen bir günden fazla sürecekti.

Shumi'nin anne ve babasının isimlerini öğrendikten sonra, onlarla iletişime geçmek için fazla zaman kaybetmedim. İlk bulduğum bilgi babasının mesleği idi; bir muhasebe firmasında ortaktı ve bilgileri firmanın internet sitesinde yer alıyordu. Kıdem seviyesine bakılırsa, tatildayken bile onunla iletişime geçebileceklerinin yüksek bir ihtimal olduğunu düşündüm.

Resepsiyonist ilk çalışta telefonu açtı ve kim olduğumu ve neden onunla iletişime geçmem gerektiğini açıkladığımda, sarsılmış bir şekilde, "Aman Tanrım. Radyoda yangınla ilgili kısa bir bilgilendirme duydum, Bay Kumar'ın ailesi olduğunu bilmiyordum." dedi. Bir an duraksadı. "Size cep telefonu numarasını vermek yerine onu aramalıyım."

"Pekala," dedim isteksizce.

"Söylemek istemiyorum..."

"Sorun değil. Tamam. Ona bunun bir aile acil durumu olduğunu söyleyin ve beni Diya'nın ABD'den gelen nişanlısı olarak tanıttın"—Prasadlar beni böyle tanıtmıştı—"ve beni aramasını rica edin."

"Hemen şimdi yapacağım," dedi, yüzünde büyük bir rahatlama hissiyle.

Telefonum iki dakika sonra gelen bir aramayla çaldı; oysa telefonumdaki dünya saatine göre Perth'te sabahın çok erken saatleriydi.

Midemdeki bulantı hissi boğazımın arkasında yanmaya başladı. İşte bu kadardı. Artık başka birinin dünyasını yıkmak zorundaydım. O anda Shumi'nin durumundan habersiz olduğumu fark ettim; bildiğim kadarıyla baldızım çoktan ölmüştü.

Ensemde soğuk bir rüzgar esiyordu, uzakta birinin telefonundan rüzgar çanlarına benzeyen bir zil sesi geliyordu.

BÖLÜM 6

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 3 Aralık

Saat: 08:10

Jason Musgrave ile tekrar konuştum. Adam bütün gece uyumamış gibiydi, ama kazanın basit olmayabileceği ihtimalini dile getirene kadar sakin ve mantıklıydı. Ben araçla ilgili bir müdahaleden ziyade olası bir tıbbi olaya odaklandım, ancak Jason ikincisine odaklandı.

Hemen annesinin kendisinden daha sağlıklı olduğunu ve kaza şüpheliyse, "onu en az çeyrek milyon dolardan dolandıran o kahrolası Romeo'ya bakmamız gerektiğini! Muhtemelen vasiyetinde yer alacağını sanıyor!" diye bağırmaya başladı.

Jason'a göre, Virna Musgrave hayattayken mal varlığı on beş milyon dolar civarındaydı. Bunu avukatıyla teyit etmek için not aldım, ancak mevcut veri tabanlarında yapılan ilk arama, kendisinin birden fazla yüksek değerli mülkün sahibi olduğunu gösteriyor.

Adli tıp uzmanı ona ulaşana kadar dava beklemede kalacak; eğer kalp krizi geçirdiyse, dava sona erecek. Morg, çetelerin birbirlerini vurmaya birkaç günlüğüne ara vermesi ve belediye başkanının özel bir talepte bulunması nedeniyle kadının sıranın en başında olduğunu söylüyor.

Jason'ın belirttiğine göre, "Romeo"nun adı Tavish Advani.

BÖLÜM 7

"Bu Tavish Advani mi?" diye sordu bir erkek sesi.

"Evet, efendim." Bir elim dizimde sıkıca kenetlenmiş halde, sesimi titrememeyi başarak bu yabancıya kızının ağır bıçak yaralarıyla hastanede olduğunu ve kocasının ve kayınpederinin de büyük olasılıkla felaket bir ev yangını sonucu öldüğünü söyledim.

"Bu bir tür şaka mı?" Shumi'nin babasının sesi yükseldi. "Sen ne tür sapık bir herifsin?"

"Keşke şaka olsaydı." Bekleme salonunun zeminindeki dayanıklı halıya baktım. "Yangın haberlere çıktı, internetten bakabilirsiniz ya da buradaki polisi arayabilirsiniz. Onlar teyit ederler. Gerçekten çok üzgünüm efendim."

Resmi nezakete başvurmak, aramızda bu küçük mesafeyi korumak kolaydı; böylece onun öfkesi ve kederi benimkine karışıp beni panik halinde bırakmasın. "Diya ve Shumi ikisi de burada, Rotorua Hastanesi'nde. Shumi hakkında bana hiçbir şey söylemiyorlar çünkü ben sadece onun kayınbiraderiyim."

Telefonu yüzüme kapattığında şaşırmadım. Haberleri kontrol edecek, polisi arayacak, benim sadece bu korkunç hikâyeyi uydurarak zevk alan bir ahmak olduğumu kendine kanıtlamaya çalışacaktı.

Hâlâ boş boş yere yere bakıyordum ki, on dakika sonra tekrar aradı ve bu sefer sesi boğuk ve titrek çıkıyordu. "Polisle konuştum. Bulabildiğimiz ilk uçakla geri döneceğiz. Oğlum Ajay şu anda yer arıyor. Hastanenin hangi servisini aramalıyım? Konuştuğum memurun elinde bu bilgi yoktu."

Ona anlattıktan sonra, "Teşekkür ederim, Tavish. Özür dilerim..." dedi.

"Gerek yok," diye araya girdim. "Bu bir kabus. Sadece ailenize iyi bakın ve bir an önce buraya gelin. Şumi'nin size ihtiyacı olacak."

“Evet, uçuş detaylarımızı onaylar onaylamaz size mesaj atacağım.” Bir an duraksadı. “Orada yalnızsın, değil mi, beta?” Ailenin genç üyeleri için kullanılan bir terimle, endişe ve özen ifadesi. “Ailen Amerika'da mı?”

“Evet.” Yerel kaya tırmanışı kulübünde tanıştığım, sıradan bir arkadaşım vardı, ama şimdiye kadar sadece dört toplantıya katılabilmişim, bu yüzden dürüst olmak gerekirse o bile arkadaştan çok tanıdıktı.

Shumi'nin babası, "Üzgünüm, şu sıralar Rotorua'da size yardımcı olabilecek tanıdığım kimse yok," dedi. "Biz Christchurch'teyiz, ama en kısa sürede orada olacağız. O zamana kadar, eminim Rajesh ve Sarita'nın size yardımcı olmaya fazlasıyla istekli meslektaşları vardır; onlarla nasıl iletişime geçeceğinizi biliyor musunuz?"

"Evet, kliniklerinin iletişim bilgilerine sahibim."

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra bekleme salonu sessizliğe büründü. O an ve en az bir saat boyunca orada tek başıma oturuyordum. O sırada bir çift daha geldi ve hepimiz kendi endişelerimize dalmış insanların donuk şefkatiyle birbirimizi görmezden geldik.

İki hemşire, ellerindeki evraklara eğilmiş bir şekilde yanımızdan geçti.

Benim yaşımdaki bir kadın, iki yüz üç nefes sonra merdivenlerden kapıdan içeri girdi. Oturduktan sonra, daha önce burada bulunmuş, bu nöbeti tutmuş birinin yorgun rahatlığıyla bir cep kitabı açtı. Ancak... sayfayı çevirmedi, orada oturduğu süre boyunca hiç çevirmedi, açık kitap sadece bir aksesuar gibiydi.

Uzun bir süre sonra yoldan geçen bir personele, Diya'nın hâlâ ameliyatta olup olmadığını öğrenmelerini rica ettim. İki dakika sonra teyit ederek geri döndü ve "Henüz başka bir haber yok, üzgünüm." dedi. Gözlerinde trajedinin bilinci vardı.

"Kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim."

"O bize ulaştığı anda birimiz gelip sizi bulacağız," dedi ve ardından yoğun bakım ünitesine geri döndü.

Bekleme salonunda daha fazla oturamayacak durumda olsam da eşimden de uzaklaşmak istemediğim için su sebiliinden su içtim, sonra da Tıp Birimine giden koridorda volta atmaya başladım. Koridor, hemşirelerin ayakkabılarının hafif hışırtısıyla, hasta odalarındaki çeşitli makinelerin

aralıklı bip sesleriyle kesiliyordu. Bir ara uzaktan bir köşeden kahkaha sesleri geldi.

Rüzgar çanının zil sesi tekrar duyuldu; melankolik, sessiz ve sesin kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde rahatsız ediciydi.

Sırtımdan yukarı doğru yayılan ürpertiye üzerimden atarak, sesin geldiği yönden uzaklaştım. Bir dakika sonra telefonum gelen bir mesajla titrediğinde, kimi beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle kaya tırmanışı arkadaşım Aleki değildi.

Merhaba Tav, haberi yeni duydum. İyi misin dostum? Çok fazla bilgi vermiyorlar ama Tarawera Gölü'nde aynı aileden iki tane daha Dr. Prasad olamaz diye düşündüm. Orada yaşadığını biliyorum. Bana mesaj at ki senin ve eşinin iyi olduğunu bileyim.

Mesajı donmuş bir halde izledim, beynim doğru düzgün çalışmıyordu. Sonra bir hemşire yanımdan geçti ve hareket beni donmuş halimden çıkardı.

Teşekkürler Aleki. Diya ve baldızımla birlikte hastanedeyim. Ben iyiyim ama onlar yaralı. Baldızımın yazdıklarını bile yazmak için çok uğraştım; ikisinin de bıçaklandığını açıklamak benim için imkansızdı.

Diğer adam hemen cevap verdi: Çok üzgünüm dostum. Yapabileceğim bir şey var mı? Söyle yeter. Ülkede ailen olmadığını biliyorum ama benim büyük bir ailem var, onlar yardımcı olur. Neye ihtiyacın olduğunu söyle yeter, kardeşim.

Teklifinin nezaketi boğazımı düğümledi. Hiç kıyafetim yok. Bana birkaç tişört alabilir misin? Parasını geri ödeyebilirim. O çocuk Joseph'e ve onun ileri görüşlülüğüne teşekkürler.

Aleki, "Bana geri ödeme konusunda endişelenme," diye yazdı. "Şimdi gidip ödeyeceğim. Ayrıca, dairede sadece bir yatak odam var, ama ihtiyacın olursa kanepemizde kalabilirsin. Daha fazla mahremiyet istersen, etrafta sorabilirim, birileri senin için bir oda bulacaktır."

Bu, geride bıraktığım ışıltılı metropolden çok daha küçük bir kasabada olduğumu gerçekten hissettiğim ilk seferdi. Los Angeles'taki sıradan bir spor salonu arkadaşının bu kadar yardım eli uzatacağını hayal bile edemezdim. Teşekkürler Aleki.

Koridorda yüzüncü müydü, iki yüzüncü müydü bilmiyorum, turumu atarken bekleme alanının yakınında polis memurlarını gördüm. Biri üniformalı, diğeri üniformasızdı. Üniformalı olan yirmili yaşlarının ortalarında Asyalı bir adamdı, sivil kıyafetli olan ise kır saçlı, topuz yapılmış, teni pembe alt tonlu soluk yaşlı bir kadındı.

Lacivert takım elbise, şık siyah ayakkabılar, bir kadın için uzun boy.

İkisi de beni aynı anda fark etti ve bana doğru gelmeye başladı. Sevdikleri hakkında haber bekleyen diğeri üç kişinin donuk merakını görmezden gelerek, polislerle yarı yolda buluşmak için hızla adımlarımı artırdım.

"Ailenin geri kalanı?" diye sordum, onlar bir şey söyleyemedi. "Başka kimse—"

"Gizlilik için biraz daha aşağıya inelim," dedi kadın ve bu kadar yakından hem ağzının ve gözlerinin etrafındaki ince kırışıklıkları hem de takım elbisesinin vücuduna nasıl oturduğunu görebiliyordum. Elli yaşlarının ortalarında idi ama formda ve kaslıydı. Sol bileğinde taktığı spor saatine bakılırsa muhtemelen koşucuydu.

Bekleme alanından kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, "Üzgünüm, ama bulabildiğimiz tek kurtulanlar Diya ve Shumi Prasad. Diya'nın nişanlısınız, Shumi'nin de baldızınız olduğunu doğru mu anladım?" dedi.

Başımı ani ve sarsıntılı bir şekilde salladım. Kemiklerim birbirine bağlı değilmiş gibiydi, hepsi akışkan ve uyumsuzdu. "Diya benim karım. Kaçarak evlendik. Las Vegas'ta evlendik. Elvis nikahımızı kıydı." Hayatımı sonsuza dek değiştiren o gecenin anlık görüntüleri gibi, kesik kesik parçalar halinde ağzımdan döküldü.

Gösterişli plastik çiçekler, elmaslarla süslü beyaz deri, hoparlörlerden gelen cılız müziğe kalçalarını sallayan sırttan orta yaşlı bir adam... ve elinde gerçek çiçeklerden oluşan bir buket tutarken gülen Diya. Dışarıya, benim yüksek fiyat ödediğim gül yapraklarının yağmuru altında koşarak çıkmıştık; Diya daha sonra saçlarımdan bu çiçek kokulu cennet parçalarını toplamıştı.

"Özür dilerim." Kaşlarının arasında hafif bir çatmayla, dedektif ceket cebinden çıkardığı küçük spiralli deftere bir not aldı.

"Kim..." Öksürdüm, boğazımı temizledim. "Evde başka kim vardı?" Diya'nın ebeveynlerinden biri hastaneye veya kliniğe çağrılmış olabilir ya da Bobby, Shumi'yi bırakmış ve... ne olmuş olabilir?

SUV aracı oradaydı.

Eğer gölün etrafında yürüyüşe çıksaydı, yangını görür ve koşarak gelirdi.

Umut ışığına tutunmaya, onu yakalamaya çalışıyordum.

Dedektifin gözlerinin köşelerindeki ince çizgiler, minik vadilere dönüştü. "Patlama nedeniyle söylemek zor. Evde yanıcı madde var mıydı biliyor musunuz? Barbekü için gaz tüpleri?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım. "Hayır, ben—" Aniden bir anı canlandı, Diya'nın babasının o sabah söylediği bir şey. "Belki tekne için yakıt? Sanırım Diya'nın babası, bir dahaki gelişinde Bobby'den biraz almasını istemişti—genellikle tekne evinde saklanırdı sanırım, ama Bobby geldiklerinde onu evde veya verandada bırakmış olabilir?"

"Bobby kim?"

Beynimdeki döner tablada bir başka tıkanıklık, bilgiyi ortaya çıkarmak için uzun bir duraklama daha. "Diya'nın erkek kardeşi. Herkes ona Bobby der." Onun gerçek adının bu olmadığını, onunla ikinci kez görüşene kadar bilmiyordum bile. "Yasal adı Vihaan. 'Bobby' nereden geliyor bilmiyorum." Muhtemelen kimsenin bana açıklamayı düşünmediği çocukluktan kalma bir şey.

Polis memuru derin bir nefes almadan önce bir not daha aldı. "Olay yeri inceleme ekiplerinin içeri girmesi henüz güvenli değil," dedi. "Yangın büyüktü ve itfaiye ekipleri, geriye kalan sıcak noktaların olmadığından emin olmak istiyor." Nefesini verdi. "Ancak, en az iki kişinin cesedine rastladıklarından oldukça eminler."

Cildime buz gibi bir hisle duvara yaslandım, bir elim soğuk yüzeye dayanmıştı. Hangi ikisi? "Hastaneyle görüştün mü? Diya'nın anne ve babası kendi klinikleri olmasına rağmen bazen burada doktor olarak çalışıyorlar." Yeni Zelanda'daki sistemi bilmiyordum, kayınpederim ve

kayınvalidemin düzenli danışman mı yoksa özel durumlarda mı çağrıldıklarını bilmiyordum. “Doktorlar Rajesh ve Sarita Prasad.”

“Klinikle görüştük ve eğer hastanede olsalardı diğer personel tarafından çoktan haberdar edilmiş olurlardı—ama yine de kontrol edeceğim.” Küçük defterdeki bir diğer not: “Polis memurları ayrıca Bobby ve Shumi Prasad'ın evine de gittiler ve kapıyı çalmalarına rağmen kimse cevap vermedi—ve evde kimsenin olduğuna dair bir işaret yok. Kayınbiraderiniz Tarawera Gölü'ndeki evde değil miydi acaba?”

“Hayır. Onun SUV aracı oradaydı ve Shumi araba kullanmıyor.”

Kaşını kaldırarak, "Ehliyeti tam ve adına kayıtlı son model bir Audi'si var. Emin misiniz araba kullanmıyor?" dedi.

“Ben—” Kaşlarımı çatarak başımı salladım. “Hayır, onu çok uzun zamandır tanımıyorum.” Ülkeye ayak basalı sadece bir ay kadar olmuştu, Prasad ailesinden herhangi biri hakkında kesin sonuçlara varmak için yeterli bir süre değildi. “Bobby onu her zaman arabayla götürüyor, bu yüzden öyle varsaydım.”

"Bugün herhangi bir yerde olmayı planladığından bahsetti mi?"

"Dün gece hiçbir şey söylemedi."

"Dün gece mi?"

“Prasad ailesi Diya ve bana bir nişan partisi düzenledi.” Şimdi her şey gerçeküstü geliyor; kahkahalarımızın yankıları ve kadınların süslü lehengaları ve elbiselerinin anıları, Dali tarzı bir kâbus gibi.

Kırılmış, eriyor...yanmış.

"Evlendiğinizi söylemiştiniz sanırım."

“Diya’nın ailesi, kültürel olarak Las Vegas’taki törenimizin sadece nişan olarak sayıldığını, çünkü henüz dini bir tören yapmadığımızı söyledi. Şimdilik birbirimize halk önünde karı koca diye hitap etmememizi rica ettiler.”

“Yani evliliğinizde bir gerginlik mi vardı?” Bu soru, neredeyse savunma mekanizmamı aşacak kadar nazik bir ses tonuyla sorulmuştu. Neredeyse.

“Diya ailenin en küçüğü. Ona kızgın kalamazlardı.” Sesimdeki titreme gerçektir, Diya'ya olan sevgim hayatımda hissettiğim en saf şeydi. “Özellikle

de Hindu törenine razı olduktan sonra.” Gözlerimi sıkıca kapattım, nefesim ciğerlerimde tıkanmış gibiydi.

"Onu herkesin önünde eşim diye çağırmamak konusunda ne hissettiniz?"

“Diya bir etkinlik planlayıcısı.” İster altmışıncı yaş günü partisi olsun ister kurumsal ödül töreni, bir müşterinin vizyonunu hayata geçirmekten daha mutlu olduğu bir an yoktu. “Hayallerindeki düğünü planlamak için çok heyecanlıydı.” Ailesi ona neredeyse sınırsız bir çek yazmıştı. “Onun için seve seve kabul ettim; tek önemsemişim şey onun benim olmasıydı.”

Dedektifin soğuk gri gözlerine baktım. "Sarita ve Rajesh nişan partisi için bu şık otelin balo salonunu kiraladılar ve Shumi iyi bir terzi; Diya'nın kısa sürede terzi randevusu alamadığı bir dönemde, mağazadan aldığı kıyafeti özel dikime dönüştürmeyi başardı." Tavus kuşu mavisini ve canlı yeşil, pembe detaylar ve altın işlemlerle bezeli lehenga, Diya'yı bir tanrıça gibi göstermişti.

Diya'nın babası, erkek kardeşi ve ben, dar mandarin yakalı ve tunik tarzı üstleri olan siyah şervani takımları giymiştik; annesi ise altın ipekten zarif bir sari giymişti. Shumi ise altın detaylı pembe bir lehenga giymişti. İki yakın arkadaş, fotoğrafların mükemmel olması için tüm ailenin kıyafetlerini koordine etmişti.

Shumi ve Bobby, Diya'ya saç ayırma çizgisi boyunca uzanan, yirmi iki ayar altından yapılmış zarif bir saç süsü hediye etmişlerdi; küçük kolye ucu ise alnının hemen üstünde duruyordu. Diya bana bunun maang tikka diye adlandırıldığını söylemişti. Kükeleri ve bilezikleri ise anne babasının hediyesiydi ve düğünden önce daha fazla takı da gelecekti.

Diya, ağır altın bilezikleri gösterirken şaka yollu, "Hintli bir gelin kendi ağırlığı kadar altın takmalıdır, yoksa ailesinin temelleri yıkılır," demişti ama gülümsemesi sevgi doluydu. "Annem bunları kendi düğününde takmıştı."

Bana yöneltilmiş şefkatli bir bakış. "Bir gün, kızımız da bunları giyebilir."

“Harika bir geceydi,” dedim, tek istediğim onu tekrar görmek, tekrar kucaklamaktı; o, tüm hayallerimin, tüm umutlarımın kaynağıydı. “Parti gece yarısından sonra da devam etti, herkesin keyfi yerindeydi.”

“Erkek kardeşi de mi?” İnce bir soru. “Kız kardeşiyle kaçmanız hakkında ne düşündü?”

“Başlangıçta pek hoşuna gitmemişti,” dedim, çünkü polise kolayca yalanlayabilecekleri bir şey hakkında yalan söylemenin bir anlamı yoktu. “Ama dün gece beni arkadaşlarıyla birlikte balık tutmaya davet etti.” Bana ısınmaya başladığına dair bu işaret beni o kadar rahatlatmıştı ki, oltaya balık takma fikri beni biraz tedirgin etse de, hayır demek bir seçenek olmamıştı.

Benim tekneyle geçirdiğim zamana dair fikrim, bir yatta şampanya yudumlamaktı.

“Gülüyor, saçma sapan konuşacağımızı, bira içeceğimizi, eve dönerken balıkçıdan levrek alıp kendimiz yakalamış gibi yapacağımızı söylüyordu. Kahretsin. Lanet olsun.” Duvara yaslanıp ellerimi saçlarıma daldırarak oturdum. “Hepimiz çok mutluyduk. Anlamıyorum.”

Dedektifin yüz ifadesi bana bakarken yumuşamış gibiydi. "Olay yeri inceleme ekipleri içeri girdiğinde daha somut bilgilere sahip olacağız, ancak şu anda kayıp üç aile üyesinden birinin yangın sırasında evde olmama ihtimali var."

“Her iki doktorun da takip ettikleri hastaları olduğu ve günün her saatinde telefonlarına cevap verdikleri bilindiğinden, kayıp üyenin Bobby Prasad olma olasılığı yüksek. Ancak kimlikleri veya ölü sayısını bir süre daha teyit edemeyeceğiz. Önemli hasar var ve enkaz geniş bir alanı kaplıyor.”

Mide bulantısı ağzımda sulu bir tat gibiydi.

O şiddetli ses patlaması. O simsiyah ve tehlikeli duman.

Adli tıp ekibinin elinde çalışabileceği tek şey kemik parçaları olabilir.

BÖLÜM 8

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 3 Aralık

Saat: 11:17

Tavish Advani hakkında yapılan arama, Venice Beach'te lüks bir adresi ortaya çıkardı. Ayrıca Jocelyn Wai ile ve daha spesifik olarak onun ölümüyle olan bağlantısını da ortaya çıkardı; itiraf etmeliyim ki, bunu hiç beklemiyordum. Perez de beklemiyordu. İkimiz de Jason Musgrave'in kederden dolayı çılgın suçlamalar ortaya attığını düşünüyorduk, ama adam haklı olabilir.

Wai davasının başındaki Dedektif Gina Garcia'ya bir mesaj bıraktım.

BÖLÜM 9

"Ben Kıdemli Dedektif Çavuş Rose Ackerson," dedi polis memuru sonunda. "Ve bu da meslektaşım Polis Memuru Jeffrey Wong."

"Tavish Advani." Bu bir refleksdi, düşünmeye gerek yoktu—çünkü belli ki kimliğimi zaten gayet iyi biliyorlardı.

"Neden aşağıya inip orada daha fazla konuşmuyoruz?" diye önerdi Ackerson, sivil kıyafetli iki kişi meraklı bakışlarla yanımızdan geçtikten sonra; muhtemelen bir hasta odasına giden ziyaretçilerdi. Bu kesintinin ardından, laboratuvar önlüğü savrulan bir doktor aceleyle yanımızdan geçti.

Omuzlarım kilitlendi. "Diya'dan ayrı kalmak istemiyorum."

"Daha önce görüştüğümüz personel, ameliyatın biraz daha uzun süreceğini söyledi. Siz ise o zamana kadar iyileşmiş olacaksınız."

Onun güvencesine rağmen, kalkıp kapılara kadar olan kısa mesafeyi yürümek, ardından da geniş avluya inen merdivenleri çıkmak için tüm irademi kullanmam gerekti... ki avlu artık güneş ışığıyla yıkanmıyordu, dışarıdaki dünya sandığımdan çok daha karanlıktı. Saatlerce, Diya tüm zaman boyunca ameliyattaydı.

Karnım -boş olduğunu fark ettim ama gerçek bir açlık hissi yoktu-kasıldı.

Yaya trafiğinden uzakta, geniş bir duvarın yanında durduk.

"Yedek kıyafet bulmuşsun." Ackerson ameliyat önlüğümü işaret etti.

"Bir hemşire bana verdi, değiştirmemi söyledi. Sanırım kanlı tişörtüm hijyenik değildi." İki, belki de üç kişi ölmüşken ve hayatımın aşkı ameliyathanede ağır yaralı yatarken, baldızı da başka bir odada yaşam mücadelesi verirken kıyafetlerden bahsetmek gerçeküstü geliyordu.

Ackerson başını salladı. "Tişörtünüze delil olarak ihtiyacımız olabilir. Bekleme salonunda mı?"

"Hayır, onu acil servis yakınındaki tuvaletlerin içindeki çöp kutusuna attım."

Ackerson meslektaşına başıyla onay verdi ve o da hastanenin bu bölümüne girdiğim yöne doğru yürüdü. "Olay yerinden ayrılmanıza gerçekten izin verilmemeliydi," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bir suçun tanığısınız."

"Beni durdurmaya çalışsaydın seninle kavga ederdim." Kollarımı kavuşturdum. "Diya kanlar içinde ve baygınken ambulansla yalnız başına gitmesine asla izin vermeyecektim." Hastaneye ulaşmadan önce ölebilirdi.

"Bunu anlıyorum. Shumi Prasad'ın ailesini arayan siz miydiniz?"

"Bunu bilmeleri gerektiğini düşündüm." Bu işin gidişatını hiç beğenmiyordum; sesi yumuşak olsa da, sorularında beni rahatsız eden hafif bir alt ton vardı. Babamın ne diyeceğini biliyordum: Sus ve bir avukat tut. Ama soruşturmanın bu kadar erken aşamasında bunun nasıl görüneceğini de biliyordum.

Başka bir yol izlemek zorunda kaldım.

"Bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? Nasıl yani? Orada bile değildim." Sesime inanmazlık ve şok katmak hiç de zor olmadı. Oscar ödüllü bir aktrisin oğlu olabilirim, ama o an aynı zamanda ameliyattan sağ çıkamayabilecek bir karısı olan, kederli ve öfkeli bir kocaydım.

Ackerson sorumu görmezden geldi. "Bobby Prasad'ın orada olduğunu varsayarsak, bir aile toplantısı gibi görünen bu etkinlikte neden yoktunuz?"

Bunu düşünmemeye, Prasad ailesinin bizim kaçarak evlendiğimizi öğrendikten sonra nasıl tepki verdiklerini hatırlamamaya çalışıyordum. Diya, Auckland'a uçuş için uçağa binene kadar onlara söylememişi bile; LAX'teki pist, uçakların kalkış veya iniş yapmasıyla sürekli hareket halindeydi.

Mesajı gönderdikten sonra telefonunu kapattı. "Ups," dedi göz kırparak. "Sanırım gemideki Wi-Fi çalışmıyor."

Bu taraftaki biyolojik güvenlik kontrolünden çıktığımda üç asık suratla karşılaştım ve Shumi'nin Diya'ya sarılmak için koşarken attığı sevinç çığlığını duydum. Elinde, üzerinde gümüş simlerle "Tebrikler" yazılı, parıldayan bir balon vardı ve onu Diya'nın bavuluna bağlamıştı.

Yeni baldızım, kocası ve büyük Prasad ailesi bana ve Diya'ya ulaşmadan önce "anne babanın" "çok kızgın" olduğunu fısıldamayı başarmıştı. Yüzlerini gördükten sonra uyarıya ihtiyacım yoktu, ama yine de Diya'ya olan sadakatini takdir etmiştim.

"Diya'nın ailesi birbirine çok yakın," dedim bugün, dışarıdan birini suçlamak için bir neden arayan bu dedektife. "Shumi ve Bobby -ya da sizin dediğiniz gibi sadece Shumi- muhtemelen çay veya kahve içmek ve parti hakkında sohbet etmek için uğramışlardır."

"Ve atıştırmak için çok fazla artan yemek vardı. Kaplar tezgahların üzerinde yığılmış ve buzdolabına tıktırılmıştı." Sarita ve Rajesh, yemek servisi ve diğer personele istediklerini almaları için talimat vermişti, ancak yine de açılmamış birçok kutu kalmıştı, bu yüzden Bobby ve Shumi bir kısmını almıştı, geri kalanı ise bizimle eve geldi.

"Hem kayınvalidem hem de kayınpederim tüm hafta sonu izinliydi; sadece acil hasta durumlarında görev alabiliyorlardı. Herkes evdeydi ve birlikte rahatlayabiliyordu."

"Sen hariç."

Zihnim, o sabah evde olsaydım neler olabileceği, neler yapabileceğim düşünceleriyle beni işkenceye maruz bırakmak istiyordu. "Diya," dedim, içimde beliren suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak, çünkü bu beni polisin kolay hedefi haline getirecekti, "benden şehir merkezindeki bir pastaneye gidip düğün pastamız için düşündüğü lezzetlerden bir kutu örnek almamı istedi."

Dışarı çıktığımızda, bana Alfa Romeo ile etrafta hızla dolaşmanın tadını çıkarmamı söylemişti; Tarawera Gölü'ne giden ve gelen virajlı yolda hız sınırını aşmayı sevdiğimi biliyordu. Yeşil tepelerin manzarası, Mavi ve Yeşil Göllerin derin tonları, hatta dağların yükseklerindeki puslu hava... Los Angeles'a hiç benzemiyordu ama oranın yemyeşil sessizliğini, beton bariyerlerin ve otoyolda geçen sonsuz saatlerin olmamasını sevmeye başlamıştım.

"Los Angeles'taki işinizi bırakıp buraya mı taşındınız?"

Tenimin altında bir sıcaklık hissettim, konuşmanın yönündeki ani değişiklikle kaslarım kasılmaya başladı.

Ackerson'ın Virna hakkında bilgi sahibi olması imkansız.

O, ben Diya'yı o çatı katındaki barda görmeden aylar önce ölmüştü.

Dedektife, "Diya ile tanışmadan önce işten ayrıldım," dedim. "Bir değişiklik istedim." Yalan doğru çıkacaktı; şirket asla kirli çamaşırlarını ortaya dökmeyecek, Ackerson'a Virna'nın oğlu Jason'ın öfke nöbeti geçirip hatırı sayılır yatırım portföyünü şirketten çekmekle tehdit etmesinin ardından iki güvenlik görevlisi tarafından dışarı atıldığımı asla söylemeyecekti.

"Tavish, artık bu firmanın senin için uygun bir yer olduğuna inanmıyoruz." Beyaz saçlı kıdemli ortağın yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. "Virna ile ilgili durumu göz ardı edemeyiz maalesef." Gözlerini hafifçe kırıştırdı. "Ne düşünüyordun, sevgili oğlum?"

Sorun buydu, düşünmemiştim.

Oğlum, yediğin yere pisleme sakın.

Keşke babamın bilgece tavsiyesini çok geç olana kadar hatırlasaydım.

"Şu anda çalışıyor musunuz?" Ackerson'ın sesinde yargılayıcı bir ton yoktu, ama ne demek istediğini anladım.

Yüz ifademi kontrol altında tutmak için tüm yeteneğimi kullanmam gerekti. "Ülkeye geleli sadece beş hafta oldu; hangi sertifikalara ihtiyacım olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama bu arada uzaktan bir işe girdim; bir iş dergisi için hisse senedi analizleri yapıyorum."

Ackerson bir not daha aldı. "Güncel adresinizi alabilir miyim?"

Yön değiştirmedeki ani değişikliğe yine de aldırış etmedim—LAPD'den Dedektif Callum Baxter da aynısını yapmıştı. Babam bunun hedefi şaşırtmanın, sendelemesini sağlamanın bir yolu olduğunu söyleyerek beni uyarmıştı. "Diya'nın ailesiyle birlikte yaşıyoruz... yaşıyorduk."

"Geleneksel kurulum mu?"

"Hayır. Sadece kolaylık olsun diye." Bu polisin karımın taşınmaya hazır olmadığını bilmesine gerek yoktu; hayatı boyunca ailesiyle yaşamıştı. Bunun bir kısmı, küçük çocuklarına karşı aşırı koruyucu olmalarından, bir kısmı Diya'nın anne ve babasına duyduğu gerçek sevgiden ve bir kısmı da on altı yaşından beri evi olan göl kenarındaki mülklerinin muhteşem güzelliğinden kaynaklanıyordu.

Bir öğleden sonra, Tarawera Dağı'nın gölgesinde serin sulara tek başına kürek sörfü yapan birini izlerken iskelenin ucunda durup bana iç çekerek, "Hiçbir kiralık yer bunun kalitesine ulaşamayacak," demişti.

Kolunu benimkine dolamış, başını omzuma yaslamıştı; parfümü hoş bir kokuya sahipti ama altında şaşırtıcı derecede karanlık notalar gizliydi.

Eşimin siyah ipeksi kıvrıkcık saçlarına baktım. "Bunların hepsine sahip olmamana razı mısın? En azından hemen değil?" Eşime kendi kişisel cennetini kurmayı çok istiyordum. Tek ihtiyacım olan zamandı... ve henüz hiçbir yetkilinin bulamadığı paraya erişebilme yeteneği.

Bir yıl, belki iki yıl sonra ömür boyu rahat ederdik. Eğer sabırsız olmasaydım.

Diya bana neşeli bir gülümseme yöneltmişti. "Hiç de değil," demişti. "Los Angeles'ta, senin apartmanında, ilk defa anne babam ve erkek kardeşim tarafından gözetim altında olmadan hayatı deneyimlemiştim."

"Tanıştığımız hafta bile, arkadaşlarımla birlikteyken, kaldığım oteli biliyorlardı, tüm bekarlığa veda haftasonunun programını biliyorlardı." Bir an duraksadı, bakışlarını tekrar göle çevirdi. "İyi niyetli olduklarını biliyorum, ama bu durum beni boğmaya başladı."

Sana söyledim, yeter artık! Eğer böyle davranmaya devam edersen, artık telefonlarına cevap vermeyeceğim!

Kahverengi şişelerdeki haplar, Bobby'nin bana Diya'nın ihtiyaçlarını anlayıp anlamadığımı sorması, siyah gölgeler toplanmaya başladığında annesinin Diya'ya yönelttiği delici bakışlar. Ve karım, uykusunda inleyip ağlıyordu ve uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Yeni Zelanda'ya indikten sonra kabuslarım sona erdi.

Diya'nın intikamı başlamıştı... ya da geri dönmüştü.

Bu hassas gerçekleri bir gizlilik duvarının ardına saklayarak, Ackerson'ın sorusuna farklı bir gerçekle cevap verdim. "Diya ve ben son birkaç haftadır kendimize ait bir kiralık ev arıyoruz, ancak bölgede pek fazla müsait yer yok ve Diya'nın iş yeri burada." Yüzümü buruşturdum. "İnanın bana, kayıinvalidemlerle aynı evde kalmak benim tercihim değildi; üniversiteye gittiğimden beri kendi başıma yaşıyorum."

Dudaklarını büzerek başını salladı Ackerson. "Evet, oğlum da iyi bir kiralık ev bulmakta zorlanıyor. Piyasa sıkışık." Not defterini kaldırdı. "Ortak olmak istemiyor musunuz?"

Finansal durumum hakkında soru sormanın zekice bir yoluydu. Neyse ki, ona bir cevabım vardı. "Param daireme bağlı durumda, ayrıca henüz oturma iznim de yok. Dürüst olmak gerekirse, tüm araştırmayı henüz yapmadık, ancak kalıcı oturma izni aldıktan sonra çift olarak birlikte ev almanın daha kolay olacağını tahmin ediyorum."

"Doğru." Ackerson ellerini beline koydu ve ceketinin kenarlarını geriye doğru itti. "Hâlâ Amerika'da ailen var mı?"

"Annem, babam ve bir ağabeyim ve ailesi." Bize kardeş demek büyük bir abartıydı; bu, birlikte b y d ğ m z  ima ediyordu—k   ken aynı evde yaşamış olmamız yeterli değildi. "Babam dairemi satılığa çıkarmama yardım ediyor. Mükemmel bir bölgede, ama düşük fiyata ve hızlıca satmak istemiyorum—Diya da iyi bir teklif beklememiz gerektiği konusunda hemfikir."

Derin bir nefes veren Ackerson, gözlerimiz kenetlenmiş bir şekilde doğrudan bana baktı. "Dürüst ol Tavish. Sence bunu aileden biri yapmış olabilir mi?"

"Kesinlikle hayır." Elimi uzattım. "Onları birlikte görseydin, asla böyle bir şey sormazdın. Çok yakınlardı... Çok yakınlardı." Yutkundum. "Shumi, Diya'nın en iyi arkadaşı. Bobby ve Shumi her hafta sonu aile yemekleri ve barbek ler için gelirlerdi ve Diya, işten eve döndükten sonra her gün en az yirmi dakika boyunca anne babasıyla vakit geçirirdi. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı."

Her şey bana biraz fazla gelmişti ama aile dinamiklerimizin de pek sağlıklı olmadığını biliyordum. Ve eğer bu Diya'yı mutlu ediyorsa, onun yoluna çıkmaya niyetim yoktu. "Benim için çok bunaltıcıydı," diye itiraf etmeye karar verdim, çünkü Advani ailesinin profiline bir bakış, Ackerson'ın gerçeği zaten anlamasını sağlayacaktı. "Benim ailem tam tersi. Herkes kendi içine bakıyor."

"O kadar çok bir arada olmak seni  ıldırtmış olmalı."

“Hiç de rahatsız edici değillerdi.” Zoraki davetler yoktu, Diya her geldiğinde benim de gelip takılmam gerektiği beklentisi de yoktu. “Ve göl kenarındaydı—nefes almaya ihtiyacım olduğunda, kıyı boyunca veya iskeleye doğru yürüyüşe çıkıyordum.”

Başımı duvara yaslayıp, bir anlığına avlunun cam tavanının ardındaki karanlığa baktım. "Diya hakkında yanlış bir izlenim bırakmak istemem ama o da kız arkadaşlarıyla dışarı çıkardı. Akşam yemekleri, romantik film izleme buluşmaları, brunch'lar, bu tarz şeyler."

Nişan partisinde kız arkadaşlarından üçüyle tanışmıştım. Sadece birinin adını hatırlıyordum—Carolyn bir şeydi—ve onun ve diğer ikisi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim gerçeği beni şaşırtmıştı; Diya, onlardan bahsetmeye pek yanaşmazdı, sadece bir veya üçüyle de buluşmayı planladığında isimlerini anardı.

Kafamda onları daha samimi arkadaş kategorisine koymuştum.

“Shumi Prasad bu gezilerde eşinize sık sık eşlik eder miydi? En yakın arkadaş olduklarını söylemişsiniz.”

Kaşlarımı çattım, hafızamın sayfalarını karıştırdım. "Hiç düşünmemiştim ama hayır, yapmazdı, özellikle de geceyse. Bobby'ye çok bağlı." En şakacı tartışmalarda bile ona karşı çıktığını hiç görmemişim. "Belki de düşünce yapısı biraz daha gelenekseldir? Karısının evde kocasıyla kalması gibi bir şey?"

Omuz silktim, çünkü dürüst olmak gerekirse, sadece tahmin yürütüyordum. Diğer kadınla o kadar çok baş başa vakit geçirmemişim. "Ama o ve Diya birlikte yalnız vakit geçiriyorlardı—kahve içiyorlardı, tırnaklarını yaptırıyorlardı." Belki de Shumi bunu kabul edilebilir bulmuştu çünkü Diya, Bobby'nin kız kardeşiydi ve bu yüzden Shumi, onunla vakit geçirerek Bobby'ye ve evliliklerine olan bağlılığını ihlal etmiyordu.

Ackerson'ın ifadesi hafifçe değişti, çene hattında daha fazla gerginlik, gözlerinde daha fazla karanlık belirdi. "Başka kimleri araştırmamız gerektiği konusunda bir fikriniz var mı? Bıçaklamalar, muhtemelen yanıcı maddeyle güçlendirilmiş yangın ve gün ışığında birden fazla kurban göz önüne alındığında, rastgele bir davetsiz misafir olması son derece düşük bir ihtimal."

"Aşırıya kaçmak," dedim, boğazım kurumuştı. "Televizyondaki polis dizilerinde kullandıkları kelime bu."

"Evet, maalesef bu doğru bir tanımlama. Çünkü şu anda diğer kurbanların nasıl öldüğünü bilmenin bir yolu yokken, Diya ve Şumi'nin yaraları hakkında bildiklerimizden yola çıkarak tahminlerde bulunabiliriz."

...diğer kurbanların nasıl öldüğünü bilmenin hiçbir yolu yok...

Midem bulandı, aklım polislerin kayınpederim ve kayıinvalidem hakkında neler bulabileceğiyle ilgili korkunç görüntüler kurdu. Rajesh ve Sarita ikisi de formda ve kaslıydı; gerçi Rajesh günlük yoğun yüzmelerine rağmen hafif bir göbek geliştirmeye başlamıştı ve Sarita da sıkı koşucu vücudunda sari'nin nasıl durduğundan şikayet ediyordu.

"Sanırım kalçalarımın etrafında biraz kilo aldım," demişti Diya'ya benim duyabileceğim şekilde. "Koşu rotamı değiştirmem, birkaç yokuş daha eklemem gerekecek."

Yangın o sorunlu etleri tamamen tüketmişti, geriye sadece kemikleri kalmıştı.

Yutkunarak, "Birlikte dışarıda olduğumuzda insanların onlara nasıl yaklaştıklarından gördüğüm kadarıyla, kayıinvalidem ve kayınpederim güvenilir ve iyi doktorlardı," dedim. Bir kadın, süpermarketin dondurma reyonunda kayıinvalideme sarılırken ağlamıştı.

"Hatta Fiji'de stajyer doktorlar için düzenledikleri cerrahi forumları nedeniyle yakın zamanda bir ödül bile kazandılar - göç ettikleri yer orası. Sanırım Fiji'den her yıl bir öğrenciye Yeni Zelanda'da eğitim alması için burs bile veriyorlar."

Diya da Bobby gibi tropikal ada ülkesinde doğmuştu, ancak ikisi de ebeveynlerinin kendine özgü aksanından hiçbir iz taşımıyordu.

Ackerson, "Kayınbiraderinizden bahsetmediniz," diye hatırlattı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Tavish, artık kimseyi korumanın bir anlamı yok. Bana bildiklerini anlatmalısın."

"Kahretsin." Elimle saçlarımı karıştırdım.

BÖLÜM 10

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 5 Aralık

Saat: 14:15

Virna Musgrave'in avukatı, müvekkilinin mal varlığının mevcut değeri hakkında ayrıntıları toplama sürecinde ancak net servetinin yaklaşık "on beş ila yirmi milyon dolar" civarında olduğunu doğrulayabildi.

Tavish Advani'ye yapıldığı iddia edilen çeyrek milyon dolarlık transferle ilgili herhangi bir yasal belge bulunmuyor ve Virna'nın mali kayıtlarına henüz erişemedik. İlginç olan şu ki, Advani de görünüşe göre pek de zengin sayılmaz. Daha derine inmemiz gerekecek.

Süre: 20:18

Adli oto tamircisi, Musgrave'in aracıyla ilgili herhangi bir konuda tahminde bulunmayı reddediyor, ancak kurcalama belirtileri tespit ettiğini itiraf etti.

Benim gözümde bu artık bir cinayet vakası. Perez de aynı fikirde.

BÖLÜM 11

Ackerson'a, "Diya, kardeşinin yakın zamanda bazı çalışanlarını işten çıkardığını söyledi," dedim. "Bobby, şehrin merkezindeki o büyük elektronik mağazasının sahibi ve işletmecisi, ayrıca ülke genelinde birkaç şubesi daha var."

"Elektrikli Ninja?"

"Evet. İşten çıkarmaların sebebini bilmiyorum ama anlaşılan işten çıkardığı kişiler bundan memnun değilmiş." Kollarımı kavuşturdum, birden üşüdüm. "Aileden herhangi birine kızgın olmak için sebebi olabilecek tek kişiler onlar aklıma geliyor. Ama yine de hepsinin peşine düşmeleri mantıklı gelmiyor."

Tabii ki, Prasad ailesinin oğullarının şirketinde hissesi olsaydı durum farklı olurdu. Belki de sessiz yatırımcılar bile olmuşlardı. Ailenin yakınlığı göz önüne alındığında, bu mantıklı olurdu.

"Bunu inceleyeceğiz. İnsanlar öfkeye kapıldıklarında daha kötü şeyler de yapmışlardır."

Ensemde bir karıncalanma hissettim ve gözlerindeki parıltıyı hayal mi ediyorum diye düşündüm. Bu kesinlikle paranoyaklığım olmalıydı; hakkımda bu kadar çabuk gerçek bilgi bulması imkansızdı. "Yani yangın kasten mi çıkarıldı?" diye sordum.

"Durum öyle görünüyor."

"Peki ya patlama? O da mı kasıtlıydı?"

"Yangın soruşturmacısı bu sorunun cevabını bulmak için çalışacak, ancak bu karmaşık olabilir; birçok şey patlamaya neden olabilir." Telefonundan ses çıkmamış olmasına rağmen, telefonu cebinden çıkarıp baktı. "Bir sorum daha var," dedi telefonu cebine geri koyduktan sonra.

“Belki de klişeye kapılıyorum ama birçok doktorun doktor çocukları oluyor. Neden burada olmasın?”

İçimden yapmacık bir kahkaha attım. "Aslında bunu Diya'ya sordum çünkü haklısın, özellikle Güney Asyalı göçmen ailelerde. Doktor olmasa bile en azından avukat veya mühendis oluyorlar." Benim ailem farklıydı, sadece bir oğlum başarılı olmak için hazırlanmıştı ve çoğu göçmen ailenin asla kabul etmeyeceği bir alanda çalışıyordu.

Ama Advani ailesi gelenek söz konusu olduğunda hiçbir zaman kurallara uymamıştı. Bazen bu yüzden mi kendimi bu kadar köksüz, hayattan kopuk hissettiğimi merak ederdim. Sonra Diya ile tanıştım ve onu aradığımı anladım. O benim köklerimdi, ayaklarımın altındaki sağlam topraktı.

“Diya bana Bobby'nin kendi yolunu çizmekte kararlı olduğunu ve çocukluğundan beri mekanik işlerde gerçekten yetenekli olduğunu söyledi. Küçükken aralarında bir gerginlik olduğunu, ancak ailesi onun seçtiği işte ne kadar iyi olduğunu görünce bu gerginliğin ortadan kalktığını belirtti.”

Bana gelince, ben ailenin en küçüğüyüm. Kimse beni hiçbir zaman çok zorlamadı.

Sözleri şakacıydı, gözleri ise neşe doluydu.

O zamanlar o küçük kahverengi şişeleri bulamamıştım. Ve hâlâ bu konuda konuşmamıştık. Şimdi Ackerson'a Diya'nın söylediklerinin özünü anlattım. Karımın sadece şımarık olduğunu düşünmesine izin vereyim; sevdiğim kadını rahatsız eden özel acıyı kurcalamaya başlamasından daha iyidir bu.

"Sizinle konuşmam gerekirse sizi nerede bulabilirim?" diye sordu dedektif karşılık olarak.

“Muhtemelen buradadır.” Ona cep telefonu numaramı verdim ve şarj aleti almam gerekeceğini düşündüm; pil yarın tamamen boşalacaktı.

"Bunu size söylememe gerek yok sanırım, ama eve giriş yasak," dedi Ackerson, numaramı telefonuna kaydettikten sonra. "Zaten kurtarabileceğiniz hiçbir şey yok orada."

Diya'nın babasının kıymetli çimlerini suladığını, annesinin de salonun bir duvarına astırdığı tasarımcı duvar kağıdını gösterdiğini hatırladıkça

çenemde bir acı hissettim. Küçük bir ada ülkesinden doktor olarak Yeni Zelanda'ya geldikten sonra, nitelikleri otomatik olarak tanınmadığı için, o evle, o kadar güzel bir şey inşa etmekle çok gurur duyuyorlardı.

Burada avukatlık yapma hakkını kazanmak için çok çalışmışlardı.

“Peki ya arabalar? Birine ulaşabilir miyim?” Patlamadan fırlayan şarapnel parçalarından veya sadece ısıya maruz kalmaktan dolayı muhtemelen hasar görmüşlerdir, ancak umarım en az bir tanesi hala çalışır durumdadır.

“Şu an için tüm mülke giriş yasak. Eğer paraya ihtiyacınız varsa, temin edebilirim—”

“Hayır, kartlarım yanımda.” Diya bana şık siyah cüzdanımı hediye olarak almıştı, hatta altın veya gümüşten çok daha iyi yakışan mat bronz bir renkle baş harflerimi de işlemişti. “Ne zaman... ne zaman bir şey öğreneceksin?”

“Büyük bir olay yeri, sindirilmesi gereken çok şey var. Biraz zaman alacak.” Hafifçe buruşmuş bir kartı bana uzattı. “İletişim bilgilerim.”

Kabul ettikten sonra, Diya'nın benden ne yapmamı isteyeceğini düşündüm. "Cenazeler mi?" Ağzım kurudu, ellerim titremeye ramak kalmıştı. Bir cenazeyi bile nasıl organize edeceğimi bilmiyordum, iki hatta üçünü hiç bilmiyordum.

“Henüz hiçbir şey planlamayın. Kalıntıların ne zaman teslim edileceğinin garantisi yok.”

Cesetler değil, kalıntılar.

Sadece başımı salladım, Shumi'nin ailesinin uçakla geleceğine minnettardım. Prasadlar için ne yapılması gerektiğini, izlenmesi gereken ritüelleri biliyorlardı. Kayınvalidem ve kayınpederim çok dindar değillerdi, ama evde küçük bir dua köşesi görmüştüm ve haftada iki üç sabah tütsünün kendine özgü kokusunu almıştım.

İnançları onlar için önemliydi.

Ackerson, ezberlenmiş ve yapmacık bir şekilde, "Eşinize ve baldızınıza acil şifalar diliyorum," dedi.

Yine de ona teşekkür ettim, çünkü şu anda soruşturmaya dahil olmanın tek yolu oydu.

Gitmeden önce duraksadı. "Hareketlerinden beni haberdar et Tavish. Seni kovalayarak vakit kaybetmek istemiyorum."

Bana çok ince bir tehdit gibi gelen şey karşısında nabzım hızlandı, ama polislerle başa çıkma konusunda tecrübeli olduğum için sadece başımı salladım ve o gittikten sonra uzun dakikalar boyunca duvara yaslanmış bir şekilde durdum. Ackerson'ın beni şüpheli olarak gördüğü açıktı. Los Angeles polisinden herhangi bir bilgiye ihtiyacı yoktu.

Basit bir çevrimiçi arama yeterli olurdu.

Jocelyn'in dokuzuncu kattaki lüks dairelerinden düşüp, paramparça olmuş bedeni kaldırımında kaldığı üç buçuk yıl önce, Tavish Advani'nin adı haber ve magazin sitelerinde manşetlere taşınmıştı.

Jocelyn Wai'nin Genç Sevgilisi Sorguya Alındı!

Düştü mü yoksa itildi mi?

Model, hayırsever, sosyetik... Cinayet kurbanı mı?

Bu tür suçlamalar ve imalar genellikle kalıcı oluyordu. Özellikle Virna'nın kazasının ardından tekrar gündeme geldiklerinde.

Eğer aklımı başıma toplamazsam, işleri yoluna koymazsam, Ackerson beni zar zor kurtulduğum bir kabusu geri sürükleyebilirdi. Yapmayı planladığım ilk şeylerden biri babamı arayıp iyi bir yerel ceza avukatının iletişim bilgilerini istemektir. Ne olur ne olmaz diye.

"Bay Advani?"

Hemşirenin sesini duyduğumda irkildim; Diya'nın hâlâ ameliyatta olup olmadığını sorduğumda bana cevap bulan aynı hemşireydi. Beni koğuşun dışında bulmuş olması kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Eşim ameliyattan çıktı mı?"

"Evet." Ben yanından hızla geçip gidecekken elini kaldırdı. "Ama hazırlıklı olmalısınız, durumu kritik."

"Anlıyorum." Diya'yı şöyle bir görebildiğim için bile mutluydum ve hemşirenin peşinden yukarı çıktım. Okunmamış kitabı olan kadın bekleme salonundan gitmişti, ama çift hâlâ oradaydı; yanlarından geçerken bana

küçük, yorgun gülümsemeler sundular ve polisle birlikte aşağı indiğimi hemşireye söylemiş olmaları gerektiğini anladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım onlara, ardından yoğun bakım ünitesine olan kısa mesafeyi kapatmak için sola döndük.

Kapıdan içeri girince karımı bulmak kolay oldu; görebildiğim üç hasta yatağı, hemşirelerin bulunduğu istasyonun hemen önünde geniş bir alana yerleştirilmişti; buradan personel sürekli olarak hastaları gözlemleyebiliyor ve anında müdahale edebiliyordu. Ancak bu, bakımın ikinci seviyesiydi; ilk seviye, gördüğüm kadarıyla, yatakların hemen önündeki küçük istasyonlarda oturan hemşirelerden gelecekti.

Bir hemşireye bir hasta.

Görevlendirilen hemşireler için ayrılan koltuklar ve masalar, hastalarını rahatça izleyebilmeleri için yataklardan daha yüksekteydi.

Her yatağın etrafına tamamen çekilebilen ve mahremiyet sağlayan bir perde de vardı; yeter ki hemşireler görüş alanlarını kaybetmesinler.

Şu anda sadece Diya'nın perdeleri tamamen açıktı.

Ve benim Diya'm, o kadar küçük ve solgun görünüyordu ki, vücudundan çıkan çok fazla çizgi, etrafını saran çok fazla makine vardı. Çok gurur duyduğu o incelikli kına deseni, neredeyse derisinin üzerinde asılı duruyormuş gibi, koyu ve belirgin bir şekilde göze çarpıyordu... ama çeşitli çizgileri yerinde tutmak için kullanılan beyaz alçı şeritleriyle bozulmuş noktalar hariç.

Boynunun yan tarafı ve köprücük kemiğinin yanındaki deri daha kalın pansumanlarla kaplıydı; battaniyenin üzerinde görünen vücudunun hiçbir yeri şiddetin izlerinden arınmış değildi. Hatta kafatasının yan tarafında bile büyük, kare şeklinde bir pansuman vardı.

Oradan bıçaklandığını fark etmemiştim, her yer kan içindeydi. Saçları yaraya yapışmış olmalıydı. Doktorların veya hemşirelerin yarayı kontrol etmek için saçlarından bir parça kesmiş olup olmadıklarını merak ettim.

Diya uyandığında ve durumu fark ettiğinde şüphesiz yüzünü buruşturacaktı. Sonra gülecek, omuz silkip, cildi ve saçını iyileşene kadar lekeyi kapatmak için muhtemelen eski bir saç tokası aramaya koyulacaktı.

"Bebeğim, buradayım." Battaniyenin üzerinden ayağına nazıkçe dokundum.

"İsterseniz burada kalmanız için bir şeyler ayarlayabilirim," diye ekledi beni getiren hemşire birkaç dakika sonra, "ama eve gidip birkaç saat düzgün uyumanızı öneririm. Cerrahla yarın konuşabilirsiniz; başka bir hastaya bakmak zorunda kaldı, yoksa şimdi burada olurdu. Size şunu söyleyebilirim ki, eşiniz tıbbi olarak uyutularak komaya sokuldu..."

Dinlemiyordum, dikkatim Diya'nın göğsünün inip kalkmasına, tenine vuran kelebek gibi atan kalbine odaklanmıştı. O yaşıyordu. Tüm kalbim ve ruhumla sevdiğim kadın, her bahar sabahı yavru kuşlar için yem bıraktığını izlediğim kadın, Vegas'ın ışıltısı ve ihtişamı içinde benimle dans eden kadın yaşıyordu.

Bütün gece onun yanında kalıp, nefes alışını izlemek istiyordum ama hemşirenin haklı olduğunu biliyordum. Düşünmeye başlamalıydım, neyin bu kadar korkunç bir şekilde yanlış gittiğini anlamaya çalışmalıydım. Sadece Diya için değil, çünkü şu anda Prasad ailesinin işlediği çok sayıda cinayet ve cinayete teşebbüs olayında mükemmel bir şekilde paketlenmiş şüpheliydim.

Sırtım ter içinde kaldı, dilim ağzımda çok kalınlaşmış gibi hissettim. Çünkü bu sefer masumdum.

BÖLÜM 12

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 11 Aralık

Saat: 10:17

Tavish Advani ile yapılan röportaj. Tam kayıt resmi dosyada mevcuttur.

Yakışıklı, kendini iyi ifade edebilen, son derece zeki. Tamamen iş birliği yaptı, Virna'nın kendisine çeyrek milyon civarında bir para "hediyesi" verdiğini kabul etti ve Virna ile olan müşteri-danışman ilişkisine dikkat çektiğimde utandı.

“Hata yaptım,” dedi. “Arkadaş olduk ve o teklif ettiğinde zor durumdaydım. Bana bunun kendisi için önemsiz bir miktar olduğunu söyledi. Yine de hayır demeliydim, ama bana yardım etmesine izin vermem konusunda çok ısrarcıydı.”

Onun hakkında ne düşündüğümden emin değilim ama Virna'nın neden etkilendiğini anlayabiliyorum. Henüz yirmi altı yaşını birkaç ay önce geçmiş olmasına rağmen, nasıl konuşacağını ve tam olarak doğru kelimeleri nasıl kullanacağını biliyor. O saçma sapan genç serseri tiplerinden değil; adam zeki ve kurnaz. Ama zengin ve savunmasız yaşlı bir kadını kandırmakla cinayet arasında büyük bir fark var.

Perez bunun tehlikeli bir durum olduğunu söylüyor. Advani'yi kesinlikle bir numaralı şüpheli olarak görüyor.

Özellikle de, Jason Musgrave'in Advani'nin eski yatırım şirketinde olay çıkarmasının ardından Advani'nin birkaç gün önce işinden kovulduğu yönündeki doğrulanmamış söylentiler göz önüne alındığında. Bu iş, ciddi bir altı haneli maaş paketiyle birlikte geliyordu; bu da Advani'nin neden ilk etapta zor durumda kaldığı sorusunu akla getiriyor.

Adam paraya boğulmuş olmalıydı.

BÖLÜM 13

Aleki hastanede tanıdığı birine benim için bir spor çantası bırakmıştı ve bana bir mesaj attı: "Hey dostum, senin yoğun bakımda olduğunu söylediler ve içeri girebileceğimden emin değildim. Teyzen JJ, eşyalarıyla birlikte doğumhanedeki hemşire odasında. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, ciddiyyim."

Teyzesi, bana yıpranmış spor çantasını uzatırken sessizce elimi okşayan, ağırbaşlı bir Samoalı kadındı. Aleki sadece istediğim tişörtleri almakla kalmamış; bana bir diş fırçası, diş macunu, hatta bir tıraş bıçağı ve sabun, bir eşofman altı, bir kapüşonlu sweatshirt ve bir kutu protein barı da almıştı.

Los Angeles'ta benim için bunu yapacak, bu kadar düşünceli davranacak kimseyi düşünemezdim. Üstelik ailem de o şehirde yaşıyordu.

Arkadaşım dediğim kişiler... hepsi de yatırım danışmanı ve A-list yıldız Audrey Advani'nin çocuğu Tavish Advani'nin parlak ve cilalı imajına bürünmüşlerdi. Hiçbiri beni tanımıyordu. Ancak Musgrave davası manşetlere çıktığında birçoğu telefonu açmıştı.

Sahte sempati. Dram ve dedikoduya duyulan açgözlü bir arzu.

Onların suçu değildi. Onlarla arkadaş olmayı ben seçmiştim, değil mi? Kendi statüleri ve ihtiyaçlarıyla egomu şişiren insanlarla çevrili olmayı ben seçmiştim. Aşk peşinde koşmak, Jocelyn'in ölümünden sonra kafamı küçültmeye karar verdiğimde terapistimin söylediği buydu.

Gözlüklü kadın, "Doğru şeyleri söyleyen ve günlerinizi anlamsız sohbetlerle dolduran boş insanlarla görüşmeyi gerçekten bırakmalısınız," diye tavsiye etmişti. "İhtiyacınız olan şey tam tersi. Sığ bir kalabalık değil, sizi iliklerinize kadar gören ve saçmalıklarınızı yüzünüze vuran bir iki kişi."

Diya'yı severdi... ama en çok Susanne'ı severdi.

Susanne, Jocelyn, Virna, hepsi Diya'nın parlak süpernovasından önce hayatımda önemli noktalardı, ama en büyük ve en derin izi bırakan Susanne oldu.

Ben öldükten sonra da beni hatırla, Tav. Hatıralarımda zaman zaman rezil olmaya devam et.

Beni ben yapan kadını asla unutmayacağım.

Ölümünden sonra yaptıklarım ve dönüştüğüm kişi onu çok hayal kırıklığına uğrattı.

Aleki'ye teşekkür mesajı gönderdikten sonra, hastaneye çok uzak olmayan bir motelde oda buldum.

Aklımın en başında yemek olmasa da, vücudum bana kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğimi ve artık hava karardığını hatırlattı. Diya ile birlikte öğle yemeği yemeyi, kalan yemeklerden seçim yapmayı planlamıştık. Tek yapmamız gereken birkaç şeyi fırın tepsisine koyup on dakika ısıtmaktı.

“Sabırsızlıkla bekliyorum! Buzdolabında tütsülenmiş tavukla dolu o minik kruvasanlardan oluşan koca bir kutu gördüm.” Diya düz karnını ovuşturdu. “Dün gece neredeyse hiç yemedim çünkü karnımın şişmesini istemedim. Lehengamın beli birkaç hamur işini affetmeyecek kadar dardı.”

Gözlerimi devirdim. "Bebeğim, senin 'köpek yavrusu' anlayışın benim için seksi demek."

Kaşlarını çattığı yüzü, sanki ilk defa öpüşüyormuş gibi kucağıma koşup beni öpmeden önce bir gülümsemeyle bozuldu. "Mmm, kahve gibi tadın var." Yumuşak, nefes nefese söylenen sözlerdi bunlar. "Seni yiyip bitirebilirim."

İşte böylece tekrar yatakta buluşmuştuk ve o da duşuna geç kalmıştı. Kaderini mühürleyen an bu muydu acaba? Çünkü daha önce benimle birlikte pastaları almaya gitmekten bahsetmişti, ama apartmanın üçgen pencerelerinden içeri süzülen sabah güneşinde seviştikten sonra evde kalıp saç bakımını yapmaya karar vermişti.

Bunu hiç düşünmemiştim bile, ona sadece yakında döneceğimi söylemişim.

Şimdi ise hayatta kalma mücadelesi veriyordu.

Midem bulandı ama sorgu odasında son bulmamak için işlevimi yerine getirmem gerektiğinin farkındaydım, bu yüzden Diya'yı yalnız bırakıp bir Tayland restoranından yemek sipariş ettim, sonra da duş aldım. Yemek, duşumu bitirdikten on dakika sonra geldi; oturup yemeğimi yerken, moteldeki geniş kanal listesini dikkatlice inceledim ve sonunda akşam haber özetine denk geldim.

Yangın, haberin en önemli maddesiydi.

"Rotorua sakinleri, bugün erken saatlerde Tarawera Gölü bölgesinde meydana gelen ve ölümle sonuçlanan ev yangını haberini duyduklarında şok oldular. Ev, Rotorua Doğurganlık ve Jinekoloji Grubu'nun dört ortağından ikisi olan Dr. Rajesh ve Dr. Sarita Prasad çiftine aitti. İtfaiye ekipleri, Prasad'ların mülkünün geniş çimenlik alanları sayesinde yangının komşu mülklere yayılmasını kısmen engelleyebilmiş olsa da, Prasad'ların evi harabeye döndü."

Bulunduğum yerden, yani araba yolunun tepesinden, evi göremiyorsunuz ama daha önce gölden görüntüler almayı başardık ve gördüğünüz gibi hasar felaket boyutunda. Komşular kendi bahçelerinde evin parçalarını bulduklarını bildiriyorlar ve biz de gölde yüzen enkaz parçaları gördük.

Polis, olay yerinden insan kalıntıları çıkarma çalışmalarının devam ettiğini doğruladı, ancak kurbanların kimliklerinin belirlenmesi biraz zaman alacak. Bununla birlikte, komşuların anlattıklarından ve doğurganlık kliniğindeki şok olmuş ve perişan haldeki personelden edindiğimiz bilgilerden yola çıkarak, her iki doktorun da olay anında içeride olma olasılığı oldukça yüksek.

Ayrıca, yangından iki kişinin kurtulduğunu ve Rotorua Hastanesi'nde kritik durumda olduklarını tespit edebildik. Doğrulanamayan raporlara göre, iki kurtulananın da kaza dışı yaralanma belirtileri gösterdiği belirtiliyor.

"Sonia, doğru mu anladım, ortada bir cinayet şüphesi var?"

"Evet, David. Polis, yarın öğleden sonra saat dörtte bir basın toplantısı düzenleyeceklerini ve daha fazla bilgi paylaşacaklarını duyurdu. Şimdilik, kurbanların kimliklerini tespit etmeye ve şüphesiz çok karmaşık olacak soruşturmanın ilk aşamalarına başlamaya odaklanıyorlar."

Raporun geri kalanında, evin kendisinin görüntüleri dışında kayda değer başka bir şey yoktu. Muhabir, ev hala yanarken göle ulaşarak görüntülerini çekmeyi başarmış, ardından da yangın hortumlarından köpük püskürtülerek son közleri söndürülen, kararmış ve harap olmuş halinin fotoğraflarını çekmek için orada kalmıştı.

Ev yok olmuştu. Garaj dairesi de öyle.

Ana evdeki Diya'nın süitinde bulunan devasa mantar panoya iştirilmiş tüm fotoğraflar. Çocukluğundan beri topladığı tüm minik hayvan figürleri. Annesinin çok koruduğu, Fiji'deki anne ve baba tarafından dede ve nenelerinin hayatlarından kalma tüm siyah beyaz fotoğraflar; çünkü fiziksel negatiflerden başka yedekleri yoktu ve bu negatifler de evdeydi.

Gitmiş.

Bir ailenin tüm tarihi silinip gitti.

Televizyonu kapattım ve olan biten her şeye bir anlam vermeye çalıştım. Başaramadım, kafam bulanık düşüncelerle doluydu ve sonunda huzursuz bir uykuya daldım.

—

Rüyamda Jocelyn karşımda oturuyordu, ağzında bir sigara vardı ve Las Vegas'taki bir krupiyenin hızıyla kart dağıtıyordu. Parlak siyah saçları şık bir topuzda, yüksek elmacık kemikleri makyajla daha da belirginleşmişti; o çarpıcı yeşil-siyah gözler, Çin'in Henan eyaletindeki mütevazı köyünden on altı yaşındaki bir kızı ilk kez Milano ve Paris'in podyumlarına taşımıştı.

Daha sonra da ardı ardına gelen gişe rekorları kıran filmlerde rol aldı.

Altmış bir yaşında bile zamansız bir güzelliğe sahip olarak kabul ediliyordu ve çeşitli önemli etkinliklerde kıyafetlerini ve mücevherlerini giymesini için şirketlerle hâlâ birçok anlaşması vardı.

"Sen onları içmiyorsun ki!" diye patladım. "Hep ucuz ve değersiz olduklarını söylüyorsun."

"Bunu iğrenç bir adamdan ödünç aldım, sevgilim. Sonuçta her satıcının bir sigarası olmalı." Masanın üzerinde yanmamış sigarayı söndürüyormuş gibi yaptıktan sonra öylece bıraktı. "Ne kadar bahse girmek istiyorsun?"

Aksanı, kendi ifadesiyle “Avrupa aksanı”ydı; orijinal aksanıyla yaşadığı ve çalıştığı diğer yerlerin aksanlarının bir karışımıydı.

Bir gece birlikte içki içerken, "Buna Avrupalı demek, 'ses melezi' demekten çok daha iyi geliyor," demişti gülerek.

Jocelyn Wai, müstehcen mizahıyla tanınıyordu, ancak özel hayatında son derece kaba olabiliyordu.

Onun bu yönünü sevmiştim, hiçbir şeyi saklamamasını sevmiştim.

“Bahse girerim, Tavish,” dedi yine, her zamanki gibi ismimi uzatarak, Ta-veesh gibi telaffuz etti. “Hadi ama, bu suey kendi kendine doğranmayacak.”

Tam bir Jocelyn tarzı. Güç ve şöhretten önce kendisine yöneltilen ırkçı hakaretleri ve yorumları alıp, kendine özgü alaycı tavrının bir parçası haline getirdi.

Çok gerçekçi. Çok fazla.

“Artık bunu yapmak istemiyorum.” Masadan uzaklaşmaya çalıştım ama sandalye hareket etmedi.

“Öyle mi?” Jocelyn’in boğuk kahkahası dikkatimi tekrar ona çekti. “Onun yüzünden mi? Hayatının aşkı mı? O tatsız çocuk mu? Aman lütfen. Bu talihsiz... kazadan önce de ondan zaten sıkılmıştın. Hayatta kalması çok yazık.”

“Sus!” Masayı devirdim, kartlar etrafa saçıldı. “Diya'yı çok seviyorum!”

Jocelyn gülümsedi. "Sen de bir zamanlar beni seviyordun." Gözlerinde hüznün vardı. "Ne oldu Tavish? Çok mu yaşlandım?" Yüzü gözlerimin önünde çatlamaya ve çürümeye başladı.

“Joss, hemen! Joss!”

Ama o dinlemiyordu, iskelet gibi zayıflamış yüzü boşluğa dağıttığı kartlara odaklanmıştı. "Düşerken çığlık attım. Sıcak bir gece olmasına rağmen, hava tenime buz gibi çarptı. Beni duydun mu?"

Alevler etrafını yaladı, havada yanmış et kokusu vardı.

Ve aniden, yüzü Diya'nın yüzü oldu, kartları dağıtan eller kana bulanmıştı.

"Diya!" diye bağırdım, incecik motel yatağında birden irkildim, çığlığım hâlâ boğazımda yankılanıyordu ve çarşaf terden sıırılsıklam olmuş tenime

yapışmıştı.

Saat sabah 3:07'yi gösteriyordu.

Jocelyn'in düşüş zamanı.

Los Angeles bile sessizliğe bürünmüşken, o çığlığı duyacak kimse uyanık değildi.

“Orada değildim,” diye kendime hatırlattım. “Danny’nin dairesindeydim, o gece çok içtiğimiz için kanepesinde uyuyakalmıştım.” Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu. “Orada değildim.” Dedektif Gina Garcia’nın beni görüşme için karakola çağırmasını beklerken tekrar tekrar söylediğim bir mantraydı bu.

Ellerim titreyerek çarşafı kenara ittim ve banyoya girdim. Telefonumu kullanarak gizli yurtdışı hesabımı kontrol etme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı. Tek kuralım şuydu: Asla ve asla izi sürülebilirsin diye herhangi bir cihaz kullanarak o hesaba erişmemek. Parayı çeşitli kanallardan başarıyla geçirdikten sonra ancak ona dokunmam güvenli olacaktı.

O zamana kadar zehir gibi olabilir.

Duşa girdim ve suyu soğuk suya ayarladım.

“Kahretsın.” Şok, beni kâbusun son bulanık parçalarından sıyırdı, beynimi beni bir hapisane hücreğine götürebilecek saplantılı düşünce çizgisinden uzaklaştırdı. “Jocelyn'i ben öldürmedim,” dedim yüksek sesle. “Jocelyn'i ben öldürmedim. Jocelyn'i seviyordum.”

Ama Diya'yı sevdiğim kadar değil.

Diya'yı sevdiğim kadar kimseyi sevmemiştim.

Susanne bile değil.

BÖLÜM 14

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 12 Aralık

Zaman: Eve gelmem gereken saat

Perez, Tavish Advani hakkında ilginç bir gerçeği ortaya çıkardı: O gösterişli daire kiralık değil, ona ait. Yaklaşık yirmi iki yaşındayken adına devredilmiş.

Muhtemelen anne ve babasının bankası sayesinde olmuştur, ama Perez bunun peşine düşecek.

Bu arada, hâlâ o adamı tam olarak çözemedim—kadınlar kesinlikle ondan hoşlanıyor, ama bana çapkın tip gibi gelmiyor. Daha odaklanmış, bir kadını her şeyi olduğuna inandırabilecek türden biri ve bu da pek alışılmadık bir durum değil. Traffic'teki Henry, kadınlarla evlenmeyi işiymiş gibi yapıyor, sıkılıyor ve yoluna devam ediyor.

Advani ile arasındaki tek fark, işin içinde para olması. Zengin, olgun kadınları mı hedefliyor yoksa sadece o ortamda büyüdüğü için mi zengin, olgun kadınlarla birlikte oluyor?

Onunla gerçekten çıkmış biriyle konuşmam gerek. Durum hiç iyi görünmüyor; şu ana kadar eski kız arkadaşlarından ikisi de ölmüş.

BÖLÜM 15

E rtesi gün, Rotorua Hastanesi Yoğun Bakım Ünitesi'nin cömert bir ziyaret politikası uyguladığını öğrendim.

"Rahatsızlık vermediğiniz sürece sizi dışarı atmayacağız," dedi sorumlu hemşire. "Ana kapılar kapandıktan sonra ziyaret etmek isterseniz, aşağıdaki güvenlik görevlilerine sorun. Yukarı çıkmanıza izin verileceğini onlara bildireceğim." Gözlerinde şefkat vardı.

"Bana baldızım hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz? Ailesi günün ilerleyen saatlerine kadar burada olmayacak, bu yüzden şu an için tek ailesi benim."

Onun beni geçiştireceğini bekliyordum, ama şöyle dedi: "Babası, Shumi Prasad'ın durumu hakkında sizi bilgilendirmemizi söyledi. Doğrusu, o da sizin eşiniz gibi. Yoğun bakım ünitesi dolu olduğu için, o da yan taraftaki Koroner Bakım Ünitesinde, yani yoğun bakım ünitesinin taşma alanı olarak da işlev gören bir yerde."

"Hazır olduğunuzda gidip onu ziyaret edebilirsiniz, şuradan geçmeniz yeterli." İç koridora işaret etti. "İki ünite arasında kilitli bir kapı yok, ancak içeri girdiğinizde hemşirelere haber verin ki kim olduğunuzu bilsinler."

"Teşekkür ederim. Eşimle biraz vakit geçirdikten sonra sizi ziyaret edeceğim."

Diya'nın yanına gittiğimde, personelden birinin sessiz bir şefkat gösterisi olarak yatağının yanına bir koltuk koyduğunu gördüm. Ayrıca yatağın her iki yanında monitörler ve tavanda bir tür mekanik kol gibi görünen bir şey de dikkatimi çekti.

Tahminimce, taşınması gereken hastalara yardımcı olmak için bir kaldırma cihazıydı. Doğruluğunu teyit ettirmek için sormaya gerek duymadım, tek odak noktam Diya'ydı.

Biraz mahremiyet sağlamak için perdeyi çektikten sonra—ama gözlem yapan hemşirenin görüş alanını engellememeye dikkat ederek—koltuğa oturdum ve Diya'nın elini tuttum; elindeki ince işlenmiş kına desenleri bugün daha da koyu görünüyordu.

"Derler ki, gelinin kınası ne kadar koyu olursa, evliliğinde o kadar mutlu ve sevilirmiş," demişti bana.

Ama gelinim, mekanik nefes sesleriyle dolu bir odada perişan halde yatıyordu; onu izleyen esmer hemşire—adının Hazel olduğunu sonradan öğrenmiştim—her saat başı kalkıp hayati belirtilerini kaydediyordu. "Bir değişiklik var mı?" diye her seferinde sordum.

Cevap aynıydı: "Hayır."

Diya'nın hayatı tehlikeli bir dengede idi; bu gerçeği, günün ilerleyen saatlerinde yanına gelen cerrahı da doğruladı. "Ne kadar bilgi istiyorsunuz?" diye sordu, cerrahlar için tipik olabileceğini tahmin ettiğim bir açıklıkla.

"Detaylara takılmayın," dedim, çünkü bilmek istediğim son şey kaç kez bıçaklandığıydı. "Ben sadece genel durumuyla ilgileniyorum. Uyandıktan sonra ayrıntıları onunla konuşabiliriz."

Cerrah başını sallayarak, "Genel durum kritik. Kafa yarası beni endişelendiriyor, sürekli takip edeceğiz. Karın bölgesindeki yaraları onardım ama ciddiydiler, bu yüzden henüz tehlikeyi atlatmış değil. Karaciğer ve böbrek yaralanmaları tek başına onu yoğun bakıma almazdı, ancak enfeksiyon her zaman bir risk." dedi.

Her kelime benimde asit gibiydi.

O günün tek iyi haberi, Shumi'nin ailesinin öğleden sonra erken saatlerde Auckland'a inecek olmasıydı. Kumar ailesi, şehre bir sonraki uçuşu beklemek yerine üç saatlik yolu arabayla katedip Rotorua'ya gitmeyi planlamıştı, ama ben onları bu fikirden vazgeçirmiştim.

"Yolculuk çok uzun ve sen de pek iyi durumda değilsin." Jocelyn'in ölüm haberini aldıktan sonra deli gibi araba kullanmışım ve neredeyse beton bir otoyol bariyerine çarpıyordum. "Shumi'nin en son ihtiyacı olan şey senin kaza yapman. Auckland'a varışına en yakın uçuş seni buraya, araba kullanmana kıyasla çok daha geç getirmeyecek."

Shumi'nin küçük erkek kardeşi, anne babasını benim haklı olduğuma ikna etmişti. Ajay, "Shumi'nin yanında olmalıyız," demişti. "Hiçbirimiz doğru düzgün düşünemiyoruz. Araba kullanmamalıyız."

Şimdi Diya'nın soğuk elini avucuma aldım, tuttum. "Buradayım bebeğim," dedim Hazel'ın duymayacağı kadar kısık bir sesle. "Ne olduğunu öğreneceğim." Dudaklarımı tenine bastırdım, içimde atan hayatı ona verebilmeyi, böylece tekrar gülebilmesini, tekrar dans edebilmesini diledim.

Karım dans etmeyi çok severdi, geçen akşam beni Tarawera Gölü'nün kumlu kıyısında bir dansa sürüklemişti; duyulan tek müzik, göl kıyısında bir yerlerden gelen hafif bir gitar sesiydi.

Bana bakarken gözleri ısıll ısıll parlıyordu. "Ruh eşimi bulacağımı hiç düşünmemiştim; seni tanıdığım gibi birini tanıma şansım olacağını hiç tahmin etmemiştim. Seni seviyorum, Tavi."

Kimse beni tanımıyordu.

Susanne en çok yaklaşan olmuştu, ama o zamanlar ben farklıydım. Daha genç, daha savunmasızdım.

Diya'dan kendimi saklamaya çalışmamıştım... ama karanlık köşelerden, karanlığın toplandığı ve kaynaştığı yerlerden haberdar olmasını da istememişim. Onu korkutmak, kaybetmek istememişim.

"Sana her şeyi anlatacağım," diye fısıldadım ona, boğazımda kalın bir yumru gibi duygular birikmişti. "Böylece beni gerçekten içten dışa tanıyacaksın. Sadece uyan. Lütfen." Ayağa kalkıp, yanağının hasar görmemiş kısmına dikkatli bir öpücük kondurdum, sonra da perdeleri açarak tüm hemşirelerin hastayı engelsiz bir şekilde görmesini sağladım.

Yazımı bitirirken gözüm, yatağının arkasındaki büyük pencerelerden görünen manzaraya takıldı; ağaçlar bahar yeşili yapraklarla parıldıyordu, hatta suyun bir kısmı bile görünüyordu.

Rotorua Gölü.

Bu çelişkiyle boğuşuyordum; genç, güzel ve yetenekli karım, pencerelerden güneş ışığının eğik bir şekilde süzüldüğü, ötesinde ise gölün sakın sakın dalgalandığı bir yerde nasıl bu kadar ağır yaralı halde yatıyor olabilirdi?

"Tavish?" Hazel'ın yumuşak sesi. "İyi misin?"

Bu gerçeküstü manzaradan yüzümü çevirerek, "Onu bir süreliğine yalnız bırakmam gerekiyor. Lütfen ona iyi bakın," dedim.

"Onu asla gözümüzden ayırmayacağız, söz veriyorum. Eğer kalkmam gerekirse, meslektaşlarımdan biri onu gözlem altında tutacak."

Diya'dan ayrılmak canımı acıttı ama Dedektif Ackerson'la yaptığım o konuşmadan sonra, gerçeği ortaya çıkarması için ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Beni hedef almıştı. Yeni kocayı. Yabancıyı. Son iki kız arkadaşının da kazalarda ölmesiyle adı manşetlere taşınan adamı.

Ancak ayrılmadan önce Shumi'ye bir göz attım. Tıp bilgisi olmayan gözümle baktığımda, baldızım Diya'dan daha kötü durumda görünüyordu; vücudundan daha fazla tüp çıkıyordu, yüzündeki de dahil olmak üzere daha fazla bandaj vardı.

Bunun bıçaklanma sonucu olup olmadığını öğrenmeye çalışmadım, bilmek istemedim.

Diya veya Shumi'nin durumunda önemli bir değişiklik olması halinde benimle iletişime geçmeleri için yoğun bakım personeline zaten ricada bulunmuş ve onların da onayını almıştım. Bunun üzerine hastanenin dışına çıktım ve bir araç paylaşım uygulaması kullanarak bir araba çağırdım.

Bunu çözmek istiyorsam, en baştan başlamam gerekiyordu.

"Lanet olsun," dedi yirmili yaşlarındaki şoför, yarım saat sonra Prasad mülkünün kapısının önünde dururken. "Burası sizin yeriniz miydi?" Soluk mavi gözleri direksiyonun üzerinden bakarken kocaman olmuştu. "Olanları duyduğuma üzüldüm."

Hiçbir şey söylemeden dışarı çıktım.

Ben karşıya geçip, mülkün karşısına görsel bir çit gibi yerleştirilmiş olay yeri şeridinin önünde dururken sürücü oyalandı. Biraz ileride bir polis arabası gördüm. İçinde birkaç polis oturuyordu, ancak ben şeridi geçmek için hiçbir hareket yapmayınca yerlerinde kaldılar.

Buradan evin hiçbir yerini göremiyordum.

"Tavish, değil mi?" Benimle birlikte ateşe doğru koşan komşuydu. "Ben Tim—bu kadar çok yeni insanı hatırlamanın zor olduğunu biliyorum." Bakışlarını takip etti. "Bizim evimizden mülkü görebiliyoruz. İstersen..."

"Evet." Nedenini bilmiyordum; durum hakkındaki bilgimi değiştirmeyecekti, ama görmek zorundaydım.

Tim, beni evine ve dış merdivenleri kullanarak arka verandaya götürürken hiç konuşmadı. Bu veranda daha önce Prasad ailesinin tek katlı evinin çatısının bir kısmına bakıyordu, mülkün geri kalanı ağaçlarla gizlenmişti. şimdi Tim'in ailesi, Rajesh ve Sarita'nın evi olan yere doğru geniş bir manzaraya sahipti.

Kl ve kömürleşmiş kirişler, kararmış otlar ve l ağaçlar, geriye kalan tek şey buydu. Soldaki gl sakın sakın dalgalanıyor, yirmi dört saat önce burada yaşanan dehşetin sessiz bir tanığıydı.

Tek başına bir kanocu kürek çekerek geçti, boynunu çevirip yıkımı izledi.

Hareket. Enkazın arasında yürüyen biri, yanmış toprağa karşı beyaz bir leke.

"Adli tıp uzmanları dn akşamdan beri buradalar; sanırım bölgenin güvenli ilan edilmesini beklemek zorunda kaldılar," dedi Tim. "Gördüğüm kadarıyla henüz derine inmediler. Gece boyunca çalıştılar mı bilmiyorum ama bu sabah köpeği dışarı çıkardığımda gün doğumuyla birlikte buradaydılar."

O kişilerden birinin muhtemelen yangın soruşturmacısı olduğunu, diğerlerinin ise polis veya adli tıp ofisiyle bağlantılı olması gerektiğini biliyordum; bulkede işlerin nasıl yürüdüğünü, kimin neyden sorumlu olduğunu bilmiyordum, ama olay yerini inceleyecek uzmanların türünü tahmin edebilecek kadar genel bilgiye sahiptim.

Kemik insanları.

Sanırım adli antropologlar çağrılmıştı. Cesetler sayısız parçaya ayrılmışsa, iki veya kişinin mi evde bulunduğunu bile anlayamayacak kadar çok parçaya ayrılmışlarsa, onların getirilmesi gerekiyordu.

Ackerson, olay yeri inceleme ekiplerinin bir önceki günün geç saatlerinden beri incelemelerde bulunmasına rağmen, l sayısı hakkında bana henüz bir güncelleme gndermemişti.

"Alfa Romeo orada, değil mi?" Tim, o korkunç manzaradan gözlerimi kaırdığımda yüzündeki şefkatli ifadeyle sordu. "Polisler ne zaman geri

alabileceğini söylediler?”

Başımı salladım. "Tüm araçları olay yeri incelemesinin bir parçası olarak değerlendiriyorlar. Araba kiralamam gerekecek. Bana yerel bir yer önerebilir misiniz?"

Tim, güverteye açılan odaya doğru baktı. Penceredeki uzun lavabo musluğunu görünce mutfak olduğunu anladım. Küçük bir dikdörtgen cam alan, büyük kısmı göle bakan duvarlara ayrılmıştı.

Diğer adam, "Hannah ile dün gece konuşuyorduk," dedi, "ve size yedek aracımızı ödünç vermeyi çok isteriz. Eski püskü bir araba ve oğlumuz ehliyetini alınca ona vermeyi planlıyorduk, ama o da size ödünç vermemize razı. Geri vermeniz için acele etmenize gerek yok. Joseph, okul yılı bitene kadar ehliyet sınavına girmeyi planlamıyor ve sonra da sürüş dersleri alması gerekiyor."

Bu cömertlik karşısında ellerim balkon korkuluğuna kenetlendi. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Kalacak bir yere ihtiyacınız olursa, boş bir odamız var."

Bütün zaman boyunca bana acıyan gözlerle bakacak insanlarla birlikte kalma fikrine katlanamıyordum. Ve en kötü ihtimalle, Ackerson şüphelerinden vazgeçmezse, bana korkuyla, yargıyla ya da müstehcen bir merakla bakmaya başlayacaklardı.

Bunların hepsini daha önce yaşamıştım.

"Teşekkür ederim," dedim, "ama hastanenin yakınında bir yer buldum." Gecelik ücreti, hesabımda azalan kredi limitimle bile karşılayabileceğim bir miktardı ve aile işletmesi olan motel temiz ve bakımlıydı.

Eğer param biterse, babamdan bana biraz para göndermesini isterdim. Hiç soru sormadan gönderirdi, ama belli bir miktara kadar. Bu yüzden harcamalarımı dikkat etmem gerekiyordu. Çünkü korkulan avukat Anand Advani, kapalı kapılar ardında karısına, bana gönderdiği tüm paranın kendisine tahsis edilmiş "kişisel" fonlarından geldiğini, geri kalanının ise Anand ve Audrey'nin ortak hesabına gittiğini açıklamıştı.

Audrey, ikinci oğluna tek bir kuruş bile verme fikrine dayanamazdı. İşte bu yüzden çalmıştım. Yıllar boyunca yavaş yavaş ve sonsuz bir özenle, o denizaşırı hesapta yedi haneli bir meblağ biriktirene kadar. Ayrıca, paramın

geri kalanını sonsuz bir kara deliğe gömerken bile, sırf inat olsun diye o parayı elimde tutmayı başarmıştım. Çünkü paranın, Audrey'nin parasının, benim için önemli olması gerekiyordu. Kendime buz gibi soğuk olduğunu söylediğim ama bir çocuğun acısından doğan bir intikam.

Şimdi, duygusal bir kararla verdiğim bu gerçek ortaya çıkarsa, beni mahvedebilir.

"Olmayacak," dedim kendi kendime. "Hiçbir fikri yok, asla da olmayacak. Bütün mesele bu zaten. Gözünün önünde onu rezil etmek ve öldüğünde mezarı başında gülmek."

Evet, annemle ilgili bir sürü sorunum vardı.

"Ah, doğru, Diya ve Shumi'ye yakın olmak istemen gayet mantıklı." Tim'in gülümsemesi açıldı, gözleri araştırıyordu. "Bizimle kahvaltı yapar mısın?"

"Hayır, ama teşekkür ederim." Birdenbire evin yakınında olmak istemedim, her nefesimde is ve yangın kokusu vardı. "Araba konusunda emin misiniz?"

"Elbette. Anahtarları alayım."

Araba, onun anlattığı kadar hurda değildi; küçük, gri bir sedan, hemen çalıştı ve kapısında sadece birkaç ufak çizik vardı. Birkaç yıllık bir arabaydı, sıcaklık ve diğer kontroller için düğmeleri ve kadranları vardı ve sınırlı bant genişliğine sahip bir radyosu vardı, ama beni gitmem gereken yere götürecekti.

Tim'e bir kez daha teşekkür ettikten sonra, ihtiyacım olan şarj aletini, ikinci bir kot pantolonu, bir paket çorabı, yedek boxer külotunu ve bir deodorantı almak için en yakın alışveriş merkezine gittim.

Ackerson veya diğer polislerle konuşurken ter kokmak isteyeceğim en son şeydi; bunu suçluluk belirtisi olarak algılandı.

Her şeyi bagaja boşalttıktan sonra kapağını kapattım ve doğruca hastaneye geri döndüm.

İçeri girdiğimde gördüğüm ilk yoğun bakım hastası, vücudundaki korkunç kazadan dolayı yaşını tahmin edemediğim bir Maori erkeğiydi. Yanında oturan kadın, kalın bir fantastik roman gibi görünen bir kitaptan ona sessizce bir şeyler okuyordu.

Yorgun gözleri bir anlığına gözlerimle buluştu, acı dolu bir anlayış aramızda geçti, ben de oradan uzaklaştım.

Diya'nın yatağına vardığımda yanında bir hemşire görünce, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Sadece pansumanlarını kontrol ediyorum." Bunu yaptıktan sonra, yatağın iki yanındaki perdeleri kapattı ama ön tarafı hemşire istasyonunun görülebileceği şekilde açık bıraktı. "Hazel molada, ama Maria istasyondan Diya'yı takip ediyor."

Bu ufak tefek mahremiyet fırsatına sevindim. "Merhaba bebeğim." Diya'nın dudaklarının kenarına hafifçe dokunmak için eğildim.

Karımın ağzının diğer tarafından çıkan tüpten nefret ediyordum çünkü bu, güzel karımın kendi başına nefes alamadığı anlamına geliyordu. Solunum cihazı tıslıyordu, mekanik nefesleri diğer makinelerden gelen bip sesleriyle karışan sürekli bir nabız gibiydi.

Dudakları yumuşacıktı, bir şeyle nemlendirilmişti. Hemşireler onunla ilgileniyordu. Ama bu onun kullanacağı bir şey değildi. Diya'nın sabah için çok özel beş adımlı bir cilt bakım rutini ve gece için daha da uzun bir rutini vardı. "Sevdiğin o ahududu aromalı şeyi sana getireceğim. Kore güzellik ürünleri, değil mi? Gördün mü? Bana bunları söylediğinde dikkat ediyorum."

Eli hareketsiz kalmış, saçları yastığa dolanmıştı. Olabildiğince nazıkçe düzeltmeye çalıştım. "Annie kim, bebeğim?" diye mırıldandım, onu ilk bulduğumda bana bir şeyler anlatmak için ne kadar çaresizce çabaladığını düşünerek.

Annie... dediler ki... Annie hakkında... hayır...

Ama o sessizdi ve bir doktor içeri girdiğinde, Diya'nın yaraları hakkında ayrıntılı sorular sorma fırsatını yakaladım. Cerrahın genel ifadelerle yetinmesini söylememin yanlış olduğunu fark ettim; Diya'nın yaralarının tam niteliği, ona bunu kimin yaptığını anlamama yardımcı olabilirdi.

"Tespit edebildiğimiz kadarıyla duman zehirlenmesi yok," dedi Dr. Chen, neredeyse iskelet gibi zayıf vücuduna rağmen sesi beklediğimden çok daha kalındı. "Eşiniz yangın iyice yayılmadan önce dışarı çıkmayı başarmış olmalı. On bir bıçak yarası var. Altısı yüzeyseldi, ancak beşi

önemli hasara yol açacak kadar derindi. Özellikle bir tanesi karın aortunu bir milimetreyle kesmeye ramak kala kalmıştı."

Diya'nın karnını işaret etti. "En kötü kanamaya neden olan oydu, ama böbreğine, alt vena kavasına ve karaciğerine isabet edenler, ayrıca boynundaki de en tehlikelileri. Onu acil servise götürmek biraz daha gecikseydi, çok geç olabilirdi." Tavrı sert ve pragmatikti, durumdaki duyguları bir kenara bırakmıştı.

İşe yaradı. "Tehlikenin geçtiğini ne zaman anlayacaksınız?"

Doktor, "Bu aşamada bir şey söylemek mümkün değil," dedi. "Şu an için izleyip beklemek gerekiyor. Özellikle de kafa travması söz konusu olduğunda."

Telefonum titredi. Saatin kaç olduğunu yeni fark ettiğim için önemsemedim. "Shumi'nin ailesi olabilir." Telefonu çıkarıp mesaja göz attım. "Buradalar, yoğun bakıma geliyorlar."

Belki Annie'yi tanıyorlardır; Diya'nın, kollarımda kanlar içinde ölmek üzereyken adını hiç söylemediği bu kadını.

BÖLÜM 16

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 14 Aralık

Saat: 14:03

Sonunda Virna'nın vasiyetnamesinin bir kopyasını aldım. İçinde beklenmedik bir miras yok ve Tavish Advani'den de bahsedilmiyor. Mal varlığının büyük kısmı oğlu Jason'a geçecek, ancak Jason, Advani'nin annesinden başka yollarla para çalmış olması gerektiğinde ısrar ediyor.

Bir konuda hemfikir olmalıyım: Advani tam bir finans dehası. Biraz araştırma yaptım ve bu yaşta bu kadar yüksek bir pozisyonda bulunmasının bir sebebi var. Adam, müşterileriyle iş birliği yapmadığı zamanlarda harika işler çıkarıyor. Parayla saklambaç oynamayı en iyi bilen kişi Advani'dir.

Çalıştığı o tutucu firma bana müşterilerinin isimlerini vermedi, ama Advani'nin çeşitli etkinliklerde etiketlendiği sosyal medya fotoğraflarını inceleyerek ve birkaç rastgele telefon görüşmesi yaparak birini bulmayı başardım.

Vincent White, Advani hakkında konuşmaktan çok memnundu; adamın "şirket değiştirmesine" çok kızmıştı; sanırım bu, Advani'nin işten çıkarılmasının bahanesi.

"Nereden ortaya çıkacağını görmek için bekliyorum," dedi White. "Diğerleri iyi, ama Tavish? Tam bir dahi. Bana başka hiç kimsenin sağlayamadığı kadar iyi getiri sağladı; o kadar iyi ki, belki de bir piramit sistemi olduğunu düşünerek, muhasebeciye defterleri incelettirdim."

"Hayır, her şey yolunda. Tavish her işlemin kaydını titizlikle tuttu; bu yüzden farklı zaman dilimlerinden faydalanmak için sabah dört gibi benim için anlaşmalar yaptığını öğrendim. Adam zeki, odaklanmış ve maaşının hakkını fazlasıyla veriyor. Hangi firmaya katılırsa katılsın, tüm paramı oraya aktaracağım."

Jason'ın mali usulsüzlük suçlamalarıyla birlikte, bunu duymayı beklemiyordum doğrusu. Ama birçok insan iş hayatında temiz, özel hayatında ise dağınık olabiliyor, belki de Tavish mali karışıklığını aşk hayatına saklamıştır.

Jocelyn Wai ve Virna Musgrave arasında veya öncesinde çıktığı kimseyi henüz bulamadım, ancak üniversiteden bir arkadaşını bulmayı başardım. Belki Emilio Vasquez, bu gizemli kişi hakkında bize biraz bilgi verebilir.

BÖLÜM 17

Shumi'nin ailesiyle hiç tanışmamış olsam da, annesini ilk bakışta tanırdım; Shumi'nin daha yaşlı bir versiyonuydu: aynı yuvarlak yüz, aynı yumuşak dudaklar ve ellili yılların pin-up kızlarında bile sıırtmayacak iri ceylan gözleri. Boyları arasında da pek bir fark yoktu. İkisi de yaklaşık 1.63 boyundaydı ve vücutları kıvrımlıydı.

Bayan Kumar'ın gözlerinde şişme yoktu, kurumuş gözyaşı izleri de yoktu, ama bunun sebebi muhtemelen kendini o kadar sıkıca tutmasıydı ki hiçbir şeyin dışarı çıkmasına izin vermiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum ve sonunda acısını serbest bıraktığında gelecek olan çöküşü de biliyordum.

Yanıındaki genç adamın ise, gözlüklerinin ardında patlamış kırmızı damarlar belirmişti gözleri; burnu ise sürekli silmekten tahriş olmuştu.

Şumi'nin babası, sert ve kasvetli bir tipti. Şartlar olmasaydı, onu bunalmış bir yönetici sanırdım; saçları gümüş rengine dönmüştü, bıyıkları da aynı tondaydı ve kısa boylu, biraz tıknaz bir adamdı. Sanki işe giderken otomatik pilotta giyinmiş gibi takım elbise giyiyordu.

Uçuşlardan dolayı kırıışmıştı.

Yanımıza geldiklerinde, "Bu Doktor Chen," dedim. "Ben Tavish."

Yaşlı adam başıyla onayladıktan sonra doktora baktı. "Kızımız mı?"

"Lütfen beni takip edin." Yürürlerken aileye seslendi, ben de arkalarından gittim. "Şumi, üç küçük yaranın yanı sıra dört derin bıçak yarası aldı." Diya'da olduğu gibi yaralarının ayrıntılı bir dökümünü isteyip istemediklerini görmek için bekledi, ama kimse konuşmayınca, "Hayatta kalması bir mucize; kızınızın güçlü bir ruhu var," dedi.

"O her zaman inatçıydı," dedi Shumi'nin annesi, sesi net bir şekilde.

“Bu mücadelede ona çok yardımcı olacak.” Doktor onları Shumi’nin yatağının önünde, ek servis bölümünde durdurdu. “Bugün üçünüzün de onu ziyaret etmesine izin vereceğim, ancak bundan sonra lütfen bir veya iki kişiyle sınırlı kalın. Ve sakın olun—duygusal olduğunuzu biliyorum, ama ağlayıp sızlanarak ona yardımcı olamazsınız.”

“Onu korkutmayacağız,” diye söz verdi Shumi’nin babası, sonra bana baktı. “Burada kalacak mısın? Sonra konuşuruz.”

“Elbette.” Üçü Shumi’yi ziyaret ederken ben de yakındaki duvara yaslandım. Hıçkırık sesleri duyabiliyordum ama doktorun muayenehanesine dönerken çıkardığı ayak sesleri dışında duyduğum en yüksek ses buydu.

Hemşireler, Shumi’nin serumlarından birini değiştirme zamanı gelene kadar aileyi rahatsız etmediler.

Üçü de yanıma gelmek için kenara çekildi.

"Yemek yemelisin ve biraz uyumalısın," dedim, bana söylenenlere güvenerek. "Uyandığında sana güvenecek; bu senin dinlenmen gereken zaman, böylece ona ihtiyacı olduğunda güçlü olursun."

Şumi’nin annesi hafifçe başını salladı. "Haklı. Biz de hasta olamayız." Sesi sakindi, kelimeleri kısa ve özdü. "Nerede kalabileceğimizi biliyor musun? Hiçbir şey ayırtmadık."

Motel hakkında onlara bilgi verirken, sonunda dayanamayıp patladığı sırada yakınlarında olmamayı umdum—çünkü hiç hoş olmazdı. “Mekan temiz ve modern, ayrıca çeşitli restoranlardan yemek siparişi de veriliyor. Görünüşe göre çoğunlukla kasabaya gelen aileler çamur havuzlarını görmek için kullanıyor. Sizi götürebilirim—komşudan ödünç aldığım bir arabam var.”

O zaman anladım. "Bavullarınız nerede?"

Shumi’nin erkek kardeşi Ajay, kısık bir sesle, "Resepsiyondaki bir bayan, neden burada olduğumuzu anlattığımızda onu saklayacağını söyledi," dedi. "Sanırım herkes yangından ve her şeyden haberdar."

"Evet." Yeni Zelanda’da her gün bir ailenin tamamının katledildiği ve hatta katledilmeye çalışıldığı haberiyle uyanmak alışılmadık bir durumdu.

Midem bulandı.

Adım mutlaka haberlerde yer alacaktı. Şu ana kadar yer almamış olması tamamen şans eseri idi. Kahretsin.

Shumi'nin ailesi motele yerleştikten ve Ajay'ın bavullarını aile sütlerine taşımasına yardım ettikten sonra, "Aranızda Annie adında birini tanıyan var mı?" diye sordum. Bu biraz zor bir ihtimaldi, çünkü onlar Prasad ailesinin yakın akrabalarıydı, doğrudan aileden değillerdi; kaşlarını çattıklarında ve bana şaşkın bakışlar attıklarında şaşırmadım.

"Hayır, Diya'nın bir arkadaşıyla mı iletişime geçmek istiyorsun?" diye sordu Shumi'nin annesi. "Ajay'den yardım almalısın, internette araştırma yapabilirsin. Bilgisayar konusunda çok becerikli." Yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle oğlunun koluna hafifçe vurdu.

"Aslında, Shumi'nin arkadaş listesinde Annie adında birini görmüş olabilirim. Bir bakayım." diyerek beni şaşırtan kişi, bakımlı görünümlü adam gözlüğünü düzeltti. "Anne, baba, siz içeri girip duş alın. Ben hemen geliyorum."

"Çok uzun sürmesin Ajay oğlum," dedi annesi. "Tavish haklı. Dinlenmen gerekiyor."

Ajay başını salladı ve telefonunu çıkardı. Ancak herhangi bir sosyal medya uygulamasını açmak yerine, omzunun üzerinden süitin açık kapısına bir bakış attı, sonra da arabaya doğru yürümeye başlamam için başıyla işaret etti.

Kapıdan uzaklaştıktan sonra, "Annie değil," dedi. "Ani."

Telaffuzdaki farkı hemen duydum ve Diya'nın aslında ne dediğini anladım. İsmi "A" kısmı daha çok "uh" sesine benziyordu. "Money" kelimesinden "m" harfini çıkarırsanız, doğru telaffuzu elde edersiniz. Tabii ki, benim bozuk beynim bu karşılaştırmayı yapardı, oysa "honey" gibi bir kelime de kullanabilirdim.

"Ani," dedim, kederden delirmiş beynime susmasını söyledikten sonra. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Bulanık gözlük camlarının ardındaki kahverengi gözler bana dik dik bakıyordu; Shumi'ninkinden daha soluk, daha köşeli bir yüze sahip gözlerdi bunlar. "Neden daha önce bilmiyorsun?"

Ajay, sözleri ağzından çıkar çıkmaz neredeyse hemen başını salladı. "Unuttum. Siz ikiniz yaklaşık bir ay içinde tanışıp aşık oldunuz, değil mi? Annem Sarita teyzeden duydu," diyerek nasıl bildiğini açıkladı. "Çok yakın değillerdi"—kısa bir duraklama—"ama sanırım annemin bilmesini istedi, olur da insanlar dedikodu yapmaya ve uydurmaya başlarsa diye."

Sarita teyze.

Sakin ve zeki Dr. Sarita Prasad'ın teyze diye anılması tuhaf geldi. Dr. Rajesh Prasad'ın şüphesiz ki Rajesh Amca olduğu açıktı. Bir büyüğün sadece adını kullanmak, Hint toplumunun büyük bir kesiminde pek rastlanmayan bir şeydi.

Hatta kamuoyunda acımasız ve sert bir adam olan babam bile bazıları için Anand Amca'ydı. Annem ise tam tersine teyze diye çağrılmaktan nefret ederdi ve bunun farklı kültürel beklentilerle hiçbir ilgisi yoktu. "Bana sadece Audrey deyin," demişti babamın tarafındaki kuzenim henüz yedi yaşındayken. "'Teyze' demek beni çok yaşlı hissettiriyor."

Audrey Advani'nin tahammül edemediği tek şey buydu: zamanın ilerleyişi, yaşlanmanın amansız kırıksıklıkları. Annem, harika bir oyuncunun incelikli ve yoğun bir hareket yelpazesine sahip bir yüze ihtiyacı olduğunu anlamasaydı, muhtemelen düzenli olarak botoks yaptırırdı. Bu yüzden, dolgu yaptırdı ve makyajı dini bir coşkuyla kullandı.

Onun çıplak yüzünü daha önce hiç gördüğümde emin değildim.

Ajay, "Sanırım sen ve Diya her şeyi konuşmak için vakit bulamadınız," diyordu.

Anılar içimde çözülüyordu, sonsuz bir fotoğraf kabini şeridi gibi, beynimin selüloid tabakasına sonsuza dek kazınmıştı. Geceler boyu saatlerce birbirimize hikâyelerimizin bölümlerini fısıldayarak geçirmiştik, ta ki birimiz daha fazla uykuya direnemeyene kadar. Birbirimizin hayatına girmeden önce geçen tüm yılları telafi etmek için acele ediyorduk.

Ama... on bir hafta, bir ömürlük anıyı paylaşmak için yeterli değildi. Ve ikimizin de sakladığı bazı sırlar da vardı. Karnımdaki düğüm bunun

kanıtıydı. Yangında eriyen kahverengi plastik şişeler de öyle. Hiç sormamıştım ve o da hiç söylememişti, ama ilaçları araştırmış, neden reçete edilmiş olabileceklerine dair olası nedenlerin listesini incelemiştim.

Endişe.

Depresyon.

İstemsiz düşünceler.

Halüsinasyonlar.

Şizofreni.

Bipolar bozukluk.

Psikoz.

Ackerson bu ilaçlardan haberdar mıydı? Cinayetlerin ve yangının sorumluluğunu güzel, ıslıl ıslıl parlayan karımın üzerine atmaya çalışacak mıydı?

Kas tendonlarım kopacak kadar gerilmişti.

“Taviş?”

Ajay'ın sessiz sorusuna, sesimi sakinleştirmeye çalışarak, "Hayır," dedim. "Hâlâ birbirimizi tanıyorduk ve şimdi..."

Diğer adamın gözleri donuklaştı. "Evet." Öksürerek başka yöne baktı ve derin bir nefes aldı. "Neyse, Ani, Diya ve Bobby'nin evlatlık kız kardeşiydi."

Midem alt üst oldu. Bu, Diya'nın bahsetmeyi unuttuğu rastgele bir anı değildi; kimliğinin temel bir parçasıydı.

BÖLÜM 18

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 19 Aralık

Saat: 11:08

Tavish Advani ile ikinci röportaj daha da sinir bozucuydu. Yanında avukatı da vardı, ki bu avukat da babasıydı—Anand Advani. Aynı Anand Advani, evli sevgilisini öldüren Celia Byers'ı beraat ettiren kişiydi. Kadın kanlar içindeydi ve elinde silah vardı. Aman Tanrım.

Tavish röportaj boyunca pek konuşmadı, Anand da sorularımızın çoğunu engelledi. Onu tutamadık. Hakkında hiçbir şeyimiz yok. Adamın susmasını da suçlayamayız aslında; Jason Musgrave medyada ağzını açıp konuşmasıyla ortalığı iyice karıştırdı.

En azından gazeteciler Tavish'in adını sızdırmayacak kadar sağduyulu davrandılar—kanıt yok ama Advani'nin bu sınırı aşmaları halinde dava açmakla tehdit etmesinin ardından muhtemelen patronlarından azar işitmişlerdir diye düşünüyorum. Gerçi bunun bir önemi yok; tüm sonuçlar manşetlerde zaten mevcut—özellikle de Jocelyn Wai ile olan bağlantısını ortaya çıkardıktan sonra.

Gina Garcia hâlâ izinde, bu yüzden o davayla ilgili daha fazla bilgi edinmek için biraz daha beklemem gerekecek.

Ve parasının nereye gittiği konusunda hala hiçbir açıklama yok.

Paranın kesinlikle onun apartman dairesinin finansmanına gitmediği açıktı. Perez, dairenin bir şirket tarafından satın alındığını ve daha sonra tapunun Advani'nin adına, herhangi bir borç olmaksızın, devredildiğini doğrulayabildi. Şirket yapısının ardındaki gerçeği ortaya çıkarmaya, paranın aslında nereden geldiğini bulmaya çalışıyor çünkü sonuçta bunun anne ve babasından geldiğini düşünmüyor.

Orada "mutlu aile havası" alamadığını söylüyor. Kesinlikle katılıyorum. Audrey Advani, büyük oğlu Raja ile sık sık görülüyor, ancak ikimiz de Tavish ile birlikte çekilmiş yeni bir fotoğrafını bulamadık. Öte yandan, şirket baba Advani'nin göz bebeği olabilir. Oğluna kesinlikle destek oluyor.

Perez'in teorisine göre Tavish Advani, "yasa dışı yollarla elde ettiği kazançları" çeşitli şirketler aracılığıyla aklamaya çalışıyor. Eğer öyleyse, bizi alt etmiş olabilir; Perez'in şansı yaver

gitmezse, mali polisleri devreye sokmak zorunda kalacağız.

Saat: 14:00

Advani'nin eski üniversite oda arkadaşı Emilio Vasquez'den geri dönüş aldım. Görünüşe göre hala çevrimiçi olarak iletişim halindeler ama Vasquez New York'a taşındıktan sonra eskisi kadar yakın değiller. Vasquez'e göre Advani her zaman "seçici"ydi.

“İstediği her kızı elde edebilirdi,” dedi Vasquez. “Sadece görünüşüyle ilgili değildi. Kaba görünmek istemem ama ben de tam olarak çirkin değilim. Ama Tavish... kızlara ne söyleyeceğini, onları nasıl önemli ve güzel hissettireceğini biliyordu. İzlemesi harika bir şeydi. Belki de oyunculuk genlerinden kaynaklanıyordu diye düşündüm—hani annesinden gelenlerden.”

“Onunla dışarı çıkmaktan mutlu olurdum çünkü kadınları o kendine çekerdi ve bazen hayal kırıklığına uğramış bir kız teselli ödülü olarak bana yönelince şansım yaver giderdi. Umursamazdım. Ben sadece cinsel ilişki arayan aptal bir üniversite öğrencisiydim.”

Vasquez'e göre, Advani'nin üniversitede bildiği kadarıyla düzenli bir kız arkadaşı yoktu, ancak — “Kesinlikle kampüs dışında biriyle görüşüyordu. Bizim derslerimizin sonuna doğru bir yıl ara verdi, bu yüzden o dönemde onunla birlikte değildim. Ama ondan önce, hafta sonları sürekli ortadan kaybolur ve çok şanslı bir adam gibi sırtarak geri dönerdi. Sorduğumda, sadece adının Suzi, Suzi W. olduğunu söylerdi.”

Suzi W.

En azından bir başlangıç noktası.

BÖLÜM 19

“Sadece bazı kısımlarını biliyorum.” Ajay ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu, omuzları çöktü. “Şumi bir keresinde ondan bahsetmişti, bebek Ani'nin sadece üç yaşında ölmesinin ne kadar üzücü olduğunu, yoksa yaşıma yakın bir kayınpederim olacağını söylemişti. Ani, Diya'dan iki yaş küçüktü.”

“Çocukken mi öldü?” Diya'nın bana ondan hiç bahsetmemiş olması şimdi daha mantıklı geliyordu; onun için bu çok uzun zaman önce olmuş olmalıydı.

Ancak o, kollarımda kanlar içinde ve yaralı yatarken Ani'nin adını söylemişti.

Ani... dediler ki... Ani hakkında... hayır...

“Nasıl öldüğünü bilmiyorum.” Ajay gözlüğünün köprüsünü yukarı itti. “Shumi ondan sadece laf arasında bahsetmişti ve o zamanlar ergenlik çağındaydım, daha fazlasını öğrenmekle ilgilenmiyordum. Ama Shumi'nin, Rajesh amca ve Sarita teyzenin, evlat edinilmiş olsa bile, bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemediğini söylediğini hatırlıyorum.”

“Onu neden evlat edindiklerini veya nereden aldıklarını biliyor musunuz?”

“Bu yerel bir olaydı; hepimiz Fiji'de yaşadığımız zamanlara aitti.”

Diya ile tanıştıktan sonra öğrendiğim kadarıyla, tarihin cilveleri nedeniyle önemli bir Hint kökenli nüfusa sahip olan Pasifik adaları grubundan bahsedilince kaşlarımı çattım. “Hepiniz mi? Nedense Shumi'nin burada doğduğunu sanıyordum.”

“Hayır, ben de değildim. Prasadlarla kırsal kesimde komşuyduk. Bobby ve Shumi ilk orada tanıştılar.” Hafif bir gülümseme. “Tanrım, o her zaman

ona deli gibi aşıktı.”

Gülümsemesi soldu. "Ama Ani öldüğünde ben daha iki yaşında bile değildim, bu yüzden başka ayrıntıları bilmiyorum. Üzgünüm." Ellerini ceplerinden çıkardı, sonra onlarla ne yapacağını bilemedi. "Zaten Ani'yle neden ilgileniyorsun ki?"

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşündüm. "Diya'yı bulduğumda, ondan bahsetti."

“Ah.” Gözlerinde yaşlar belirdi; Ajay, ne annesinin duygularını içine hapsetme konusundaki yoğun yeteneğini ne de babasının sert kararlılığını miras almıştı.

“Sanırım bu kadar üzgünken kız kardeşini düşünmesi doğal,” dedi, “özellikle de anne babasının da öldüğünü biliyorsa. Ve muhtemelen Bobby'nin de. Tanrım, Diya ve Şumi'nin neler görmüş olabileceğini hayal edebiliyor musun?” Sesi titredi... ve ilk defa fark ettim ki, ablası için kullanılan kelime yerine hep Şumi'nin adını kullanıyordu.

Diya, Bobby'yi ilk tanıştıırken kullandığı dışında, onun adını hiç kullanmamış, her zaman ona "ağabey" anlamına gelen "bhaiya" kelimesini kullanarak hitap etmişti. Bu, yetiştirilme tarzından kaynaklanıyordu. Ancak Ajay'e kız kardeşine benzer bir saygıyla hitap etmesi öğretilmemişti.

Muhtemelen bir şey değil, sadece iki aile arasındaki bir farklılık, ama bana garip geldi, özellikle de ikisi de aynı küçük bölgeden gelmişken. Aynı kültürde, aynı bölgede büyüdüğünüzde bazı şeyler zaten beklenirdi.

"Ajay, oğlum!"

Ajay, annesinin sesini duyunca başını kaldırdı. "En iyisi gideyim. Göründükleri kadar iyi değiller." Gözlerimi süzdü, ifadesi yalvarır gibiydi. "Biliyorum, çok soğuk ve mesafeli davranıyorlar..."

“Sorun yok.” Omzunu sıktım. “Anlıyorum. Ben de bazen öyle olabiliyorum. Henüz bir kere bile ağlamadım; korkarım ki ağlarsam işe yaramaz olurum.”

İçindeki tüm tutku tükenmiş halde, Ajay motel odalarına doğru geri yürümeye başladı. Omuzları çökmüş, elleri yine ceplerindeydi ve omurgasının eğriliği boyunu kısaltmıştı.

Onu izlerken, iki yatak odalı süitin açık kapısında durdu ve içeri girmeden önce kendini hazırlar gibi derin bir nefes aldı. Zavallı çocuk. Zihnimde doğru hesapladıysam henüz yirmi bir yaşındaydı ve kendi kederi ve endişesinin yanı sıra anne babasının kederi ve endişesiyle de başa çıkmak zorundaydı.

Bu düşünceyle aracıma binip hastaneye geri döndüm, ama Diya'nın durumunda hiçbir değişiklik yoktu, yaralı uykusunda yüzü sakindi. Yanına oturup elimi eline koyarken, aslında ne söylediğini düşündüm. Sadece Ani'nin adı değildi, hayatının bir anının gözlerinin önünden geçmesi de değildi.

Bana bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Ani... dediler ki... Ani hakkında... hayır...

Bundan hiçbir anlam çıkaramadım, ama elimde olan tek şey buydu. Ve bu kırılgan ipliği takip etmem gerektiğini biliyordum; özellikle de Dedektif Ackerson tarafından resmi bir görüşme için karakola çağrıldıktan sonra.

Babamı aramayı unutmuştum, avukat tutmayı da unutmuştum. Olsun. Bu ilk görüşmeyi kendi başıma halledebilirdim; tek yapmam gereken sakin kalmak ve Los Angeles'taki polislerle ilk görüşmelerimden önce babamın bana söylediklerini hatırlamaktı.

Jocelyn'in düşüşünden sonra Anand, granit kadar sert kahverengi gözleriyle, "Asla geri adım atmayın," diye öğüt vermişti. "Polisler av peşindeki kurtlar gibidir. Tek bir damla kan bile onlara zafer kokusu verir."

Neredeyse ona bu dersi karısından mı öğrendiğini soracaktım. Film ve televizyon dünyasında annem, kendi kuşağının en iyisi olarak gösterilen, sıcaklığı ve iyiliğiyle tanınan bir oyuncuydu. Peki ya ebeveynlerimin son derece modern Malibu evinin kapalı kapıları ardında? Maske tamamen düşmüştü.

Audrey sadece kanı koklamakla kalmadı, aynı zamanda acımasız bir verimlilikle kan akıttı.

O evde yaşayan ya da yaşamış olan üç adamdan, Audrey'i dış dünyaya olduğu gibi tanıyan tek kişi kardeşim Raja'ydı. İşin ironik yanı, sonunda çocukluğumun bir nimet olduğu ortaya çıktı; hiçbir polis, Audrey'nin en büyük silahı olan soğuk manipülasyona yaklaşmadı.

“Yani.” Dedektif Ackerson’ın sesi kibar, hatta nazikti, ama gözleri görüşme odasının dar alanında bana dik dik bakıyordu. “Bir finans dergisi için sözleşmeli iş yapıyorsunuz.”

"Evet."

“Kayınvalideniz ve kayınpederiniz iş durumunuzdaki düşüşten haberdar mıydı?”

Penceresiz, neyle kaplı olduğunu kim bilir bu küçük odadan nefret ediyordum; aklım beni babamın bana yedi saat sürecek, cehennem gibi bir sorguya geri itiyordu. Babam, eğer dava mahkemeye giderse, Jocelyn'in kederli sevgilisi olarak işbirliğimin kanıtı elimizde olacağı için bu sorguya sonuna kadar dayanmam gerektiğini söylemişti.

Vazgeç artık Tavish. İkinizin de inişli çıkışlı bir ilişkiniz olduğunu biliyoruz—o gece ne ters gitti? Seni onu balkondan aşağı itmeye iten bir şey mi yaptı? Tahrik, hafifletici bir faktör olarak görülebilir, ancak dürüst olmalısın.

Gina Garcia, asla pes etmeyen, sert konuşan bir polisti. Soruları aralıksız, sürekli baskı yapıyordu. Tıpkı su damlalarının taşı aşındırması gibi.

Ama onun sorgu odasından da çıkmıştım, bundan da çıkacaktım.

"Sarita ve Rajesh, burada kariyerimde kendimi kanıtlamam gerektiğini ve bunun zaman alabileceğini anladılar," dedim kırgınlık duymadan. "Onlar da Yeni Zelanda'ya taşındıklarında aynı şeyi yaptılar."

Aramızda ince bir ortak nokta vardı; Dr. Rajesh Prasad omzuma vurup, "Ülke değiştirmek ve her şeye yeniden başlamak zor; Diya'mızın onu sevecek kadar çaba sarf eden bir eş bulması beni mutlu ediyor" dedi.

Partiden önceki geceydi, ikimiz arka verandadaydık. Güneş batmıştı, su, kenarlarında kömür rengine dönmeye başlayan koyu turuncu ışığın altında hareketsizdi. İki siyah kuğu suya dalıp arkalarında ikiz dalgalar bırakırken, "Evet efendim," demiştim. "Diya'yı seviyorum. Ve o da burada yaşamak istiyor, o yüzden öyle yapacağız."

Virna'nın kazasından sonra Los Angeles'ın benim için düşmanca bir yer haline geldiğini bilmesine gerek yoktu. İçinde bulunduğum zenginlik ve şöhret dünyası, Jocelyn'in ölümünden çok Virna'nın ölümüne öfkelenmiş

gibiydi. Joss için sansasyonel hikayeler ve bitmek bilmeyen dedikodular istiyorlardı. Virna için ise adalet talep ediyorlardı.

İkiyüzlüler.

Ackerson sakın bir tonda, yüzünde hiçbir suçlayıcı ifade olmadan, "Önceki görevinizden neden ayrıldığınızı anlatır mısınız?" diye sordu.

"Benimle konuş," dedi, "hiçbir tehdit oluşturmuyorum." Ne yazık ki onun için, bu oyunu çok daha deneyimli rakiplere karşı oynamış ve kazanmıştım.

Sakinliğimi korumak zorundaydım.

BÖLÜM 20

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 21 Aralık

Saat: 14:27

Gina ile öğle yemeği verimli geçti. Meğer dedikodu dergileri yalan söylemiyormuş; Gina, Jocelyn Wai davasında Advani'yi şüpheli olarak değerlendirmiş. Ancak Wai'nin düşmesi sonunda kaza olarak değerlendirilmiş.

Gina, resmi olmayan açıklamasında kaza teorisine inanmadığını ancak ellerinin bağlı olduğunu belirtti. “Advani'nin çok sağlam bir alibisi vardı. Sarhoş arkadaşının onu desteklemesine bile gerek kalmadı; arkadaşının yaşadığı apartman kompleksi lüks bir yer, tüm ortak alanlarda güvenlik kameraları var.”

“Görüntülerde onun geldiği, ikisinin birlikte bira almaya gittiği, ardından Advani'nin yemek siparişini almak için kapıyı açtığı görülüyor. Binadan ayrıldığına dair hiçbir işaret yok. Ve o gece daha önce binadan çıktıktan sonra Jocelyn Wai'nin evine tekrar girdiğine dair de hiçbir işaret yok; onun binasında daha da fazla kamera vardı. Yine de telefonunun konumunu kontrol ettik, ama hiçbir şey bulamadık. Telefonu tüm süre boyunca arkadaşının evindeydi.”

“Eğer bunu yaptıysa, zeki bir psikopat. En korkunç yanı, Jocelyn öldüğünde sadece yirmi üç yaşında, belki de altı yedi aylıktı. Eğer Virna Musgrave'in ölümünde de parmağı olduğu konusunda haklıysanız, bu üç yıl içinde iki kadın demek oluyor. Evlenmemiş, kara dul bir adam için kullanılan kelime neydi?”

Motivasyon konusuna gelince, bu biraz karmaşık çünkü ortada maddi bir sebep yok. Wai'nin vasiyetinde adı geçmiyordu. Ancak Gina, Wai'nin ilişkileri boyunca Advani'ye muhtemelen yarım milyon dolar harcadığını tahmin ediyor.

“Lüks bir hayat yaşıyorlardı, tüm gözde mekanlarda fotoğrafları çekiliyordu ve bence bunun parasını o ödemiordu—bu, maaşıyla bile onu mahvederdi. Hayır, bizim oğlanın zengin kadınlarla ilişki kurma ve bu kadınların ona iyi vakit geçirmesini sağlama, sonra da ölmelerini sağlama konusunda bir yöntemi var. Venice Beach'teki dairesini nasıl aldığını biliyorsunuz, değil mi? Susanne Winthorpe'a bakın.”

Suzi W'nin seksi bir striptizci veya dansçı olmasını bekliyordum.

Evet, o konuda gerçekten çok yanılmışım.

BÖLÜM 21

"İnanılmaz çalışma saatleri ve berbat patronlar yüzünden işimden ayrıldım," dedim Ackerson'a, o kadar genel bir yalan ki ona hiçbir şey anlatmıyordu. "Bu firmalarda stajyer olmak çok zor. Sürekli tükenmiş yirmili yaşlardaki gençlerle dolu bir ortam. Hayattan daha fazlasını istiyordum—Diya ile tanıştığımda sırada ne yapacağıma karar veriyordum. Sanki gökten büyük bir adım atıp buraya gelmem için bir işaret gibiydi."

DeJong, Greyson & Wijesinghe'den hiç kimse, daha önce birçok kişinin söylediği şeyleri tekrarlamaktan asla çekinmezdi. Onların işinde itibar her şeydi, gizlilik şarttı ve insanları yıpratmak bir utanç kaynağı değil, bir onur nişanıydı.

Şişman Greyson, firmada işe başladığımda bana şöyle demişti: "Bizim gibi müşteriler, ağız gevşekliğiyle bilinen bir firmayla iş yapmak istemezler. Ağzınızı kapalı tutun."

"Bay Smith'in San Diego'daki gizli ikinci ailesi için daha fazla yatırım gelirine ihtiyacı olduğunu ya da Bayan Rock Star'ın her Çarşamba tüm dansçı ekibini aldattığını ve bir şantajcıya ödeme yapması gerektiğini öğrenmeniz önemli değil. Sizi ilgilendirmez. Sizi ilgilendiren şey onların parası ve onları mutlu etmek, böylece asla başka bir firmaya geçmek istememeleridir."

Eğer şirket Los Angeles Polis Departmanı'nın baskısına boyun eğmemiş olsaydı, başka bir ülkedeki bir polis için kesinlikle bunu yapmazlardı. Dedektif Callum Baxter işten atıldığımı tahmin edebilir, hatta o zehirli herif Jason Musgrave'den bir kaynak bile bulmuş olabilir, ama resmi bir onay olmadan bunun hiçbir anlamı yoktu. Resmi kayıt bile, eğer bir gün açılırsa, sadece şık bir istifla mektubu gösterecekti.

DeJong, Greyson & Wijesinghe, acımasız olmaktan başka bir şey yaparak bu kadar uzun süre ayakta kalamazdı. Zorla "istifamla" mücadele etmek, geçim kaynağım olan çevrelerde ismime kalıcı bir leke bırakmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu şekilde, gelecekteki herhangi bir işveren benimle iletişime geçerse, İK departmanı sadece firmanın ve benim "uygun olmadığımızı" söyleyecekti; ancak özel olarak, firmanın üst düzey dostları arasında benden uzak durmaları için haber yaydığından hiç şüphem yok.

Para kazanmakta ne kadar iyi olursam olayım, Virna ile sadece romantik bir ilişkiye değil, maddi bir ilişkiye de girdiğimde her şey berbat olurdu.

O gösterişli salonlarda bir daha asla çalışmam.

Ackerson, "Eşinizin hayat sigortası olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Konuyu değiştirme taktiğine başvuracağını tahmin ediyordum, ama bu soru için değil. Cevabım şaşkın ve dürüsttü. "Sanmıyorum? Hayat sigortası hakkında hiç konuşmadık, bu yüzden eğer bir poliçesi varsa, tanışmamızdan önceye ait olmalı."

"Peki ya bir vasiyetname?"

"Evet, düğünümüzden birkaç gün sonra yaptık."

"Neden bu kadar acele ediyorsunuz?" Ackerson masanın üzerinden eğilerek, sesi sert bir tona büründü. "İkiniz de yirmili yaşlarınızdasınız, yaşayacak çok hayatınız var."

Omuzlarımı silktim. "Babam avukat. O önerdi."

"Bir erkeğin yeni evlilere böyle bir şey önermesi garip."

Tekrar omuz silktim ve konuyu orada bıraktım, Ackerson durup bana bakakalsa da. Zavallı Ackerson. Bu ortamda büyüdüğümünden haberi yoktu; oyun oynayan annem olsa da, bana buna nasıl dayanacağımı öğreten babamdı. Çünkü Anand Advani, doğduğum günden beri karısına olan kölece bağlılığı ile ikinci oğlunu koruma ihtiyacı arasında sıkışıp kalmıştı.

Dokuz yaşındayken, içinde sadece bir oğluna yetecek kadar sevgi olan bir kadınla yaşadığım bir olaydan sonra duygusal olarak incinmişken bana, "İnsanlar sessizlikleri doldurmak ister," demişti.

"Uzun sessizlikler, birinden bilgi almak isteyen herkesin en sevdiği taktiklerden biridir; karşı tarafın garip durumdan dolayı pes etmesini veya

gerginleşmesini bekleyin. Tavish, bir daha buna kanma. Ona kalbini gösterme.” Bir sessizlik. “Yoksa onunla baş edemezsin.”

Bugün bilerek göz teması kurmadım. Bazı polisler bu tür bir teması meydan okuma olarak algılayıp agresifleşebiliyor. Ama ben de sanki rahatlayamıyormuş gibi etrafa bakmadım. Aksine, düşüncelere dalmış gibi masaya baktım.

Adalet diye bir şey yok. Her şey yasal satranç. Şah mat yapan ilk kazanır.

Babamın sözleri. Annemin düşünceleri.

Sorun şuydu ki, eski işverenim bu oyundaki tek oyuncu değildi. Eğer Jason Musgrave, Prasad ailesinin cinayetlerinden ve benim Diya ile olan ilişkimden haberdar olursa, Ackerson'ın karşısına iğrenç imalar ve suçlamalar yağıacak bir kaynak çıkacaktı.

Eğer birini öldürebilseydim, hayatımı cehenneme çevirmek için elinden gelen her şeyi yapan adamı öldürürdüm. Tek sorun, o şerefsiz ölü bulunur bulunmaz ya da kaybolur kaybolmaz baş şüpheli ben olacaktım. Yine de, hayal kurmak güzeldi.

“Vasiyetnamelerin birer kopyasına ihtiyacım olacak.”

“Birini birlikte yaptık. Prasadların kasa dairesine koymaya bir türlü fırsat bulamadık.” İşbirlikçi bir tonda konuşmama rağmen, ağzım kurumuştı, şakaklarım o kadar hızlı atıyordu ki, görünür olmasından korkuyordum. “Los Angeles'taki avukatların bir kopyası olacak. İsimlerini babamdan alabilirim, o ayarladı. Biz sadece gidip imzaladık.”

“Peki, eşiniz tüm bunlara razı mıydı?”

“Neden olmasın ki?” diye kaşlarımı çattım, hayal kırıklığım gerçekten belirgindi. “Bak, ne demek istediğini anlamıyorum ama vasiyette garip bir şey yok. Sadece ikimiz eşyalarımızı birbirimize veriyoruz ve birkaç hatıra eşyasını da arkadaşlarımıza veya ailemize bırakıyoruz.”

Ackerson vasiyeti okuduğunda, duygusal mirasların yüzde doksanını Diya'nın yaptığını görecekti; ben oraya sadece bir isim yazmıştım, miras olarak bıraktığım şey ise Susanne'den gelen ve Winthorpe ailesine geri dönmesi gerektiğini düşündüğüm özel bir sanat eseri idi. “Evliliğe giren varlıkların çoğu benim mal varlığımdı.”

Gözlerinde aniden vahşi bir parıltı belirlediğinde, bir hata yaptığımı, çok fazla konuştuğumu anladım. "Ama denge artık değişti, değil mi?"

"Ne?" Beynim durmuştu, sinirlerim düşüncelerimi yiyip bitiriyordu.

"Prasad ailesinin avukatı, doktorların her şeyi çocuklarına eşit paylar halinde bıraktığını doğruladı. Bu çocuklardan biri büyük olasılıkla ölmüş, bedeni neredeyse tamamen parçalanmış durumda. Diğeri ise hayata tutunmaya çalışıyor; ancak Diya Prasad, tek hayatta kalan kişi olarak zaten mirasçı olmuş durumda. Eğer o ölürse, her şey size kalacak."

Yüzüm yanıyordu, bacağım sanki inip kalkıyordu. Ackerson'ın şüphelerini yöneltebileceği tüm olası yollar arasında, mali olanı kesinlikle en kötüsüydü.

Susanne. Jocelyn. Virna.

Geçmişim beni gömebilir.

"Ne demek istiyorsunuz, Dedektif?" Babamın soğuk ve sert "pislik avukat" tavrını takındım. "Unutmuş olabilirsiniz, Diya saldırıya uğradığında ve ailesi öldürüldüğünde ben orada değildim."

"Yangın nedeniyle, olayın tam zaman çizelgesini belirlememiz mümkün değil," şeklinde kısa ve öz bir yanıt verildi. "Bildiğim kadarıyla, herkese saldırdınız, sonra da yavaş yavaş yayılacağını bildiğiniz küçük bir yangın başlattınız."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Aptal gibi davran," diye öğüt vermişti babam on üç yaşımdayken, annem bana öğrettiği her şeye rağmen beni neredeyse yıkmıştı. "Sana değer vermeyenler, enerjilerine değmeyecek biri olduğunu düşünürlerse pes ederler." Ses tonunda umut vardı. "Bu aynı zamanda hayatta da faydalı bir araç; insanlar genellikle kendilerinden daha az zeki gördükleri kişilerin yanında sözlerine dikkat etmeyi unuturlar."

Annemle hiçbir zaman işe yaramamıştı; Audrey, karmaşık matematik işlemlerini zihnimde yapabildiğimi ve hayatımda tek bir sınava bile çalışmak zorunda kalmadığımı gayet iyi biliyordu. Sosyal olarak da kardeşimi çok geride bırakmıştım, bu yüzden duygusal zekâ eksikliğine bile sığınamıyordum; onunla başa çıkmak için bambaşka bir dizi araç geliştirmek zorunda kalmıştım.

Ama Dedektif Ackerson annem değildi. "Az önce Diya'nın her şeyi sadece hayatta kalan tek kişi olduğu için miras aldığını söylediniz. Şimdi de onu öldürmeye çalıştığımı mı söylüyorsunuz?" Her kelimesinde kafa karışıklığı, duyguların taklidi; beni sevdiğine inandırmaktan büyük zevk alan ve ben buna kandiğimde kahkahalarla gülen bir anneden öğrendiğim küçük bir numara.

Aman Tanrım, Tavish. Kendine gel. Sadece küçük bir şakaydı.

Altı yaşındaydım ve "küçük şaka" park gezisi sözüyle ilgiliydi. Beni giyinmem için odama göndermişti... sonra Raja yolcu koltuğunda otururken arabadan parka doğru giderken bana el sallamıştı.

Öfkem, ruhuma sapanmış sert bir buz çekirdeği gibiydi.

"Ve," diye ekledim, "eğer Diya ile ilişkimin parayla ilgili olduğunu düşünüyorsanız, sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Los Angeles'ta yakışıklı genç erkekleri şımartmayı seven birçok zengin yaşlı kadın var. Bu yaşam tarzını sürdürmek için onlardan biriyle evlenmek zorunda kalmadım."

Onun yapmasından önce, çokça konuşulan geçmişimi gündeme getirmek için hesaplı bir kumar oynadım. Kalbimdeki eski ve acı boşluğu doldurma ihtiyacından doğan cazibeyle bir zamanlar yaşadığım gerçeğiyle beni ezmesine izin vermek yerine, sorumluluğu üstlendim. Şüphesiz ki, kendime izin verdiğim birkaç seanstan çok daha fazla terapiye ihtiyacım vardı, ama terapist bana zaten bilmediğim ne söyleyebilirdi ki?

Bundan da önemlisi, eşim Diya'ya, titrete bir mum alevi gibi parlayan, göz kamaştırıcı, parlak ve gizemlerle dolu sevgilime aşık olduğumda bu döngüyü kırmıştım.

"Karınızın Los Angeles'taki lüks hayatınızı nasıl finanse ettiğiniz hakkında bir fikri var mı?" diye çıkıştı Ackerson, ben boyun eğmeyi reddettiğimde.

"Dedektif." Ona yorgun bir gülümseme verdim. "Önceki işimdeki maaşım yıllık dört yüz bin dolardı, buna ek olarak primler de vardı. Bugün geri dönüp başka bir işe girebilirim, muhtemelen yarım milyon dolara." Blöf yapmada her zaman iyiydim—bu yüzden gerçek masalarda ilk kez poker oynadığımda bir milyon dolar kazanmıştım.

Sırtıma vurulan tokatlar, zaferin değil, zaferin bana kazandırdığı şeyin verdiği coşku. Önemli. Görülmüş. Bütün bunlar, aynı duyguları tekrar hissetme zehirli ihtiyacının, içimdeki bitmek bilmeyen açlığın etrafına sarılmıştı.

Kumarhaneler elbette ki bana kırmızı halı sermekten, günlerce, haftalarca o heyecanı kovalamama yardımcı olmaktan mutluluk duymuşlardı.

“Gelecekteki kazanç potansiyelim, Diya’nın miras aldığı miktarın kat kat fazlası,” diye tekrarladım. “Paramın daha çok para kazanmasını nasıl sağlayacağımı biliyorum. Çıktığım kadınlar mı? Onlarla çıktım çünkü güzel, sofistike ve ilgi çekiciydiler.”

Ackerson'ın önündeki kağıtları kaydırmadan önce hızla göz kırpmasından, maaşım hakkında hiçbir fikri olmadığı ya da olmadığını iyi bir şekilde gizlemeye çalıştığı anlaşıyordu. Çünkü bir saniye sonra başını kaldırıp, "Bana Virna Musgrave'den bahsedin," dedi.

Dünya nefes kesici bir sarmala dönüştü. Ama ben babamın oğluydum. "Kanıt olmadan bir itibarı yerle bir etmek kolaydır," dedim omuzlarımı düşürerek. "Medya umursamıyor. Reklam alanı satıp tıklama kazandığı sürece umurunda değil. Seni iyi bir dedektif sanıyordum, magazin gazetecisi değil."

Elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık, göz çevresinde hafif bir gerginlik. "Bu sorumu yanıtlamıyor."

“Virna bana yüklü miktarda para hediye eden bir arkadaşımdaydı. Bunu bir hediye olarak nitelendirmesine rağmen, kendi yatırımlarım olgunlaştığında parayı geri ödeyeceğime dair ısrar ettim. Ne yazık ki, anlaşmamızı yazılı hale getiremeden bir kazada hayatını kaybetti.”

“Eğer durum bu kadar basitse, ‘kaza’ neden hâlâ soruşturma altında ve siz baş şüphelisiniz?”

Ackerson çok meşgulmüş. “Virna’nın milyonlarını kimin miras aldığını biliyor musun? Oğlu. Sonra da o paranın bir milyonunu emekli polis ve itfaiyecileri destekleyen bir fona bağışladı.” Göz temasını kesmedim. “Bana çeyrek milyon verdi. Büyük bir meblağ, evet, ama Jason Musgrave’in dudak uçuklatan mirasıyla kıyaslanamaz bile.”

“Bana gülünç elmas kol düğmeleri ve Noel için Maldivler'e lüks bir seyahat hediye etmekten de bahsediyordu. Virna söz konusu olduğunda en çok motive olan kişi ben değilim, üstelik vasiyetinde de hiçbir şey miras almadım. Eğer hayatta olsaydı ve bana sürekli hediyeler yağdırsaydı benim için çok daha iyi olurdu.”

Ona doğru eğilerek, "Bana sorarsan, Jason annesinin parasını beni şımartmak için kullanmasına kızıyordu, oysa bu onun için kelimenin tam anlamıyla önemsiz bir meblağdı. Ona göre bu onun parasıydı. Onun lanet olası mirasıydı. Bir gün ona bağırdığımı duydum, Los Angeles'taki dedektiflere de anlattım ama o bağıştan sonra hayırseverliğin ve yardımseverliğin sembolü oldu; Jason'ı fazla kurcalamıyorlar." dedim.

Bu sefer Ackerson'ı kesinlikle şaşırtmıştım; ipucu çok inceydi—sol gözündeki hafif bir seğirme—ama artık anlamıştım. Bağıştan haberi yoktu. Çoğu insan da bilmiyordu. Babam, işler kötüden felakete dönüşürse diye bu bilgiyi her zaman aklımda tutmamı söylemişti.

Ama Ackerson yenilgiyi kabul etmeye hazır değildi ve sandığımdan çok daha iyi bir dedektifti. "Susanne Winthorpe hakkında konuşalım."

Bir hayalet kulağıma fısıldadı, havada onun imzası olan Baccarat parfümünün kokusu vardı.

BÖLÜM 22

SUSANNE

Susanne menüsünü kapattı ve kendisine ve Cici'ye gümüş bir sürahidten, üzerinde ince bir tabaka taze yoğuşma bulunan su doldurmaya gelen yakışıklı genç adama baktı. Adam, tek bir damla bile dökmeden, büyük bir ustalıkla hizmeti yerine getirdi.

"Öğle yemeğinizle birlikte bir kadeh şarap sipariş etmek ister misiniz, Bayan Winthorpe?" diye sordu, artık onun alışkanlıklarını çok iyi biliyordu. "Napa'daki küçük ama mükemmel bir şaraphaneden yeni gelen, hoşunuza gideceğini düşündüğüm, güzel ve ferahlatıcı bir beyaz şarabımız var."

"Ah, neden olmasın Tavish, beni ikna ettin. Ve arkadaşım için de bir yulaf sütlü latte, tek shot." Sesini alçaltarak alaycı bir fısıltıyla, "Cici öğlen vakti içki içmemi onaylamıyor," dedi.

Cici gözlerini devirdi ama Tavish sırtıp masadan kalkana kadar bekledi ve sonra, "Gerçekten mi, Sue?" dedi. Dudaklarını büzdü, rujunun enfes koyu pembesi, teninin zengin kahverengi tonuna karşı adeta bir dinamit gibi duruyordu. "Daha liseden yeni mezun olmuşken sen kaplan gibi flört ediyorsun."

"Cougar, canım, bu onların kullandığı bir terim." Susanne'nin yabancı ailesi onu Amerika'da bir yatılı okula göndermişken, Cici'nin ailesi onu Singapur'da okutmayı tercih etmişti. Tabii ki en iyi özel okullardan birinde, ama aynı şey değildi, değil mi? Bir de Cici'nin modern olan her şeye, dildeki yeni terimler de dahil olmak üzere, duyduğu küçümseme vardı.

"Neden olmasın?" diye sordu Susanne, suyundan bir yudum aldıktan sonra. "Çok zenginim, ömür boyu nemlendirici kullanmam ve dinamik bir

cerrah sayesinde görünüşüm gayet iyi korunmuş durumda ve ateşli bir ilişki arıyorum.” Üzülerek itiraf etmeliyim ki, soluk beyaz teni Cici’ninki kadar iyi durumda değildi – gerçi kimse bunu anlayamazdı, çünkü her ay düzenli olarak bakım yaptıırıyordu.

Susanne’nin yüzü papatya kadar taze ve canlıydı.

Doğuştan kurallar kitabıyla yaşayan Cici, mücevherlerle süslü elini kalbine bastırdı. "Susanne, altmış yedi yaşındasın. Yaşına göre davran."

"İşte bu yüzden saçlarının hepsi gri, sevgili Cici."

"O genç adamla flört ederken belini incittiğinde bana ağlayarak gelme."

Susanne neredeyse kahkaha atacaktı. Tamamen zıt kişiliklere ve yaşam tarzlarına rağmen ikisinin arkadaş olmasının sebebi buydu. Cici, torununa isteğe bağlı olarak, zorunluluktan değil, bakıcılık yapan, mutlu bir büyükanneydi; Susanne ile öğle yemeği yemek onun sosyal takviminin en önemli olayıydı; ama ABD'deki hayatlarından koparılıp Singapur'un sıcak ve güzel ortamına yerleştirilmiş genç kızlar olarak onları birbirine bağlayan keskin zekâsını asla kaybetmemişti.

Susanne kendine geldikten sonra mırıldandı: "Buna değerdı. Senin gibi yakışıklı bir genç adamla evlenmedim, canım, yatakta maceracı olma şansım hiç olmadı." Aşık olduklarında kocası kırklı yaşlarındaydı, kendisinden yirmi yaş büyüktü ve Susanne bundan pişman olmasa da, biraz gençlik aşkı yaşamadığına pişmandı.

"Ne yapacaksan onu yapacaksın." Cici, klasik Fransız manikürüyle şarap kadehine tırnağıyla vurdu. "Sadece annesinden izin aldığından emin ol."

Susanne hâlâ gülüyordu ki, altın rengi teni, zeki koyu gözleri, kare çenesi ve geniş omuzlarıyla göz alıcı garson içecekleriyle geri döndü. "Teşekkür ederim canım," diye mırıldandı Susanne. "Peki, Tavish, bir hanımefendi numaranızı nasıl isteyebilir ki?"

Gülümsemesi gözlerinin parlamasına ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Pekala...

BÖLÜM 23

O akşam Diya ile vakit geçirdim, iki yanımızdaki perdeler bizi koruyacak şekilde çekilmişti ve nöbetçi hemşire de ana istasyondan bizi izlemeye gitmişti, böylece biraz daha mahremiyetimiz oldu.

"Senden bir sır sakladım," dedim, beni bitmek bilmeyen keder ve ihtiyaç sarmalından kurtaran kadına, ne yaptığını asla bilmeden.

Çünkü ona söylememiştim.

Yoğun bakım ünitesinde artık neredeyse tamamen sessizlik hakimdi, ışıklar akşam için kısılmıştı ve hemşirelerin hasta kontrolleri bu saat için bitmişti. İtirafımı yaparken kimse bizi rahatsız edemezdi.

"Geçmişimden bahsediyorum," diye açıkladım. "Ama sadece sana çok aşık olduğum için—ön yargısız bir şekilde bana bir şans vermeni istedim ve sonra sana anlatmak çok zor geldi."

O anda yutkundum ve ona her şeyi anlattım. Baştan sona.

Omuzlarımdan bir kaya parçası yuvarlanmış gibi hissettim. "Ackerson, Los Angeles'taki Baxter ve Perez'den apartman dairesiyle ilgili haber almış olmalı." Çünkü dedektifin tavırlarına rağmen, aslında benim ve Susanne hakkında pek bir şey bilmiyordu. Pek çok insan bilmiyordu; Susanne, medyada yer almayan, nesiller boyu süregelen bir zenginliğe sahipti.

Sessiz, zarif, özel.

Ackerson bana dairemin Susanne'den bir hediye olduğunu söylediğinde, tereddüt etmeden itiraf etmiştim. "Yirmi iki yaşındayken bana verdi, itiraz etmemem gerektiğini, çünkü fazlasıyla karşılayabileceğini söyledi." Aslında sözleri çok daha duygusaldı, son bir vedanın habercisiydi, ama Ackerson'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Ardından Susanne'nin mirasının tam değerini açıkladım ve Ackerson'ın bu rakamın büyüklüğü karşısında zihninin boşaldığını izledim.

Bu rakam, Ackerson'a beni gerçekten olduğum gibi gören, kendi istediği gibi değil, ilk kez benimle olan karmaşık ve hayatımı değiştiren ilişkimin en ufak bir ipucunu bile vermedi. İlişkiye flörtöz bir oyun olarak başlamışken, böyle sonuçlanması çok garip.

Bugün, beni tanıyacak başka bir kadınla konuştum—çünkü ondan bir şey saklamaktan bıkmıştım. “Ackerson’ın dişini geçirebileceği başka bir şey bulmalıyım, yoksa suçu bana atmanın bir yolunu bulacak. Gözlerinde görüyorum—babamın ‘çok fazla tesadüf’ teorisi dediği şeye kanmış. Susanne, Jocelyn, Virna ve şimdi de sen. Bir insan ne kadar şanssız olabilir ki?”

Diya ya da Shumi'nin benim adımlarıma temize çıkarmak için uyanacaklarının garantisini kimse veremezdi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir dehşet dalgasıyla karımın elini tuttum ve kına izlerinin küle dönmüş hayallerin acı bir hatırlatıcısı olduğu elinin arkasına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum, D."

Sonra elimdeki imkanları değerlendirdim.

Cevap moral bozucuydu: Ani.

Başka bir hayattan bir anı, korkunç bir acı ve kafa karışıklığı anında dile getiriliyor.

Hiçbir şey olmayabilirdi. Ama elimde olan tek şey buydu.

Soru şuydu: Bununla ne yapılacaktı? Ajay bana bildiklerini zaten anlatmıştı, ama ismin telaffuzu konusundaki hatamı düzelttikten sonra ailesiyle bu konuyu açmamıştım.

Şimdi ona mesaj attım: Sence ailen Ani hakkında benimle konuşur mu?

Yanıt yazdığını gösteren üç hareketli nokta neredeyse aynı anda belirdi, ancak sonunda verdiği cevap duymak istediğim şey değildi: "Bunu zaten onlarla konuştum, Diya'nın bilincini kaybetmeden önce Ani'den bahsettiğini söyledim. Bana Ani'nin çocukken bir kazada öldüğünü söylediler. Çok üzücü olduğunu ve herkesin yıkıldığını, Ani ile Diya'nın yakın olduklarını, bu yüzden ondan bahsetmiş olabileceğini söylediler. Başka bir sebep olduğunu sanmıyorum; Ani için hala üzgün görünüyorlar, hepsi bu."

Dudaklarımı sıkarak derin bir nefes verdim. "İlettiğin için teşekkürler," diye yanıt yazdım, sonra ellerimi dizlerimin arasına koyup yere baktım.

Ani... dediler ki... Ani hakkında... hayır...

Bu sadece bir anı değildi. Kim ne demişti? Neredeyse yirmi yıl önce ölen küçük bir kızla ne ilgisi vardı? Ve Diya'nın, tecavüze uğramış bedeninden kanı akarken bile konuşmak için çaresizce çabalaması neden bu kadar önemliydi?

Prasad ailesinin ülkede yakın akrabası yoktu, Ani'nin hayatı ve ölümüyle ilgili hikayeyi bilebilecek kimse yoktu. Ne Shumi ne de Diya konuşabiliyordu, kayıp bir çocuğun bu olayda ne gibi bir rol oynadığını bana anlatamıyorlardı.

Telefonunda zil sesi olarak rüzgar çanları olan kişi koridordan bir telefon aldı; telefonun müziği o kadar hüzünlüydü ki tüylerim diken diken oldu, içten içe ürperdim. Özellikle de burada, bu yerde neden böyle hüzünlü bir zil sesi seçtiklerini anlayamadım.

Fiji.

Söz kulağıma fısıldanmış gibiydi, o kadar gerçektir ki, çömelmiş halimden irkildim ve Diya'ya baktım, uyanık bulacağımdan emindim. Ama o bilinçsiz yatıyordu, solunum cihazı mekanik nefes alıp veriyordu, doğum yerinin adı ise kafamın içinde yankılanıyordu.

Rüzgar çanının zil sesi tekrar duyuldu.

Müziğin verdiği acıya dayanamayarak ayağa kalktım, oraya doğru yürüyüp kişiden telefonunu sessize almasını rica etmek istedim... ama her yer sessizdi. Yoğun bakım ünitesi ile kardiyoloji yoğun bakım ünitesi arasındaki koridorda uzun bir süre beklememe rağmen, bir daha ses gelmedi.

Kollarımı ovuşturarak biraz ısı kazanmaya çalıştıktan sonra Diya'nın yatağının yanına döndüm. "Öylece Fiji'ye gidemem," dedim karıma.

Böylesine belirsiz bir bilgi kırıntısına dayanarak başka bir ülkeye uçmak delilik olurdu... ama Diya'yı o an ölen kız kardeşinin adını söylediğinde rahatsız eden her neyse, Ani'nin yaşadığı ve öldüğü yerle ilgiliydi.

Diya, annesinin çok değer verdiği siyah beyaz fotoğrafları gösterirken bana, "Evimiz çok ıssız bir yerde," demişti. "Eskiden etrafımız şeker kamışı tarlalarıyla kaplıydı, bölgede çok sayıda çiftçi vardı. Şu anda ne ekin

ekildiğinden emin değilim ama hala çoğunlukla tarım arazisi. Yoğun bir yapılaşma yok.”

Böylesine kırsal bir bölgede, insanlar çocuklarını kaybeden doktor ailelerini hatırlarlardı.

"Sadece üç saatlik bir uçuş," diye paylaşmıştı eşim nostaljik bir gülümsemeye. "Hafta boyunca müsait. Sen buraya biraz daha yerleştikten sonra gideriz."

"Çok huzurlu bir yer," diye eklemişti, "okyanustan gelen esinti teninize bir öpücük gibi geliyor. Evin yakınındaki plaj gizli, sadece yerliler tarafından kullanılıyor; bembeyaz kumlar ve hindistan cevizi ağaçları, sığ sularda ayak bileklerinizin etrafında yüzen minik tropikal balıkları görebileceğiniz kadar berrak su. Çok seveceksin, Tavi."

Kalbim acıdan kıvranıp duruyordu, dayanılmaz bir ıstırap beni yere serecekti. Beni ayakta tutan tek şey, eğer bu durumu düzeltmezsem, eğer Ackerson'ın dikkatini benden uzaklaştırmazsam, Diya'nın uyandığında kocasının birden fazla cinayetle suçlandığını göreceği gerçeği.

Telefonumu çıkarıp, Fiji'ye gitmek isteyen ABD pasaportu sahipleri için seyahat şartlarını araştırdım ve vizeye ihtiyacım olmadığını öğrendim. Bu engeli de aştıktan sonra uçuş aramaya başladım.

Ertesi sabah saat dokuzda bir tane vardı ve tek bir boş koltuk bile mevcuttu.

Kumarbaz kalbim bunu bir işaret olarak gördü.

Bileti ayırttım, dönüş uçuşumu iki gün sonrasına ayarladım. Uluslararası uçuşuma zamanında yetişebilmek için dönüş bağlantım için charter uçuşuna para ödemek zorunda kaldım. Bunu hallettikten sonra, Shumi'nin yanında oturan Ajay'ı buldum ve Fiji'ye gitme kararımdan bahsettim. Şaşırılmış görünüyordu ama Diya'ya göz kulak olacağına söz verdi.

Ayrıca, gün içinde Diya ile en sık ilgilenen hemşire Hazel'ı buldum ve ona söyledim: "Gitmek istemiyorum ama mecburum." Bu doğrudu, Diya'yı bırakma düşüncesi beni mahvediyordu. "Son ayinlere hazırlanmakla ilgili. Polisin ne zaman cenaze törenlerine izin vereceğini bilmiyorum ama hazır olmam gerekiyor." Sonradan öğrendiğim kadarıyla, personel farklı kültürel uygulamaları derinlemesine anlıyordu; yoğun bakım ünitesine

ziyaret politikasının cömertliğinin nedenlerinden biri de yerel Māori nüfusunun ihtiyaçlarına saygı duymaktı.

Bu anlayıştan faydalandığım için kendimi kötü hissettim, ama başka seçeneğim yoktu.

Hazel bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Anlıyorum. Sen dönene kadar Diya'ya biz bakarız. Onunla konuşacağım, zihnini aktif tutacağım, diğer herkes de öyle yapacak."

Onun samimiyeti beni daha da kötü hissettirdi. "Teşekkür ederim. Sadece iki günlüğüne gideceğim."

Ülke dışında daha uzun süre kalamazdım, aksi takdirde kaçıyormuş gibi görünürdüm. Şu anda, Ackerson yokluğunu fark etse bile, Hazel'la yaptığım gibi, Diya'nın kaybettiği aile üyelerini defnetmek için hazırlık yaptığımı, özellikle de Fiji'deki aile mülkünden manevi değeri olan bir eşya almaya gittiğimi söyleyebilirdim.

Çünkü o mülk hâlâ oradaydı, hâlâ Prasad'ın elindeydi.

Diya, sakin sahil köylerinin tatil köyleri kuran şirketlerin temsilcilerinin dikkatini çekmeye başlamasından sonra mülkün değerinin hızla arttığını paylaşmıştı. "Ama ailem satmayacak," demişti, hüznle karışık hafif bir gülümsemeyle; ben bu gülümsemeyi özlem sanmıştım. "Orada çok fazla anı var."

O zamanlar Ani'den haberim yoktu. Şimdi öğrendiğime göre, Diya'nın ifadesinin tüm katmanlarını anladım. Küçük kız kardeşinden bana bahsetmiş olacağını fark ettim. Ailesinin bu korkunç, karanlık tarihini paylaşmaya hazırlanırken zaten ipuçları veriyordu.

"Ani hakkında bilgi edineceğim," diye söz verdim Diya'ya ayrılmadan önce. "Sen sadece benim için sabret, D."

Hastaneden çıktıktan sonra yaptığım ilk şey, arabamın mahremiyetinden babamı aramak oldu. Belki de paranoyaktım, ama polislerin motel odamı dinleme cihazıyla dinlemediğinden emin değildim.

Olanları duyduktan sonra Anand Advani, "Allah aşkına evlat, başını beladan uzak tutamaz mısın?" dedi.

Telefonu daha sıkı kavradım. "Gerçekten bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun? Bütün bir aileyi öldürebileceğimi mi?"

“Benim ne düşündüğümün bir önemi yok, sadece avukatınız olarak söylüyorum – ve avukatınız olarak bu durum kötü görünüyor. Çoğu insanın adına tek bir şüpheli ölüm bile eklenmez. Sizin ise, kayınvalideleriniz ve kayınpederleriniz hesaba katılmadan bile, iki şüpheli ölümünüz var. Seri katil olarak adlandırılmak için gereken sayıyı biliyor musunuz? Üç.”

Anand Advani'nin mahkemede karşısına çıkanlar tarafından acımasız bir pislik olarak görülmesinin bir nedeni vardı. Ama ben onu öyle görmüyordum. Bana göre babam, onu bir ganimet olarak gören ve muhtemelen ölümü geldiğinde gerçek bir duygudan ziyade gösteriş olsun diye yas tutacak bir kadının esiri olmuş zayıf bir adamdı.

Annem bu dünyada sadece iki kişiyi severdi: ne babam ne de ben o listedeydim.

"Bana yerel bir avukat bulmamda yardımcı olabilir misin, olamaz mısın?" diye sordum, bir yandan sevdiğim, bir yandan da acıdığım adama. Çünkü tüm kusurlarına rağmen, işler kötüye gittiğinde yanımda olmuştu... ve bana bir kere bile Jocelyn'i mi yoksa Virna'yı mı öldürdüğümü sormamıştı.

Susanne'den haberi yoktu.

"Birkaç telefon görüşmesi yapayım." Nefes alıp veriş sesi duyuldu. Tekrar sigara içmeye başlamıştı. "O polis—Baxter—hala etrafta dolanıyor. Dünyanın öbür ucunda ne yaptığını sormak için beni aradı. Kaçıp Las Vegas'ta aceleyle evlendiğini söylediğimde bana inanmadı, bu yüzden ona evlilik cüzdanının bir kopyasını gönderdim."

"Cevap verdi mi?"

"Yeni Zelanda ile iade anlaşmamız olduğunu belirten bir mesaj gönderdi. Bunun güzel olduğunu, ancak Jason Musgrave'in polisle ilgili belirli bir fona yaptığı yedi haneli bağışa dair belgelerim olduğunu ve bunun savunma dosyasında ne kadar harika görüneceğini söyledim."

"Baxter bana şirket kurallarına uyacak türden biri gibi gelmedi." Aslında, tam tersi, bir davayı asla bırakmayan, azimli bir polis memuru gibi geldi bana.

"Belki de haberdar değildi. Şimdi haberdar oldu." Sesinde bir omuz silkme ifadesi duyabiliyordum. "Baxter'ın ne bilip ne bilmediğinden

bağımsız olarak, üst yönetim, dava açtığım anda medyanın kuduz köpekler gibi üzerlerine üşüşeceğini anlayacaktır.”

“Fonun polis gücünden tamamen ayrı bir kuruluş olup olmaması önemli değil, Musgrave’in bağışında yolsuzluk kokusu var – ve o çete davasının çökmesinden sonra departmanın ne kadar popüler olduğunu biliyorsunuzdur.” Memnuniyet dolu gülümsemesini neredeyse duyabiliyordum. “Ne olur ne olmaz diye, size iade edilmeyen ülkelerin listesini e-postayla göndereceğim.”

Başımı koltuğun başlığına yaslayarak arabanın tavanına gülümsedim. "Teşekkürler, baba."

“Sana hiçbir şey yapmadığımı söyleme sakın.” Sigarasından bir nefes daha çekti. “Paraya ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Resmi hesaplarımda hâlâ yirmi beş bin dolarım vardı, bu da büyük ölçüde babamın Virna'nın ölümünden sonra kumarı bırakmam için beni zorlaması sayesinde olmuştu.

Kazandığım o ilk milyon mu? Maaşım mı? Ana tasarruf hesabımdaki bakiye mi?

Gitmiş.

Son büyük kazancımdan kalan yirmi beş bin dolar dışında, geriye sadece Audrey'den aldığım para kalmıştı. Babam beni kumarı bırakmaya zorladığında, o paraya dokunmamak beni uykusuz geceler geçirmeme, ter içinde kalmama ve kumar masalarına geri dönme ihtiyacının kemiklerimi kemirmesine neden olmuştu. Eğer Diya ile tanışmasaydım... eğer o benim yeni bağımlılığım olmasaydı, babamın müdahalesi yine de işe yaramazdı.

“Annen aradı.” Sigarasından bir nefes daha çekti. “Yeni dizinin çekimleri çölde yapıyorlmuş. Kumun dişlerinin arasına, saçına, rujuna bulaştığını söylüyorlmuş.” Ben sessiz kalınca, “Raja’nın oğlu şimdi saçmalıyor. Eminim geçen gün neredeyse ‘Anana’ diyecekti. O benim.” dedi.

Dudaklarım kıvrıldı, gözlerim otoparkın koyu gri rengindeydi. "Hamilelik nasıl gidiyor?" İlk hamilelikten bu kadar kısa süre sonra gelen ikinci hamilelik sürpriz olmuştu, ama Raja ve Elizabeth bundan memnun görünüyordu.

Ama babam duraksadı. "Pekala, sanırım. Senin için o avukatı bulurum."

Babam telefonu kapattıktan sonra cennetteki olası sorunların tadını çıkarmadım. Kardeşim Audrey'nin narsist bir yansıması olabilir ama karısını ve yeğenimi sevdim. Elizabeth'in tek kusuru Raja'yı sevmesiydi.

Otoparktan arabayla çıktım.

Kısa süre sonra yağmur ön cama çarptı ve ilerideki trafik ışıkları kırmızıya döndüğünde durduğum sokak lambasının altın rengi ışığını bulanıklaştırdı. Puslu ışıktaki, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları olan, teni Pamuk Prenses'i bile kıskandıracak kadar simsiyah dalgalı saçları ve efsanevi kıvrımlarıyla göz kamaştıran bir kadının hayaletimsi görüntüsünü gördüm.

Onun büyüleyici sesi ise daha da efsaneviydi.

Audrey, Raja on bir on iki yaşlarındayken bile onu uyutmak için şarkılar söylerdi, ben de yatak odalarımız arasındaki duvara kulağımı dayayarak dinlerdim. Ve o aynı sesi, istismara uğramış ve terk edilmiş çocukların bakımı için kampanya yürütmek için kullandı.

Bir röportajında, "Hiçbir çocuk sevgiden mahrum kalmamalı," demişti. "Her çocuk değerli olduğunu, hayallerinin önemli olduğunu bilmeli."

Sanırım tüm o iyilik bir süre sonra bayatlamıştı ve beni sevmemenin onun için bir çıkış yolu olacağına karar vermişti. Annemin ikinci çocuğuna karşı sevgisizliği, basit bir duygusal ihmal değil, aktif bir durumdu.

"Anand'ın yalvarışlarına boyun eğip seni doğurmamalıydım," demişti bana bir gün makyajını yaparken, en fazla yedi yaşında olmalıyım, sesi kayıtsızcaydı. "Raja, istediğim ve ihtiyacım olan her şeydi. Sen gelmeden önce beş yıl boyunca mükemmel bir aileydik."

Trafik yeniden hareket etmeye başlayınca silecekler ileri geri hareket etti ve ben de çocukluğumun tuhaf bir yanılsaması olan anılarımı silmelerine izin verdim. Medyanın karşısına gülümseyerek çıkmalar, annemin iki çocuğunu da kollarının arasına alması...

O fotoğraf çekimleri, bana dokunduğu nadir anlardan bazılarıydı.

Ama Audrey Advani'nin artık bir önemi kalmamıştı. Hayatımın aşkı, bu dünyadaki son bilinçli anlarını bana çözemediğim bir mesaj vermek için kullanmış ve hastanede yatarken, onun hiçbir önemi yoktu.

Ani... dediler ki... Ani hakkında... hayır...

BÖLÜM 24

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 28 Aralık

Saat: 01:02

Herkes tatilde ve taleplerime cevap verecek kadar vakitleri yok, ama Susanne Winthorpe'un öldüğünü teyit etmeyi başardım.

İsa.

Bu da üç kadın demek. Üç ölü sevgili.

Burada neyi araştırıyoruz biz Allah aşkına?

BÖLÜM 25

Bir yanım Ackerson'ın beni uçuş yasağı listesine aldığından emindi, ama Yeni Zelanda'da gümrük ve güvenlikten sorunsuz geçtim ve uçağa bindim. Ancak uçak havalandıktan sonra rahatladım.

Sadece üç saat sonra Fiji'nin en büyük havaalanı olan Nadi'nin pistindeydik.

Uçaktan iner inmez tropikal ülkenin nemli sıcaklığı, ıslak bir duvar gibi yüzüme çarptı. Hava pekmez kadar yoğun ve bir şekilde daha yavaş ilerliyordu; toprağın kokusu açıklayamayacağım şekilde farklıydı. Sanki o yemyeşil tropikal bitki örtüsü kimyasal bileşimini kalıcı olarak değiştirmişti.

Önümde kimse acele etmedi; erkek yolcuların çoğu şort ve ebegümrüt çiçeği veya palmye ağacı desenli tişörtler giymişti. Kadınların çoğu askılı yazlık elbiseler giymiş ve dışarı çıkmaya hazır bir şekilde güneş şapkalarını çıkarmıştı.

Turistler.

Bu hafta içi uçuşunda, gözüme çarpan kadarıyla, neredeyse hiç yerli yoktu; ancak açık renkli sarılar giymiş birkaç yaşlı Hintli kadın ve siyah şortlu, üzerinde yerel bir ragbi yedili kulübünün adı yazılı beyaz tişörtler giymiş küçük bir grup Fijili yerli gördüm. Ragbi yedili oyununa pek aşina değildim, ancak Rajesh Prasad bu oyunu neredeyse dini bir coşkuyla takip ediyordu.

Bu sıcakta kot pantolonum işe yaramayacaktı ama idare etmek zorundaydım.

Üniformalı, kulağında kırmızı bir hibiskus çiçeği olan bir havaalanı görevlisi, yolcuları pasaport kontrolünden geçme sırasına yönlendirdi.

LAX'e indiğim zamanki gibi kimse sabırsız değildi ve birçok kişi sanki hiçbir yere yetişme telaşları yokmuş gibi kendi aralarında sohbet ediyordu.

Ayaklarımın üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyordum.

Ve zihnimde Diya'nın sürekli ileriye doğru hareket etme ihtiyacım hakkında benimle dalga geçerkenki kahkahalarını duydum. Bir gece, çocukluk evinden bahsettikten sonra, "Ada hayatı seni çıldırtacak," demişti. "Ama direnmek boşuna; her şey zamanı geldiğinde olacak, o yüzden rahatla ve hayatın tadını çıkar."

Öyle olmasına rağmen, acele eden kimse olmamasına rağmen sıra oldukça hızlı ilerledi. Esmer tenli ve sık kıvrıcık saçlı polis memuru beni ilk gördüğünde, "Bula. Eve mi geliyorsun?" dedi.

İlginçtir ki, Pasifik Okyanusu'nun en ucundaki bir adada bana bu sorunun sorulacağını hiç düşünmemiştim. Fiji'yi ziyaret etmeyi hiç aklıma bile getirmemişim; büyükannem ve büyükbabam Hindistan'dan göç etmişti, bu ülke hakkındaki tek bilğim annemin en sevdiği şişe suyunun üzerinde yazılı olan isminden ibaretti.

"İlk defa geliyorum," dedim. "Eşim buralı."

"Geri döneceksin," diye tahmin etti ve pasaportumu geri verip yanındaki kişiye el salladı.

Almam gereken bir bagajım yoktu, beyan etmem gereken bir şey de yoktu ve kısa süre sonra insanların akrabalarını beklediği geliş bölümüne çıkıyordum. Güzel pembe bir elbise giymiş küçük bir kız, saçlarını tokalarla başının yanlarına tutturmuş, gelen yolcuların akışına bakarken sevinçle zıplıyordu. Kendisi için önemli birini almaya gelmişti.

Babası yanında durmuş, hoşgörölü bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Etrafta dolaşan diğerlerinin arasından sıyrılıp, Fiji'nin iki büyük adasından daha kırsal olanına uçağım iç hatlar terminalinin yönünü gösteren tabelayı buldum. Uluslararası ve iç hatlar terminalleri yan yana olduğundan, yürüyüşüm bir dakika bile sürmedi.

Palmiye ağaçlarını ya da durakta sıralanmış taksileri neredeyse hiç fark etmedim.

Uçağımı beklemek için geçen doksan dakika neredeyse beni çıldırttı, ama küçük yolcu uçağındaki yolculuk şükürler olsun ki kısa sürdü ve

Labasa Havaalanı'na iniş, uçsuz bucaksız şeker kamışı tarlalarının üzerinden nefes kesici bir süzölme oldu. Uzun, gri-yeşil yapraklar rüzgarda dalgalanıyordu, havaalanı ise pistte aniden iniş yapana kadar hiçbir yerde görünmüyordu.

Bu alçak noktadan bile, her yönde sadece şeker kamışı sapları görüyordum, sanki gökyüzünden tarlaların ortasına bırakılmışız gibi. Nadi'nin aksine, uçak durduğunda bir üst geçit yoktu. Bunun yerine, görevliler merdivenleri getirdiler ve doğrudan piste inmemiz için yönlendirildik.

Bu sefer tropikal sıcağa hazırlıklıydım ama ayaklarım asfaltla temas edince durum daha da kötüleşti; yapışkan siyah asfalt, sıcağı yüzüme yansıtıyordu.

"Bula!" Havaalanı pistinde duran güler yüzlü bir görevli beni güvenli yoldan girişe doğru yönlendirdi. Ten rengi kakao çekirdeği kadar koyuydu, gülümsemesi bembeyazdı; kıyafetlerinde hiçbir ter lekesi olmaması, Fiji selamından bile daha çok yerel olduğunu gösteriyordu.

Bu sırada, eriyip gittiğimden oldukça emindim.

Bu, şimdiye kadar bulunduğum en küçük havaalanıydı, ama bu sayede işler çok hızlı ilerliyordu.

Karşı tarafa geçtiğimde, yüzüme hafif bir esinti değdi; bu esinti, karımın kalbinde yaşayan bu yere sessiz bir hoş geldin gibiydi. Uzaktaki şeker kamışları hışırdıyor, hafifçe pürüzlü, kısık bir ses çıkarıyordu.

Diya, doğduğu yer hakkında konuşurken bana, "Taze şeker kamışını çok severim," demişti. "Sen hiç tattın mı?"

Başımı salladığımda, "Sert dış kabuğunu soyup içindeki beyaz eti çiğniyorsun. Lifli olduğu için suyunu tamamen çıkardıktan sonra kabuğunu tükürüp bir ısırık daha alıyorsun. Şeker kamışı suyu içmekle aynı şey değil; işin eğlencesinin yarısı çiğnemekte ve kamışı elinde tutmakta." demişti.

Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı; bir hafta önce etrafını saran gölgelerden eser yoktu. "Ama yapraklara dikkat et, sertler, dikkatli olmazsan avucunu kesebilirler."

Şeker kamışlarının hışırtısı eşliğinde kalbimde yeniden acı çöktü, gözlerim yanmaya başladı.

"Taksi?" diye sordu, ütülü gömlek ve pantolon giymiş, benden çok uzakta olmayan aracına yaslanmış Hint asıllı Fijili bir adam. Vücudu, kapıdaki soluk siyah harflerle yazılmış "Taksi" tabelasını kısmen engelliyordu.

"Hayır, teşekkürler." Yeni Zelanda'dan rezervasyon yaptırdığım kiralık arabanın dışarıda beni bekliyor olması gerekiyordu, ancak diğer taksiler veya yolcu alımı yapan yerel halktan başka bir şey göremedim.

Hayır cevabımı olgunlukla karşılayan taksi şoförü, başka bir şoförle konuşmaya başladı; ikisi de diller arasında o kadar rahat geçiş yapıyordu ki, birinin Fijice, diğerinin Hintçe konuştuğunu ve ikisinin de araya rastgele İngilizce kelimeler serpiştirdiğini anlamam birkaç dakika sürdü.

İkisinin de birbirini anlamakta hiçbir sorunu yok gibiydi.

Beş dakika sonra, ilk gelen taksi şoförü müşterilerini aracına bindirip gitmişti, ben ise hala orada bekliyordum.

Çenemde bir tik belirince telefonumu çıkardım ve araç kiralama şirketini aradım. Boynumdan ter damlıyordu, esinti kot pantolonumun ağırlığını veya nemin bunaltıcı etkisini gidermeye yetmiyordu.

Los Angeles'ın sıcağı Mojave çölü kadar kuruydu, vücudum buradaki havadaki suya hazırlıklı değildi.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi işletme sahibi, sesi cansız bir tonda. "Araba yolda. Sadece on dakika. Ada zamanı işte."

Dişlerimi sıkarak, araç içeri girerken onu görebilmek için plaka numarasını ve aracın özelliklerini doğruladım ve en azından Auckland Havalimanı'ndan telefonla rezervasyon yaptırırken istediğim dört çeker aracı verdikleri için minnettar oldum.

Kiralık araç nihayet yirmi dakika sonra geldiğinde, söylendiği kadar parlak ve yeni olmadığı, klimasının da bozuk olduğu ortaya çıktı; ama yine de iyi gidiyordu, ki bu da benim için yeterliydi. Bu arada bir sandviç, bir muz, buz gibi bir kola ve bir de kağıt harita almayı başarmıştım; şimdi de çantamı yolcu koltuğunun zeminine koyduktan sonra kola hariç her şeyi yolcu koltuğuna attım.

Ardından, içeceğimi bardak tutacağına yerleştirip dışarı çıktım.

Önümde hâlâ üç saatlik bir yolculuk vardı. Gidilecek mesafe çok uzak değildi, ancak Diya, ailesinin Yeni Zelanda'ya taşınmalarından birkaç yıl önce, anne ve babasının oradaki hastanede çalışabilmek için Nadi'ye yerleşmeden önce yaşadıkları yerin haritasını gösterirken, çakıllı yollar ve toprak patikalardan bahsetmişti.

“Çok güzel bir yer,” demişti, “ama oraya ulaşmak, özellikle de yağmur yağmışsa, tam bir kabus.”

Harita alevler içinde yok olmuştu ama havaalanından çıkışta doğru yönü bulmak için yeterince şey hatırlamıştım. O civara vardığımda, yerlilere sorup umut etmem gerekecekti. Tam o sırada gökyüzü açıldı ve teneke çatılı evlerle serpiştirilmiş şeker kamışı tarlaları, birçoğunda pembe ve morun parlak renkleriyle coşan begonviller, bulanık bir görüntü oluşturdu.

Yağmur sağanak şeklinde değil, hafif bir şekilde yağıyordu ama dünyayı katlanılabilir bir sıcaklığa kadar serinletti. Hindistan cevizi ağaçları esintide sallanıyor, olgunlaşmamış yeşil meyveleri tepelerinde saklı papaya ağaçları evlerin yanında nöbetçi gibi duruyordu ve her baktığım yerde dağların fonunda yabani ebegümeci çiçeklerinin açtığını görebiliyordum; manzara, yemyeşil bitki örtüsünün vahşi renk patlamalarıyla bölündüğü dalgalı bir güzellikti.

Burası cennet gibiydi.

Çenemi o kadar sıkı sıkımsıttım ki ağrıyordu.

Bir saat kadar sonra, düzgün asfalt bir yolda ilerlerken ve yağmur sanki hiç yağmamış gibi dindikten sonra, vitrininde solmuş bir Fanta tabelası olan ve ön yolunda muhtemelen zinya çiçekleri olan, harap görünümlü bir dükkanın önünde durdum.

Güneşten solmuş, tabelaları çoktan silinmiş dükkanın önünde, zinnia çiçekleri o kadar canlı pigmentleriyle göz kamaştırıyordu ki, güneş gözlüğü takmış olmama çok sevindim.

Ama dükkanın serin, yarı karanlık ortamına girer girmez onları çıkardım. Dükkan sahibi pencereleri dışarıya bakan tabelalarla kapatmış, güneş ışığını engelliyordu. Klima yoktu, ama tavanda tembelce dönen bir tavan vantilatörü vardı.

Bu kombinasyon şaşırtıcı derecede iyi sonuç verdi, dükkanın içi benim için bile rahat olacak kadar serindi.

Dükkan sahibi demir parmaklıkların arkasında oturuyordu, sigaralar ve yazar kasa da arkasındaydı. Bana Los Angeles'ın bazı bölgelerini hatırlatan parmaklıklara rağmen, bana dostça gülümsedi. Benim yaşlarımda, Hint-Fiji kökenliydi, teni koyu, kısa kollu gömleği açık maviydi. Ağzını açıp konuştuğunda kelimeleri tanıdım ama cevap veremedim.

"Özür dilerim," dedim. "İngilizce?"

"Evet, İngilizce konuşuyorum." Yüzündeki neşe hiç azalmadı. "Yurtdışında mı büyüdünüz?"

"Evet," dedim, çünkü ona buna inanmasını sağlamak, Diya'ya olan sevgimden başka bu ülkeyle veya halkıyla hiçbir bağımın olmadığını açıklamaktan daha kolaydı.

Dükkân sahibi başını salladı. "Neye ihtiyacınız var?"

"Yol tarifi," dedim ve karşılığında bir şey satın almam gerektiğini söylemesini bekledim, ama adam bana yardımcı olmaktan memnuniyet duydu.

Diya'nın ailesinin evinin bulunduğu genel bölgeyi işaret ettikten sonra, "Prasad'ın yeri mi?" diye sordu bir ara.

Ona uzun uzun baktım.

Güldü. "Kuzenimin amcası Ravi oranın bekçisi. Bulması kolay. Bu yoldan devam edin."

Bir kağıt parçası çıkarıp üzerine "büyük kasırgada ikiye ayrılan hindistan cevizi ağacı", "Ali'nin şehirde yeni evini inşa etmeden önceki eski evi - pencerelerinden otlar fışkırıyor" ve "mavi kemerli nehir köprüsü" gibi yer işaretlerinin bulunduğu bir harita çizdi.

"Buradan ne kadar sürer?" diye sordum. "Havaalanından yaklaşık üç saat sürdüğünü söylediler."

Açık ön kapıdan görünen dikdörtgen ışık noktasına doğru bakarken yüzünü buruşturdu. "Önceki yağmurdan sonra... raylar çamurlu olabilir. Bu yüzden evet, iki saat daha beklemeniz gerekebilir."

Diya'nın bu dünyadaki son bilinçli anlarında ölmüş kardeşinin adını neden fısıldayarak söylediğine dair bir nebze de olsa bir cevaba ulaşmam

için iki saat daha geçmesi gerekiyor.

BÖLÜM 26

SUSANNE

Susanne yatakta dönerek yanındaki halı kaplı zeminde uzanan genç sevgilisini izledi.

Sadece boxerıyla şınav çekiyordu ve bu da ona oldukça çekici kaslarının güzel bir görüntüsünü sunuyordu. Bir hafta önce yirmi yaşına girmişti ve dün gece özel bir kutlama yapmışlardı; ne kadar yakışıklı olsa da onu sosyal çevresine sergileyecek kadar görgüsüz değildi.

Ona hediye ettiği mühür yüzüğü, onu ilk kez kahve içmeye davet ettikten sadece birkaç ay sonra aldığı yeni telefonun yanında, komodinin üzerinde duruyordu. Bir yıl geçmişti ve genç neslin "şeker anne" dediği türden biri olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu düzenlemeye itirazı yoktu; sonuçta, adam kesinlikle anlaşmanın kendi tarafını yerine getiriyordu.

"Hadi yatağa geri gel, sevgilim." Vücudu ihtiyaçla iç çekti. Bu yaşta sakinleşmiş olması gerekirdi diye düşünebilirsiniz, ama anlaşılan o ki, sevgili kocasıyla hiçbir zaman tam gaz ilerleyememişti.

Bu tamamen yeni bir deneyimdi.

Şu anda hiç zorlanmadan plank pozisyonunda duran yirmi yaşındaki gencin yüzünde keskin bir gülümseme belirdi. "Sizinle aynı tempoda kalabilmek için gücümü korumalıyım."

Gülümseyerek ve bu hoş yorumdan memnun kalarak, yatakta doğrulup ona göz diktiği aracı alıp almamayı düşünürken, onun antrenmanını bitirmesine izin verdi. Belki altı ay sonra. O da eğleniyordu, o da. Azalacak bir şey yokken, işi zamana yayabilirlerdi.

İki yıl sonra yetmiş yaşına girecekti. Tanrım. Belki o zamana kadar bu hevesi geçerdi ve o da kesinlikle yoluna devam etmiş olurdu. Belki de ona veda hediyesi olarak arabayı verirdi, etrafta dolaşması için parlak bir kupa olurdu—onu çok yakışıklı, genç ve hızlı arabaya yakışır halde hayal etmekten zevk alırdı.

“Çalışmaların nasıl gidiyor?” Tavish'te sevdiği bir diğer şey de buydu; çok, çok zekiydi. İşletme ve finans okuyordu, sadece okumakla kalmıyor, aynı zamanda ilgiliydi. Bu da onu ilgi çekici kılıyordu. Kahvaltıda onunla yatırımlar hakkında konuşabilir, geceleri de onu orgazma ulaştırabilirdi.

Doğrusu, eğer ondan neredeyse elli yaş küçük olmasaydı, onun için mükemmel bir erkek olurdu.

“Son sınavları mükemmel bir şekilde geçtim.” Ayağa fırladı. “Dürüst olmak gerekirse biraz sıkılıyorum, ama istediğim türde bir işe girebilmek için bu kredilere ihtiyacım var.”

Ayrıca genç Tavish Advani'nin tüm bu planlarına da bayılıyordu; bir kadının onu şımartmasından hoşlanıyor olabilirdi, ama kendisi de kendini şımartabilecek bir adam olmayı planlıyordu. Bir gün genç bir kadın kendini çok başarılı ve hırslı bir kocayla birlikte bulacaktı. "Gelecekte kendi yatırım şirketini kurmayı mı hedefliyorsun?"

O geniş sırtışlarından birini daha sergiledikten sonra, güçlü, muhteşem ve tahrik olmuş bir şekilde yatak örtüsünün üzerinden ona doğru yaklaştı. "Elbette, 's' harfiyle yazılan Susanne. Kazanmak için oynadığımı biliyorsun."

Gülümseyerek, onun kendisini sırt üstü yatırmasına izin verdi ve vücudunu yeterince formda tuttuğu için onun fiziksel açıdan hiçbir sorun yaşamadığından gurur duydu. Daha duygusal bir kadın olsaydı, ona aşık olma hatasını yapabilirdi. Ama aptal bir kız değildi.

Yine de... her gün aynada kendi ölümlülüğüyle yüzleşirken bile, öyleymiş gibi davranmak güzeldi. Özellikle de bu hafta, sol bacağındaki ağrı hayati çekilmez hale getirdiğinde.

Elini oraya koymuş, nazikçe masaj yaparken bir yandan da ağzını onun göğsüne götürüyordu.

Susanne sırtını kamburlaştırırken, "Biraz daha," diye düşündü, "ondan, hayattan, gençlikten biraz daha."

BÖLÜM 27

Yağmurdan önce yolu kaplayan tüm tozlar gitmişti, her yer taze ve parlaktı. Bir köyden geçerken mavi şort ve yeşil tişört giyen küçük bir Fijili çocuk bana el salladı. Dikiz aynasından, karşıya attığı topu almak için yolun diğer tarafına koştuğunu gördüm.

Uzakta bile başka araba yoktu, yol bizim ikimizden başka bomboştu.

Köşeyi döndüm... ve işte ortadan ikiye ayrılmış ağaç oradaydı. Talimatlara uyarak ana yoldan o çıkıştan ayrıldım. Ve manzara gittikçe daha yeşil ve kırsal bir hal alırken, dükkan sahibinin talimatlarını izlemeye devam ettim.

On beş dakika sonra stabilize yola girdim ama araba hiç sallanmadan, kolayca yola tutundu. Birdenbire, reklamda gösterildiği kadar parlak ve yeni olmamasına sevindim. Bu, taşların sıçramasıyla oluşan yeni eziklerin yakından incelendiğinde bile fark edilmeyeceği anlamına geliyordu.

Etrafımda, yemyeşil ormanlık alanlarla serpiştirilmiş, tanımlayamadığım ekinlerden başka bir şey görmüyordum.

Ne ev var ne de insan.

Sonunda durduğumda, bunun sebebi çukurlu ve engebeli yoldan dolayı omurgamda bir düzeltme hissetmem ve sırtımı esnetmemdi. Emniyet kemerimi çözüp kapıyı iterek dışarı çıktım. Hava, dükkanın yanındakinden daha serin hissediliyordu; tüm o yeşillik sıcaklığı azaltıyordu.

Ben esnerken, Diya'nın bana tanıttığı bir kök sebze olan taze kesilmiş taro ile dolu, küçük ve yıpranmış mavi bir kamyonet karşı yönden gürültüyle geldi ve tam yanımda durdu. Kamyonetten inen adam Fijiliydi, yirmili yaşlarında, saçları sık kıvırcık, kafasına yakın kesilmiş, bronz tenli ve tişörtü soluk griydi.

"Araban mı bozuldu, kardeşim?" diye sordu. "Hava kararmaya yakın. Seni eve bırakayım."

"Hayır, araba iyi durumda. Sadece sırtımın yoldan biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı."

Kahkahası çok içten ve sıcaktı. "Bu kamyonu sen sürmelisin dostum, yirmi yaşında bir şey. Sürekli tak tak tak ses çıkarıyor." Ama sırtıışından pek de umursamadığı anlaşılıyordu. "Sen Amerikalı mısın?"

"Aksanınız bu kadar belirgin mi?"

Bir kez daha sırttı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, şehirde asla kabul görmeyecek ama bu kadar küçük ve kırsal bir yerde muhtemelen beklenen bir açıklıkla.

"Prasad'ın yeri," dedim, dükkandaki adamın kullandığı aynı kelimeleri kullanarak.

Kamyon şoförü bir an kaşlarını çattı. "Ha, doğru, su kenarında büyük bir yer. Güzel, dostum, güzel." Elini kaldırarak, "Bunları sabah pazarı için hazırlamam gerek," dedi.

Su kenarında büyük bir yer.

Alevler içinde kalan evi tarif edebilirdi. Prasad ailesi, başka bir ülkede bunca yıl geçirdikten sonra bile bırakamadıkları evi yeniden mi inşa ediyordu? Ani yüzünden mi? Buraya mı gömülmüştü?

Kaşlarımı çattım. Hayır, bu olamazdı. Aile yakılmayı tercih ediyordu. Bunu biliyordum çünkü Diya ile birlikte imzaladığımız standart vasiyetnamelerde, zamanı geldiğinde neyi tercih edeceğimizi belirtmek zorunda kalmamızın ürkütücü olduğunu düşünmüştük.

"Ölülerimizi gömmeyiz," demişti Diya, bakışları düşünceliydi. "Küçük bir kutuda yerin altına gömülme fikri..." Ürpermişti. "Yanıp kül olmayı ve bu işten kurtulmayı çok daha fazla tercih ederim."

Bu yorum aklımdan çıkmadı.

Arabaya geri atlayıp yoluma devam ettim.

Otuz dakika sonra, çoktan geçtiğimi sandığım anda, kalın yeşil yaprakların arasından büyük bir evin tepesinin belirdiğini gördüm. Birçok ağacın yanı sıra muz palmyeleri, çiçekli sarmaşıklar ve kocaman parlak yeşil yapraklı bir ağaç da fark ettim.

Yapraklar o kadar yoğundu ki, yaklaştıkça bile evin sadece çatısının ucunu görebiliyordum... İşte o zaman dükkan sahibinin neden belli bir noktada yoldan dönmemi söylemediğini anladım. Diya'nın ailesinin evi yolun tam sonundaydı, ötesinde sadece okyanus vardı.

Aracımı akşamın erken saatlerindeki yoğun gölgelerle örtülü bir ön bahçede durdururken altımda kaldırım taşlarını hissettim ve dışarı adımımı attığımda çimlerin bakımlı olduğunu gördüm.

Bakıcı tarafından mı? Kuzen-kardeş diye bir şey mi vardı?

İki katlı ev, içine girdiğimde adeta bir ormanın istilasına uğramış gibi görünse de, panjurları kapalı ve sessizdi ve acil bakıma ihtiyacı vardı. Cephesinden büyük boya parçaları dökülmüş, üst katta ise küf oluşmuştu.

Eğer bina betonarme olmasaydı, tropikal çevre yıllar içinde daha da fazla hasara yol açabilirdi; yolumda benzer birkaç yapı görmüştüm, kırsal manzaraya hakim olan derme çatma ahşap ve oluklu sacdan yapılmış evlere kıyasla çok daha sağlam evlerdi bunlar.

Bu, zengin bir kişinin eviydi.

Mülkün tamamı aynı zamanda serin bir cennetti; tropikal sıcaklık, hem bitki örtüsü hem de evin arkasındaki تنها bir plajdan gelen esinti sayesinde hafifliyordu. Tarawera Gölü'ndeki mülk gibi yerden görünmüyordu, ancak bitki örtüsünün arasından kısa bir yürüyüşle ulaşılabilirdi.

Ancak güzelliğine rağmen, burası ıssız, yıkılmaya yüz tutmuş bir yer gibiydi.

"Merhaba!"

Ani kesintiye kalbim hızla çarpmaya başladı, sağa doğru baktım; saçları o kadar kusursuz koyu kahverengiydi ki boyanmış olması gerekiyordu ve incecik bir bıyığı vardı. Soldaki muz ağaçlarının ötesinden bir yerden gelmişti ve üzerinde Fiji tapa desenleri olabilecek kısa kollu bej bir gömlek, kot pantolon ve terlik giymişti.

Zayıflığı kırıklıklarını daha da belirginleştiriyordu ama o kadar da yaşlı değildi. Belki kırk beş yaşındaydı.

Ve benden farklı olarak, kot pantolonla son derece rahat görünüyordu.

"Merhaba." Elimizi uzattım. "Sen Ravi misin? Sanırım buradan yaklaşık iki saat uzaklıktaki dükkânda bir akrabanla tanıştım?"

“Ah evet, evet.” Elimi sıktı. “Onu geçen hafta sonu Kushma’nın yeğeninin düğününde gördüm.”

Kushma’nın kim olduğunu bilmiyordum ama kibarca gülümsedim. "Ben Tavish Advani," diye başladım, Diya ile olan bağlantımı açıklamaya hazırlanıyordum.

Ama adamın yüzü aydınlandı ve boşa kalan elini zaten kenetlenmiş olan ellerimizin etrafına sararak daha da sertçe pompaladı. "Namaskaram, Bay Tavish! Siz Amerika'dan gelen iş adamısınız!" Konuşması, anlamak için odaklanmam gereken kusursuz bir Hintçe ve İngilizce karışımıydı. "Diya beta'nın nişanlandığını duyduk!" Yüzü aynı hızla düştü, elleri ayrıldı. "O..."

Yangın ve ölüm haberleri bu ıssız yere ulaşmıştı. "O hastanede," dedim. "Şumi de öyle."

Başını salladı, gözleri yere bakıyordu. "Çok üzücü. Suç oranları bugünlerde korkunç."

Buna hiçbir şey demedim. “Buradan bir şey almaya geldim. Cenazeler için, ailenin geçmişinden önemli bir parça diye düşündüm.” Ne diyeceğimi düşündüm, mutlaka bir şey olması gerektiğini düşündüğüm için açık uçlu bırakmaya karar verdim.

Hafif burun sesiyle "evet" anlamına gelen "ha" sesini çıkardı. "Bahsettiğin şeyi biliyorum," diye ekledi, belirsiz tarifimi spesifik olanla ilişkilendirerek. "Dr. Sarita ziyaretlerinde onu hiç yanına almadı. Kendinden bir parçasını bebek Ani'ye emanet etti. Ama evet, cenazeler için götürmelisin. Annesinindi, biliyorsun."

Böylesine zekice bir başlangıç fırsatı verdiğine inanamadım. "Ani hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Genç yaşta ölen bir kız kardeşim miydi?"

Bakıcı, "Kuzen kız kardeş," diye açıkladı, tıpkı dükkan sahibinin yaptığı gibi kuzen kelimesini tireyle ayırarak; bu kullanımı daha önce de duymuştum; kültürel bir şeydi, kuzenlere, akrabalık ilişkisini açıklığa kavuşturma dışında, kardeşlerle aynı şekilde hitap edilirdi.

Ravi, “O zamanlar Suva’da çalışıyordum,” diye açıkladı, “ama bebek Ani’nin anne babası bir trafik kazasında öldü. Korkunç, gerçekten korkunç.

İkisi de çok gençti. Hitesh, Dr. Rajesh'in tek erkek kardeşıydı, bu yüzden elbette Dr. Rajesh ve Dr. Sarita bebek Ani'ye bakacaktı."

Arkasını döndü ve evin üstü kapalı verandasına çıkan merdivenlerden yukarı yürümeye başladı. "Gel, anahtar bende—akşam yürüyüşlerime çıktığımda her zaman yanımda taşıyım, bazen içeri girip etrafta dolaşır, her şeyin kusursuz olduğundan emin olurum. Burada mı kalacaksın? Burayı temiz tutuyoruz."

"Her şeyin yolunda gideceğini mi düşünüyorsun? Ben burada sadece iki gece kalacağım."

Bakıcı tekrar başını salladı. "Çok üzücü. Ev tek kişi için çok büyük. Oğullarımızı bir geceliğine bir odaya yerleştirebiliriz, böylece siz de bir yatakta yatabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedim, teklifin samimi olduğunu hissederek. "Ama burada kalmam iyi olabilir. Geri döndüğümde Diya'ya bundan bahsedebilirim... belki de uyanmasına yardımcı olur." Boğazım düğümlendi, son kelimeler zar zor duyuldu.

Ravi gözlerini hızla kırıştırdıktan sonra boğazını temizledi. "Eşimden sana akşam yemeği hazırlamasını isteyeceğim, getirsin. Acılı yemek ister misin? Kushma acı kullanmayı sever ama Avustralya'dan gelen arkadaşı için acıyı kullanmıyor, o yüzden sevmezsen sorun değil. Tarifini farklı bir şekilde yapabilir."

"Hayır, bayılıyorum."

Ben konuşurken bile Ravi cebinden eski tip bir demir anahtar çıkardı, kilide soktu ve çevirdi. "Bazı bekçiler işlerini yapmıyorlar. Sahibinin yıllarca geri dönmeyeceğini biliyorlar."

"Ama doktorlar çok iyi bir aile; burada tam zamanlı çalışmamız için bize iyi para ödüyorlar, hatta her yıl çocuklarımızın okul ücretlerini, ders kitaplarını, uniformalarını, okul için ihtiyaç duydukları her şeyi alıyorlar. Dr. Sarita her zaman eğitimin parlak bir geleceğin anahtarı olduğunu söyler. Her şeye çok iyi bakıyoruz."

Dış duvara hafifçe vurdu. "Onlara boyanması gerektiğini söyledim, ama kendileri bizzat bakıp ne yapacaklarına karar vermek istediler; ancak o

kadar meşguller ki, onlara söylediğimden beri iki yıl geçti ve buraya gelmeyi başaramadılar."

Diya'nın anne ve babasıyla ilgili olarak şimdiki zaman kipini kullandığını fark etmemiştim. Umut mu? Sonuçta, ölümleri henüz doğrulanmamıştı... hayatta kalma olasılıkları çok düşük olsa bile. "Yani düzenli olarak ziyaret etmiyorlar mıydı?" Fiji'den bu kadar çok bahsettiklerine bakılırsa, ettiklerini varsaymışım.

"Eskiden yaparlardı." Kapıyı iterek açtığımda, kapı ses çıkarmadan içeri doğru kapandı. "Ama son üç yıldır sadece bir kez. Sanırım özel doktorluk işleri yaptılar, çok meşgul oldular."

Diya'nın ek sertifikasyondan bahsettiğini belirsiz bir şekilde hatırlıyordum ama ayrıntıları hatırlayamıyordum. Zaten artık bunun bir önemi yoktu. "Diya uyanana kadar nasıl ödeme alacağınızı bilmiyorum," dedim. "Her şey karmakarışık."

Ravi elini sallayarak geçiştirdi. "Sorun değil. Avukat, Fiji'deki diğer evlerinin kira parasından bize ödeme yapıyor. Bir yolunu bulur."

Ackerson'ın bunun parayla ilgili olduğunu düşünmesine şaşmamalı. Diya'nın mirası sürekli artıyordu. "Burada başka bir mülkleri olduğunu bilmiyordum."

"Nadi'de," dedi Ravi. "Küçük bir yerdi, bebek Ani'nin evi olurdu. Ailesinin eviydi. Ani öldükten sonra Dr. Rajesh satmayı düşündü ama yapamadı. Çok acı vericiydi. Kardeşinin ve ailesinin son hatırasıydı, anlıyor musun?"

Prasad evinin içi serin ve karanlıktı.

"Sabah sizin açmanıza gerek kalmasın diye perdeleri ben açayım." Ravi zaten açıyordu. "Çoğu gün güneşten korunmak için perdeleri kapalı tutuyoruz, kasırga mevsiminde de panjurları açıyoruz. Üst katı sadece aile ziyarete geldiğinde tamamen açıyoruz. Doktor Sarita yukarıdan su manzarasını seviyor."

Ani bir duraksama, sanki Sarita ve Rajesh'in bir daha bu eski evin üst kat odalarında uyanamayacaklarını, bir daha Pasifik Okyanusu'nun kıyıya vuran dalgalarının manzarasını hayranlıkla izleyemeyeceklerini anlamış

gibiydi. Yangının çıktığı sabahtan beri iki doktor da kayıp olduğuna göre, umuda tutunmanın da bir sınırı vardı.

"Kushma," dedi hızlı ve titrek bir sesle, "evin havasını ayda bir iyice alıyor, içeri bir şey girmediğinden emin oluyor, tozunu alıyor. Ben de bütün dış işleri yapıyorum, bitkileri düzenli tutuyorum, tamiratları hallediyorum." Başka bir perdeyi daha açtı. "İşte buyurun."

Alacakaranlığın gri ışığı, bir aile evi için yeterince güzel ama yıpranmış, başka bir on yıldan kalma mobilyaların üzerine dökülüyordu. Rahat. Zengin birinin evi, ama gösterişli değil. Gerçek bir yuva. Raflarda küçük biblolar duruyordu ve pencere pervazında bir yığın deniz kabuğu, sehpanın üzerinde bir kitap yığını gördüm.

"Şurada, ışığı açıyorum."

Tavandaki ampulden yayılan krem rengi ışıktaki havada toz zerrecikleri uçuşmuyordu; Ravi'nin karısı titiz bir ev hanımıydı.

"Gerçekten de geri dönmeye hazırlanıyorlarmış gibi geliyor."

"Hep burada emekli olacaklarını söylerlerdi—ev gibisi yok, derdi Dr. Sarita, Dr. Rajesh de gülümseyerek başını salladı. Yurtdışında çok başarılı olsalar da, burayı hatırlamayacak kadar önemli hissetmediler. Oğullarıma her zaman Yeni Zelanda'dan çikolata getirirlerdi, okulda iyi notlar alırlarsa daha sonra orada okumaları için sponsor olacaklarını söylerlerdi."

Konuşkan adam başını sağa eğdi. "Size dua yerini göstereyim." Bir duraksama, hafif bir gariplik. "Dua heykellerine dokunmadan önce temizlenmeniz gerektiğini biliyorsunuz değil mi? Tam duş almanız gerekiyor. Ve onlarla uğraşırken yumurta veya et yememeniz gerekiyor?"

"Evet, büyükannem Hindu'ydu." Dinini oğluna veya torununa aktarmayı başaramamıştı, ama onunla yeterince vakit geçirdiğim için birkaç şey öğrenmiştim. "Duş almadan hiçbir şeye dokunmayacağım."

Tarawera Gölü'ndeki evde olduğu gibi, dua köşesi de özel olarak yapılmıştı; duvara yerleştirilmiş, geniş dikdörtgen bir alandı. İçinde bir dizi küçük pirinç tanrı heykeli ve Diya'nın adının kaynağı olan sığ kil yağ lambası bulunuyordu. Köşeye ise tombul yanaklı küçük bir kız çocuğu ve genç bir çiftin birkaç fotoğrafı yerleştirilmişti.

“Bebek Ani ve ailesi,” dedi Ravi. “Bütün aile, bir anda yok oldu. Sanırım yaşlı Bay ve Bayan Prasad'ı da bu mahvetti.” Diğer taraftaki siyah beyaz fotoğrafları işaret etti. “Küçük oğullarını ve gelinlerini kaybettiler, sonra da sadece yedi ay sonra torunlarını.”

“Kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdi ve bir ay sonra da karısı uykusunda vefat etti. İki yıldan kısa bir sürede beş kişi hayatını kaybetti. Herkes hala Hitesh ve karısı için yas tutuyor, ama sonra bir cenaze daha, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Çok kötü bir dönem.”

Bu trajedinin şoku, neredeyse duyabildiğim okyanusun dalgası gibi üzerime çöktü, ama bunun içinde Tarawera Gölü'nün de beş kişiyi kapsadığı gerçeği de vardı. Sanki bu ailenin korkunç kayıpları beşin katları şeklinde gelmişti.

Müzik. Hafif bir rüzgar çanı sesi, tınısında melankolik bir hava esintisi.

Kollarım diken diken oldu. "Bu birinin zil sesi mi?" diye sordum, oysa civarda üçüncü bir kişinin varlığına dair hiçbir işaret görmemiştim.

“Hayır, o Ani,” dedi Ravi. “Bu küçük bebek hiç buradan ayrılmadı. Sanırım mango ağacının altında oynuyor.”

BÖLÜM 28

SUSANNE

“S onuçlar geldi.” Susanne, midesini yatıştırmak için Tavish’in o sabah kendisi için hazırladığı özel meyve suyundan bir yudum aldı. Bol miktarda taze ezilmiş zencefil kullanmıştı ve boğazına iyi gelmişti.

Apartman balkonunun metal korkuluğunun ötesinde, Singapur ıslıl ıslıl parlıyor ve geliyordu; uzakta su, gümüşü bir ışık parıltısı oluşturuyordu.

Güneş tenini ısıtıyordu, nem oranı ise tam kıvamındaydı.

Çocukluğunun büyük bir bölümünü geçirdiği yerde uzun bir tatil yapmak istemişti ve yaşananlar nedeniyle Tavish bir dönemlik eğitimini erteleyip onunla birlikte gelmişti.

“Ne dediler?” Sandalyesini çekerek, meyve suyu sürahisini koyduğu metal masanın diğer tarafında değil de, tam karşısına oturdu. “Suzi, anlat bana.” Elini tuttu ve her zaman ona iyi gelen o avuç içi masaj hareketini yapmaya başladı.

Gözlerini kapatarak sandalyesine yaslandı ve gülümsedi. “O gün seni almaya geldiğime çok sevindim.” Gözlerinin içine baktı. “Sofistike bir yaşlı hanımefendi olarak hayatıma yerleşmeden önce biraz çılgınlık yapayım dedim. Birlikte çok eğlendik, değil mi?”

Boğazı kıpırdadı. “Evet. Eğlendiğimizi ve her şeyin bittiğini sanıyordum ama... senden gerçekten hoşlanıyorum. Keşke aynı anda doğmuş olsaydık.”

“Tatlı oğlum.” Biraz daha zencefilli içecek içtikten sonra bardağı masaya bıraktı. “Akciğer kanseri. Kötü, ama henüz ölümcül değil...”

Gözbebekleri onun önünde kocaman açıldı. “Bununla savaşıyorsun,” dedi ve bu bir emir gibi gelse de, sesi içten içe öfkeliydi.

Onun rol yaptığını düşünmüyordu; çok gençti, henüz olgunlaşmamıştı. "Sanmıyorum, Tavish." Susanne, kocasıyla birlikte uzun ve yıpratıcı bir hastalığın gerçekliğini yaşamıştı ve bu kadarı kimseye dilemezdi.

Sonsuza dek gülen adamı, eski halinin bir hayaletine, gözleri ona susması için yalvaran huysuz bir yabancıya dönüşmüştü. "Her zaman yaptığım gibi yaşamayı, hastanede buruşmuş bir yaratık olarak değil, evimde kendim olarak dışarı çıkmayı seçiyorum."

"Susanne, hayır."

"Ben her zaman kendi yolumdan gittim, sevgilim, bunu biliyorsun."

Tavish gözlerini kırptırdı ve başka yöne baktı. Onun için üzülecek olması onu rahatlattı.

"Benimle kalır mısın?" diye sordu. "Hemşirem olmak için değil – Tanrım, hayır. Gerektiğinde birini tutarım bunun için, ama benim için olduğun gibi olmak için. Arkadaşım ve sevgilim. Burada, çocukluğumun en mutlu yıllarını geçirdiğim yerde kalacağız."

Yüzünün yan tarafına dokundu, yeni tıraş olduğu için teni pürüzsüzdü. "Bunu istemem bencilce olur. Sınıfınla birlikte mezun olamayacaksın."

"Bunu umursamıyorum. Seni umursuyorum." Sesi boğuktu, yutkunurken Adem elması kıpırdadı. "Elbette burada olacağım." Elini sıkarken parmağındaki mühür yüzüğü güneş ışığında parladı. "Neye ihtiyacın olursa olsun, burada olacağım."

O anda, Susanne için sadece hoş bir flört olmaktan çok daha fazlası haline gelen bu çocukla birlikte, şanslı olduğunu fark etti. Hayatında iki iyi adam tarafından sevilmiş ve onları sevmişti. Aynı şekilde değil elbette—beş yılı bile dolduramayan bir ilişki, on yıllarca süren bir ilişkiyle nasıl kıyaslanabilirdi ki?—ama yine de sevmişlerdi.

BÖLÜM 29

Rüzgar çanları yeniden ses çıkardı, tenin altına işleyen ve kök salan hafif bir gece ezgisiydi bu.

Bu kesinlikle bir zil sesi değil. Asla zil sesi değil.

İçimdeki ürpertici fısıltıyı bastırmaya çalışsam da, soğukluğun damarlarımda yayılmasını engelleyemeden, "Doktor Rajesh'in kardeşi ve ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum," dedim.

"Bu konuda konuşmayı sevmiyordu. Koca ailesinin nasıl bu kadar küçüldüğünü." Yüzünde hüzünlü bir ifadeyle Ravi, önce ellerini dua eder gibi birleştirip kendi kendine bir dizi kelime söyledikten sonra belirli bir heykeli işaret etti.

"İşte ihtiyacınız olan bu," dedi. "Dr. Sarita'nın annesi vefat etmeden önce ona vermişti. Ama yanındakini almayın; Dr. Sarita onu bebek Ani öldükten sonra almıştı. O Ani için ve Dr. Sarita her zaman Ani'nin ruhunun burada, öldüğü yerde olduğunu söylerdi."

"Dokunmayacağım," diye söz verdim, aniden Tarawera Gölü'ndeki aile evinde Ani'nin herhangi bir fotoğrafını görüp görmediğimden emin değildim. Piyano üzerindeki koleksiyonda olması mümkündü, ama buna hiç fazla dikkat etmemiştim—özellikle de çoğu zaman Diya'nın ailesiyle kibar olmaya ve sohbet etmeye çalışırken, onların benim hakkımda henüz karar vermediklerinin de çok farkındaydım.

Ravi, dua bölümünün özenle oyulmuş kapılarını yarıya kadar kapattıktan sonra beni koridordan aşağıya götürdü. "Üst katta bir oda ister misin?"

"Alt kat uygun. Ekstra bir yer açmaya gerek yok."

"Bu oda sabah ışığı için harika." Bana ön cepheye bakan ve yemyeşil tropikal bitki örtüsüyle dolu bir odayı gösterdi. "Kushma'dan yatağa çarşaf

sermesini isteyeceğim.” Yukarıyı işaret etti. “Burada klima yok, ama vantilatör ve pencereler var. Genellikle okyanustan gelen hoş bir esinti oluyor.”

Cam panjurları açar açmaz o esintiyi hissettim ve "Bu mükemmel, teşekkür ederim" dedim... Tam o sırada rüzgar çanları tekrar çalmaya başladı, bu sefer daha yüksek sesle. Daha gerçekçi.

Hayalet müziği değil, gerçek bir fiziksel nesne.

Ortamin ve Ravi'nin dramatik tavırlarının kurbanı olduğum için kendime kızarak, tuzlu havayı derin bir nefesle içime çektim. Sonra bakıcıya döndüm. "Ravi, Ani hakkında bir şey sorabilir miyim?" Şansı denemeliydim. "Aile ondan bahsetmiyor ve tüm bunlardan sonra Diya'ya veya Shumi'ye gerçekten soramam. Yanlışlıkla pot kırmak istemem."

Ravi'nin zaten asık olan yüzü düştü. "Evet, çok üzücü bir şey. Benimle gel, sana Doktor Rajesh'in bebek Ani için diktiği ağacı göstereyim. Külleri olması gerektiği gibi akan suya gitti, ama o her zaman buranın Ani'nin yeri olduğunu söylerdi ve ağacı onun için oraya dikmişti."

Yaklaşan karanlık gri geceye doğru yürürken, araba yolculuğum sırasında gördüğüm turuncu-pembe tonlarından eser kalmamış gökyüzünde, "Bebek Ani'nin nasıl öldüğünü pek bilmiyorum, herkes kaza diyor. Ama ileride oturan Kamal, olayı halletmeye gelen polisti. O bilecektir," dedi.

"Mavi ev mi?" diye sordum, çünkü buraya gelmeden önce geçtiğim tek ev oydu.

Ravi başını salladı. “Eşi, oğlu ve geliniyle birlikte yaşıyor.” Dar yeşil yapraklı, üzerinde sayısız kıvrımlı sarı-kırmızı meyve sarkan büyük bir ağacın önünde durarak, “Doktor Rajesh bana Ani'nin mangoyu çok sevdiğini söyledi. Bu ağaç mı? En tatlı meyveyi veriyor.” dedi. Birini kopardı ve uzattı. “İşte, tadına bak.”

“Teşekkür ederim.” Ravi ilk bahsettiğinden beri mango ağacıyla ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu, ama o anda beni en çok etkileyen ağacın büyüklüğü oldu. Ani'nin ölümünden bu yana uzun yıllar geçmişti, yine de Diya bilincini kaybetmeden hemen önce onun adını söylemişti.

Ağacın alt dallarından birinde, zamanla gümüş rengine bürünmüş bir rüzgar çanı asılıydı.

“Diya onu oraya koydu,” dedi Ravi, bakışlarını takip ederek. “Aile Yeni Zelanda'ya taşınmadan hemen önce. O zamana kadar Nadi'de birkaç yıldır yaşıyorlardı, bu yüzden Kushma ve ben zaten burada bakıcı olarak görev yapıyorduk. Doktor Sarita, Diya'nın onu bir gün pazarda bulup Ani için eve getirdiğini söyledi.”

Diya ve Ani.

İki kız.

Biri hayata tutunmaya çalışıyor, diğeri çoktan ölmüş.

Sonsuza dek iç içe.

“Sanırım yarın Kamal'la konuşmaya gideceğim,” dedim Ravi'ye, rüzgar çanı hikayesi beni rahatsız ediyordu. “Madem buradayım... ve, şey, sanırım Diya'ya asla sormayacağım. Uyanıp tüm ailesini kaybetmiş olabileceğini fark etmesi zaten yeterince zor olacak. Bunu gündeme getirmek istemiyorum.”

Üzgün bir anlayışla başını salladı. “İstediğin zaman onun evine gidebilirsin, bütün gün evde. Sigara içiyor ve yürüyüşe çıkıyor, ama asla çok uzağa gitmiyor. Şimdi Kushma'dan yatağını hazırlamasını isteyeceğim.” Anahtarı uzattı. “Gitmeden önce bana geri ver. Soldaki, muzların arkasındaki ahşap evde oturuyorum.”

"Mülkün su şebekesi var mı?"

“Evet, ağaçların arasındaki depodan. Hatırlattığın iyi oldu, o taraftaki akışı açacağım. Sadece yarım dakika sürer. Ve merak etme, bekletmem. Buralarda bol yağmur yağıyor, aile beklenmedik bir şekilde ziyarete gelirse suyu taze tutmak kolay.”

“Doktor Rajesh bana içine bir filtre taktırdı,” diye ekledi. “Bu yüzden içmek güvenli, ama doktorlar her zaman yine de kaynatmayı öneriyorlardı. Kushma ayrıca, kaynatıp soğutmakla uğraşmak istemezseniz diye, mutfağınıza marketten birkaç şişe su da koyacak.”

Ravi gölete doğru yürümek için ayrıldıktan sonra, elimde mango ile eve geri döndüm. Ravi bana verdiğinden beri sanki ağırlığı artmış gibiydi ve birdenbire Ani'nin küllerinin suya verilmediğini, ağacın altına gömüldüğünü, kanının ve kemiklerinin damarlarına karıştığını düşünmeye başladım...

Mangoyu mutfak tezgahında bıraktım.

Cildimin ne kadar yapış yapış olduğunu birden fark edince, odamın yanındaki büyük banyoda duş almaya karar verdim.

İçeride sabun yoktu ama su buz gibi soğuk ve berraktı, eski tip duş başlığından düşen damlalar iri ve yuvarlaktı. İlk başta üzerime düştüğünde ürpermiş olsam da, suyun beni rahatlatmasına, tüm acıyı ve stresi kısa bir süreliğine de olsa alıp götürmesine izin vererek orada oyalandım.

Sonunda dışarı çıktığımda, spor çantamı yanıma almayı unuttuğumu fark ettim. Ne havlu, ne de temiz kıyafet.

Ravi'nin karısı da benim için yatağı hazırlayacaktı.

Kapıyı hafifçe aralayıp, "Merhaba? İçeride kimse var mı?" diye sordum.

Sessizlik, uzaktan gelen perdenin dalgalanması.

Ne olur ne olmaz diye tekrar seslendim, ama gizemli Kushma evin içindeyse bile cevap vermiyordu. Bakıcının karısını rezil etmek istemediğimi umarak, ama terli, tozlu kıyafetlerimi giymek istemediğimden—ah, Susanne benim halime nasıl da gülerdi—çıplak bir şekilde koridorda yürürken kulağımı dört açtım.

Ama yatak odasına göz attığımda, yatağın özenle hazırlanmış olduğunu gördüm. Yatağın ucunda bir yığın havlu, yanında da sabun ve diğer banyo malzemelerinin bulunduğu küçük bir sepet vardı. Belli ki banyoyu benim için doldurmayı planlamıştı ama zaten dolu olduğunu fark etmemişti.

Ona ve Ravi'ye yardımları için minnettar olarak, havlulardan birini kurulanmak için kullandım, sonra kalçalarıma doladım ve büyük pencerelerden birini tamamen açmak için yürüdüm. Hava vücuduma serin geldi. Bunun, dışarıda vakit geçirmek için günün en rahat zamanı olacağını düşündüm. Kamal'ın bu saatte bir ziyaretçisi olmasından mutlu olabileceğini düşündüm, ama birdenbire yorgunluktan kemiklerim ağrımaya başladı.

Mesele yangından bu yana geçen zaman değil, maruz kaldığım stresin ağırlığıydı. En azından bu gece, Ackerson'ın başıma üşüşme tehdidinden veya medyanın Diya Prasad'ın Amerikalı nişanlısının kimliğini keşfetmesinden uzak, rahat bir şekilde uyuyabilirdim.

Ellerim pencere pervazını sıkıca kavradı.

—

Yorgunluğuma rağmen gece boyunca bir o yana bir bu yana döneceğimi bekliyordum ama sanki vücudum tamamen kapanmış gibi dokuz saat kesintisiz uyudum. Rüya görmedim. Rahatsız edici rüzgar çanları sesi yoktu. Korku yoktu. Belki de görünmez ama etkili Kushma'nın yemekleriydi—yemeği en büyük oğluyla göndermişti ve o da bana bulaşıkları dışarıdaki verandadaki masaya bırakmamı söylemişti, ben de orada yedim.

Dışarıya, o rahatlatıcı sabah havasına çıktığımda o tabaklar gitmişti ve çimenlerin üzerine inip durduğumda, uzaktan gelen dalgaların gürültüsünü neredeyse hissedebiliyordum. Oraya doğru yürüyüp, sabah ışığı altında okyanusu izlemeyi düşündüm... ama bu Diya'ya ihanet gibi geldi.

“Sana Fiji’yi göstermek için sabırsızlanıyorum!” Çeneme kondurduğu öpücükler beni gülümsetti. “O zamana kadar tüm dünya Tavish Advani’nin eşi olacağım! El ele sahile yürüyeceğiz. Çok güzel bir yer Tavi, inan bana, Karayipler’deki herhangi bir tatil köyünden daha güzel.”

Avuç içlerimi kıvrarak, kendi vücut ağırlığımı kullanarak egzersiz yapmak için içeri geri döndüm; çocukken kabullenemediğim öfkeyi atmak için egzersiz yapmaya başlamıştım. O zamanlar öyle değildi. Şimdi ise sadece hoşuma gidiyordu.

Öfkeye gelince... onunla başa çıkmıştım.

Duş aldıktan sonra biraz kendime gelmek için dışarı çıkmıştım ki Ravi elinde bir tepsiyle belirdi. "Bula! Uyanık olacağını düşünmüştüm. Senin için kahvaltı. Diya beta'nın ekmeği sevdiğini biliyorum ama taze ekmeğimiz yoktu, bu yüzden Kushma sana roti ve tavuklarımızdan yumurta yaptı—soğan ve acı biberle yaptı ama istersen yurt dışı usulü omlet de yapabileceğini söyledi."

Kalbim burkuldu—Diya bana yumurtaları o şekilde pişirmiş, onları roti denilen yufka ekmeğine sarıp tuzlu bir dürüm haline getirmeyi öğretmişti. "Çok lezzetli görünüyor, teşekkür ederim."

Ravi tepsiyi yere koydu ama sohbet etmek için kalmadı, oğullarını okula götürmesi gerektiğini söyledi. "Her gün uzun bir yolculuk, ama eğitim,

biliyorsunuz."

Tepsinin üzerindeki dantelli örtüyü kaldırdığımda, kahve, dilimlenmiş papaya ve guava olabileceğini düşündüğüm bir tabak meyve, ayrıca roti ve yumurta buldum. Mango olmamasına sevindim. Kahve hazır kahve olmasına rağmen, gerekli kafein ihtiyacını karşıladı, ancak yumurtaları yemeye çalıştığımda bir engelle karşılaştım.

Diya'nın apartman dairesinin mutfağındaki kahkahası, yumurtayı "bir maestro gibi" çevirirken bana izlememi söylemesi ve sonunda yumurtayı yerlere sıçratması...

Temizlik yaparken deliler gibi gülmüştük, sadece birbirine aşık iki aptal insan. Karım o zamanlar çok farklıydı, ıslıl ıslıl parlıyordu. Yeni Zelanda'ya döndüğümde, mesafenin hediyesiyle, o ışığın bir parçasını ondan çaldığımı ve yerine kara ve uğursuz gölgeler koyduğumu fark ettim.

Neden?

Ölmek üzere olduğunu düşündüğünde Ani'nin adını söylemesinin sebebi de aynı mıydı?

Anne ve babasının ölümünün sebebi bu muydu? Çünkü resmi bir onay olsun ya da olmasın, Prasad ailesinin büyüklerinin ölmüş olması gerektiğini biliyordum. İki saygın doktorun, evlerinin yerle bir olduğu gün yeryüzünden silinmesinin başka ne sebebi olabilirdi ki?

Kafamda cevapsız sorularla karmakarışık bir halde, meyveyi ve ekmeği yedim, sonra da ev sahiplerimi gücendirmemek için yumurtaları arka bahçeye gömdüm. Mangoyu da ağacın altına bırakmayı not ettim, tıpkı yere düşen bir meyve gibi.

"Mecazi anlamda arka bahçeni kazarsak ne bulacağız?" Callum Baxter'ın sert yeşil gözleri, beni saatlerce tuttuğu o küçük sorgu odasında bana dik dik bakıyordu. "Kaç kadını dolandırdın?"

Kazdığım küçük alana kırık yapraklar serpip her şeyle uyumlu hale getirdikten sonra ellerimi yıkamak için içeri girdim... ve aynaya baktığımda dişlerimi sıktığımı fark ettim. "Siktir git Baxter, seni pislik herif."

O zaman da kazanmamıştı, şimdi de kazanamayacak, benim zihnimde bile.

BÖLÜM 30

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 1 Ocak

Saat: 01:07

Yeni yıla girdiğimize ve Tavish Advani'nin hala serbestçe dolaştığına inanamıyorum. Kahretsin, muhtemelen şu an bir yılbaşı partisindedir. Bu arada, Susanne Winthorpe'un nasıl ve ne zaman öldüğünü hala araştırıyorum.

İsimleri aklımdan çıkmıyor.

Virna Musgrave.

Jocelyn Wai.

Susan Winthorpe.

Hepsi öldü.

Hepsinin ortak noktası tek bir adam.

Son nefesime kadar o şerefsizi yakalayacağım, bu benim yeni yıl hedefim.

BÖLÜM 31

Prasad ailesinin evinden beş dakikalık sürüş mesafesindeki mavi evin ön verandasında, yetmiş yaşlarında, sakalı kırlaşmış bir adam sallanan bir sandalyede oturuyordu; ağzında bir sigara vardı ve başı, yanlardan aşağı doğru uzanan iki gümüşü çizgi dışında, parlak bir kel kafa görünümündeydi.

Arabadan indikten sonra "Kamal?" diye sordum, o ise bana bakmaya devam etti; gözleri benim hoşuma gitmeyecek kadar az kırpılıyordu.

Polis, kesinlikle polis.

Cevap vermeyince, "Ben Tavish," dedim. "Diya'nın nişanlısıyım." Bildiğim kadarıyla Prasad ailesi kimseye evlendiğimizi söylememişti ve Diya uyanana ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verene kadar buradaki insanlara onların isteğini yerine getirecektim.

Sallanmayı bırakıp sigarayı ağzından çıkardı. "Onları eve götürün." Ağır aksanlı İngilizceyle verdiği bu boğuk emrin ardından öksürdü. "Sarita, Rajesh ve Bobby. Küller evlerinin sularına serpilmeli."

Kamal'ın, kayıp üç aile üyesi söz konusu olduğunda Ravi'nin umuduna ortak olmadığı açıktı. "Diya o kararı verecek," dedim. "Uyandığında."

Yüz ifadesi değişti. "Kötü mü?"

"Kötü."

Nefesini vererek ayağa kalktı. Sırtı biraz kamburlaşmış olsa da, eve girmek için dönerken rahatça yürüdü. "Yash'ın karısı limonata yapmış."

Bunu bir davet olarak algılayıp verandadaki diğer sandalyeye oturdum. O noktadan görünen manzara, çakıllı yol ve ötesinde tarım alanlarıydı. Bu mesafeden ekinleri seçemiyordum ama nadasa bırakılmış uzak kenarda tarlayı işleyen bir traktöre benzeyen bir şey görebiliyordum.

Kamal, elinde soğuk limonataya benzeyen tek bir bardakla dışarı çıkıp elime tutuşturduktan sonra, "Fasulye," dedi.

Hâlâ sigarasını içiyordu, nikotin kokusu ılık ama dayanılmaz olmayan sabah havasıyla burnuma geliyordu.

Susanne'ı düşündüm, son sigarası olacak olan şeyden nasıl zevk aldığını, uzun uzun nefesler çekip ağzıyla duman halkaları oluşturarak nefes verişini hatırladım. Jocelyn bir bağımlının tutkusuyla sigara içerken, Susanne bu tuzağa düşmemeyi başarmıştı, yanımda belki de toplamda sadece beş kez sigara içmişti.

Her bir sigara, yavaş yavaş yaşanan bir zevk gösterisiydi.

O gece, randevumuz için seçtiği ışıltılı kırmızı kokteyl elbisesini giymişti; tıpkı kendisi gibi sofistike bir bara gitmişti, ruju kusursuzdu ve saçını zarif bir şekilde topuz yapmıştı, tek bir tel bile yerinden oynamamıştı.

Onu çok sevmiştim. Onu öldürmeye yetecek kadar.

Beni yaptığım şeyi yapmaya iten başka hiçbir şey olamazdı. Sadece kalbe dolanan ve çıkarılamayan bir sarmaşık gibi olan sevgi. Susanne içimdeydi. Şimdi Diya'nın yaşadığı yerde.

“Teşekkürler.” Yaptığım şeyin anısını zihnimden uzaklaştırmak için içeceğimden bir yudum aldım, ekşi tatlılığa iç çektim. “Taze bir tadı var.”

“Bunları kullanıyor. Aferin ona. Nasıl yapacağını biliyor.” Verandanın diğer tarafındaki, minik sarı turuncgillerle dolu bir ağacı işaret etti. “Peki, neden buradasın? Diya ve Şumi ile birlikte olman gerekmez mi?”

Shumi'nin adını listeye eklemiş olması, haberleri yakından takip ettiğini gösteriyordu.

Ravi'ye verdiğim aynı bahaneyi ona da verdim ama inanmadı. “Bunu daha sonra da yapabilirdin. Yeni Zelanda'daki polisin işleri nasıl yürüttüğünü bilmiyorum ama adli tıp delillerine bakacaklarını biliyorum; buna ceset kalıntıları da dahil. Yakında cenaze töreni olmayacak.”

“Hayır.” Biraz daha içtim. “Mesele şu ki, yangından sonra onu bulduğumda Diya, Ani hakkında bir şeyler söyledi. Bunun önemli olup olmadığını bilmiyordum ve bana söyleyecek kimse de yoktu—Şumi'nin ailesi hiçbir şey bilmediklerini söyledi ve erkek kardeşinin de fazla bilgisi yoktu.”

Kamal homurdandı. “O ikisi. Tabii ki biliyorlar. Ama Ajay olay olduğunda iki yaşında bile değildi.” Sigarasının külünü aramızdaki küçük

masanın üzerindeki ezik metal küllüğe döktü. “Eski tarih. Şimdiyle bir ilgisi yok.”

“Diya yaralandıktan sonra aklından çıkmıyordu,” diye ısrar ettim. “Ve dürüst olmak gerekirse, durumu iyi değil. Hala yoğun bakımda. Eğer huzur bulması için yapmamı istediği bir şey varsa, yapmak istiyorum.” İkincisi tamamen şansa kalmış bir şeydi, ama bileğine bağlı sarı ipi görmüştüm, üzerinden gelen tütsü kokusunu almıştım—Kamal dindar biriydi ve tütsü kokusunun nikotinin keskin kokusunu bastıracak kadar güçlü olması, o sabah dua etmiş olması gerektiğini gösteriyordu.

Diya'nın üzüntü içinde ölmemesi onun için önemliydi.

Sigara küllüğüne izmariti atmadan önce bir nefes daha çekti. "Onlar sadece çocuktü. Bundan bir şey çıkarmaya gerek yok."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve itmek istesem de sessiz kaldım, ikimiz de traktörü izliyorduk.

“Oğlum Yash,” dedi Kamal sonunda. “Onun da benim gibi polis olmasını istiyordum ama o bunu yapmak istiyor. Aptal. Traktör sürerek, fasulye yetiştirerek nasıl yurtdışına göç edecek ki?” Omuz silkti. “Karısı bankada çalışıyor, belki o aklını başına getirir.”

Sandalyesine yaslanarak tekrar sallanmaya başladı. “Bobby, Shumi, Diya ve Ani dışarıda oynuyorlardı. Kimse onları pek gözetlemiyordu—biz gözetmiyorduk, o zamanlar. Suya yalnız girmemeleri gerektiğini biliyorlardı ve genellikle ağaçlara tırmanıyorlar ya da tarlalarda koşuşturup kuş üzümü arıyorlardı.”

Görüntüler, bulanık ve mutlu çocukluk anılarını andırıyordu, ancak Kamal'ın yüzü asıktı.

“Hayır Ajay,” diye ekledi yaşlı adam. “Biraz fazla küçüktü, ama küçük olmasa bile annesi buna izin vermezdi. Kocasının büyük bölümünde Suva'da iş için olduğu için tüm kontrol ondaydı. Ben hep böyle bir anneyle zayıf büyüyeceğini söyledim; kadın onu doğduğu günden beri eteğinin ipine bağlamıştı.” Bana bir bakış, sessiz bir soru.

“Onunla daha yeni tanıştım,” dedim, Bayan Kumar'ın onu motel odasına nasıl çağırdığını düşünerek. “İlk bakışta iyi biri gibi görünüyor.”

Kamal'ın dudağı büküldü. "Onun karısı olacak kadına acıyorum. Ajay her zaman annesinin dediğini yapar, onu böyle yetiştirdi." Sallanma daha da arttı. "O gün evde değildim, karakoldaydım. Buraya gelirken oradan geçmiş olmalısın."

Çocuğun topunun peşinden koştuğunu gördüğüm, köyün karşısındaki küçük mavi-beyaz binayı hatırladım," diye başımı salladım.

"Beni Sarita aradı. Eskiden işlettikleri küçük klinikte gece vardiyasından sonra evdeydi, kayınvalidesi ve kayınpederi çocuklara bakarken o da uyuyordu. Rajesh ise gündüz vardiyasındaydı."

"Hepsi birlikte mi yaşıyorlardı?"

"Evet." Masadaki sigara paketini alıp içinden ince bir tüp daha çıkardı, dudaklarına götürdü ama yakmadı. "Şumi eve koşarak geldi, Ani'nin yaralandığını söyledi, bu yüzden Sarita'nın kayınvalidesi ve kayınpederi onu uyandırdı tabii ki. Kendisi doktordu. Ama kimsenin yapabileceği bir şey yoktu—bebek Ani ölmüştü."

Diya çok korkmuş ve kafası karışmış olmalıydı, diye düşündüm. "Ne oldu?"

"Raporda, oyun oynarken bir kayaya düştüğünü ve kafasını çarptığını yazdım." Şimdi sigarasını yaktı, uzun süredir sigara içen birinin rahatlığıyla ellerini sigaranın etrafına sardı. "Kafasında büyük bir çatlak var." Kibriti söndürmek için elini salladı, yeni dumanın ilk nefesi. "Ben oraya vardığımda dudakları mosmor olmuştu."

Arka odada oynanan poker oyunlarının içgüdüsel duyusal anısı, Susanne'nin son sigarasının tadını çıkarırken çıkardığı yankıyı bastırdı. O oyunların bazılarında havadaki nikotin o kadar yoğunlu ki, gözle görülür bir bulut gibiydi—ama ben asla kendimi şımartmamıştım. Kendini yok eden bir bağımlılık fazlasıyla yeterliydi. "Ama bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Öyle değildi." Düz sözler. "Yakınlarda başka bir kaya daha vardı. Üzerinde kan ve saç vardı. Prasadlar iyi bir aileydi, Sarita özverili genç bir anneydi. Bir çocuğun bir anlık öfkesinden dolayı cezalandırılmasının ne faydası vardı ki?" Zihnim karmakarışık haldeyken bir nefes daha çektim.

“Prasadlar yerli halk için ardı ardına iyilikler yapmıştı. Zaten çok acı çekmişlerdi. İsimlerini lekelemenin hiçbir sebebi yoktu.”

Yani bu küçük kasaba polisi bir çocuğun cinayetini örtbas etmişti. Seçiminin sonuçlarını bilmeme rağmen, aynı şeyi yapıp yapmayacağımdan emin değildim. "Nasıl yaptın..."

Omuz silkti. "Zor değildi. Ben kıdemli polis memuruydum ve inanılır bir durumdu. Burada morg yoktu, bu yüzden onu Labasa'ya götürmek zorunda kaldık ve oradaki doktor beni genç bir memurken tanıyordu, söylediklerimi kabul etti. Korkunç bir kaza."

“Tekrar yapacağından korkmadın mı?” Sesimi sakın tutmak için tüm gücümü kullandım. “Başka birini öldüreceğinden mi?”

“O mu?” Sigarasını çıkarıp bana bakan Kamal, “O çocuk değildi. Küçük Diya, kuzenine yeni bir oyuncak bebek hediye edildiği için kıskandı ve ona vurdu. Kendisi de çok küçüktü, ne yaptığıının farkında değildi.” diye iç çekti. “Ben oraya vardığımda elinde oyuncak bebekle duruyordu, elbisesi kan içindeydi. Sarı saçlı ve mavi gözlüydü, o oyuncak bebeğin sarı saçlı ve mavi gözlü olduğunu hatırlıyorum.”

BÖLÜM 32

SUSANNE

A rtık hiçbir şeyin tadı doğru gelmiyordu, Tavish'in özenle hazırladığı zencefilli içeceklerin bile. Susanne yine de bir yudum aldı, onun duygularını incitmek istemiyordu.

"Acın acıyor." Arkasına bir yastık daha koydu. "Ne kadar kötü?"

İçini çekerek içeceğini komodinin üzerine koydu. "Sanki omurgam içimde parçalanıyor gibi hissediyorum." Onkoloğa tekrar gitmemişti, ne diyeceğini zaten biliyordu—kanser yayılmıştı, muhtemelen kemiklerine. "Tatlım, biraz daha perdeleri açar mısın?"

Tavish, kadının isteğini yerine getirmek için harekete geçti; Singapur, diğer tarafta parıldayan binalar ve sularla kaplı bir alandı. Ona doğru döndüğünde, "Doktor Chua'yı görmelisiniz," dedi. "Bu çok hızlı ilerliyor. Daha fazla zamanınız olacağını söylemişti."

Ama onun ölümlülüğüyle başa çıkmakta zorlanıyordu. "Artık çok geç, Tavish," dedi nazikçe ve yatağın yanındaki yere elini vurdu. "Hastalığın beni açgözlü ısırtıklarla yediğini hissediyorum."

Geldi, içeceği aldı. "Biraz daha iç," diye ısrar etti. "Çok kilo veriyorsun, bunu protein tozu ve balla daha hacimli hale getirmeye çalıştım."

Susanne onu memnun etmek için bir yudum daha aldı ama tadına dayanamadı. Bardağı iterek, "Eğer hemen agresif bir tedaviye başlasaydım, belki yüzde yirmi beş oranında bu hastalığı yenebilirdim, ama ben başka bir yol seçtim ve ne yazık ki yanlış kumar oynadım," dedi.

Teşhisten sonra hiç güzel zaman geçirmemiş değildi, sadece o zamanlar çok kısa sürmüştü; hayatının sonu, kademeli bir iniş yerine keskin ve inişli

ıkışlı bir son olmuştu. Şimdi konuşulacak tek şey, son günlerini nasıl geçireceğiydi.

Acı içinde, yavaş yavaş kontrolünü kaybediyordu; Tanrı'dan başka kimse bu işlevin ne olduğunu bilmiyordu.

Ya da... “Tavish, tatlı oğlum, senden bir şey yapmanı istiyorum.”

BÖLÜM 33

Kamal'ın evinden gelen ve kafamda davul gibi yankılanan bir tıkırtı, dünyanın çok gürültülü, çok parlak olması, yaşlı adamın söylediği sözlerin boğazımda acı bir tat bırakması...

O çocuk değildi.

Sarı saçlar ve mavi gözler...

...elbisesi tamamen kan lekeleriyle kaplıydı.

Bol çiçekli bir elbise giymiş, zayıf ve kırıksık bir kadın, gürültüyü takip ederek verandaya çıktı. "İlacını almalısın." Bu sözleri Hintçe söylerken, dili bıçak gibi keskin bir şekilde, bir şişe ilacı Kamal'ın eline tutuşturdu.

Kamal homurdanarak, "Pekala, suyu getireceğim," dedi.

Kadın kocasının gitmesinin ardından konuştuğunda zihnim hâlâ karmakarışık. "Sadece İngilizce mi?" Soru sert ve duygusuzdu.

Bir şekilde ne öğrenmek istediğini anlamayı başardım ve büyükannemle büyükbabamın ana dilinde doğru kelimeleri bir araya getirdim. "Hayır. Ben... Hintçe anlıyorum. Konuşmak... pek... zor değil..." Sonunda sadece başımı salladım.

Bu ona yeterli gibi görünüyordu, çünkü hızla Hintçe konuşmaya başlayınca anlamak için tüm dikkatimi toplamam gerekti. "Bunun Diya'nın kızı olduğunu ya da bir oyuncak bebekle ilgili olduğunu hiç düşünmemiştim. Ani ile saatlerce oynardı, tüm oyuncaklarını paylaşırdı. Diya, Ani'yi çok severdi." Burnunu çekti. "O erkek kardeşi ise tam bir zorba. Kendi babasının ona yaptığı zorbalıktan sonra hiç de şaşırtıcı değil."

Gözlerimi ona diktim, dikkatim birden canlı renklere döndü. "Sen..." Duraksadım, doğru kelimeleri bulmak için mücadele ettim. "Sen... Bobby'nin... Ani'ye... zarar verdiğini mi düşünüyorsun?"

“Bunu söylemek bana düşmez. Ben polis memuru değilim.” Küllüğü aldı ve sigara izmaritlerini masanın altındaki küçük çöp kutusuna attı.

"Lütfen," dedim.

Sırtını okşayarak ayağa kalktı. "Şunu söylüyorum, Diya kızım beş yaşındayken bile doğru düzgün konuşmuyordu. Okulda yaşlıları diğer çocukları kabul ederken onu kabul etmiyorlardı, önce düzgün konuşmayı öğrenmesi gerektiğini söylüyorlardı. Ama Bobby Bey, ah, o nasıl da konuşkandı—ve Shumi, onu bir film yıldızından daha iyi sanıyordu."

Gözlerini devirdi. “Kız, Bobby'nin ona söylemesini istediği her şeyi papağan gibi tekrarlardı. Kocamın Diya'nın elbisesindeki kandan bahsetmeyi sevdiğini biliyorum, ama zavallı çocuk olay olduğunda orada öylece duruyor olabilirdi. Ya da oğlan bilerek üzerine sürmüş olabilir. O zaman bile çok acımasızdı ve Diya günlerce, hatta haftalarca hiç konuşmadı.”

“Meera!” Traktör tarlanın bu tarafına doğru ilerlerken evin içinden bir bağırış geldi. “Diğer hapları bulamıyorum!”

Kadın arkasını döndü ama içeri girmeden önce bakışlarını bana dikti. “O Bobby’nin ailesini öldürdüğünü öğrenecekler. Cesedini bulamadılar, değil mi? Haberlerde öyle yazıyordu. Doktorun evinde sadece iki kişinin izleri var. Ve çocuk içten içe çok öfkeliydi. Zavallı küçük Ani onun yoluna çıktı ve Diya’yı susturdu.”

Elini bana doğru salladı. "Şimdi git. Kamal haplarını aldıktan sonra tekrar uyuyacak. İstersen sonra da gelebilirsin, ama eğer aradığın buysa, hiçbir belge saklamadı. Sadece kafasında olanı biliyor ve o inatçı ihtiyar, bunu Diya'nın yaptığı fikrinden vazgeçmeyecek."

Titreyerek ayağa kalktım.

Hepsi bu kadar mıydı?

Bobby yine mi aklını kaçırmıştı?

Diya'nın bana anlatmaya çalıştığı şey bu muydu? Yani, yıllar önce Ani'ye yaptığı şeyi aileye de yapmıştı?

Aklımı kaybettim, psikotik bir hale geldim.

Diğer adamın zorbalık yaptığını hiç görmemiştim, ama zaten onu sadece birkaç haftadır tanıyordum. Herkes o kadar uzun süre maske takabilir.

“Merhaba!” diye seslendi Yash, yolun kenarına park ettiği traktörün koltuğundan. “Babamı görmeye mi geldiniz?” Siyah tişörtünün altından kasları belirginleşmişti, sakalı kısa ve düzgünce kesilmişti ve gülümsemesi oldukça samimiydi. “Keyfi yerinde, değil mi?” Eğlenmiş bir kahkaha.

Beynimi tekrar çalıştırmaya zorlayarak, bağırmadan konuşabilmek için sahanın kenarına doğru yürüdüm. "Ben Tavish, Diya'nın nişanlısıyım."

“Ah.” Gülümsemesi yerini kasvetli bir sessizliğe bıraktı, direksiyona doğru eğildi ve ana dilinden benim için en rahat olan dile geçti. “Diya ve Şumi nasıllar?”

Kollarımı kavuşturdum. "Yoğun bakımdayım." Sadece bunu söyleyebildim ve o bile boğuk ve acı dolu bir şekilde çıktı ağızımdan.

Gözlerinin kenarları kısılmış koyu renkli gözleriyle Yash, kısaca başını salladı. "Polislerin bunu kimin yaptığına dair bir fikri var mı?"

“Hayır, ama annen Bobby olduğunu düşünüyor gibi.” Hiçbir filtre yoktu, beynim şok içindeydi.

“Evet, annem haklı olabilir.” Şakağında bir damar belirdi. “Onlar burada yaşarken Bobby ile birlikte okula gidiyorduk.” Sol kolunu kaldırarak iç kolundaki küçük bir yara izini gösterdi. “Onu o yaptı. Annemin pazardan aldığı jalebilerden ona vermeyince beni sivri bir taşla kesti.”

"Görünüşe göre herkes onun hakkında çok olumlu düşünüyor."

“Gerçeği öğrenmek istiyorsanız, kendi yaşındaki insanlara sorun. Arkadaşlarına değil, diğerlerine.” Kolunu indirdi ve diğer elinin parmaklarıyla yara izini dalgın bir şekilde ovuşturdu. “Yetişkinlere karşı da nasıl iyi davranacağını, mükemmel bir büyük oğul olmayı biliyordu. Ondan şikayet ettiğimizde kimse bize inanmadı.”

"Annen, babasının şiddet uyguladığını söyledi."

“Bağırdığını ya da gördüğüm kadarıyla bir şey yaptığını hiç görmedim, ama o zamanlar bunun bir önemi olmazdı.” Yash omuz silkti. “Doktor, biliyorsun. Çok önemli bir adam. Bobby'de de hiç morluk görmedim, ama bir keresinde bir sınavda yüzde yüz yerine yüzde doksan yedi aldığı için ağladığını gördüm.”

“Öfke gözyaşları değil. Korku gözyaşları. Bir çocuk bile anlar, dostum.” Son kelimedeki “ı” harfini, babamın arkadaşlarının onunla konuşurken

kullandığı gibi yuvarladı; doğrudan çevirisi “arkadaş”tı, ama bu şekilde kullanıldığında... belki de “kanka”?

Yash sözlerine şöyle devam etti: "Beni gördüğünü fark edince ağzıma yumruk attı. Başka birine söylersem beni öldüreceğini söyledi."

"Yetişkin ilişkilerinde bunun en ufak bir belirtisini bile görmedim." Aksine, Dr. Rajesh Prasad bana hoşgörülü bir baba gibi gelmişti... ama ben sadece onun Diya ile olan ilişkisine şahit olmuştum—o benim karımdı, benim önceliğimdi.

"Bunu bilemem." Diğer adam tekrar doğruldu. "Umarım Diya ve Shumi iyileşirler. Shumi'ye Yash Dayal'ın selam söylediğini iletin. O adi herife aşık olması hep üzücüydü."

İçgüdülerim, bariz acıdan daha fazlasını yakaladı. "Annen, ona her zaman sıcak davrandığını düşünüyor gibi görünüyor."

"Zengin bir doktorun oğlu, dostum, bütün kızlar ona bayılırdı." Traktörüyle yoluna devam etmeden önce sert bir el salladı ve ben de aracıma bindim.

Haplarını aldıktan sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğu açıkça belli olsa da, Kamal o sırada karısıyla birlikte sallanan sandalyesine geri dönmüştü. Ben arabayı sürerken ikisi de el sallamadı.

—

Kushma ile nihayet öğle yemeğini getirdiğinde tanıştım. İpek gibi saçlarını topuz yapmış, ince yapılı, İngilizcesi en iyi ihtimalle bozuk bir kadındı. Hindi dilindeki kekeleme girişimlerime kötü niyet beslemeden güldü ama onu rahatlatmak istediğim için memnun görünüyordu.

"Bobby'yi mi tanıyordun?" diye sordum, kendi tercih ettiği dilde. "O liseye gittiğinde ben çok büyümüştüm, çoktan evlenmiştim." Sözlerine rağmen bakışları düşünceliydi.

"Onu daha önce biraz tanıyordum," dedi birkaç dakika sonra. "Okulu bitirdikten ve iş bulamadıktan sonra, annemle birlikte evi temizlemeye gelirdim. Doktorlar klinikle çok meşguldü ve büyükler olan Bay ve Bayan

Prasad-ji zaten çocuklarla ilgileniyorlardı. Bu yüzden doktorlar temizlik için annemi işe aldılar."

Onu masaya oturmaya davet ettim ama ayakta kalmayı tercih ederek elini salladı. Kolunun altında, bana sotelenmiş bamya, mercimek çorbası, buharı tüten yasemin pirinci ve ev yapımı mango turşusu getirdiği tepsiyle, "Bobby iyi bir çocuktu," dedi. "Komik olan şu ki, Doktor Sarita'nın en sevdiği oyuncunun diyaloglarını o yapardı. Bu yüzden herkes ona Bobby demeye başladı."

Bu beklenmedik küçük bilgiyi, bana hiçbir faydası olmayacak bir şey için duyduğum kayıtsız bir kabullenişle sindirdim.

Kushma sözlerine şöyle devam etti: "Hatta bazen yerleri silmemize bile yardım ederdi. Ama çoğunlukla biz geldiğimizde okulda olurdu, bu yüzden onunla pek konuşmazdım. Odasında her zaman bir sürü okul ödevi olurdu; çok çalışırdı."

Bobby'ye gelince bana anlatacak pek bir şeyi daha yoktu ve Ani ile Diya hakkında sorduğumda, sadece "Ah, ne tatlı bebeklerdi. Ani'ye olanlar çok üzücüydü." dedi.

"Bu aile hakkında daha fazla bilgi sahibi olan başka biri var mı?" diye sormaya cesaret ettim.

Merdivenlerden aşağı inmekte olan Kushma başını salladı. "Doktorların arkadaşlarının çoğu zaten yurt dışına gitti, buralardan tanıdıkları diğerleri de şehirlerde çalışmak için taşındı."

Kushma bana hiçbir işe yarar şey söylememiş olsa da, bana bir fikir vermişti: belgeler.

Günün geri kalanını, yaklaşık yirmi yıl önce yaşanan olaylara ışık tutabilecek her türlü gizli günlük, not ve evrakı bulmak için evi titizlikle arayarak geçirdim.

Bulabildiğim tek şey, üst kattaki ana yatak odasının dolabında saklı bir kutuydu; içinde küçük bir fotoğraf yığını, bir çocuğun narin bileğine sığacak kadar küçük siyah beyaz boncuklardan oluşan bir bileklik ve Annika Sonakshi Prasad'a ait bir doğum belgesi vardı...

Yıllar.

İkinci gece de rahat uyuyabileceğimi hayal etmişsem, çok yanılmışım.

Ev gıcırdadı ve inledi, rüzgar çanı hüzünlü müziğini titreterek çaldı, okyanusun vuran dalgalarının sesi ise sanki tam tepemdeymiş gibi geliyordu. Bir o yana bir bu yana döndüm, arada sırada kısa kısa uykular yakaladım.

Sadece geçmişe karışmak için.

Susanne'ı ve son günlerinde nasıl olduğunu rüyalarımda gördüm; o göz alıcı makyajının altında o kadar zayıflamıştı ki, saydamlaşmış bir deriyle bir arada tutulan kemik ve tendonlardan ibaretti. Son gecemizde kanserin tahribatını mükemmel bir şekilde gizlemişti. En sevdiği şampanyayı içmek için gittiğimiz barda kimse, muhtemelen modaya uygun incelikte olduğunu düşündükleri bir kadına gözünü bile kırpmamıştı.

Ancak Susanne o noktada aşırı derecede zayıflamıştı.

"Ölmeye hazırım, Tavish." Geçmişten gelen hayalet bir fısıltı. "Ve bunu kendi şartlarımla yapacağım. Evrene doğru kaldırılmış bir parmak."

Boğuk bir kahkaha, beni uykudan uyandıran korkunç bir öksürüğe dönüştü. "Kahretsin."

Susanne'nin çukur gözleri anılarımın içinden bana bakıyordu; yatağının pamuklu örtüsünün üzerinde, yine çok sevdiği o ışıltılı kırmızı elbiseyle yatıyordu, makyajı kusursuzdu ve etrafına ilaç şişeleri saçılmıştı.

Onu daha önce hiç o şekilde görmemiştim, cesedini bulan hemşiresiydi ama adli tıp raporunu okumuştum.

Ve Suzi W.'yi tanıyordum.

Onun için pijama ya da iç çamaşırı söz konusu olmazdı. Sadece sonuna kadar sofistike, bağımsız bir güzellik.

"Beni kusturacak hiçbir şey olmasın canım," demişti bana, acısız, ilaçla uyutularak ölüm için aradığı şeylerden bahsederken. "Böylesine tarzsız bir şekilde ölmek ne kadar utanç verici olurdu."

Battaniye olarak kullandığım ince çarşafı, pijamalarım olan boxer şortumu üzerimden atıp telefonumu elime aldım ve saate baktım: sabah dört.

Tekrar uyumaya çalışmalıydım ama kalkıp ön verandaya çıktım... ve daha önce hiç bu kadar karanlıkta bulunmadığımı fark ettim. Tek ışık, odamda yaktığım küçük başucu lambasından geliyordu. Yumuşak bir ışık, kelebekleri kendine çekiyordu; uçuşan gölgeleri, kanatları kadar toz gibi yumuşaktı.

Dünyanın geri kalanı zifiri karanlıktı. Sokak lambaları yoktu, araba farları yoktu, sadece yukarıdaki yıldız noktalarının aydınlattığı bir karanlık vardı. Rüzgar çanı bile susmuştu, dalgaların sesi ise huzursuz uyku sırasında beynimin nihayet duymazdan gelmeyi öğrendiği uzak bir gök gürültüsü gibiydi.

Çok yakından bir şey vırakladı, irkildim.

Her yerden aynı anda daha fazla kurbağa sesi geldi.

Sonra çimler hareket etmeye başladı.

Kurbağalar. Gece işleriyle meşgul olan minik kurbağalar.

Burası kesinlikle o şehir değildi.

Hayır, burası taşra polisinin küçük bir kızın ölümünü örtbas ettiği yerd, çünkü saldırgan da bir çocukt—ama suçu yüklediği çocuk yanlış çocukt. Diya şimdi bile ufak tefekt. O zamanlar da çok küçüktü, kesinlikle başka bir çocuğun kafasına bir taşı kıracak kadar güçlü bir şekilde indiremezdi.

Kamal da bunu biliyor olmalıydı, peki neden hiç Bobby'ye bakmamıştı?

...iyi bir aile...adlarını lekelemek...

Eski usul şovenizm mi?

Kardeşim Raja, bugüne kadar hiçbir şeyden sorumlu tutulmamıştı, ama ben de tutulmamıştım—en azından geniş ailem söz konusu olduğunda. Aile içinde ise durum tamamen farklıydı elbette.

Çocukken Raja birçok kez suçu bana atmıştı. Hileleri önemsiz meselelerle ilgili olsa da, aynı hak sahipliği duygusunun en büyük oğlun hiçbir şeyden sorumlu tutulmasına gerek olmadığı inancına nasıl yol açabileceğini anlayabiliyordum... cinayetten bile.

Her zaman başkasının sorunu oluyordu.

Diya'dan altı yaş büyük olan Bobby, Ani'ye yapılanları yapabilecek kadar iri yarıydı. Ve her zaman sadık takipçisi olan Shumi, ona asla ihanet etmezdi. Hayır, tam olarak istediğini yapardı.

Seçim senin, Bobby. Sen her zaman en iyi seçenekleri seçiyorsun.

Elbette sevgilim, istersen gidebiliriz.

Elbette canım!

O son sözleri defalarca duymuştum. Bobby karısının masala çayını çok severdi ve en az üç kez benim yakınımında yapmasını istemişti. Bu beni etkilemişti çünkü her üç seferde de Prasad ailesinin evinde misafir olmuşlardı... ama Shumi'ye asla misafir gibi davranılmamıştı.

Prasad ailesi ona Diya'ya davrandıkları gibi, bir kızları gibi davrandı. O da onlara Amma ve Pitaji diye hitap ediyordu ki bu bana Diya'nın her zaman kullandığı Anne ve Baba hitaplarından daha resmi -ya da belki de daha geleneksel- geldi, ama yaşlı Prasad ailesi ile Shumi arasındaki sevgi açıkça belliydi. Bu kısım bana bir gün benim de kayınpederlerimle benzer bir ilişkiye sahip olacağım umudunu vermişti.

Bobby ise karısına sanki emrine amadeymiş gibi davranmıştı. Ve Shumi de bundan oldukça memnun görünüyordu. Zaman alan çayı hazırlamak için anında harekete geçmiş, özel baharat karışımını elle öğütmeye başlamıştı.

Prasad'ın kilerinde tüm malzemelerin elinin altında olması, Shumi mutfakta çalışırken Bobby'nin ne sıklıkla ailesiyle sohbet ettiğini gösteriyordu bana. Yine de, nefret ettiğim bir fincan çayı zorla içmek zorunda kalmasaydım, bunların hiçbirini bilinçli olarak fark etmeyebilirdim.

Shumi'nin büyük bir sevgiyle hazırladığı çayı ilk kez bana uzattığında itiraf ettiğimde Diya kıkırdayarak, "Hintlilik kartını elinden alacaklar," demişti. "Emin misin, tenin yarı yarıya bile esmerleşmiş mi?"

"Ha ha." İntikam almak için ayak tabanlarını gıdıkladım, çığlık atmasına neden oldum.

Ancak, alaycı tavırlarına rağmen, bir sonraki sefer önüme uzatılan çayımı kaptı ve kimse görmezken bir çırpıda içti. "Aşk için neler yapıyorum," diye fısıldadı sonrasında.

Kalbimdeki zonklayan acıyla boğuşurken, "Shumi aşk için ne yapmıştı ki?" diye düşündüm.

BÖLÜM 34

SUSANNE

A vukat Connelly West, vasiyetnamenin içeriğini ezbere bilmesine rağmen okuma gözlüğünü düzeltti.

Az sayıdaki dinleyicisi sessizce bekledi.

“Bayan Susanne Eliza Winthorpe, dört ay önce bu son vasiyetnamesini güncelleyip doğruladığı sırada aklı başındaydı. Kimsenin onun -tırnak içinde söylüyorum- ‘sonunda aklını kaçırdığı’ imasında bulunmaya cesaret edememesi için süreci kendi ağzından kaydetmekte ısrar etti.”

Connelly'nin Susanne'nin en yakın arkadaşı olduğunu bildiği, gözleri kızarmış kadından hafif bir kıkırdama geldi. "Bu tam Sue'ya benziyor."

Susanne'nin yeğeni, yüzü kızarmış ve takım elbisesi üzerine bol gelmiş bir şekilde, "Evet, öyle," dedi.

İki kadının arkasında, başka bir kadının yanında oturan çok daha genç adam hiçbir şey söylemedi, ancak ifadesi oldukça sertti. Susanne kendi cenazesini planlamış ve vasiyetini güncellediği aynı görüşmede bu planı Connelly'ye vermişti. "Bu sorumluluğu başka birine verirsem, Tanrı bilir kim onları gösteriş ve tören için zorlayacaktır. Ama seninle bu yasal bir zorunluluk ve kimse müdahale etmeye cesaret edemez."

Connelly, Susanne'ı müşteri olarak sevmiş ve onu güçlü karakterli bir kadın olarak takdir etmişti.

Olay şu ki, Susanne cenaze töreninde tabut taşıyıcıları ya da uzun konuşmalar istememişti; sadece kendisinin kaydettiği kısa konuşmayı yapmıştı. Bu yüzden Connelly, genç adamın konuşmasını görmemişti, ancak Susanne'nin sevgilisi hakkında anlattıklarından Tavish Advani'yi

tanıymıştı. Susanne, Advani'nin ilk tanıştıklarında hayal ettiğinden çok daha derin bir karaktere sahip olduğunu söylemişti.

Connelly ikisi arasındaki yaş farkına şaşırmıştı, ancak Susanne'nin kişiliği göz önüne alındığında, Advani'nin sadece yakışıklı olmaktan öte bir şey olması gerektiği açıktı. Eğer sadece güzel bir yüz olsaydı, Susanne kesinlikle son aylarında onun yanında kalmasına izin vermezdi.

Genç sevgilisinin, eşleri ve kız arkadaşları hastalandığında birçok yaşlı erkeğin iz bırakmadan ortadan kaybolduğu bir dönemde, onun yanında kalmış olması mı? Evet, Connelly'nin Tavish Advani'yi sevmeye yatkın olduğu açıktı.

“Öncelikle,” diye başladı Connelly, “New York'taki dairesini sana bıraktı, Cici.” Grubun hiçbir üyesinin yasal metni okumasını istemeyeceğini biliyordu. “İstedğin gibi kullanabilirsin, ancak zamanla torununa devretmenin iyi olacağını düşündü, çünkü o da Sue gibi şehirli bir kız.”

Cici tekrar güldü, sesi ıslaktı. "Haklı. Sanki çocuğum en iyi arkadaşımın daha genç bir versiyonunu doğurmuş gibi. Henüz dokuz yaşında ve şimdiden gösteriler yapıyor, bize Broadway'de olacağını anlatıyor."

Susanne, Cici'nin daha fazlasını istemeyeceğini, hatta bu kadarını bile beklemeyeceğini söylemişti ve Connelly, Sue'nun arkadaşı hakkında haklı olduğunu görmekten memnundu. Bu tür okumalarda insan doğasının daha iyi yönünü nadiren görüyordu. İnsanlar, özellikle parası olanlar, daha fazla para söz konusu olduğunda açgözlü ve çıkarıcı yaratıklara dönüşüyorlardı.

Connelly sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca size bazı mücevherlerini de bıraktı. Tam olarak hangi parçaların olduğu ekte listelenmiştir, ancak komşularınızı şok etmeyecek veya sizi bayıltmayacak, zevkli parçalar olduklarından emin olmanızı istedi."

"Onu çok özleyeceğim." Cici'nin yumuşak sözleriydi bunlar; yanındaki adam ise açgözlü bir sabırsızlıkla hareket ederken, yüzünde acı bir buruşma belirliyordu.

Connelly, adamın gözlerine bakarak, "Yeğeni Harold'a elli bin dolar tutarında bir miras bırakıyor," dedi.

Harold'ın ağzı aralandı. "Hepsi bu kadar mı?"

Connelly sakın bir şekilde, "Bu oldukça büyük bir miktar," dedi. "Susanne özellikle son on beş yılda onu her ziyaretiniz için size beş bin dolar ayırdığını belirtti. Sevgili eşinin kıymetli Rolex saatini size vermeyi planlamıştı, ancak son ziyaretinizde onu eski moda ve 'modası geçmiş' bulduğunuzu açıkça belirttikten sonra, Bay Winthorpe'un hamisi olduğu bir kuruluşa bağışlamaya karar verdi."

Harold, yüzü kıpkırmızı olup susma nezaketini gösterdi.

Susanne'nin dediği olsa, "aptal yeğenine" hiçbir şey bırakmazdı. Connelly, bu berbat adama tüm mal varlığına kıyasla sembolik bir miktar vermesini ve bunun gerekçesini yazılı olarak belirtmesini öneren kişiydi. Bu, unutulmadığı, sadece kasten küçük bir miras bırakıldığı açıkça belli olduğunda, vasiyeti itiraz etmesini çok daha zorlaştıracaktı.

Susanne, kusursuz el yazısıyla gerekçeleri yazarken kahkaha atmıştı. Çünkü o zamanlar, ince motor becerileri her zamanki gibiydi ve hayatını çok erken çalan hastalık henüz yüzeyde görünmüyordu. "Senin avukatım olmanın bir sebebi var, Connelly," demişti. "Küçük hesaplaşmalardan anlıyorsun."

"“Yeğenim Grace’e,”” diye okudu Connelly, boğazındaki beklenmedik yumruyu bastırarak, “Elmas evlilik takımımı ve zümrüt kolyemi bırakıyorum.””

Grace hıçkırarak hıçkırarak ağladı. “Ah, hep onları nişanım ve düğünüm için ödünç alacağımı söylemiştim. Hatırladı.” Daha fazla gözyaşı. “Onlara değer vereceğim, kendi çocuklarım için saklayacağım. Değerli aile yadigarları olacaklar.”

“Grace’e de yüz elli bin dolar ve bir de elli bin dolar daha bırakıyorum. Yüz elli bin doları, özellikle Grace’in sağlık durumum kötüleştiği dönemde bana hemşirelik yaptığı için özel bir teşekkür olarak bırakıyorum; çünkü o zamanlar kendisine teklif ettiğim cömert maaşı kabul etmemişti.”

Yine, Harold'ın itiraz edemeyeceği şekilde yazılmış sözler.

Grace mendiline burnunu çekiyordu, öfke nöbeti geçiren kuzeninden çok daha fazla keder içindeydi. Sue'nun kendisine miras bıraktığı mücevherlerin değerini düşünmese de, Connelly, Harold'ın hesaplamaları

yaptığından ve Grace'in yarım milyon dolardan fazla bir miras aldığını anladığından hiç şüphe duymuyordu.

Connelly, " 'Ve sevgili dostum Tavish Advani'ye,' " diye okudu, " 'En karanlık anımda dostluğu için on bin dolar bırakıyorum.' "

Ellerini uyluklarına kenetlemiş olan Harold'ın yüzünde birdenbire kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Tavish hiçbir şey söylemedi. Zeki çocuk. Diğerlerinin Sue'nun hayattayken ona yaptığı asıl vasiyeti bilmelerine gerek yoktu: Venedik Plajı'nda, tamamen onun adına, hiçbir borcu olmadan bir apartman dairesi satın alması.

Orada rahat bir yaşam sürebilmesi için de para transferi yapılmıştı.

"Aptal bir yaşlı kadın gibi davranmıyorum, Connelly," demişti uzun zamandır tanışıyormuş gibi bir rahatlıkla. "Son yıllarımı tam bir zevk haline getirdi. Ailem yükümlülükten dolayı yardımcı oluyor, ama o benimle vakit geçirdi çünkü ben ondan zevk aldığım gibi o da benden zevk alıyor. Bunu kendi özgür irademle yapıyorum; ona bana verdiği aynı mutluluğu vermek istiyorum."

Connelly ona verebileceği tüm tavsiyeleri vermişti, ancak genç adamın davranışlarıyla ilgili anlattıklarından etkilendiğini de itiraf etmeliydi. Susanne, Tavish Advani'nin hemşirelik yapmasına izin vermeyi reddetmiş olsa da, Advani en kötü zamanlarında başucunda oturmuş ve ona kitap okumuştı.

"Neşeli aşk hikayeleri ve seksi kısımlardan da hiç ödün vermiyor," demişti şeytani gülümsemesiyle. "Beni defalarca güldürdü ve bunun karşılığını asla ödeyemem."

Connelly, vasiyetnamenin geri kalanını okumayı tamamladı. "Ev hizmetlilerine veya diğer çalışanlarına herhangi bir miras bırakmadı, çünkü bunları ölümünden önce onlara vermeyi tercih etti."

"Elbette yapardı." Cici'nin gülümsemesi sevgi ve anılarla doluydu. "Onlara iyi davranıldığından emin olmak isterdi."

"Mal varlığının geri kalanını ise, kanserle mücadele eden ve kendi ifadesiyle 'benim hayatımda sahip olduğum türden kaynaklara sahip olmayan' kişilere onurlu bir yaşam sürmeleri için imkan sağlayan bir hayır kurumuna bağışladı."

Bunu yaptıktan sonra Connelly soruları yanıtladı ve gruba veda etti. Evraklarını düzenlemeyi yeni bitirmişti ve kendine bir fincan kahve almak için ayağa kalkarken, tesadüfen ofisinin dışındaki meydana bakan bir pencerenin önünden geçti.

Tavish Advani, ağlayan Grace'in yanında duruyordu. Yüz ifadesi ciddiye, belinin alt kısmına koyduğu eli teselli edici ama saygılıydı. Grace ona yaslandı, bedeni çöktü.

Uzun boylu ve güçlü genç adam, kadının ağırlığını hiçbir etki hissetmeden absorbe etti.

Connelly kaşlarını çatı... ve Grace'in yeni mali durumunun hesabını yapanın sadece Harold olup olmadığını merak etti. Grace artık çoğu standarda göre zengin olmakla kalmamış, aynı zamanda kırk yaşına yaklaşmış, bekar olmuş ve Sue'nun özgüvenine sahip olmamıştı.

Yakışıklı Tavish Advani'nin birkaç nazik sözü ve bir gülümsemesi yeterli olurdu ve o, olgun bir meyve gibi onun ellerine düşerdi.

BÖLÜM 35

Elim verandadaki korkuluğa kenetlenmişti, gece etrafımı ılık bir havaya boğmuştu ve tanımlayamadığım ağır bir koku vardı. Okyanus kokusu değildi, rüzgar estiğinde duyduğum tuzlu fısıltılardan daha yoğun, daha tatlıydı.

Ama Bobby Bey, ah, o ne kadar çok konuşurdu! Ve Shumi, onu bir film yıldızından bile daha iyi buluyordu. Kız, Bobby'nin söylemesini istediği her şeyi papağan gibi tekrarlardı.

Shumi, masum Diya'nın üzerine suçu attığını bilerek bunca zaman nasıl vicdan azabı çekmeden yaşayabildi? Hele ki Diya onu çok seviyor, en iyi arkadaşı olarak görüyordu? Bobby, akıl almaz derecede acımasız bir şey yaptıktan sonra Shumi onu nasıl koruyabildi?

Diğer kadını sarsmak, gerçeği söylemesini sağlamak istedim. Çünkü Ackerson'a bunların hiçbirini anlatmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. İlk polis raporu uydurmaydı ve Kamal'ın resmi olarak hiçbir şey söylemeyeceğini bana kimsenin söylemesine gerek yoktu. Karısı da söylemeyecekti. Çünkü Kamal, yanlış rapor vererek suç işlemişti ve karısının yüzüne ne söylese de, yetkililere söyleyecekleri bambaşka bir durumdu.

Ani'nin cesedi çoktan ortadan kaybolmuştu.

Şimdi Diya'nın cinayetle ilgili neler hatırladığını merak ediyordum. Daha beş yaşındaydı. Benim o yaşlardaki anılarım en iyi ihtimalle bulanıktı, başkalarının benim hakkımda hatırladıklarını söyledikleri şeylerle örtülmüştü.

Aklımda kalan tek net anı, oturma odasının dışında durup, kapı aralığından annemin son alışverişinde Raja'ya aldığı bir sürü oyuncakla onu şaşırtmasını izlememdi.

"En iyi oğlu" için oyuncak üstüne oyuncak, hediye üstüne hediye.

Bugün benim doğum günümdü.

İşte bu yüzden hatırladım. Çünkü aynı günün ilerleyen saatlerinde, ondan kendi hediyelerimi alacağım için heyecanlanmıştım. Bunun yerine, yetişkin halimin de bildiği gibi, çoğu zaman bana bakan bakıcının sipariş ettiği bir pastane pastası ve aynı bakıcının muhtemelen internetten sipariş ettiği üç tane sıradan "küçük erkek çocuk" oyuncağı verilmişti.

Zihnin neyi hatırlamayı seçtiği gerçekten de ilginç.

Ani... dediler ki... Ani hakkında... hayır...

Boğazım düğümlendi, takıldı. Çünkü karım, Ani'ye olanlar hakkında üzüntü duyacak kadar çok şey hatırlıyordu. Ama yıllar boyunca ona bu korkunç şeyi yaptığı kaç kez söylenmişti ki?

Yalan, onun gerçeğe dair çocukluk anılarını silip süpürmüş müydü?

Kendisinin bir katil olduğuna inanıyor muydu?

Bu dehşet onu altüst etmişti, belki de benden saklamaya çalıştığı ilaçların sebebi de bu olmuştu. Ona anlatılanlar, bildiği gerçeğe iç içe geçmişti; artık onları birbirinden ayıramıyordu, anıları ne kadar uğraşsa da bir araya gelmeyen kırık parçalardan oluşan bir alan gibiydi.

Benim zavallı tatlı Diya'm. O yoğun, tatlı koku dilime yayılırken, "Bunu düzelteceğim," diye kendi kendime söz verdim.

Mangolar.

Ani'nin ağacı.

Parmaklarım bembeyaz olana kadar sıkıldı. "Suçu hak edenin üzerine atacağım. Ne senin ne de benim."

Bu sefer, olayları örtbas edecek bir Kamal yoktu ve yalanın varlığını sürdürmesine izin verecek Sarita ve Rajesh Prasad da yoktu, oysa onlar da bunun bir yalan olduğunu biliyor olmalıydılar.

Diya beş yaşındaydı.

—

Perdelerin arasından ilk ışık süzölmeye başladığında çoktan kalkmış ve düş almıştım. Ravi'nin yanıma almamı önerdiği dini heykeli, Kushma'nın

yatağın yanına bıraktığı temiz bir havlu yığınının içine yerleştirmiş, sonra da buruşuk kıyafetlerim tarafından her yönden korunacağı şekilde çantamın ortasına güvenle koymuştum.

Ama evden çıkmak üzereyken tereddüt ettim ve küçük kız çocuğuyla gülümseyen çiftin fotoğrafını almak için dua köşesine geri döndüm. Muhtemelen bir alışveriş merkezinde veya bir fotoğrafçının ev stüdyosunda çekilmiş, Venedik kanallarına benzeyen sahte bir arka plana sahip, poz verilmiş bir fotoğraftı. Kadının gamzeleri ve beline kadar uzanan parlak siyah saçları vardı, saçlarını bir omzunun üzerinden aşağıya bırakmıştı; adamın ise siyah kıvrıkcık saçları ve kalın bir bıyığı vardı.

Resimde küçük kızları gülüyordu, gamzeleri annesinin gamzelerinin bir yansımasıydı.

Çocuklarla pek aram yoktu ama Ani'nin çok güzel bir bebek olduğunu görebiliyordum. Bu fotoğrafta da çok mutlu görünüyordu; annesinin kucağında otururken elleri çırpma hareketindeydi, babası ise arkalarında durmuş, elini karısının omzuna koymuştu. Babası ütülü beyaz bir gömlek ve koyu renk pantolon giymişti, Ani ise turkuaz bir bluzun üzerine zengin pembe bir sari giymişti.

Fotoğraf solmuştu ama o muhteşem renkleri yok edecek kadar değil.

Annesi küçük Ani'ye kabarık beyaz bir elbise giydirmiş ve ince saçlarına iki altın toka takmıştı. Annesinin yaptığını biliyordum. Ani'yi tutuş şeklinden, bu küçük kızın onun kalbi ve ruhu olduğu anlaşıyordu.

Fotoğraf çekirmek için şık giyinmiş herhangi bir genç aile olabilirlerdi.

Düşünmeden çevirdiğimde, mavi mürekkeple düzgün el yazısıyla yazılmış tek bir satır gördüm: Annika'nın ilk fotoğraf çekimi!

Annika. Yetişkin bir isimdi, sadece ailesi bazen yanlışlıkla ona yetişkin olduktan sonra bebek Ani diye seslenirdi. Ama Annika hiç büyümemişti, herkesin aklında hep bebek Ani olarak kalacaktı.

Kalbim ağırlaşmış bir halde, fotoğrafı ait olduğu yere, üç can kaybının yasını tutan bir ailenin yarattığı bu kutsal alana geri koydum. Bu, Sarita ve Rajesh'i yaptıkları şeyden, tek oğullarını korumak için Diya'nın kırılğan omuzlarına yükledikleri korkunç yükten aklamıyordu, ama aynı zamanda

onların seçimlerinden dehşete düşerken onlar için de üzüntü duyabiliyordum.

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlediğimde ev, sanki sahiplerinin bir daha asla eve dönmeyeceklerini, sadece kül olarak döneceklerini biliyormuş gibi, hüzünlü bir şekilde fısıldıyordu. "Diya geri dönecek," diye söz verdim evin ruhuna. "Seni açacak ve deniz rüzgarlarının içeri girmesine izin verecek."

Bunun üzerine, Ravi'ye anahtarı vermek niyetiyle muz bahçesine doğru döndüm.

Rüzgar çanı çalmaya başladı.

Donakaldım, mango ağacının ve muz palmiyelerinin hareketsiz yapraklarına bakakaldım. Çanın ucundan sarkan ince metal boruları hareket ettirecek bir esinti bile yoktu, hafif bir esinti bile. Sabah, sadece çanın metalik parıltısı ve havada yankılanan küçük bir kız çocuğunun hafif kahkahasıyla bozulan, hareketsiz bir fotoğraf gibiydi.

Bu Ani. Bu küçük bebek hiç buradan ayrılmadı. Sanırım mango ağacının altında oynuyor.

BÖLÜM 36

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 8 Ocak

Saat: 20:11

Susanne Winthorpe ile ilgili beni ilgilendiren şey, onkoloğuyla yaptığı gizli bir görüşmeye göre kanserinin ölümcül olmaması, ancak teşhisten ölüme kadar geçen sürenin bir yıldan kısa olması. Tedaviyi reddetti, ancak tedavi görmese bile en az birkaç yıl daha yaşayabilirdi.

Singapur yetkilileri ölümünü intihar olarak değerlendirdi ve eğer otopsi yapıldıysa, raporuna henüz ulaşamadım. Otopside ne buldularsa bulsunlar -eğer yapıldıysa- sonuçlarını değiştirmede. Ve ben de daha fazla test yapamıyorum. Cesedi gitti, vasiyeti gereği yakıldı.

Zaten ölmekte olan bir kadını zehirlenmenin bir yolunu bulmak ne kadar zor olurdu ki? Bağışıklık sistemi zayıf, muhtemelen kendi yemeğini hazırlamıyordu. Üstelik Advani, hayatının son aylarında onun yanındaydı. Öte yandan, zaten ölmekte olan bir kadın olduğunu biliyorsanız neden riske giriyorsunuz ki?

Sabırsızlık cevap olabilir. Kadın öldüğünde henüz yirmi iki yaşındaydı. Belki de sürekli bir hastanın yanında olmaktan, ilgileniyormuş gibi yapmaktan bıkmıştı. Üniversitenin son yılını zaten kaçırmıştı—gerçi görünüşe göre uzaktan yeterince ders alarak diplomasını alması gereken tarihten sadece altı ay sonra almıştı. Ama bu, sınıf arkadaşlarıyla parti yapmakla aynı şey değil, değil mi?

Belki orada da bir kırgınlık vardı.

Doktoruna, daha fazla test yapabileceğimiz kan veya doku örneği olup olmadığını sordum, ama sonuç alamadım. Teşhisten sonra onu neredeyse hiç görmemişti; sadece biraz ağrı kesici vermişti, o kadar.

Sonuç olarak, elimde hâlâ rahatsız edici bazı dolaylı kanıtlar dışında hiçbir şey yok.

Susanne Winthorpe (Advani, 19,5-22 yaşları arasında): İntihar ederek öldü. Resmi kayıtlara göre aksi takdirde doğal nedenlerden (tedavi edilmemiş akciğer kanseri) ölecekti.

Jocelyn Wai (22.5–23.6): Düşme sonucu ölümü, uyuşturucu (ekstazi ve alkol karışımı) zehirlenmesi nedeniyle kaza olarak değerlendirildi ve davası yeniden açılmasını gerektirecek

hiçbir şey bulunmadığı için kapatıldı.

Virna Musgrave (25.7–26.2): Ölü. Araç kurcalanmış; muhtemelen cinayet.

Jocelyn ve Virna arasındaki iki yılı aşkın süre beni endişelendiriyor. Henüz kimi bulamadık? Başka kim öldü?

Saat: 23:17

Susanne Winthorpe'un yeğenini unutmuşum. Avukat ondan bahsetti, son dönemde Winthorpe'un hemşiresi olarak görev yaptığını ve Tavish'e yakın görüldüğünü söyledi. Kahretsin, umarım kadın hayattadır.

BÖLÜM 37

Havaalanına giderken telefonum çaldı. Ekranda Ackerson yazıyordu.

Bunu görmezden geldim, pratikte sorgu odasında onun karşısında oturduğum zamankiyle aynı durumda olduğum için onunla konuşmaya hazır değildim. Ani'nin hikayesi, Diya uyanıp konuşmaya hazır olana kadar ona yardımcı olamazdı ve bana da hiçbir şekilde yardımcı olamazdı.

Shumi'ye gelince... Bobby'nin herkese böylesine vahşice saldırmasının ardından, acaba dayanamayıp gerçeği söyleyebilir miydi? Kim bilebilirdi ki? Şu anda uyanıp uyanmayacağını bile bilmenin bir yolu yoktu. Sadece uyanmasını umabilirdim. Çünkü Ani'nin öldürülmesine dair anıları önemliydi.

Diya'dan üç yaş büyük olan kız, o zamanlar sekiz yaşındaydı ve her şeyi hatırlayacak kadar büyüktü. Tarawera Gölü'ndeki evde olanlar hakkında konuşmayı reddetse bile, Bobby'nin Ani'ye yaptıklarını itiraf ederse, bu onun şiddet dolu doğasını gözler önüne serecekti. Ayrıca bu trajediyi, beni hedef alan mali güdüyle işlenmiş soğukkanlı bir suçtan ziyade, eski duygular ve eski sırlar tarafından yönlendirilen bir yok etme eylemi olarak gösterecekti.

Kafamı direksiyona çarpaktansa direksiyonu sıkıca kavradım.

Susanne'nin ölümünden sonraki onca yılda ne kadar da kendini yok eden bir aptal olmuştum! Elime geçen her kuruşu kumarda harcamanın verdiği dopamin patlamasında ne görmüştüm ki? Beni o dünyaya daha da derine sürüklemeye oynadığı rol için Jocelyn'i suçlamaya devam etmek kolay olurdu—çünkü evet, oynamıştı. Zeki, alaycı, büyüleyici Joss, yanında kontrol edebileceği bir bağımlı arkadaşına ihtiyaç duymuştu.

Onun zevkle kırdığı küçük oyuncağı... ta ki o da onu kırana kadar.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu, nefesim kesik kesik geliyordu.

Babamın baskısıyla gittiğim terapist, Callum Baxter'ın beni hedef alıp hedef haline getirmesinden sonra, kendini beğenmiş, yaşlı bir herif olmuştu ama aklımda kalan bir şey söylemişti: "Tavish, onay arıyorsun. Her kazandığında o heyecanı yaşıyorsun. Sahte bir onay, ama yine de bir onay. Bütün hayatın boyunca bunu aradın."

Eh, kahretsin. Annem narsisist olup sadece tek bir çocuğunu, kendi imajına göre özenle şekillendirdiği çocuğunu sevebildiği için bu karmaşanın içinde olmaktan bıkmıştım. Bazen Raja'ya neredeyse acıyordum. Kardeşim, Audrey'nin olmasını istediği kişi dışında hiç kimse olma şansına sahip olmamıştı; bildiğim kadarıyla oyunculuktan bile zevk almıyordu, ama sevgili annem onu hayal dünyasında istiyordu ve bu yüzden Raja, Audrey'nin finanse ettiği hayatı boyunca bir dizi vasat konuk oyuncu rolüyle yoluna devam etti.

Ne yazık ki, geçmişin boğucu zincirlerinden kurtulma kararım çok geç kalmıştı, hasar zaten oluşmuştu. Bu gerçek, o öğleden sonra Auckland Havaalanı'nın kalabalık geliş salonunda Ackerson'ı üniformalı bir görevliyle birlikte beni beklerken bulduğumda apaçık ortaya çıktı.

Dudaklarını büzerek, "Sana yakın durmanı söylemiştim," dedi.

Omuzuma astığım çantayı, bize doğru bakan insanları fark etmemeye çalışarak, "Cenaze töreni için dini bir emanet almaya gittim. Diya uyandığında hazır olmasını istedim. Böylece ailesine karşı doğru olanı yapabilir." dedim.

"Bana karakola kadar eşlik etmeniz gerekecek."

Gülümsedim. "Elbette." Polis arabasının arka koltuğuna biner binmez, babamın bana ayarladığı ceza savunma avukatına bir mesaj gönderdim; babam, konuştuktan iki saat sonra adamın bilgilerini bana göndermişti.

Çocukken beni korumadığı halde şimdi beni korumaya çalışıyor.

Biz vardığımızda avukat istasyonda bekliyordu. Geniş omuzlu, özenle kesilmiş gür siyah saçlı, teni benimkiyle aynı kahverengi tonunda olan avukat, vücuduna o kadar mükemmel oturan bir takım elbise giymişti ki, ısmarlama olduğunu anladım.

Ceket yakalarından birinde, ince işçilikli bir tasarıma sahip yeşil taş bir broş parılıyordu.

“Kia ora, Dedektif Ackerson,” dedi ışıl ışıl bir gülümsemeyle. “Andrew Ngata. Beni Piri davasından hatırlarsınız. Müvekkilimle olan bu görüşmeye ben de katılacağım.”

Ackerson'ın yüzü kıpkırmızı oldu, adeta patlamak üzere olan bir balon gibi kan fışkırıyordu. "Avukata ihtiyacınız yok," dedi bana. "Bu sadece bir sohbet."

“Beni üniformalı bir polis memuruyla havaalanından aldınız ve halkın önünde polis arabasına bindirdiniz,” dedim ses tonum gergin bir şekilde. “Kızgın olduğum için özür dilerim. Karımın yanında olmak istiyorum, siz yanlış adama bakarak zaman kaybederken burada olmak istemiyorum.”

Balon titreşti.

Avukatım koluma dokundu. "Dedektif Ackerson sadece işini yapıyor, Bay Advani. Lütfen aramızdaki ilişkiyi saygılı tutalım."

Sözü bana bırak, bu zımnı emirdi. Babamın bu adama üç haneli, hatırı sayılır bir saatlik ücret ödemesinin bir sebebi olduğundan, itaat ettim.

Görüşme odasına girdikten sonra Ackerson kaşlarını kaldırdı. "Fiji geziniz için pasaportunuzun elinizin altında olması ne kadar ilginç. Evde olduğunu sanırdım. Prasadların bir kasası olduğunu biliyoruz, yangından kurtuldu."

Ngata bana hafifçe başını salladıktan sonra, "Bankadan yerel bir hesap açıp açamayacağımı sormak istedim," dedim. Doğru söylüyordum. "Kaliforniya ehliyetimin yeterli kimlik olmayabileceğini düşündüm, bu yüzden pasaportumu da yanıma aldım."

“Banka ne dedi?”

"Önemsemedim. Diya'nın yanına eve gitmek istedim, günün ilerleyen saatlerinde birlikte gelebileceğimizi düşündüm."

Ackerson çenesini sıktı, sonraki soruları sert ve duygusuzdu. Ngata'nın büyük ölçüde onları engellemesine izin verdim. İşbirlikçi Tavish Advani ile tanışmıştı; şimdi Los Angeles'ın en başarılı ceza savunma avukatlarından birinin oğlu olan Tavish Advani ile tanışma zamanı gelmişti.

Çok geçmeden, sağlam bir işim olmaması ve görünürdeki paramın yetersizliği dışında elinde hiçbir şey olmadığı anlaşıldı. Pastaları aldığım fırının çalışanları alibimi doğruladı—Tanrım, yaklaşan düğün çılgınlığı

hakkında benimle dalga geçtikleri o neşeli etkileşim sanki milyon gün önce yaşanmış gibiydi—ama Ackerson'ın ölümün kesin zamanını bilmesinin bir yolu olmadığı için, ayrılmadan önce bunu yapmış olabileceğim konusunda ısrar etmeye devam etti.

"Dün Dedektif Callum Baxter ile çok ilginç bir görüşme yaptım," dedi bir ara. "Virna Musgrave soruşturması hakkında söyleyecek çok şeyi vardı."

"Bu sizin yetki alanınız değil, Dedektif," diye araya girdi Ngata, sarsılmaz bir sakinlikle, hafif bir tebessümle azarlayarak.

Ancak Ackerson geri adım atmadı. "Belki de değil, ama bu bana müvekkilinizin şiddete olan eğilimi hakkında mükemmel bir fikir veriyor. Gerçi genellikle yaşlı kadınları tercih ediyor gibi görünüyor."

"Aman Tanrım! Ailenin zorba üyesine bir bakın!" diye bağırdım, doğru anı bekledikten sonra. Narsist bir anneyle büyümek bana insanları farkında olmadan nasıl manipüle edeceğimi öğretmişti; her şey zamanlamadaydı.

Ackerson arkasına yaslandı. Gülümsemek için fazla zekiydi, ama beni alt ettiğini düşündüğü açıktı. "Bunu açıklığa kavuştur," dedi.

"Bobby." Elimle masaya yumruk yaptım. "Çocukken nasıl biri olduğunu sınıf arkadaşlarına sor. Arkadaşlarına değil, diğer çocuklara. Kesinlikle kontrolcü bir kocaydı."

"Şumi'nin doktoruna danışın, çünkü polise şikayette bulunmamış olsa bile, muhtemelen bir noktada tıbbi yardıma ihtiyacı olmuştur." Bu da başka bir riskti, ancak Diya'nın ağabeyi hakkında sahip olduğum tüm bilgiler göz önüne alındığında, işe yarama olasılığı yüksek bir riskti; diğer çocukları zorbalıkla taciz etmekten zevk alan bir çocuk, kendisine kölece bağlı karısını da zorbalıkla taciz etmekten çekinmezdi.

Hatta muhtemelen daha da çok hoşuna gitmiştir. Sonuçta, Shumi'nin onu bu konuda asla eleştirmeyeceğini biliyordu.

Sol gözündeki o ele verici seğirme, onu korkuttuğumun işaretiydi. "Vihaan 'Bobby' Prasad'ın şiddet uygulayan bir koca olduğunu mu söylüyorsun?" dedi, Ngata ise bana susmamı söylercesine adım söyledi.

"Evet." Öne eğildim. "Bunu, dışarıdan birinin yaptığını düşünmek yerine gerçek bir araştırma yapmış olsaydın bilirdin." Sözlerime rağmen,

artık niyetlerinden o kadar emin değildim, çünkü az önce Virna'dan bahsettiğinde sesi yükselmişti. Çok değil, ama yeterince.

Ackerson kaç yaşındaydı? Ellili yaşlarında mıydı? Virna'dan on yıldan fazla gençti, ama onunla bir yakınlık hissedecek kadar da yakındı. Zengin ve yaşlı bir kadını dolandırıp sonra da öldürdüğünü düşündüğü adamı yakalamaya çalışıyordu.

İçgüdülerim beni bu zaafımı kullanmaya itti, ama ben zaten belirlediğim yolda kaldım; avukatımı görmezden geldiğimi, çünkü akli başında olmayan bir aptal olduğumu düşünmesine izin verdim.

"O evde yaşananlar tam bir öfke örneğiymiş," dedim. "Diya dışında aileden hiç kimseye karşı güçlü bir his beslemiyorum! Onlar benim için sadece insanlar, onun hatırına iyi geçinmeye çalıştığım insanlar ama aslında tanımadığım insanlar. Kayınvalidemi neden bıçaklayayım ki? Shumi bana karşı çok iyiydi!"

Avukatım araya girerek, "Bu konuyla ilgili olarak, Bobby Prasad'ın cesedini bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Olay yerinde adli incelemeler devam ediyor."

Ngata'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Yani genç Prasad'ın bu suçu işleyip sonra da yeni bir hayata başlamak için kaçmış olması mümkün. Sanırım banka ve telefon hesaplarını takip ediyorsunuz, hayatta olduğuna dair bir işaret var mı?"

"Bana işimi nasıl yapacağımı söylemeyin Bay Ngata, ben de size işinizi nasıl yapacağınızı söylemem."

"Şimdi Diya'yı görmeye gitmek istiyorum." Ayağa kalktım.

Ackerson itiraz etmedi ve avukatımla birlikte dışarı çıktım. Kaldırıma çıktığımızda, adını belirleyemediğim parlak yeşil yapraklı bir ağacın altında, avukatım iç çekti. "Konuşmama izin vermeniz gerekiyordu. Anand, ağzınızı nasıl kapalı tutacağınızı bildiğinizi söyledi."

O sırada yolda çok az trafik vardı ve orta refüjdeki bitki örtüsünde, isimlendiremediğim küçük beyaz çiçeklerle karışık, soluk turuncu gelincikler başlarını sallıyordu. Karşı kaldırımda bir kadın bebek arabası itiyordu, yaşlı bir adam ise elinde paket servis bardağıyla bir kafeden çıkıyordu.

Ben izlerken, dışarıdaki bir sandalyeye bağlı, tüyleri dökülmüş kahverengi bir köpeğin tasmaını çözdü ve köpek kuyruğunu sallayarak doğruldu.

İnsanlar, sanki benim hayatım birkaç gün önce alevler içinde kalmamış gibi hayatlarına devam ediyorlar.

“Biliyorum, biliyorum,” dedim Ngata'ya. “Üzgünüm ama o bana o kadar odaklanmış ki, ortadaki dev fili görmezden geliyor.”

“Bu sefer paçayı kurtardın ama bir daha yapma.” Omzumu sıktı. “Ve ona ne söylediğine dikkat et. O, kalın kafalı, tünel görüşlü polis rolü yapıyor ama o kadının dava kapatma oranı çok yüksek ve davaları savcılık için kazançlı, yani sadece dava kapatmakla ilgilenmiyor; delilleri topluyor, şüphelilerini sıkıca yakalıyor.”

"Unutmuyacağım," dedim, sesim titriyordu.

Aptal polis rolüne kanmışım, babamın beni uyardığı o aşağılayıcı tavrı neredeyse ona da sergileyecektim.

“Bu noktada çok dikkatli olmalısın.” Ngata'nın bakışları birdenbire granit kadar sertleşti. “Kimliğin henüz medyaya sızmadı – Amerika'daki geçmişinle ilgili olarak – bu yüzden dikkat çekme ve Ackerson'dan uzak dur. Sana tekrar yaklaştığı anda beni ara. Artık samimi sohbetler yok. Anladın mı?”

"Kesinlikle."

Arabamı otoparktan almak için havaalanına taksiyle dönerken, medyanın bana ilgi gösterme ihtimalini kafamda kuruttum. Geçmişim gazetelerde manşetlere çıkacak kadar iyi bir malzemeydi ve Los Angeles gibi büyük bir metropolde bile durum kötüydüyse, Tarawera Gölü'ndeki ölümlerin hâlâ manşetlerde yer aldığı bu küçük ülkede durum ne kadar daha kötü olurdu acaba?

Aniden rüzgarda beliren kükürt kokusu, Rotorua'nın bir zamanlar toprağın kaynadığı, yerin derinliklerinde adeta alev alev yandığı bir yer olduğunu hatırlattı.

BÖLÜM 38

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 28 Ocak

Saat: 15:07

Sonunda Tavish Advani'nin aşk hayatındaki iki yıllık boşluğun nedenini belirledik. Adam hiç kimseyle çıkmıyordu. Hiçbir şekilde. Jocelyn Wai'nin ölümünden kaynaklanan keder mi? Olabilir—ancak her şeyden anlaşıldığı kadarıyla, aralarında gerçek bir aşk ilişkisi yoktu. Susanne Winthorpe ile yaşadığı gibi bir ilişki de yoktu.

Az önce en yakın arkadaşı Cecilia "Cici" Summers ile telefonda konuştum.

Tavish hakkında ne kadar güzel şey söylese az gelirdi. “Onu bu kadar genç biriyle çıktığı için tiye alırdım ama işin özüne bakınca Sue haklıydı—Tavish onun son aylarını çok mutlu etmişti. Onunla birlikte olmaktan çok hoşlanıyordu, ama sonunda hayatına girdiğine pişman olmuştu. Tavish bunu çok ağır atlatmıştı, anlıyorsunuz. Onun kaybından dolayı çok üzölmüşüü. Her şeye bir eğlence, küçük bir kaçamak olarak başlamıştı, kendi deyimiyle, ama sonunda onun ilk gerçek aşkı olmuştu.”

Onun ne kadar çabuk yoluna devam ettiğini nasıl dile getireceğimi bilmiyordum, ama getirmeme de gerek kalmadı. Cici kendisi anlattı. “Jocelyn Wai ile olan o berbat ilişkisi? Bütün o partiler ve içkiler? Kederdi işte. Zavallı çocuk, onda Susanne'ı arıyordu—Jocelyn'in bir pirana olduğunu bilmiyordu. Aynı çevrelerde bulunmuyorduk ama onun nasıl biri olduğunu duydum—çok sert bir kadındı o, genç sevgililer edinip onları kullanıp sonra da bir kenara atıyordu.”

Tavish Advani'yi asla kurban olarak görmedim; Cici, Jocelyn'in geçmişı konusunda haklı. Advani'den önceki erkek arkadaşı, yirmili yaşlarında, ikinci sınıf bir oyuncuydu ve ilişkileri sırasında (Jocelyn o sırada yurt dışında olmasına rağmen) kokain doz aşımından öldü. Ancak bu tür zehirli ilişkiler şiddete yol açabilir.

Gina iyi bir polis memuru; eğer Advani'nin Wai'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsa, ona inanıyorum. Bir şeyi bilmek ve bunu mahkemede kanıtlayabilmek iki farklı şeydir; özellikle de sadece kesin davalarla ilgilenen bir savcınız varsa.

Cici, Advani'nin arkadaşı için düzenlediğı anma yemeğine her zaman "Sue'nun çok seveceğı gösterişli bir mekanda" geldiğini belirtiyor. Ayrıca Susanne'nin son günleri konusunda da hiçbir

tereddüdü yok. "Sue, yaşadığı gibi öldü; kendi şartlarıyla. Bundan asla şüphe duymayın, Dedektif."

Susanne'nin yeğeni Grace Green de Tavish hakkında kötü bir şey söylemedi ve Susanne'nin sağlık durumunun kötüleştiği dönemde bizzat oradaydı, hatta aynı apartmanda bağımsız bir s itte yaşıyordu.

Ayrıca Tavish'in kendisine asla yaklaşmadığı konusunda da ısrarcıydı. Ona pek inanmıyorum. Belki şahsen ziyaret edip daha fazla şey anlatıp anlatmayacağına bakarım.

BÖLÜM 39

O öğleden sonra hastaneye vardığımda -uzun yolculuğun yorgunluğunu atmak için motelde duş aldıktan sonra- yaptığım ilk şey karımı yanağından öpmek, sonra da uzun uzun elimi onun eline koymak oldu. Uyanmasını, beni gören, seven o gözleriyle bana bakmasını diledim.

"Her zaman senin yanında olacağım bebeğim," dedim kalbimin sahibi olan bu kırılgan mum alevi gibi kadına. "Bunu yapmak... senin yanında olmak... beni kurtarıyor." İçimdeki boşluğu ihtiyacıyla doldurdu ve ben bundan fazlasıyla memnundum.

"Her şey Ani ile ilgili, değil mi?" Diya'nın ruh halleri, ilaç ihtiyacı, bitmek bilmeyen sevgi ihtiyacı. "Ailen sana ne yaptı?" Çünkü Fiji'de fark ettiğim şey buydu—ben ve Diya, birbirimizin yaralarını, hasarlı ruhlarını yansıttığımız için birbirimize çekilmiştik.

Makineler bip sesleri çıkarıyor, solunum cihazı ritmik bir şekilde nefes alıp veriyor ve hemşireler yumuşak tabanlı ayakkabılarla yanımızdan geçiyordu. Ama kalbimin derinliklerinde sevdiğim karımdan, tek kelimelik bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

Yutkunarak elini bıraktım ve yatağın yanına koyduğum çantaya uzandım. Heykelciği tutarken çok dikkatliydim. "Bunu annenin dua köşesinden aldım." Paketi açtıktan sonra, hizmetlilerin yoluna çıkmaması için yatağının yanındaki küçük bir masaya yerleştirdim.

"Sen hiçbir şey yanlış yapmadın, Diya. Biliyorum." Yanağından bir saç telini ittim. "Sana inanıyorum." Beni duyma ihtimali bile varsa, artık yalnız olmadığını bilmesini istiyordum; bu mücadelede onun yanıdaydım, Ani'nin vahşi ölümünden dolayı bir daha kimsenin onu suçlamasına izin vermeyecektim.

Hemşirelerin Diya'yı hemşire odasından izleyebilmesi için perdesiz bıraktığım alanda, yatağın ayak ucunda bir kıpırdanma oldu.

Yukarı baktığımda Ajay'ı gördüm.

“Hey, geri döndün mü acaba?” Şumi'nin erkek kardeşi yatağın diğeri tarafına doğru yürüdü, yüzündeki ifade karıma bakarken gergindi. “Merhaba Diya. Ben Ajay. Tavish'le takılmaya geldim sadece.”

Diya'nın duymasını istemiyormuş gibi sesini alçaltarak, “Kız kardeşim de aynı. Onu o halde görmek çok zor. Ben her zaman evde oturan biri oldum, ama o sürekli dışarıdaydı; lisede o kadar çok kulübe katıldı ki onu neredeyse hiç görmüyordum. Eve genellikle karanlık çöktükten sonra gelirdi.” dedi.

Shumi bana pek sosyal biri gibi gelmemişti, ama zaten onu sadece Prasad ailesiyle olan ilişkisi üzerinden tanıyordum. Evde oturan bir eş olması, tüm gününü evde geçirdiğeri anlamına gelmiyordu. Peki ya öyle olsaydı? O ilgili ve meşğul kızın evine hapsedilmesi ne anlama gelirdi?

Nereye baksam, bilmediğim çok şey vardı. Ama Ajay en azından sorularımın bazısına cevap verebilirdi. “Kahve içmek ister misin?” diye sordum. “Benim de bir şeyler yemem gerek.”

Koridora şöyle bir göz attı. “Babamın bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormalıyım.”

“Tabii. Annen dinleniyor mu?”

Başını hızla salladı, gözleri benimkilerle buluşmadı. “Şumi'yi o halde görmek ona zor geliyor.”

“Evet.” Bu, hastanede ne kadar az zaman geçirdiğeri bir nebze olsun açıklıyordu; gerçi doğrusu, kaçınmanın nasıl daha iyi olduğunu anlamıyordum. Tanıdık olmayan bir motel odasında yalnızken kızının düşünceleriyle boğuşmuyor muydu? Bana kalırsa, hastanenin kalabalık ortamında ailesiyle birlikte olmak daha iyiydi.

Ajay, “Babam daha sert,” diye ekledi. “Ya da en azından iyi bir maske takıyor.”

Yoğun bakım ünitesinin ek bölümüne vardığımızda, Shumi'nin babasını geniş, perdelenmiş alanın bir köşesinde dizüstü bilgisayarında, kulağında

telefonla iş yerindeki bir sorunla ilgilenirken bulduk. Sesi kısık ve sakın bir mırıltıydı.

Ajay "kahve" kelimesini ağzından kaçırdığında, başını salladı ve bizi eliyle uzaklaştırdı.

Asansöre yaklaştığımızda, "Bu kadar endişeliyken bile işini halletmek onun için zor olmalı," dedim. Diğer adam aslında gözlerime endişeli görünmemişti, ama belli bir yaş ve kişilikteki erkeklerin tüm duygularını derine gömmeye meyilli olduğunu biliyordum. Babamınki gibi ataerkil bir kültürde bu durum daha da belirgindi.

Yine de, Shumi'nin ailesinde bir şeyler... tam olarak yolunda gitmiyordu. Biri gözde, diğeri ihmal edilmiş bir çocuk vakası daha mıydı acaba?

Eğer öyleyse, Ajay Raja'dan çok daha sevimliydi.

Ya da kendi sorunlarımı Kumar ailesine yansıtıyordum. Belki de Shumi ailesiyle yakın değildi, Bobby için mükemmel bir eş olmak adına Prasad ailesinin yanında kalmayı tercih ediyordu.

"Babam çok yaşlı." Ajay asansör düğmesine bastı. "Onlar ona güveniyorlar ve bence şu anda bile müsait olmamaktan dolayı suçluluk duyuyor." Yüzünü ovuşturdu. "Göçmen çalışma ahlakı bazen, bize sunulan fırsatlar için sonsuza dek minnettar olmaktan kaynaklanan göçmen suçluluk duygusudur. Baban da aynı mı?"

"Evet, işkolik biri ama bence yapısı böyle," dedim, babamın ofisinde her zaman ne kadar mutlu görüldüğünü düşünerek. "Ben üçüncü kuşaktanım. Büyükbabam ve büyükannem Hindistan'dan göç etmişti, bu yüzden ben şimdi tembel, Batılılaşmış torunuyum."

Ajay'ın gülümsemesi şaşkınlıkla doluydu. "İnan bana, eğer finans sektöründeysen, tembel değilsin."

Shumi, erkek kardeşiyle yeterince konuşmuş ve benden bahsetmişti. "Aslında," dedim, "kafeye kadar birlikte yürüsek sakıncası olur mu? Biraz yürüyüş yapmak istiyorum."

"Elbette."

Asansörün geldiğini bildiren zili çaldığında biz zaten merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştık.

"Böyle ünlü bir anneye sahip olmak nasıl bir şey?" diye sordu Ajay, sesi biraz tereddütlüydü. "Eğer bunun hakkında konuşmak istiyorsan," diye ekledi aceleyle. "Yani, insanlar sana sürekli bunu soruyor olmalı."

"Kesinlikle... ilginç," dedim yapmacık bir kahkahayla. "Özellikle de ben on bir yaşındayken ve o, filmlerinin yarısında ipli bikiniyle oynadığı aksiyon filmlerinde oynarken?" O zirve yıllarında, hem ciddi ödüllü rollerde hem de seks bombası rollerinde başarılı olabilen nadir aktrislerden biriydi. "Arkadaşlarımın yatak odalarına gözlerimi temizlemeden giremezdim. Hepsinin duvarlarında onun posterleri vardı."

Her zamanki gibi, komik anekdot dinleyicilerimi güldürdü ve rahatlattı. Geri kalanından hiç bahsetmedim; yanağımdan öperken bana "lanet olasıca gülümse" diye tısladığı pozlu fotoğraf çekiminden, kaslı erkek rol arkadaşıyla saatlerce "repliklerini tekrar etmesinden", ebeveynlerim arasında duyduğum ve yatılı okulda daha başarılı olacağımı öne sürdüğü tartışmadan.

Bu, hayatımda babamın beni savunduğu nadir anlardan biriydi, ama bugünlerde Audrey'nin haklı olup olmadığını merak ediyorum. En azından yatılı okulda, kendi evimde artık bir yabancı olmayacaktım.

Ajay, memleketindeki çoğu insanın yaptığı gibi daha fazla bilgi edinmek için ısrar etmek yerine, "Fiji gezisi nasıldı?" diye sordu. Los Angeles gençliğe takıntılı bir şehir olsa da, Audrey Advani ellili yaşlarının sonlarında bile hâlâ seksi ve çarpıcı bir figürdü.

"Zor." Bunu saklamanın bir anlamı ya da gereği yok. "Diya her zaman beni götüreceğini, aile evini gezdireceğini söylerdi. Onsuz oraya gitmek yanlış geldi." Merdivenlerde durdum, meşgul bir personel hızlı adımlarla yanımdan geçti. "Komşularıyla konuştum. Kamal adında eski bir polis memuru, karısı ve oğluyla."

Ajay kaşlarını çattıktan sonra parmaklarını şıklattı. "Ah evet, Kamal Amca. On beş yaşından beri ziyaret etmedik ama o zaman bile huysuz bir ihtiyar adamdı. Hiç düzeldiğini sanmıyorum."

Bu yerinde tanımlamaya kıkırdadım. "Hayır, tamamen aynı. Kız kardeşinin Bobby'ye her zaman düşkün olduğunu söyledi." Şimdiki zaman

kipi kendiliğinden ağzımdan çıktı ve hem bilinçli hem de bilinçaltı zihnim Bobby'nin hayatta olduğuna daha da ikna oldu.

Mantıklı olan tek şey buydu.

“İnanılmaz, bu gerçekten doğru. Prasad ailesi Yeni Zelanda'ya taşındığında beş yaşındaydım ama onu bir daha görmeme düşüncesiyle nasıl içine kapandığını hatırlıyorum. Hayatımda gördüğüm en büyük aşkı ve o daha on bir yaşındaydı.”

"Sizin ailenizin de gelmesi onu çok mutlu etmiş olmalı."

“Babamız başvurumuzun kabul edildiğini söylediğinde içi adeta havai fişek gibi patlamıştı. Ama onlar gittikten sonra, biz hala Fiji'deyken geçen bir yıl boyunca, adeta bir hayalet gibiydi, etrafta dolaşıyordu. Hem Diya'ya hem de Bobby'ye çok sayıda mektup yazdı.”

Hastane kafeteryası kapanış saatine yakın sessizdi, ancak personel henüz makinelerini temizlemeye başlamamıştı, bu yüzden ikimiz de kahve alabildik. Ayrıca vitrinden büyük boy, içi dolu bir panini sipariş ettim ve fırında kızarttıktan sonra masaya getireceklerini söylediler.

"Şumi daha önce başka biriyle çıktı mı?" diye sordum yerlerimize oturduktan sonra.

Barista, bir yandan iş arkadaşıyla sohbet ederken bir yandan da benim panini sandviçimi dolaptan çıkarıyordu ve kahvelerimizi hazırlamaya başladı.

“Başka hiç kimseyle ilgilenmiyordu,” dedi Ajay. “Hayatının en mutlu günü Bobby'nin ona çıkma teklifi ettiği gündü.” Masadaki küçük tatlandırıcı kabından küçük bir paket şeker aldı ve kenarlarından çevirerek karıştırmaya başladı. “Onlar sevgili olmadan önce ve ailemiz buraya taşındıktan sonra, hepimiz birlikte vakit geçirirdik. Ben, Diya, Bobby ve Shumi.”

“Sarita teyzem ve Rajesh amcam yerel sertifika sınavlarına yoğun bir şekilde hazırlanıyorlardı, babam da uzun saatler çalışıyordu, bu yüzden annem biz okulda olmadığımız zamanlarda hepimize bakıcılık yapardı. Sanırım biz göç ettiğimizde de çok sevindiler; tanıdık bir ortamda yaşıyorduk, biliyorsunuz? Hatta birbirimize yakın kiralık evlerimiz bile vardı.”

“Büyük ve mutlu bir aile.”

“Eminim ki orada bulunmamın sebebi büyük yaş farkıydı. Ama yine de...” Yüz ifadesi yumuşadı. “Güzel zamanlardı. Diya ve Bobby bizim evde çok gece geçirirlerdi. Bobby benimle, Diya da Shumi ile aynı odada kalırdı ve Shumi ile Bobby ergenlik çağına girip hormonları devreye girdiğinde bile herkes uslu durmayı bilirdi.”

şeker paketi dönüp duruyordu, genç adamın dikkati ise pakete ařırđı derecede odaklanmıştı.

"Aksi takdirde," dedi, " eki  iner ve tüm anlaşma sona ererdi. Yaptığımız en kötü şey, geceleri gizlice yataktan kalkıp çikolatalı kurabiyeleri veya Diwali'den kalan tatlıları yağmalamaktı."

Gülümsemesi soldu. "Bobby benim için harika bir ağabeydi. Sabırlı oluşunun değerini ancak ergenlik  ağımın sonlarına doğru anladığımda fark ettim."

İşte, sınıf arkadaşına bugüne kadar taşıdığı bir yara izi bırakan çocuğun bir başka sureti. "Fiji'deyken onun zorba olduğuna dair birkaç zor şey duydum." Dudaklarımı b kt m, biraz ısıldım, söylediklerimden rahatsız bir adam gibiydim. "Bana tuhaf geldi. Her zaman iyi bir adam gibi görünüyordu."

Tam o sırada barista kahvelerimizle geldi, o gidene kadar konuşmamız durakladı. Ama Ajay o zaman bile hiçbir şey söylemedi, şeker paketlerini açıp kahvesine dökmekle meşguldü.

“ z r dilerim,” diye başladım. “Bunu kastetmedim—”

Ama başını sallıyordu. "Ona hayranlık duyuyordum, bu yüzden başkalarına zorbalık yapsa bile, beni bir maskot olarak görmüş olabilir diye düşünüyorum." Elleri bardağı daha sıkı kavradı. "Diğer  ocuklarla farklı davranmasını anlayabiliyorum; babası ona karşı sertti."

"Evet?"

şekeri karıştırmaya başlarken hafıf  başını salladı. "Rajesh amca ondan mükemmel olmasını bekliyordu. En iyi notlar, ragbi takımının ilk on beşinde yer alması, tüm derslerde en yüksek başarı sertifikaları. En kötü dersten B aldığımda ailem çok sevinmişti, ama Bobby herhangi bir dersten A'dan düşük notla eve gelirse Rajesh amca  ıldırırdı."

Kamal'ın oğlunun, Bobby'nin sınavdan yüzde doksan yedi aldığı için ağladığı sırada onu nasıl dövdüğünü anlattığını düşündüm. "Dayak mı?"

"Hayır." Ajay masaya baktı. "Gerçekleri tam olarak bilmiyorum. Sadece anne babamın konuşmalarını duydum."

"Hepsi öldü artık, Ajay." Sesimi yumuşattım, yirmi bir yaşındaki Ajay'ın aynı yaşta benden çok daha yumuşak ve deneyimsiz olduğunu birdenbire fark ettim. "Ve dedikodu yaymayacağım. En iyisi içinden çık, belli ki aklında bu var."

"Evet. Nasıl olduğumuzu düşününce..." Tam kafe çalışanlarından biri tostlu panini sandviçimi ve yanında taze yeşil salatayı getirdiği sırada sesi titredi.

Ona teşekkür ettikten sonra, Shumi'nin erkek kardeşine yer açmak için çatal bıçak takımımı sarılı olduğu kağıt havludan çıkarmaya başladım.

"Babam anneme, Rajesh amcanın Bobby'yi kiralık evlerindeki merdiven altındaki bir boşluğa kilitlediğini söylüyordu. Sanırım depolama için yapılmış bir bölmeydi ama Bobby'nin boyundaki bir çocuk oraya tam sığabilirdi. Hiç ışık yoktu."

Zorlukla yutkundum. "Bir sonraki gidişimde üzerinde sürgülü kilitlerden birini gördüm ve dış taraftaydı."

"Aman Tanrım." Bobby'nin bu kadar sapık birine dönüşmesine şaşmamalı. "Diya'ya da zarar verdiler mi?" Kanımda erimiş bir öfke vardı, Prasad ailesinin büyüklerine duyduğum tüm sempati yok olmuştu.

"Hayır, bunu hiç duymadım. Daha gençti ve dürüst olmak gerekirse, bir kızdı. Aşırı korunuyordu, ondan çok fazla şey beklenmiyordu." Yüzünü buruşturdu. "Onlar hakkında böyle konuşmaktan utanıyorum."

Kaşlarımı çatarak ağızımdaki lokmayı yuttum. "Sarita bana o türden gelenekçi biri gibi gelmemişti." Ama zaten kocasının oğluna şiddet uygulamasına seyirci kalacağını da hayal etmemiştim.

Ajay gözlüklerini çıkardı ve tişörtünün kenarıyla temizlemeye başladı. Yüzü birdenbire genç ve savunmasız görünüyordu, kendisiyle dünya arasında o kırılgan kalkan yoktu. "İşte mesele bu," dedi. "Başka kadınlar ve kızlarla öyle değildi." Gözlüklerini tekrar taktı. "Shumi, Bobby ile

evlendikten sonra mühendislik kariyerini bıraktığında çok hayal kırıklığına uğramıştı."

"Mühendislik mi?" Salatayı yemek için kullandığım çatalı neredeyse düşürüyordum. "Hiç haberim yoktu." Doğrusunu söylemek gerekirse, Diya'nın baldızını tatlı ama biraz boş biri olarak düşünmüştüm. Bobby dışında kendi ilgi alanları yok gibiydi.

Bunu düşünmek acımasızcaydı, bu yüzden asla dile getirmemiştim ama bana sadık bir golden retriever tipi gibi gelmişti. Neşeli ve etrafında bulunması keyifliydi, ama özgün fikirleri yoktu. Başkalarının planlarına uymaktan veya başkasının hobisine yardım etmekten mutluydu; bu, Sarita ile mandala çizmek veya Diya'nın etkinlikleri için hazırladığı ilham panoları için görseller bulmasına yardım etmek olabilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu onu iyi bir arkadaş yaptı; yeter ki tüm kararları siz vermeye razı olun.

Ajay bana zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Shumi çok zeki. Her zaman öyleydi. Ama Bobby her şeyden önce geliyordu ve onun çalışmasını istemiyordu. Sarita teyzeye gelince... Sanırım Ani'yi kaybettikten sonra Diya'yı korumaya takıntılı hale geldi. Hiçbir zaman gece misafirliğine gitmesine izin vermedi, Diya sadece arkadaşlarıyla yerel bir parka yürümek istese bile onu her zaman arabayla götürdü, telefonunda konumunu paylaşmasını sağladı. Rajesh amca da aynıydı. Onu her zaman evlerine, kendilerine yakın tutmak istiyorlardı."

Hayır! Ben yetişkin bir kadını, tasmalı bir köpek değilim!

Apartmanda duyduğum bir tartışmanın başka bir kesiti. O zaman bağlamı anlayamamıştım, ama şimdi fark ettim ki Diya, ailesinin onu takip edememesi için konumunu kapatmış olmalı.

Bana daha önce Rajesh ve Sarita'nın onun Los Angeles'a gelmesini engelleyememesinin tek sebebinin, bekarlığa veda partisi düzenlediği arkadaşları Risha Patel'in bir yıl boyunca onlarla birlikte yaşamış eski bir değişim öğrencisi olması olduğunu söylemişti.

"Bay ve Bayan Patel beni Risha adına, tüm masrafları karşılayarak şahsen davet ettiklerinde hayır diyemezlerdi. Patel çifti bir hukuk firmasında kıdemli ortaklar ve benim anne babamdan daha yaşlılar. Patel

ifti Risha'yı bir yıl boyunca bize emanet etmişken hayır demek onlar için korkunç bir hakaret olurdu.”

Yani Diya'nın gitmesine izin vermişlerdi—yirmi dört yaşımda bir kadımden bunu böyle düşünmek çok tuhaf. Ama her gün defalarca onunla iletişime geçmişlerdi—ve sonra, benimle birlikte yaşamaya başlayıp konumunu kapattığında, telefonunu mesajlarla bombardımana tutmuşlardı.

Onların boğucu koruyuculuğ hiç de şaşırtıcı değildi; Bobby'nin dengesiz fkесinin ailesinin savunmasız bir başka üyesine de yönelebileceğini biliyor olmalıydılar. Ancak -içimden kaşlarını çattım-Bobby, Diya'ya karşı da aynı derecede aşırı koruyucu görünüyordu. Sarita ve Rajesh kadar sık arıyor veya mesaj atıyordu.

Öte yandan, renksiz Shumi'nin bir zamanlar mühendislik okuyacak kadar hırslı olduğ gerçeğinden de anlaşıldığı üzere, kayınpederimi ve kayınvalidemi neredeyse hiç tanıımıyordum.

Maskeleri görmek bile zaman alıyordu, yırtıp çıkarmak ise çok daha zordu.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

“Tavish, şimdiye kadar tanıdığım en iyi bukalemun sensin.” Dedektif Baxter'ın kırışık yüzü, babamın saklanmamam, hiçbir şekilde şüpheli davranmamam yönündeki tavsiyesi üzerine katıldığım resmi bir davetten çıkmamı beklerken gölgelerin arasından bana bakıyordu. “Son hedefinizin fantezisi haline gelmediğiniz zaman kim olduğunuzu biliyor musunuz?”

BÖLÜM 40

LÜTUF

Grace hastaneden çıktığında, Dedektif Callum Baxter'ın onu hemen dışarıda, hastaların sık sık sigara içmeye gittiği kapalı alanda beklediğini gördü. O öğleden sonra yine kar yağmıştı, beton zeminde küçük kar yığınları vardı.

Los Angeles polis memuru, hayatında gördüğü en büyük ceketini giyiyordu. Doğu Yakası soğuğuna alışkın olmayan bir Kaliforniyalı olmalıydı. Onun için bu ılık bir kıştı; kendi ceketini de ameliyat önlüğünün üzerine giydiği hafif bir yün ceket.

Baxter ona kimliğinin fotoğrafını göndermemiş olsa bile onu tanırdı. Adam, bir oyuncu seçimi yönetmeninin polis rolü için uydurduğu bir tipe benziyordu: daha iyi günler görmüş buruşuk bir ceket, hafifçe dağılmış bir bakış, kırışmış bir yüz.

"Bayan Green," dedi elini uzatarak.

"Dedektif. Lütfen bana Grace deyin." Başını sağa doğru hafifçe salladı. "Yürüyüş yapabileceğimiz bir tür park alanı var; hastane, hastaların isterlerse biraz hava alabilmeleri için yolları kardan temiz tutuyor."

Elleri ceketinin ceplerinde, onun yanına oturdu. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

"Eh, epey yol kat ettin." Grace, onunla şahsen konuşmak için uçakla geleceğini söylediğinde şaşırmıştı, polis departmanının bu masrafı onaylayacağını hayal bile edemiyordu. Bu da demek oluyor ki, masrafları kendi cebinden karşılamıştı; kendine güvenen bir polis memuru olarak parayı riske atmaya razıydı. "Tavish'le neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"İlişki yaşadığı üç kadın öldü," dedi dedektif kesin bir dille. "Ayrıca bu ölümlerin hepsinden maddi olarak da iyi kazanç sağladı."

Grace başını salladı. "Bu iki şeyin de onun zengin, yaşlı kadınlarla çıkmasıyla açıklanabileceğini hiç düşündün mü? Zaten çeşitli nedenlerle ölebilecek insanlarla?"

"Evet, ama soruşturma yapmazsam kötü bir polis olurum."

İçini çekerek, Grace, gözleri karla kaplı bahçelerde oturan bir hastaya gülümsedi. "Teyzem bana Paris'te lüks bir daire, Los Angeles'ta da bir tane daha bıraktı. Ölümünden en iyi şekilde kimin faydalandığını arıyorsanız, o benim." Boğazı düğümlendi, kaybın etkisinden henüz kurtulamamıştı—belki de asla kurtulamayacaktı.

Susanne teyze gerçekten eşsiz biriydi.

Dedektif Baxter'ı gerçekten de şaşırttığını yüz ifadesinden anlayan kadın, "Vasiyette yoktu. Bazı aile üyelerinin bağışlara itiraz etmesini istemediği için, ölümünden bir yıl önce her iki mülkü de benim adıma devretti; bu da -benim haberim olmadan- ölüm anında zaten mülkün sahibi olduğum anlamına geliyordu." dedi.

Bu, teyze Susanne'nin hastalandıktan sonra ama Grace'ten kendisine bakıcılık yapmasını istemesinden çok önce bunu yapmış olması nedeniyle daha da anlamlıydı. Teyzesi onu yeterince sevdiği için ona bu mülkleri vermişti ve hiçbir zaman popüler bir kız olmamış, teyzesinin karizmasına sahip olmamış Grace için bu bilgi, hediyenin parasal değerinden daha değerliydi. "Teyze Susanne'nin avukatı vasiyetin okunmasından bir gün sonra benimle iletişime geçti."

Yaprakları dökülmüş, iskeleti gökyüzüne dönük bir ağacın altında durarak dedektife döndü. "Aynı sıralar Tavish için de daireyi satın almıştı; ancak tapuyu ölümünden birkaç ay önce, benim gibi avukatı aracılığıyla değil, bizzat Tavish'e vermişti. Tavish bana bundan bahsetmişti." Susanne Winthorpe'u seven iki insan arasındaki bu konuşmayı düşündükçe boğazı düğümlendi.

"Ve size şunu söyleyebilirim ki, Susanne Teyze son ana kadar akli başında ve yetenekliydi." Güçlü bir kişilik olan teyzesini küçümsemeye

alışan herkesin olması onu çok kızdırmıştı. “Eğer kastettiğiniz buysa, o adam onu etkilemedi.”

Yüzünü ovuşturma şeklinden, kadının Tavish hakkındaki teorilerini yerle bir ettiği anlaşılıyordu. "On dokuz yaşında bir genç, altmışlı yaşlarında bir kadınla birlikte, bu işte bir gariplik var. Bana katılmadığını söyleme."

“Evet, teyzem Susanne'e de çok genç olduğunu ve onun yırtıcı davrandığını söylemiştim.” Grace, dedektifin yüzünün, Grace'in oyuncularını sürekli değiştirmesiyle tekrar dūřmesini görünce gülmek istedi. “Haklıydım da, haksızdım da. Çok savunmasızdı ama aynı zamanda teyzemi de iyi anlamda idare edebiliyordu.”

Eklemediği şey ise, içten içe bu kadar sert olmayı annesinden öğrendiğinden emin olmasıydı. Audrey Advani Amerika'nın en sevilen sirenlerinden biri olabilir, ama Grace her zaman bunun bir oyun, yüzeyin altında gizli bir kötülük olduğunu hissetmişti. "Teyzem ve Tavish birlikte çok eğlendiler."

Dedektifin gözleri kısıldı. "Onu savunmakla aşırını derecede ilgileniyorsunuz."

“Ona aşık olduğumu mu dūřnyorsun?” diye sordu. Kendini kucaklayarak, “Ben eşcinselim, Dedektif,” dedi. Bu kelimeleri şimdi bile yüksek sesle söylemek zor. “Bunu kendime itiraf etmem için Susanne Teyze'den gelen bir mektup gerekti – onu tapu kayıtlarının arasına koymuştu. Annem, Susanne Teyze'nin kız kardeşi, ben gençken öldü ve babamın ailesi çok muhafazakar. Eřcinsel olmanın günah olduğu öğretilerek büyüdüm.”

Kollarını ovuşturdu, içten içe üşüdüğünü bilmesine rağmen. "Bana bir şey yapmaya kalkışsaydı sana söylerdim, ama gerçek şu ki Tavish ve ben hâlâ Susanne Teyze hakkında konuşmak için buluşuyoruz. İkimiz de onu çok severdik."

Ona daha çok sorusu vardı ve verdiği cevapların hiçbiri onu tatmin etmemiş gibiydi. Sonunda pes edip gittiğinde, karla kaplı bahçede birkaç dakika yalnız başına dolaştı... ve teyzesi Susanne'nin ölümünden önceki hafta onu daireden nasıl çıkardığını, Grace'e "hasta odasından çıkıp biraz

margarita içmesi gerektiği" için her şey dahil tropikal bir tatil ayarladığını... ve bir hizmetten kendine geçici bir hemşire sipariş ettiğini düşündü.

Tavish'in de Grace'in de onu bulamayacağından emin olmuştu.

Ama Grace başka bir şey bulmuştu. Teyzesi Susanne'nin yakılacağı kıyafet için içeri girmesine izin verildikten sonra, apartman dairesinin zemininde minicik bir hap bulmuştu. Teyzesi Susanne, elbette, kıyafetin ne olacağına dair talimatlar bırakmıştı.

Grace ağlıyordu ki gözü yatağın hemen altındaki halının üzerinde duran hapı gördü. Kıdemli bir hemşireydi, farmakoloji diploması vardı. Hapı tanıdı ve Susanne'nin onu kendi başına elde etmesinin imkansız olduğunu da biliyordu; teyzesi bu tür bağlantıların olmadığı bir dünyada yaşamıştı.

Susanne Winthorpe kokaine nasıl ulaşacağını bile bilmezdi, hele bu kadar egzotik bir şeye hiç.

Eğer polisler bu hapı veya onunla bağlantılı herhangi bir şeyi bulmuş olsaydı, adli tıp uzmanı ölümünü bu kadar çabuk, otopsiye gerek kalmadan basit bir intihar olarak değerlendirmezdi. Bu da teyze Susanne'nin hapları yutmadan önce tüm kanıtları ortadan kaldırdığından emin olduğu anlamına geliyordu... halının koyu renginde kaybolan bu hap hariç.

Susanne teyzenin cesedinin etrafında bulunan şişelerdeki haplar mı? Ölümüne neden olan gerçek ilacı gizlemek için yapılan bir tiyatro gösterisiydi.

Grace hapı alıp dışarı çıkmış, daha sonra umumi bir tuvalete atmış ve sifonu çekerek yok etmişti.

Grace ve Tavish arasında hiçbir şeyin koparamayacağı bir bağ vardı.

Susanne acı içinde çılgılık atarken ve gece bir türlü bitmezken, Singapur'da birlikte geçirdikleri o saatlerden sonra bu mümkün değildi.

BÖLÜM 41

Ajay elindeki yarı dolu bardağı döndürüp durdu. "Sanırım Rajesh amca Bobby'yi başka şekillerde de cezalandırdı. Ama ayrıntıları bilmiyorum."

"Bak Ajay, bunu söyleyip söylememem konusunda emin değilim..."

Diğer adam başını kaldırdı, gözlüklerinin ardındaki gözleri parlıyordu. "Sorun yok. Bobby'nin Shumi'yi incittiğini biliyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ajay elini kaldırarak gözlerinden akmaya başlayan gözyaşını sildi. "Onun yokluğunda bizi son ziyaretinde vücudunda morluklar fark ettiğimde onunla konuşmaya çalıştım ama sorun olmadığını, endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Prasad ailesinin itibarını zedelememeye her zaman çok dikkat ederdi. Hint toplumunda çok önemliydiler. Herkes onlara saygı duyuyordu."

...iyi bir aile... İsimlerini lekelemeye gerek yok.

"En azından denedin." Bu, Ani'nin cinayetini örtbas etmeye karışan Kamal ve diğer herkesten oldukça farklı.

Ajay sözlerine şöyle devam etti: "Bir keresinde, Bobby belki on altı yaşındayken hep birlikte kamp yapmaya gitmiştik. Shumi çakıllı bir yamaçtan aşağı düştü. Bacakları sıyrıldı, her yeri morardı. Dikkat etmediğini ve kaydığını söyledi ama onunla birlikte yürüyüşe çıktığını biliyorum. Onların birlikte ayrıldığını gördüm—küçük bir çocuk olabilirim ama ne gördüğümü biliyorum."

"Hâlâ onu ihbar etmedi mi? Hem de ağır yaralanabileceği halde?"

Ajay başını salladı. "Onun üzerinde ne kadar etkisi olduğunu bilmiyorum ama gerçekten başka erkek ya da oğlan çocuğu görmedi. Hep

sadece onu gördü. On altı yaşındayken başı belaya girdiğinde ve ailem onun hakkında emin olmasa da, kızım ona bağlı kaldı.”

Kolumdaki tüyler diken diken oldu. "Ne tür bir sorun?"

“Kimse bana hiçbir şey söylemedi. Çok küçüktüm.” Görünüşte umursamaz omuz silkmesinin altında bir hayal kırıklığı vardı. “Az önce annemle babamın Shumi'ye belki de o kadar iyi bir çocuk olmadığını ve ondan uzaklaşması gerektiğini söylediklerini duydum. O da umursamadığını, onun karısı olmak istediğini söyledi. O zamanlar henüz sevgili bile değillerdi.”

Böyle bir kadın, kocası ölmüş olsa bile onu ele vermezdi. Ondan geriye kalan tek şeyi, iyi bir adam olarak hatırasını korumak için yalan söylerdi. Onun sözü Diya'nın sözüne karşı olurdu. Diya, üç kadının ölümüyle bağlantılı olan bir adamla, anlık bir hevesle evlenmişti.

Karnımı kastım.

Geçmişimdeki karmaşanın, tüm varlığımla sevdiğim kadını etkilemesi durumunda kendimi asla affetmezdim. Susanne bana cömert, nazik ve sadık bir sevgiyi öğrettiyse, Diya da bu dersi hayata geçirmişti.

O, tüm varlığıyla, hiçbir kısıtlama olmaksızın sevdi.

“Sence Bobby'ydi, değil mi?” Ajay, bu keskin soruyla gözlerime baktı. “O polis memuru, Ackerson, sen Fiji'deyken buradaydı ve senin hakkında bilgi alıyordu.”

“Kolay bir hedefim. Toplumun saygın bir üyesi değilim, sadece yurtdışından gelen bir yabancıyım.” Mümkün olduğunca bu çizgide kalmak daha iyiydi; Jocelyn ve Virna ile olan bağlantımla ilgili gerçekleri ortaya dökcek kişi ben olmayacaktım. En azından o ikisini anlayabiliyordum, ama Dedektif Baxter'ın Susanne'ı da listeye eklemesinden nefret ediyordum.

Susanne'ı çok sevmiştim.

“Ackerson'a Bobby'nin Shumi'yi incittiğini anlatmak istedim”—Ajay'ın sesi artık fısıltı gibiydi—“ama... Shumi onu çok seviyor.”

Tüm dikkatim ona, bu ana odaklanmıştı. "Yapmalısın." Ajay'ın Bobby'nin şiddet uyguladığına dair ima ettiğim şeyi bağımsız olarak doğrulaması beni bu durumdan kurtarabilirdi. "Benim için değil, Diya için.

Eğer bana saldırırlarsa, zarar görecektir olan Diya olur. Ve o zaten çok fazla zarar gördü."

"Biliyorum. O her zaman Bobby'nin tam tersiydi, biliyorsun—çok tatlı ve nazikti. Bir keresinde kampta, dondurmamı yere düşürdükten hemen sonra bana dondurma almak için harçlığıyla bana dondurma almıştı. Hatırlanması saçma bir şey biliyorum, ama önemliydi."

Adem elması yukarı aşağı hareket etti. "Babam olanları anlattığı anda bunun Bobby'nin suçu olduğunu düşündüm. İçten içe çok öfkeliydi, bunu iyi saklamaya çalışsa da."

"Kahraman hayranlığını atlattın."

"Keşke öyle olsaydı." Gözlüğünü tekrar çıkarıp masaya koydu ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. Gözlüğünü bıraktığında ifadesi kederliydi. "Ama Shumi onun kendisine dokunmadığını söylediğinde ona inanmayı çok istedim, onun kahramanım olarak kalmasını istedim." Omuzları titriyordu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ne yapacağımı bilemedim, sonunda kalkıp yanına oturdum, kolumu omzuna attım. Biraz bana doğru eğildi ve içimden, "Kahretsin, çok gençmiş," diye düşündüm.

O kadar genç olduğumu hiç düşünmemiştim.

Ağladığımda beni teselli etmeye çalışan kimse olmamıştı daha önce. Kardeşimi suçlamıyordum—Raja, yetiştirildiği kişiydi. Anneme gelince, o her zaman öyle biriydi. Babam onunla evlendiğinde kim olduğunu biliyordu; üstelik sadece onunla evlenmekle kalmamış, ondan iki çocuğu da olmuştu.

On üç yaşındayken, masasının üzerindeki viski dolu bardağı yere düşürdükten hemen sonra ona, "Neden ikinci bir çocuk istedin?" diye sormuştum.

Havada mide bulandırıcı bir sis gibi yayılan pahalı alkol kokusu arasında babam ellerini masaya bastırıp iç çekti. "Raja'nın yalnız kalmasını istemedim. İkinizin en iyi arkadaş olacağını düşünmüştüm."

İşte o zaman anladım: Babamın karısının tüm dikkatini çekebilmesi için Raja'yı eğlendirmek amacıyla bir oyalama aracı olarak yaratılmıştım. İçten

içe, bana yapılanlardan ve bunun sonucunda olduğum kişiden Anand Advani'yi sorumlu tutuyordum.

Ajay son gözyaşlarını da içine çekti. "Diya'nın senin gibi birine sahip olmasına sevindim." Göz temasını keserek, yüzünü bir kağıt peçeteyle sildi, sonra gözlüklerini tekrar taktı. "Şimdi ararsam Ackerson cevap verir mi sence? Mesai saatleri bitti."

"Telefonunu kapatan türden bir polis olduğunu sanmıyorum." Bana iş ve özel hayat dengesi konusunda neredeyse hiç anlayışı olmayan bir kadın izlenimi verdi. Muhtemelen bu da onu Ngata'nın beni hafife almamam konusunda uyardığı türden bir polis yapan şeydi.

Ajay ayağa kalktı. "Yukarı çıkmadan önce onu arayacağım." Eli sandalyenin arkasına sıkıca yapışmıştı. "Anne babam... bunu beğenmeyecekler. Her şeyin mükemmel olduğunu, kızlarının iyi bir aileye gelin gittiğini iddia etmek istiyorlar."

"Doğru olanı yapıyorsunuz."

Ajay elinde telefonuyla bir çıkışa ve gece havasına doğru yürürken, konuşma sırasında öğrendiğim en önemli bilgiyi düşündüm: Bobby gençliğinde o kadar büyük belalara bulaşmıştı ki, Shumi'nin ailesi kızlarını daha önce hoşgördükleri, ya da en azından karşı çıkmadıkları bir tutkudan vazgeçirmeye çalışmışlardı.

Bu sorunun ayrıntılarını ortaya çıkarmalıydım. Ve Bobby'nin hayatta olup olmadığını öğrenmenin bir yolunu bulmalıydım. Eğer Ackerson avukatımın belirttiği kadar iyi biriye, tüm parasal kaynaklarını gözetim altında tutuyor olmalıydı. Ama adam uzun zamandır başarılı bir iş adamıydı.

Büyük ihtimalle nakit rezervi vardı.

Ama aynı zamanda kendini de saklamak zorunda kalacaktı. Medya, muhtemel üç kurbanın yüzlerini internete koymuştu ve o da yakışıklı bir adamdı, insanların dikkatini çeken türden bir adamdı. Saçlarını kazıtmak gibi radikal bir şey yapabilirdi diye düşünüyorum, ama o zaman bile dikkatli olması gerekirdi. Ben onun yerinde olsam, ortalık sakinleşene ve haber gündemi başka konulara kayana kadar saklanırdım.

Nerede?

İşletmeleri gerçek malların taşınmasını sağlıyordu. Malların depolara ihtiyacı vardı. Sadece ofisler değil, depolar.

Üç saat sonra, etrafımda gece sessizliği çökmüşken, şehrin kenarındaki bir sanayi bölgesinde bulunan büyük bir depoya doğru yürüdüm. Şirketin başka şehirlerde de depoları vardı, ancak şüphe uyandırmadan oraya gitmenin bir yolu yoktu.

Buradan başlamak zorundaydım.

Bölgenin tamamı, cılız sokak lambaları, gece için park etmiş çeşitli işletmelere ait forkliftler ve kamyonlar ile güvenlik çitlerinin arkasındaki kapalı ışıklar dışında karanlıktı. Tüm çitlerde çeşitli güvenlik firmalarının tabelaları vardı, ancak arabamı park ettiğim yerden caddenin biraz ilerisine doğru yürürken hiçbir güvenlik görevlisi görmedim. Çoğu işletme için canlı güvenlik görevlilerine gerek yoktu muhtemelen.

Ama bunlar Bobby içindi.

Geriye doğru eğildim ve Elektrik Ninja deposunda devriye gezen güvenlik görevlisinin el fenerinin yakıcı ışığından son anda kurtuldum.

"Hadi bakalım, oğlum!"

Bir hırıltı sesi duyuldu, ardından arkasında dört ayak sesi geldi.

Köpek mi? Güvenlik görevlisinin köpeği mi vardı?

Kaygı, midemde kıvrılan bir yılan gibiydi. Çoğu durumdan konuşarak sıyrılabilirdim ama hırsızlık konusunda uzman değildim. Ve kesinlikle hem canlı bir güvenlik görevlisinden hem de onun köpek arkadaşından kaçacak kadar becerikli değildim.

Öte yandan, Bobby böyle güvenli bir yerde saklanır mıydı? Fark edilmeden girip çıkması çok zor olurdu. Ya da belki de hiç kaçmıyordu, ailesinin katliamından önce ihtiyacı olan her şeyi hazırlamıştı ve sadece kimsenin anahtarının olmadığı bir yere saklanmıştı?

Belki de depo müdürlerinin giremeyeceği bir ofisi vardı içeride.

Gölgelerin arasında donakalmış bir şekilde duruyordum, bir sonraki adımımı düşünmeye çalışıyordum. Keşke Ackerson beni şimdi görebilseydi.

Paranoya beni sağa sola savuruyordu, takip edildiğime dair herhangi bir ipucu arıyordum. Ackerson bunu yapar mıydı? Baxter'ın beni defalarca takip ettiği gibi, hayatımın kenarlarında saplantılı bir varlık olarak rastgele bir şüpheliyi mi takip ederdi? Eğer bunu yapıyorsa, bir hayaletti. Yakınlarda hiçbir şey hareket etmedi ve park ettiğimde arkamdaki yolda başka bir aracın izine bile rastlamadım.

Belki de arabanıza dinleme cihazı yerleřtirilmiřtir, diye dūřündü arkamı kollamayı öęrenmiř olan sesim.

Eğer öyle olsaydı, iş yerinin etrafında dolandığımı anlayabilirlerdi, ama bu onlara ne kazandırır ki? Hiçbir şey.

Metaller şangırdadı, bir kapı geri çekildi. Bir dakika sonra güçlü farlar geceyi deldi. Bir minibüs ağır ağır çıkarken gölgelerin içine daha da gömüldüm. Tam bir sokak lambasının altından çıktı, bu yüzden bir taraftan sarkan köpek yüzünü, dışarı sarkmış dilini gördüm.

Köpek de beni gördü. Ya da kokumu aldı. Havladı.

Güvenlik görevlisi köpeğe bir şeyler mırıldandı, köpek sustuktan sonra dışarı fırlayıp kapıyı kapatıp kilitlemeye gitti. Bir dakika sonra arabasına geri döndü, arka lambalarının kırmızısı kısa sürede uzakta kayboldu.

Tam zamanlı bir güvenlik görevlisi değildi, sadece çeşitli mülklerde devriye gezen bir görevliydi.

Bu gece bir ara tekrar gelebilirdi, bu yüzden bunu yapacaksam hızlı olmalıydım. Ve burada durduğum son on beş dakikada bir, sanırım kararımı vermiştim—çünkü kararı bilinçli olarak işlemeden önce hareket etmeye başlamıştım.

Kapı sıkıca asma kilitle kilitlenmişti, ama bunu zaten tahmin etmiştim. Çitin üstünde dikenli tel yoktu, sadece tel örgüydü. Tırmanılabilir bir çitti. Güvenlik kameralarına yakalansam bile, görecekları tek şey kot pantolonlu, yüzü üzerinde hiçbir marka veya işaret bulunmayan siyah bir kapüşonluyla gölgelenmiş ve hastaneden aldığım tek kullanımlık bir yüz maskesiyle örtülü bir figür olacaktı.

Çitin öbür tarafındaki betona inerken maskenin altından homurdandım.

Bölgenin tamamı hareketsizdi, düzenli cephede tek bir fare bile kıpırdamıyordu.

Hızla depo binasına doğru koşarak bir giriş aramaya başladım. Bina tamamen kapatılmıştı. Dahası, her kapı ve pencerede bir güvenlik şirketinin logosunu taşıyan uyarı etiketleri vardı; bu logo, güvenlik görevlisinin aracındaki logoyla aynıydı. Bina, hırsızlık durumunda alarm verecek şekilde donatılmıştı.

Elbette öyleydi.

Kendime tokat atmak istedim. Bu hırsızlık işinde gerçekten iyi değildim. Uzmanlığım finansal hilekarlıktaydı ve sadece Audrey söz konusu olduğunda. Müşterilerime ait paraya karşı son derece titiz davranmış, tüm yeteneğimi onların daha fazla para kazanmasına odaklamıştım.

Ama artık buradaydım ve pes etmeye niyetim yoktu. Ayrıca... güvenlik şirketi bir ihbara ne kadar hızlı yanıt verebilirdi ki? Burası merkezi bir yer değildi ve kırmızı ışıktaki geçme yetkisine sahip polisler de değillerdi. Aynı güvenlik görevlisini geri döndürseler bile, en az beş dakika önce ayrılmıştı.

Birkaç dakika daha bekleyip, umarım daha da uzaklaşmasını sağlarsam, belki on dakika boyunca kesintisiz konuşabilirim.

Yeterince iyi.

Bu arada, çöp kutusunda uygun bir fırlatma nesnesi buldum: birinin attığı çatlak bir kupa. En azından yoğun bakım ünitesinin duvarındaki kutudan tek kullanımlık eldiven alacak kadar akıllı davranmıştım.

Hiçbir parmak izi bırakmazdım.

Kupanın üzerinde büyük siyah harflerle "Dünyanın En İyi Patronu" yazıyordu. Eğer bu Bobby'nin kupası olsaydı ironik olurdu. Ya da belki daha doğru terim "şiiirsel adalet" olurdu diye düşündüm, yeterince beklediğime karar verip, küçük, halka açık bir ofise bakan bir pencereye doğru fırlattım. Muhtemelen yerel sakinler için bir teslim alma noktasıydı ve kargo ücreti ödemek istemiyorlardı.

Hiçbir alarm sesi çalmadı, ancak pencereden içeri girdiğimde kapının içindeki alarm paneli kırmızı renkte yanıp sönüyordu. Güvenlik şirketini uyarmıştı.

Deponun derinliklerine doğru koştum.

BÖLÜM 42

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 18 Şubat

Saat: 10:23

Adli tıp birimi sonunda Virna Musgrave'in arabasıyla ilgili tam raporu bana e-postayla gönderdi. Bizim Tavish ilk hatasını yapmış olabilir. Grace Green'in onun kışından güneş doğduğunu düşünmesi umurumda değil; bunu o yaptı ve ben de onu bunun için cezalandıracağım.

BÖLÜM 43

Deponun yankılanan enginliğinin içinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve tavanına kadar çeşitli mallarla dolu metal rafların arasındaki uzun koridorlarda kalbim hızla çarparken koşmaya başladıktan yaklaşık iki dakika sonra tüm planımın ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Mor tost makineleri, şık beyaz ısı pompaları ve her çeşitten sonsuz sayıda masa lambası, kusursuz yüzlerle dolu parlak kutuların bulanık bir görüntüsü.

Burası çok büyük ve çok karanlıktı. Bobby bir raf ötede dursa bile asla fark etmezdim. Ama daha da önemlisi, burada saklanacak hiçbir yer yoktu. Hayal ettiğim gibi özel bir ofis yoktu. Bobby burada fark edilmeden kalamazdı ve sayısız çalışanın onun varlığını gizli tutmasının imkanı yoktu.

Pes edip yakalanmadan önce geri koşup çıkmak üzereydim ki, deponun sağ arka köşesine sıkışmış küçük odayı fark ettim. Ön taraftaki teslim alma alanının aksine, burası kapısı ve pencereleri olan tam bir küp şeklindeydi. Tişörtüm kapüşonlu kazağımın altında tenime yapışmışken, kapının kolunu çevirdim.

Kolayca açıldı.

İçeriye doğru ilerleyerek, işime yarayabilecek bir şey aradım. Masanın üzerinde faturalar yığılıydı, ortasında ise muhtemelen kahve olan koyu siyah bir sıvıyla yarı dolu bir kupa duruyordu. Masanın diğer ucunda ise kuryelerin kayıtlarının karbon kopyaları olan sarı kağıtlar vardı. Arkadaki dosya dolaplarına daha fazla kağıt tıktırılmıştı, masanın arkasında ise dosyalar sırtları dışa dönük şekilde duruyordu.

Kaşlarımı çattım, gözüm kupanın altındaki kırmızı yazıya takıldı.

Bardağı dikkatlice başka bir yığının üzerine taşıdım. Geri koymayı unutsam bile, burada çalışan kişinin bu dağınık masayı nasıl bıraktığını tam olarak hatırlama ihtimali yoktu.

GECİKMİŞ!

İşte o kırmızı damga, kenarını şöyle bir görmüştüm. Tek başına pek bir anlam ifade etmiyordu. Bu kadar büyük işletmeler bile bazen hata yapabiliyordu. İnsan hatası yüzünden tedarikçi zamanında ödeme alamıyordu. Olur böyle şeyler.

Hariç...

Fatura yığınının hızla gözden geçirdim.

GECİKMİŞ!

GECİKMİŞ!

GECİKMİŞ!

Bütün yığın kıpkırmızı mürekkeple parlıyordu ve tarihlere baktığımda en az iki ay öncesine kadar uzandıklarını gördüm. Duvar saati tıklar tıklar işliyor, saniye ibresi çekiç sesi gibi vuruyordu. On dakikalık süreyi üç dakika önce geçtiğimi fark edince, yığından bir avuç fatura kaptım, sonra ofisi kapatıp koştum.

Her an sesler duyacağımı, farların pencerelerden içeriye saplanacağını, ardından polis sireninin sesini duyacağımı bekliyordum, ama dünya içeri girdiğim zamanki kadar sessizdi. Pencereden dışarı doğru sürünerek çıktım, nefes almak için oyalanmaya cesaret edemedim ve evrakları belime sıkıştırdıktan sonra hızla çiti aştım.

Tam kaldırımda iki metre ilerlemiştim ki farlar sokağa döndü. Sokak lambalarının arasından karanlığa doğru kayarak, güvenlik görevlisinin araba yoluna girip kapının önünde durmasını izledim.

Bu sefer köpek yok. Farklı güvenlik görevlisi.

O içeri girene kadar bekledim, sonra sokağın en ucuna, kendi aracıma doğru yürüdüm. Sırtım boyunca ter yapış yapış bir macun gibiydi, alnımda da ter damlaları çıkmıştı ama maskeyi çıkarıp kapüşonu, bölgeden iyice uzaklaşana ve takip belirtisi kalmayana kadar çıkarmaya cesaret edemedim.

Yolcu koltuğuna fırlattığım kağıtlar bana adeta meydan okuyordu, ama durmak zorunda kaldığım birkaç trafik ışığında onlara bakmaya çalışmadım. Onları iyice incelemek için zamana ve ışığa ihtiyacım vardı.

Motelin yoluna çıkmak sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi.

Şumi'nin ailesinin kaldığı süitte hiçbir ışık görmedim ve umarım Ajay otele döndüğünde arabamı aramamıştır. Eğer aramış olsaydı, Diya'yı görmeye gittiğimi söylerdim.

Odanın içine girince, iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve aşırı ısınmış cildimin serinlemesini bekledim. En azından küçük buzdolabına birkaç meşrubat bırakacak kadar akıllı davranmıştım ve şimdi yatağa oturup çaldığım belgeleri incelerken soğuk bir kola açtım.

İlk gecikmiş fatura, Rotorua'daki amiral gemisi mağazalarındaki çalışan tuvaletinde bir sorun gidermeye gelen bir tesisatçıdan gelen küçük bir faturaydı.

Onu bir kenara koydum.

Büyük işletmeler sık sık bu tür numaralar yapardı; kârlarını korurken, küçük işletmelere ödemeleri uzatırlardı, durumun gücünün kimde olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Peki tesisatçı ne yapacaktı? Muhtemelen her zaman faturalarını zamanında ödeyen, hatta işleri biraz geciktirse bile, büyük bir müşteri olan bu firmayla iş yapmayı mı reddedecekti?

Sonraki iki fatura da benzerdi. Bütün geceyi boşa harcadığımı düşünmeye başlamıştım ki elimdeki faturadaki sıfırların sayısını fark ettim. Okurken dişlerimin arasından ıslık çaldım. Rotorua deposunun kirasına ait bir faturaydı.

Elektrik Ninja dört ay gerideydi.

Sonraki fatura büyük bir tedarikçiden gelmişti ve kısa bir notla bitiyordu: Fatura ödenene kadar tüm sevkiyatlar bekletilecektir.

Şakaklarım zonluyordu. Bunlar neden amiral gemisi mağazasındaki çok daha güzel ofisinde oturan Bobby'ye değil de, depo müdürünün masası olduğunu sandığım yerdeydi? Depo müdürü depoyla ilgili tüm faturaları mı hallediyordu? Hayır, bu tesisatçı faturasını açıklamıyordu. Belki de yangından sonra tüm üst düzey ekip acil bir toplantı için orada toplanmıştı.

Sebebi ne olursa olsun, tek bir şeyden emindim: Bobby her şeyini kaybetmek üzereydi.

Bir anlık hafızamda canlandı; Rajesh, partide bir arkadaşına çocuklarıyla ne kadar gurur duyduğunu anlatırken Bobby'nin omzuna

vurmuştu. "Bobby kendi hayatını kurdu ve ben istesem bile asla benim sırtımdan geçinmedi! Şimdi Diya da başarılı bir hayat arkadaşıyla huzura kavuşacak. Çok şanslı bir adamım."

O sırada, Rajesh'in Diya'nın etkinlik planlayıcısı olarak elde ettiği başarıyı görmezden gelmesine sinirlenmiştim ve sadece yakındaki başka bir grupta birlikte durduğum için, yani o konuşmanın bir parçası olmadığım için, susmuştum. Ama şimdi geriye dönüp düşündüm. Bobby gülümsedi ve babasının arkadaşının elini sıktı, yüzünde içindeki paniği ele veren hiçbir şey yoktu.

Onun tüm kimliği, kendi kendini yetiştirmiş bir adam olarak elde ettiği başarı üzerine kuruluydu. Bu tür adamlar başarısızlığı kabul etmekten hoşlanmazlardı. En kötü durumlarda, utanç olarak gördükleri şeyden kurtulmanın tek yolunun, buna şahit olacak kimsenin hayatta kalmamasını sağlamak olduğuna karar verirlerdi.

Sonunda huzursuz bir uykuya dalmadan önce, Ackerson'a tek kullanımlık bir e-posta adresi üzerinden anonim bir ihbar gönderdim: Bobby Prasad herkesin sandığı kadar başarılı değildi. İşletme hesaplarına bakın. Kirasını bile ödeyemiyordu! Dükkanlarının yakında satacak hiçbir şeyi kalmayacaktı çünkü kimse böyle bir kaybedene daha fazla kredi vermeyecekti!

Bunu, dedikodu aktaran birinin ağzından çıkmış gibi, bilerek kötü niyetli bir tonda yazmıştım. Ama tüm umutlarımı Ackerson'ın bu izi takip edip Bobby'nin muhtemelen başarısızlığını itiraf etmenin utancından kurtulmak için tüm ailesini öldürdüğünü anlamasına bağlayamazdım.

Benim bir önemi yoktu, değerli değildim, yaşayabilirdim.

Evet, bu mantık doğrudu.

Hatta intihar etmiş bile olabilir, cesedi evin enkazında parçalara ayrılmış halde bulunabilir.

Bunu bilmenin bir yolu yok. Bu tür katiller hakkında yaptığım takıntılı araştırmalar -ki bunlara "aile katilleri" dendiğini öğrenmiştim- kendi hayatlarına ve ailelerinin hayatlarına son verenlerle, yeni bir hayata

başlamak için olay yerinden uzaklaşanların eşit bir karışımını ortaya çıkarmıştı.

Sanki ailelerini sildikleri gibi, utançlarını ve endişelerini de silmişlerdi.

Ertesi sabah uyandığımda zihnim hala tüm bu soğuk psikopatlığı kavramaya çalışıyordu. Ama Bobby'nin yaptıklarından duyduğum dehşetle dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Davamı güçlendirmek için daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden Ajay'ın Bobby'nin ergenlik sorunlarıyla ilgili yorumuna odaklanmaya karar vermiştim. Zayıf bir kanıt olduğunu biliyordum, ama elimde olan tek şey buydu.

Umarım, onun antisosyal davranış kalıbına ne kadar çok olay ekleyebilirim, kıyaslamada o kadar iyi görünürüm.

Tek sorun, araştırmama nereden başlayacağımı bilemememdi.

Motelin banyosundaki çatlak lavabonun önünde tıraşımı bitirirken, nişan partisini düşündüm.

Zihnimde bir sürü görüntü belirdi.

Diya'nın babasının ona nasıl da hoşgörölü bir şekilde gülümsediğini, annesinin de zaman zaman saçlarını nasıl geriye doğru ittiğini...

Aşk.

Oysa Ani'nin şiddetli ölümünün sorumluluğunu onun üzerine yıkmışlardı. Daha büyük ve güçlü oğullarını korumuşlardı çünkü o, Diya kadar sempati uyandıracak bir figür olmayacaktı. Masum küçük kızı suçlayıp, her şeyi halının altına süpürmüşlerdi. Bu, ona ilaçla mücadele etmesi gerekene kadar iltihaplanan psikolojik bir yara açmak anlamına gelse bile.

Richard—işte bu kadar!

Bobby'nin balık tutma arkadaşı olarak tanıttığı, sol elmacık kemiğinin yakınında küçük kırmızı bir doğum lekesi olan iri yapılı sarışın adamın adı aklıma takıldı.

Richard, "Lisenin ilk gününden beri birbirimizi tanıyoruz," demişti. "Bobby'nin üniforması ütülüydü, saçları çok kısa kesilmişti ve kesinlikle çalışkan bir öğrenci olacağını düşünmüştüm."

O zaman ikisi de gülmüştü, çünkü ertesi gün okulun genç ragbi takımına seçmelere katılmışlar, birlikte mücadeleye girmişlerdi ve işte böylece

dostlukları başlamıştı. Okul hayatı boyunca ve farklı kariyer yollarında süren bir dostluk.

Richard üniversiteye gitmemişti, diye düşündüm kaşlarımı çatarak, onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmak için bu ipucunu takip etmeye çalışıyordum. O ve Bobby, Bobby'nin onu ve arkadaşlarını nasıl davet edeceğinden bahsediyorlardı— "Çıraklık!" Yumruk yaptığım elimi lavabonun soğuk porselenine vurdum.

Bobby, çırak elektrikçilerin üniversite partilerinde kendisi gibi öğrencilerden daha çok ilgi gördüğünden yakınmıştı. "Sizi davet ederek kendi ayağıma sıktım," demişti gülerek. "Bütün kızlar kaslı, mavi yakalı adamları istiyordu, inekleri değil."

Ama telefonumu alıp "Richard + elektrikçi + Rotorua" diye arattığımda birkaç sonuç çıktı ve bunların hepsinde tanıştığım adamın yüzü yoktu.

Richard'la sohbet ederken başka kimleri görmüş olabileceğimi hatırlamaya çalıştım.

Komşum Tim'in genç adamla coşkulu bir sohbet içinde olduğu anı, silik bir şekilde zihnimde canlandı. Belki de hiçbir şey ifade etmiyordu, ama en azından bir başlangıçtı. Ama önce daha önemli işlerim vardı.

BÖLÜM 44

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 23 Şubat

Saat: 09:06

Bu şerefsiz kesinlikle şanslı bir yıldızın altında doğmuş olmalı. Lanet olası motorun kritik parçasındaki kısmi parmak izi, eşleşme için yeterli değil.

Saat: 19:09

Perez, bir şeyi kaçırdığımızı düşünüyor. Çünkü ya Tavish Advani usta bir suçlu... ya da yanlış yerde arıyoruz. Ben öyle düşünmüyorum. Advani her parametreye uyuyor. Motifi var. Virna'nın evine ve araçlarına erişimi vardı. Ve ölü sevgilileriyle ilgili bir geçmişi var.

İnsan aynı zamanda tehlikeli olabilecek türden bir zekaya da sahiptir.

Virna'nın düşmanı yoktu ve oğlu da kendi milyonlarına sahipti. Mirasa el koymak için annesini öldürmesine gerek yoktu. Başka şüpheli de yok.

BÖLÜM 45

Karım hareketsiz yatıyordu, ama boğazındaki tüp çıkarılmıştı, solunum cihazı sessizdi.

"Artık buna ihtiyacı yok," dedi ben geldiğimde orada bulunan kıdemli hemşire, yüzünde bir gülümsemeyle. "Yaralanmaları göz önüne alındığında bu mükemmel bir gelişme. Eşiniz gerçek bir savaşçı." Bunu hasta dosyasına not etti.

"Sizce doktorlar onu kısa süre içinde komadan çıkarabilecekler mi?"

"Süreci çoktan başlattılar; ekibi beyin hasarı konusunda çok endişeli ve bilinci yerindeyken onu değerlendirmek istiyorlar."

"Bu, kafasına aldığı bıçak yarısından mı?" dedim, Bobby'nin nişan partimizden önce alnından öptüğü kız kardeşine bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordum.

Evlat edinirken Elvis'in sizi evlendirdiğine inanamıyorum, evlat. Torunlarınıza anlatacağınız ne güzel bir hikaye olur.

Hemşire, Bobby'nin sevgi dolu yorumu anılarımın yüzeyine çıkarken, çizelgeden başını kaldırdı. "Hayır," diye kaşlarını çattı, "kafasına aldığı darbeden dolayı."

Bu sözler kafamın içinde yankılandı.

"Daha fazla bilgi verebilir misiniz?" diye sordum, cerrahla yaptığım ilk görüşmeyi hatırlayarak. O zaman detayları sormamıştım. Daha sonra öğrenmek istediğimde ise Dr. Chen her şeyi anlatmayı bitirmeden Kumarlar gelmişti. "Doğrusu, hemen sonrasında... tam olarak kendimde değildim. Almam gerekenleri tam olarak kavrayamadım."

Yüz ifadesi yumuşayarak, Diya'nın kafatasının sol tarafındaki bandajı işaret etti. "Ya oraya bir şey çarptı ya da çok sert bir yüzeye düştü. Basınç

birikmesine dair herhangi bir belirti göstermedi, bu nedenle iyileşme şansı mükemmel, ancak travmatik beyin hasarları tahmin edilemez olabilir."

Yakında başka bir kaya daha vardı. Üzerinde kan ve saç vardı.

Ani'nin canını alan cinayet silahı hakkında Kamal'ın söylediklerini hatırladıkça, ses yankılanan bir boşluğa dönüştü. Küçük kafasına saplanmış bir taş. Diya'nın da aynı şekilde saldırıya uğramış olması kesinlikle bir tesadüf olamazdı.

Eğer her şey böyle başlamış olsaydı, Bobby iki yetişkin kadını bir taşla öldürmenin küçük bir kızı öldürmekten çok daha zor olduğunu fark edince bıçak devreye girmiş olsaydı? Ama bunun bile işe yaraması için... Prasad ailesinin büyükleri çoktan ölmüş olmalıydı. Yoksa dördü birden Bobby'yi yere serebilirdi ve en az biri acil servisleri arayabilirdi.

Bir şekilde grubu ayırmış ve teker teker saldırmış olmalı.

"...Zavallı şey," diyordu hemşire, ben tekrar kulak misafiri olduğumda. "Olanlara uyanmak... En azından sen ve baldızı yanında."

"Zor olacak," diye zar zor söyleyebildim kafamdaki uğultunun arasından, "ama birlikte üstesinden geleceğiz."

Hemşire gittikten sonra Diya'nın elini tuttum. "Seni seviyorum. Sen benim biricik aşkımsın, Diya. Her zaman ve sonsuza dek. Eğer beni duyabiliyorsan, bil ki seninle evlendiğimde senin kim olduğunu ya da ailenin zenginliği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

O, hayatımda verdiğim en dürtüsel karardı.

"Seninle bir kulübede yaşamaktan mutlu olurum." Sonra yaklaştım ve fısıldadım, "Ama asla buna gerek kalmayacak. Yurtdışında sakladığım param var." Bunu bile sesli olarak itiraf etmek kalbimi gümbür gümbür attırdı, ama ona bakabileceğimi, ihtiyacı olan her şeyi verebileceğimi bilmesini istedim.

Yanağından öperek, "Uyanınca daha detaylı konuşacağız bebeğim. Seni seviyorum," dedim.

Ben çıkmak üzereyken Ajay, yoğun bakım ünitesinden koridorda yürüyordu. Bana başını salladı. "Ackerson'ın damarlarında buz var sanki—bana konuşma şekli..." Çenesini sıktı. "Bana seni tanıyıp tanımadığımı, ya

da çekiciliğini bir silah gibi nasıl kullanacağını bilip bilmediğini sordu. Sanki sana aşık olmuş bir genç kızmışım gibi."

Kahretsin. Bunu duymak hiç istemiyordum. "Denediğin için teşekkürler."

"Gerçekten sana kin besliyor." Açık bir ifadeyle, belirgin bir endişeyle, "Bobby'nin Shumi'ye kötü davrandığını anlatmaya çalışırken bile sürekli seni soruyordu."

"Bazı polisler böyledir," dedim, o da akıllı saatine bakarken. "Annen mi?"

Başını sıkıca salladı. "Düzenli olarak onunla görüşmezsem endişeleniyor ve bu sabah erken ayrıldım—hastanenin karşısındaki parkta yürüyordum. Gördünüz mü? Ziyaretçiler için termal ayak banyosu var. Bu sabah orada yalnız olmak, etrafımı saran sisle birlikte oldukça hoştu."

Annesinin onu kontrol etmesinden duyduğu utancı hissederek, onun gevezelik etmesine izin verdim. "Diya ile birlikte Rotorua'ya ilk geldiğimde oraya gittik." Şehrin erimiş kalbini ilk kez orada görmüştüm; parkta, her yerde içerideki sıcaklıkların ölümcül olduğunu belirten uyarı işaretleri bulunan, çitlerle çevrili birden fazla çamur havuzu vardı.

Ajay'ın saati tekrar vızıldadı.

"Şumi'nin başına gelenlerden sonra çok korkmuş olmalı," dedim, onun rahatsızlığını hafifletmek amacıyla.

"Evet," dedi gözlerime bakmadan.

...annesi buna asla izin vermezdi.

Bayan Kumar ile Ajay arasındaki ilişki, Shumi'nin ailesinden uzak durmasının nedenini açıklayabilir; Ajay'e göre, kız kardeşi bir zamanlar inatçı, azimli ve kararlı bir kızdı. Annesiyle arası çok kötü olabilirdi.

Ajay, annesinin mesajlarına sert bir şekilde cevap vermedikten sonra, "Gidiyor musun?" diye sordu. Ellerini ceplerine sokarak omuzlarını dikleştirdi. "Bir şeyler yapıyorsun, değil mi?"

"Ackerson peşimde olduğu için bunu yapmak zorundayım. Bobby'nin arkadaşlarıyla konuşacağım, avukatımın kullanabileceği bir şey bulabilir miyim diye bakacağım. Yani, belki de kız kardeşine ne yaptığını görmüşlerdir?"

"Dışarıdan iyi bir adam gibi görünmekte başarılıydı." Sesi kederli bir şekilde Ajay elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama yine de denemelisin. Ne olacağını asla bilemezsin."

"Sanırım arkadaşlarından herhangi birinin adını bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, üzgünüm. Shumi hakkında bir şeyler öğrendikten sonra ondan uzak durdum." Kaşlarını çatı. "Gerçi... eskiden gençken, bu iri sarışın adamla takılırdı. Sanırım ragbi takımındandı." Saati art arda iki kez titredi.

Omuzları düşerek, "En iyisi gideyim," dedi.

Başka bir şey söylemeden ayrıldık ve arkama baktığımda, mesajıma cevap vermek için telefonunu çıkardığını gördüm.

Bu arada, kendi annem, kayınpederim ve kayınvalidemin öldürüldüğünü ve karımın komada olduğunu bilmek bir yana, umursayacak kadar bile benim hayatımla ilgilenmiyordu.

Sonunda hangimiz acınası durumdaydı?

Arkamı dönüp Ajay'ı telefon görüşmesiyle baş başa bıraktım ve arabaya doğru yürüdüm. Yolda Aleki'ye, yoğun bakım ekibine teslim ettiği ev yapımı öğle yemeği için teşekkür eden bir mesaj gönderdim; içeri girdiğimde bana teslim etmişlerdi. Diğer adamın gerçekten iyi bir insan olduğunu, eğer şans verirsem ömür boyu dost olabileceğim biri olduğunu fark ettim.

İşler çok kötüye gitmeden önce sabotaj yapmasaydım...

"Tavish, aşka güvenmiyorsun." Susanne'nin sesi. "Çocukluğundan sonra seni suçlayamam ama gerçekten, canım, insanları hayatına almalısın yoksa sadece üzgün ve yalnız kalmazsın, hayatını sık sulara geçirirsin. Ve bu tamamen sıkıcı bir zaman kaybı olur."

"Deniyorum Suzi W," diye fısıldadım beni rahatsız eden hayalete. "Çok ama çok uğraşıyorum."

Diya ile ilgili hiçbir soru işareti yoktu: Tamamen işin içine girmiştim.

Arabamın içine güvenli bir şekilde bindikten sonra, babamın bana gönderdiği iade edilmeyecek ülkeler listesini taramaya ve ezberlemeye başladım.

Direksiyonu sıkıca kavradıktan sonra, "Seni bırakmıyorum, Diya," dedim. Ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıydım...

Bir kafese kapanmaya hiç niyetim yoktu.

BÖLÜM 46

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 2 Mart

Saat: 10:08

Şef bana Musgrave soruşturmasını rafa kaldırmamı, çözölememiş davalar dosyasına koymamı emretti. Hatta baskıyı hafifletmek için yetkililere bile sahip; Jason Musgrave'e sahip olmadığımız bir şeyi veremeyiz.

Şef beni tanıdığı için, Musgrave davasıyla tek başıma ilgilenmeme fırsat vermemek adına, bana üç genç dansçı mezununun karıştığı çoklu cinayet davasını da atadı. Dansçı davasını asla hafife almayacağımı biliyor; sonuçta onlar daha çocuktı.

Takıntılı olduğumu, en azından biraz mesafeye ihtiyacım olduğunu düşünüyor. "Birkaç ay bekle Baxter, sonra belki tekrar üzerinde çalışman için sana zaman veririm. Ama şimdilik, işler soğuk."

Belki de haklıdır.

Ya da belki Tavish Advani şu anda başka bir yaşlı kadını etkiliyordu.

BÖLÜM 47

Tarawera Gölü'ndeki eve giden yolun başındaki güvenlik şeridi hâlâ dalgalanıyordu, ancak manzara en son buraya geldiğim zamankinden çok farklı görünüyordu. Yolun her iki tarafındaki çimenlik alanda, çiçekler, hem de çok sayıda çiçek, uzanıyordu.

Neyse ki, etrafta meraklılar veya medya araçları yoktu; öyle olsaydı, oradan geçip gitmeyi planlıyordum. Bu, Rotorua'da son on yılda veya daha uzun süredir meydana gelen en büyük suçtu. Ulusal medya bile kamuoyunu bilgilendirmeye devam ediyordu; ancak şu anda bu bilgilendirmeler, muhabirlerin "trajik olaydan kurtulan iki kişi yoğun bakımda kalmaya devam ediyor" demenin yeni yollarını bulmasından ibaretti.

Geçmişim henüz sızdırılmamıştı. Muhtemelen ölümlerin ve yangının bir aile sorunundan kaynaklandığı yönündeki yaygın görüşten kaynaklanıyordu; adımın geçtiği birkaç seferde de Diya'nın "Amerikalı nişanlısı" olarak, ülkeye yeni gelmiş ve dolayısıyla aile dramasının dışında kalan bir adam olarak anılmıştım.

Bobby'nin büyük bir şirketin CEO'su olması ve ebeveynlerinin her ikisinin de kıdemli doktor olması, medyaya bolca malzeme sağlamıştı; buna bir de Diya ve Shumi'nin kritik durumda olan iki güzel kadın olması eklenince, hem yayın sürelerini hem de gazete sayfalarını dolduracak bolca içerik vardı.

İletişim bilgilerimin neredeyse hiç kimsede olmaması işime yaradı, bu yüzden muhabirler hastanenin önünde beklemedikleri sürece benimle iletişime geçemiyorlardı. Ki şimdiye kadar bunu yapacak kadar kaba davranmamışlardı; ya da düzensiz ziyaret programım sayesinde onlardan uzak durmayı başarmıştım.

Sebebi ne olursa olsun, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Şüphesiz ki bir muhabir zaten benim hakkımda bilgi sahibiydi ama magazin dedikodusu olarak görülebilecek şeyleri haber yapmanın artık ayıp sayılmayacağı bir zamana kadar bekliyordu. Adımı temize çıkarmak için elimdeki azıcık zamanı kullanmalıyım. Eğer Ackerson dinlemeyi reddederse, bilgileri muhabirlere sızdırmakta hiç tereddüt etmeyecektim.

Babamın bilgiyi neşter gibi kullandığını izlemiştim ve bunun jürilerden çok daha fazlasını etkileyebileceğini biliyordum.

Bu düşünceyle arabayı park edip, buketlere iliştirilmiş kartları okumak için yanlarına gittim.

Sizi tanımıyorum ama sizin için dua ediyorum. Göklerdeki Tanrı, geride kalanlara teselli versin.

Doktor Prasad, hem bebeğimin hem de benim hayatımı kurtardınız. Sizi asla unutmayacağım.

Çok nazik ve cömert bir aileydiniz. Çocuklar küçükken birlikte sahilde geçirdiğimiz günleri her zaman hatırlayacağım. Büyüdükçe birbirimizden uzaklaşmamıza üzüldüm.

Sonuncusu sadece tek bir isimle imzalanmıştı: Janet. Ama yine de, buketlere iliştirilmiş notların geri kalanını okumak için eğilmeden önce bunu not aldım.

En yaşlı çiçekler kıvrılmaya ve solmaya başlamıştı... Güneş altında günlerdir kalmış olsalardı daha kötü durumda olmaları gerekirdi. Belki de birileri gelip solmuş buketleri temizliyordu.

Merhaba Dee. Güçlü kal. Seni çok seviyorum, bebeğim. —Kalindra

Burnunun üzerinde çiller olan, bal rengi tenli ve kıvrımlı bir kadın olan Kalindra partide yoktu, ancak Diya eski yatak odasının duvarındaki fotoğraf

koleksiyonunda onun bir fotoğrafını gösterdi. Lisede arkadaşları, ancak Kalindra'nın üniversite için Wellington'a taşınması arkadaşlıklarını yavaş yavaş yıpratmış ve artık günlük gerçeklikten çok güzel anılar haline getirmişti.

Yine de, Bobby daha küçükken etrafta olduğu için onunla konuşmayı deneyecektim. Ayrıca partiye gelen Diya'nın üç arkadaşıyla da iletişime geçecektim; onlarla işi aracılığıyla tanışmış olsa da, Shumi ile olan dostluğu kadar derin olmasa da, onlara yardımcı olabilecek bir şeyden bahsetmiş olması mümkündü.

Doktor Prasad, çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. En çok ihtiyacım olduğu anda bana sıcaklık, saygı ve inanılmaz bir iyilikle davrandınız ve anılarımda sonsuza dek yaşayacaksınız. Size ve ailenize olanlar için çok üzgünüm ve hayatta kalanların bu durumdan tam kalple çıkmalarını umuyorum.

Benzer nitelikte birkaç not daha vardı ve bunların çoğunun hangi Dr. Prasad'a hitaben yazıldığını anlayamadım. Daha spesifik olanlar ise eşit olarak dağılmıştı; bu da Sarita ve Rajesh'in, ebeveyn olarak eksiklikleri ne olursa olsun, hastaları tarafından oldukça saygı gördüklerini doğruladı.

Diya, seninle sadece yirmi birinci yaş günümü organize ettiğin zaman vakit geçirebildim, ama seni gelmiş geçmiş en tatlı insan olarak gördüm. En kısa sürede iyileşmeni tüm kalbimle diliyorum. — Mackenzie

Bobby, vay be, dostum. İnanamıyorum. Orada harikalar yarattığını biliyorum. —Dan

Bir örüntü fark etmeye başladım. Notların çoğunda tüm aileden bahsedilirken veya özellikle Diya, Bobby, Sarita veya Rajesh'in adları doktor olarak ya da isimleriyle anılırken, Shumi'den şimdiye kadar hiç

bahsedilmemişti. Adıyla değil. Sadece diğerleriyle olan ilişkileri bağlamında.

Bobby, harika bir patrondun—kız kardeşin ve eşin için her şeyin yolunda gitmesini diliyorum.

Diya, senin ve baldızın için dua ediyorum.

Sarita ve Rajesh, Diya ve Bobby'nin eşi için orada olacağıma söz veriyorum.

Lise yıllarında sayısız kulübe üye olan kadın, yetişkin hayatında gerçek anlamda hiçbir bağ kuramamış gibi görünüyordu. Bu durum, Bobby ile olan ilişkisi hakkında kurduğum tabloyla örtüşüyordu. Evde oturan eş. Kocasından tarafından kontrol edilen. Evin içinde tutulan ve kocasının ailesi dışındaki kişilerle arkadaşlık kurmasına izin verilmeyen bir kadın.

Bobby aleyhindeki delil yığınınına eklenecek bir başka küçük şey daha.

“Yoldaki araba bizim arabamız sandım.” Tim’in sesi, konuşmadan önce varlığını belli eden terliklerinin topuklarına çarpma sesiyle birlikte duyuldu. “Çok güzel, bütün bu çiçekler, değil mi? Joseph her öğleden sonra gelip solmuş olanları ayıklıyor. Kendi başına yapmaya yeni başladı. Beni gururlandırıyor, o çocuk.”

Karşımdaki adamın iletişimi başlattığı için minnettar bir şekilde çömeldiğim yerden kalktım. “İyi kalpli bir aileden geliyor.”

“Diya nasıl?” Gözleri yüzümü öyle bir süzdü ki, acaba kendisi de internette bir şeyler mi araştırıyordu diye merak ettim.

Göğsüm sıkıştı. “O savaşıyor.”

“Güzel, bu iyi.” Bir ayağından diğerine ağırlığını verdi.

Evet, Tim bir şeyler biliyordu.

Yorgun bir ifade takınarak, zor durumda kalmış bir adam gibi, “Polis cenazeleri yakında teslim ederse diye, cenazeler için birkaç şey hazırlamaya çalışıyorum,” dedim. Bir haftadan kısa bir süre önce birlikte kutlama yaptığım insanların yanmış kalıntılarıydı bunlar.

Diğer adam kıpırdanmayı bıraktı. "Yardım edebileceğimiz bir şey var mı? Sadece söyleyin."

Ne duymuş olursa olsun, beni yarı yolda bırakacak kadar iyi bir insan değildi. "Ailem ve arkadaşlarımla iletişime geçmeyi umuyordum," dedim. "Sanırım herhangi bir isim hatırlamıyorsunuzdur? Rajesh ve Sarita'nın hastanedeki meslektaşlarıyla zaten iletişime geçtim; yoğun bakım ünitesine erişimi olanlar Shumi ve Diya'yı ziyaret ettiler ve diğerlerinin isteklerini ilettiler."

"Birçok kişi hastane resepsiyonuna çiçek ve kart bıraktı, ancak genellikle iletişim bilgileri yoktu. İnsanlar... o bilgilere sahip olan aile üyelerinden hiçbirinin hayatta veya bilincinin yerinde olmadığını fark etmiyorlar."

Tim derin bir nefes verdi. "Aman Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim bile."

"Bu normal bir durum değil," dedim. "Hepimiz için kabullenmesi zor bir durum."

"Hannah'ya hatırlayabileceği herhangi bir kişi olup olmadığını soracağım, ama dürüst olmak gerekirse, sadece komşuyduk. Yanlış anlamayın, iyi komşulardık, her zaman birbirimize yardım ederdik, ama derin bir dostluk değildi. Açıkçası, nişan partisine davet edilmeme şaşırdım, ama sonra Sarita ve Rajesh'in ne kadar gururlu olduklarını gördüm ve bunu herkesle paylaşmak istediklerini düşündüm. Güzeldi."

"Yani mahalle sohbetleri dışında pek konuşmadınız mı?" Bobby'nin ragbi oynayan arkadaşını bulma şansım böylece kayboldu.

"Bundan biraz daha fazlası," diye düzeltti Tim. "Mesela Joseph'in mekanik işlerde yetenekli olduğunu öğrendiklerinde, mühendislik okumayı düşünmesini önerdiler. Sarita da Bobby'nin karısıyla konuşmasını söyledi —bu beni çok şaşırttı. Onu asla mühendis olarak düşünmezdim!"

"Yakın zamana kadar kendimi tanı mıyordum."

"Joseph, kadının çok sevimli ve son derece zeki olduğunu söyledi. Ona seçenekleri ve olası yolları anlattı." Güvenlik şeridine baktı. "Kadın, Bobby ile çocuk sahibi olmayı planladıkları ve çocukların bir ebeveyninin evde olması gerektiğine karar verdikleri için pratik yapmadığını söyledi."

Ayaklarını tekrar oynattı. "Demek istediğim, sürekli çalışan bir anneyle büyüdü; genç bir doktor olunca böyle olmak zorunda, değil mi? Çocukları için farklı bir şey istemesini anlayabiliyorum, ama karısının iyi bir kariyerden vazgeçmesi gerçekten üzücü."

Shumi'nin neşeli tavrıyla Bobby'nin herhangi bir isteğine veya kararına karşı çıkamama halini düşündüm. Eğer Bobby ondan istifa etmesini isteseydi, o gece istifa mektubunu yazardı.

"İletişim bilgisi konusunda yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Tim.

"Bobby'nin arkadaşı Richard'a ne oldu peki?" diye ısrar ettim, şansımı deniyordum çünkü açıkçası çok çaresizdim. "Partide onunla konuştuğunu hatırladığımı sanıyordum."

Tim'in gözleri parladı. "Evet! Balıkçılık, balıkçılık hakkında konuşuyorduk. Kendisi elektrikçi, elektrik tesisatımızı yenilemeyi düşündüğümüzü söylediğimde bana kartını verdi."

Beş dakika sonra o kartı elime aldım ve arabaya geri döndüm.

Tim bu sefer beni içeri davet etmemiştii.

Yalnız kaldığımda yaptığım ilk şey, adımları internette aramak oldu. Ekranda sonuçlar belirdi... ama hepsi memleketimdendi. Yerel hiçbir şey yoktu.

"Ackerson," diye mırıldandım, Tim'in davranışındaki ani değişikliğin sebebinin o olduğundan emindim. Ama önemli değildi. İhtiyacım olanı almıştım.

Richard'ı aradım.

Telefonu ilk çalıştı açtım ve karşıdaki adam bana Sulphur Point diye bir yere gelmemi söyledi. "Hükümet Bahçeleri'ndeki şantiyemin hemen yakınında. Biraz ara verip konuşalım. Olaydan beri aralıksız çalışıyorum," dedi. "Zihnimi meşgul tutmaya yardımcı oluyor. Yoksa herkesin başına gelebileceğini düşünerek bunalıma giriyorum. Bir gün eğleniyordum, ertesi gün yoktum."

Sulphur Point'e arabayla gitmem uzun sürmedi; telefonumun GPS'ine göre hastaneden sadece beş dakika uzaklıktaydı. Daha önce de burada bulunduğumu hatırladım; çamur havuzlarının, yerli kuş türlerinin ve yerin

altındaki dumanlı kraterlerin yanından geçen bir patıkaya götüren ahşap yürüyüş yolunun yanındaki küçük, boş otoparka park etmişim.

Yürüyüş yoluna adımımı attığımda havayı yoğun bir kükürt kokusu kapladı. Solumdaki büyük kırmızı bir levha, hidrojen sülfür gazı ve tehlikeli derecede sıcak buhar çıkaran yer altı delikleri olan fumeroller de dahil olmak üzere bölgedeki tehlikeleri listeliyordu; ancak yolda biraz daha ilerlediğimde, kendimi Rotorua Gölü'nün kıyısına bakarken buldum; burası gerçeküstü görünen kalın, sisli bir maviydi: bir damla maviyle lekelenmiş beyaz boya gibi.

Suyun sıcaklığını belli eden buhar, üzerinden yükseliyordu.

Kuşlar, sıcaklıkların şüphesiz daha normal olduğu, suyun çok daha ilerisinde oturuyorlardı.

Diya beni buraya getirmişti, şehrini bana göstermek için can atıyordu. "Koku için özür dilerim, ama burası inanılmaz!" demişti, burnunu tutmadan önce gülerek bırakmıştı. "Yemin ederim bir süre sonra koku alma duyunuz körleşiyor, kükürt kokusunu bile zar zor alıyorsunuz. Yine de, annemle babamın Tarawera Gölü'nün yanına ev inşa etmelerine sevindim, biraz uzak olsa bile!"

Yaklaşık otuz dakikalık o manzaralı yolculuğun keyifli bir gezintiden başka bir şey olarak değerlendirilmesi fikrine kıkırdamıştım. "Sevgilim, sen Los Angeles'tan, otoyolların ve trafik sıkışıklığının diyarı olan birinden biriyle konuşuyorsun."

Gözleri parıldayarak bana Los Angeles'ta yaptığımız bir araba yolculuğunu hatırlattı; büyük outlet mağazalarından birine gitmek istemişti. O kısım eğlenceliydi. Ancak dönüş yolculuğu, üç saat boyunca trafikte kalmamızla sonuçlanmıştı... bu sırada Diya çantasından bir sihirbaz gibi atıştırmalıklar çıkarıyordu.

Daha önce hiç trafik sıkışıklığından bu kadar keyif almamıştım.

Çakıl taşlarının çıtırtısını duyunca geri döndüm ve Richard iş kamyonetinden inerken küçük park alanına vardım. Saçları sanki baret takmış gibi yapış yapış olmuştu ve toz, kollarının üst kısmını ve iş şortunun ucu ile çelik burunlu botlarıyla giydiği kalın çorapların arasından görünen bacaklarını kaplamıştı.

"Birkaç soğuk kola ve turta almak için biraz zaman ayırdım, çünkü zaten sabah çayı vakti gelmişti."

"Kolayı ben alırım ama etli böreğe henüz alışamadım, o yüzden onu sana bırakıyorum."

Bana gazlı içeceği uzatırken yüzünde keskin bir sırıtiş vardı. "Kaçıyorsun. İyi bir etli börek gerçek bir ziyafettir." Kendi içeceğini ve böreklerden birini aldıktan sonra kapıyı iterek kapattı ve minibüsü kilitledi. "İçeride çok pahalı ekipman var, çok dikkatli olmak lazım."

"Siz yemek yerken ben içeceğinizi tutabilirim," diye teklif ettim ama başını salladı.

"Yok, göl manzaralı olan yere yürüyelim." Kola şişesini açıp uzun bir yudum aldı, sonra bir elinde kola şişesini tutarken –kahverengi kağıt torbayı yarıya kadar katlayıp– diğer eliyle turtayı yedi.

"Diya'yı görmeye gidemediğim için üzgünüm," dedi uyarı levhasının yanından geçerken. "İçeri girmeme izin vereceklerinden emin değildim."

"Yapmazlardı. O hâlâ yoğun bakımda."

O ağır omuzların hafiflemesi.

"Cenazeler için önceden hazırlık yapmaya çalışıyorum, Diya'ya yardım ediyorum. Ama insanlarla gerçekten sadece nişan partisinde tanıştım..."

"Sorun değil. Size yardımcı olabilirim. Bobby ile hâlâ ara sıra bir takımla ragbi oynuyoruz ve ihtiyacınız olan her konuda yardımcı olmaları için onları bir araya getirebilirim. Ayrıca Bobby'nin ailesinin arkadaşlarından da birkaç tanıdığım olabilir; Bobby ile çocukken birlikte vakit geçirirken bazılarıyla tanışmıştım."

"Teşekkürler."

Göle bakan manzaralı noktada durduk, kollarımızı tahta korkuluğa dayadık. "Bak, Richard." Gözlerimi ondan ayırmadım. "Şey, polis soruşturma yürütüyor ve bazı şeyler söylüyorlar."

Çenesi kasıldı. "Prasad ailesi hakkında mı? Bu saçmalık. Onlar iyi bir aile!"

İyi bir aile.

İtibarın her şey olduğu kişiler için.

“Biliyorum. Ama Bobby hakkında bir şeyler ima ediyorlar. Şiddete meyilli olduğunu söylüyorlar.” Richard’ın gözlerindeki o ufak parıltıyı hayal bile edemezdim.

Bir şeyler biliyordu.

BÖLÜM 48

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 15 Mayıs

Saat: 23:18

Şef beni birçok davayla meşgul etti, ama yine de gece geç saatlerde, birkaç dakikalığına bile olsa Musgrave dosyasına geri dönmekten kendimi alamıyorum. Birinin soğukkanlılıkla işlenen bir cinayetten paçayı sıyırdığını bilmekten nefret ediyorum. Evet, hala Advani'nin suçlu olduğunu düşünüyorum ve Perez bile benimle aynı fikirde, ama elimizde hiçbir şey yok.

İyi haber şu ki, Advani'nin yeni biriyle çıkmaya başlamış gibi görünmüyor olması.

Çünkü tek bildiğim şey şu: Eğer başka bir kadına zarar verirse, sorumluluk bana ait olacak. Çünkü onu durdurmadım.

BÖLÜM 49

Richard'a, "Polisin Bobby hakkındaki ima ettiği şeylere karşı çıkmaya çalışıyorum," dedim, "ama onlar benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi davranıyorlar."

"Şerefsizler."

"Evet, peki." Önümüzdeki taşlı ay yüzeyinden buhar yükseliyordu. "Bilmem gereken bir şey var mı? Geçmişiyile ilgili? Bunun medyaya sızmasından korkuyorum ve karşı koymaya hazır olmak istiyorum."

Richard turtasından büyük bir lokma aldı, fazla konsantre olmuş bir şekilde çiğnedi. "O benim dostumdu."

"Biliyorum. Ama o artık ölü"—ya da ölü taklidi yapıyor—"ve ona sahip çıkmalıyız. Başka kimse sahip çıkmayacak." Sesim boğuk çıktı. "En önemlisi, Diya ve Shumi'ye sahip çıkmalıyız. Medya bombardımanı altında en çok onlar zarar görecektir."

Pasta bittikten sonra Richard kağıt torbayı buruşturup cebine soktu. Kolasından uzun bir yudum aldıktan sonra, "Polisler muhtemelen Rhiannon'a ne olduğunu düşünüyorlardır," dedi.

Tüylerim diken diken oldu. "Rhiannon?"

"Sanırım on beş yaşlarındayken olmuştu. Hayır, on altı. Bobby ve Shumi'nin aileleri yıllardır çok yakın ve her yıl yazları bir sahil kampına giderlerdi. Her biri büyük bir çadır kurar, ortak bir mangal yakar, çocuklar oynarken oturup dinlenirlerdi. Ben bir yıl gittim, sanırım Diya'nın da birkaç kez okuldan bir arkadaşı gelmişti, ama çoğunlukla sadece iki aile giderdi."

Kaslarım o kadar gerilmişti ki titriyordu, ama Richard'ı dikkatsizce etkilemek istemediğim için sözünü kesmedim.

"Rhiannon da her yıl ailesiyle birlikte oraya giden bir çocuktu. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyorum—belki Bobby kadar büyük

değildi ama oldukça yakındı. Hepsi arkadaştı, zamanlarını oyun oynayarak, yüzerek, kum tepelerine tırmanarak geçirirlerdi. Çocukça şeyler.”

"Kulağa çok güzel geliyor."

“Evet. Bobby her zaman bundan çok heyecanlanırdı; babası ona on dört yaşlarındayken dört tekerlekli bir araç kiralardı ve o araçla sahilde hızla gidip gelmeyi çok severdi. Ben gittiğimde birlikte aynısını yaptık.”

Hayal edebiliyordum—ufka doğru sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen o uzun Yeni Zelanda plajlarından biri. Cankurtaranların güvenli yüzme bölgesi oluşturduğu yerlerde bayraklar dalgalanıyordu, ancak diğer bölümler dört tekerlekli araçlar veya yüzücülerden uzak durmak isteyen ve vahşi dalgalarla başa çıkma yeteneklerine güvenen sörfçüler için boştu.

Havada tuz kokusu, insanlara güneşten bronzlaşmış bir ışıltı veriyor.

“Rhiannon boğuldu.” Zihnimdeki huzurlu görüntülere buz gibi bir tokat gibi çarptı bu ses. “Cesedini, denizin çok uzağında, şamandıra iplerine dolanmış halde buldular.”

"Aman Tanrım, ne kadar korkunç."

“Ailelerin hiçbiri bir daha sahile geri dönmedi.” Richard bir yudum daha aldı. “Yani, sen döner miydin?”

Başımı salladım. "Ama Bobby'nin bununla ne ilgisi var?"

"Anne babası televizyona çıktı, büyük bir röportaj verdi. Bobby'nin adını vermediler - muhtemelen veremezlerdi çünkü reşit değildi - bu da Prasad ailesinin adını da veremedikleri anlamına geliyordu, çünkü bu onu ifşa ederdi."

“Bence bunu televizyoncular yaptı, çünkü birkaç ismi sansürlemişlerdi. Ablam daha sonra Rhiannon’un annesinin de sosyal medyada bu konuda konuştuğunu, hiçbir sansür olmadığını söyledi.”

"Ne hakkında?"

"Rhiannon'ın annesi, Rhiannon ve Bobby'nin bir ilişki içinde olduklarını, önceki yazdan sonra uzun mesafeli bir ilişki yaşadıklarını, ancak Rhiannon'ın öldüğü yaz, sadece yaz haftalarında görüştükleri için bunun değmeyeceğine karar verdiğini ve ilişkiyi bitirdiğini söyledi."

Kola kutusunu sıkıca kavradığımda kaşlarımı çattım. "Kesinlikle Bobby'nin kızını yaz aşkı yüzünden öldürdüğünü söylemiyordu, değil mi?"

Daha çocuktular."

"Çoğu insan bunu özel olarak söyledi, ama kimse kadının yüzüne söylemedi—yani, yas tutuyordu, değil mi? Neyse, kızının yüzme takımında olduğunu, grubun en iyi yüzücüsü olduğunu ve birisi yardım etmeseydi boğulmasının imkansız olduğunu söyledi."

Gazozunu bitirirken, kutuyu tek eliyle ezdi. "O televizyon röportajında, kocası çoğunlukla sessiz oturdu, ama kadın ağladı ve polisin her şeyi örtbas ettiğini, çünkü çocuğun anne babasının önemli doktorlar olduğunu, kendisinin kasiyer, kocasının ise tamirci olduğunu söyledi."

Richard başını salladı. "Yani, saçma sapan bir konuşmaydı ama polislerin muhtemelen ortaya çıkardığı şey bu." Yüz ifadesi karardı. "Ölü bir adamı suçlamak, o eve girip bunu yapan her kim olursa olsun o manyağı aramaktan daha kolay."

Başımı salladım ama ağzım kurumuştı, kalbim hızla çarpıyordu. Artık Bobby ile bağlantılı iki ölü çocuk vardı.

"Üzgünüm dostum, işime geri dönmem gerekiyor."

"Pekala, elbette. Benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkürler." Arabayı park ettiğimiz yere doğru yürürken onun sözlerini sindirmeye çalıştım. "Bir şey daha var Richard, ve bu gerçekten garip... ama Shumi'nin ailesi Bobby'nin ona kötü davrandığını söylüyor."

Richard'ın çenesi kasıldı. "Ona asla dokunmazdı. Bu konuda çok gelenekçiydi; erkeğin kadınına sahip çıkan kişi olduğuna inanıyordu. Lisedeyken, kızların kitaplarını taşımalarına veya kapıları açmalarına yardım ettiği için kızların gözdesiydi."

"Ona gülerdik ama o sırtır ve 'Siz aptallar tribünlerin altında öpülmüyorsunuz, değil mi?' derdi." Aniden bir gülümseme belirdi yüzünde. "Haklıydı. Okul boyunca bir sürü kız arkadaşı oldu."

"Shumi değil mi?"

"Ailesi onu bizim karma okulumuzdan yaklaşık yarım saat uzaklıktaki bir kız okuluna gönderdi ve o da ergenlik çağında bir erkekti. Üniversitede resmen sevgili olduktan sonra onu hiç aldatmadı."

Bobby hakkında öğrendiğim diğer her şey göz önüne alındığında, onun sadakatinden pek emin değildim, ama Richard zaten çok fazla rahatsız edici

gerçekle yüzleşmişti. Ona el sallayarak, "Sanırım biraz daha burada yürüyeceğim," dedim. Kükürt kokusu ve ölümcül tehlikelerle dolu gerçeküstü manzara, ruh halime uygundu.

Kolamı bitirdikten sonra, yürümeye başlamadan önce kutuyu çöpe attım.

Bir dakika sonra telefonum çalınca, avukatımın adını görmek için aşağıya baktım. Telefonu açtığımda Ngata'ya "Ackerson şimdi ne diyor?" diye sordum.

"Kaynaklarım var ve bu kaynaklar bana onun ABD'den sizinle ilgili her türlü mali kaydı talep etmeye çalıştığını söylüyor. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Midem bulandı, sırtımdan terler fışkırdı. "Eskiden kumar bağımlısıydım," dedim. "Kazandığım her şeyi harcadım ve daireme ipotek koydurdum; satıldığında ancak yüz bin dolar elimize geçecek." Ackerson'ın bu ipucunu Los Angeles'taki Baxter'dan almış olması gerektiği için bunu saklamanın bir anlamı yoktu.

"Ama Diya ile tanışmadan önce de temizdim." Bunun başlıca sebebi babamın, aksi takdirde polisin bağımlılığımı cinayetten mahkum etmek için kullanacağını açıkça belirtmiş olmasıydı.

"İki çok zengin kadın şüpheli koşullar altında öldü ve siz de para kaybediyorsunuz," demişti. "Sizi de mahkum ederdim. Kapatın burayı."

Kendimi kabul ettirdiğim program en üst düzeyde olmasına rağmen, bu dürtüyle mücadele etmek kolay olmamıştı... ama sonra Diya ile tanıştım ve o benim yeni bağımlılığım oldu.

Bu durum benim için sorun değildi; o, bir erkeği hayatta tutabilecek türden bir bağımlılıktı.

"Bu iyi değil, Tavish," dedi Ngata. "Bu, Ackerson'ın senin mali motivasyonun olarak gördüğü şeyi daha da artırıyor. Babanla konuş, sana yüklü miktarda nakit göndermesini sağla. Bunun hediye mi yoksa borç mu olduğunu kimse bilemez ve bu senin kaynaklarının bir göstergesidir."

"Diya'yı ben kurtardım," diye hatırlattım ona. "Ackerson'ın bunu unutmamasına izin verme."

"O, yanınızdaki komşunuz yüzünden buna zorlandığınızı söyleyecek."

Ellerimi yumruk yaptım. "Eşimin uyanıp o polise yalan söylediğini anlatmasını dört gözle bekliyorum."

"Umarım kadınlardan biri uyanır. Babanı ara."

Telefonu kapattıktan sonra hayal kırıklığı ve öfke içinde, etrafımdaki taşlardan yükselen dumanların arasında, küçük, özel bir cehennemde, patikadan geri yürüdüm.

Yıllar.

Rhiannon.

Hepsi bu.

Bobby'nin zarar verdiği üç kadın. İki ölmüş, biri ise hayata zar zor tutunuyordu. Eğer bu üç kadın hayatta kaldıysa, başkaları da olurdu. Ve şimdi, Richard sayesinde, çocuğunun cinayetinden sorumlu tuttuğu çocuğu takip etmeye çalışacak bir kadını biliyordum.

—

Richard'ın bana verdiği bilgilerle Rhiannon'ın annesini bulmak zor olmadı. İki soyadından oluşan soyadı gazetelerde çıkmıştı ve yaygın bir soyadı değildi. Sosyal medyada arama yaptığımda, üçüncü sırada çıktı; profil resmi, gazete makalelerinde gördüğüm aynı gülümseyen genç kıza aitti, ancak sayfasındaki diğer resimler, ince yüzünde derin çizgiler olan yetişkin bir kadına aitti.

Henüz elli yaşında ama onu on yıldan fazla daha yaşlı sanırdım. Keder ve öfke izler bırakmıştı.

Konumu Auckland olarak belirtilmişti... ve profilinde bir web sitesine bağlantı vardı: Rhiannon için Adalet.

Tıkladığımda, arka planda uzun zamandır güncellenmediği anlaşılan, kötü tasarlanmış bir siteyle karşılaştım. Ama birileri hala her yıl Rhiannon'un doğum gününde bu sitede bir yazı yayınlıyordu.

Rastgele birini okumaya başladım.

Sevgili kızım, bir psikopata aşık olma talihsizliğine uğramasaydı bugün yirmi bir yaşında olacaktı. Herkes bana bunları söylememem gerektiğini söylüyor ama umurumda değil. Bu gerçek ve gerçek söylenmeli. Belki de zengin

avukatlarıyla onun adını söylememi engellediler ama ben biliyorum. Hepiniz biliyorsunuz.

Kızım balık gibi yüzebiliyordu. Ve bana denizin neredeyse sakın olduğu, berrak bir günde boğulduğunu mu söylüyorsunuz? Onu sonradan gördüm. O da yüzüyordu. Kız kardeşiyle birlikte olduğunu söyledi ama ergenlik çağında bir erkekti, küçük kız kardeşiyle takılmak istemezdi.

Sevgili kızım Rhi'yi boğdu. O kadar iyi yüzüyordu ki, onu suyun altında tutmuş ya da başka bir şey yapmış olmalı. O kadar uzaktaki şamandıraya kadar yüzüp geri dönebiliyordu, hiç sorun yaşamazdı.

Kız kardeşi ise çok sevimliydi. Rhiannon onu çok severdi, her yaz oraya gitmeden hemen önce onun için özel bir kurabiye yapardı. "Küçük Dee'm için," derdi. "Evlat edindiğim küçük kız kardeşim."

Bir ailedeki çocuklardan birinin bu kadar tatlı, diğerinin ise bir canavar olmasını anlayamıyorum. O küçük kızın her yazdan sonra kızıma yazdığı mektupları hâlâ saklıyorum. Rhiannon'un dansçı olmasını çok seviyordu ve Rhiannon'un ona yeni dans figürleri öğretmesini her zaman heyecanla bekliyordu.

Ama o her zaman onların etrafındaydı. Her zaman onları izliyordu. Bilmeliydim, ama kim bir çocuk hakkında böyle şeyler düşünür ki? Onun bir katil olduğunu kim bilebilirdi ki?

Sarita ve Rajesh.

Yazarın son sorusuna verilen cevap.

Bebek Ani'den sonra nasıl bilmezlerdi ki? Ama onlara sormadım. Ancak Rhiannon'un annesi hayattaydı ve Andrea Smithy-Carr, kızının ölümüyle ilgili bilgisi olan olursa diye, internet sitesine kişisel telefon numarasını koymuştu.

Önceden arayıp aramamayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Arabayla giderken fikrini değiştirmesini istemedim. Sonuçta on yıldan fazla zaman geçmişti ve ben Bobby'nin kayınpederiydim. Auckland sınırlarına girdikten sonra aramak daha iyi olurdu, böylece fazla düşünmesi için daha az zamanı olurdu.

GPS'e göre Auckland'a yolculuk yaklaşık üç saat sürecekti. Şimdi yola çıkarsam, saat beşe kadar orada olurdum. Onunla birkaç saat geçirsem bile, bu gece Rotorua'ya geri dönebilirdim.

Kas sertliği, hayati önem taşıyan bilgilere ulaşmak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Ülkenin en büyük şehrine doğru yolculuğumun bir saatinde bir polis arabası gördüğümde hiç şaşırmadım. Trafik daha hızlı aksa ve beni geçmeye devam etse bile, hız sınırına tam olarak uymaya zen gösterdim. Ama Ackerson'ın bir iyilik istediği polis memuru her neyse, aniden ışıklarını ve sireniyi açtı; ben kenara çekilmeye hazırlanırken polis arabası bir olaya müdahale etmek üzere hızla yanımdan geçti.

Eğer sürüş sırasında başka bir polis beni takip ediyorsa, onu görmedim.

Sadece bir yerde durdum; benzin almak ve tuvaleti kullanmak için. Sonuç olarak, Auckland'ın genişleyen şehrinin güney sınırında durup Andrea'yı aradığımda kaslarım zaten gerilmişti. Adresi şehrın en kuzey ucunda çıkarsa, gece yarısından sonra Rotorua'ya dnebilecektim; yoğun saatler çoktan başlamıştı ve Auckland, sınırlarının genişliği bakımından Los Angeles gibiydi.

Andrea Smithy-Carr'ın numarasını girdiğimde, aresizliğimde ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim; web sitesindeki numara çoktan devre dışı bırakılmış olabilirdi.

“Merhaba.” Bir kadının sesi.

“Bu Andrea mı? Rhiannon'un annesi mi?”

Uzun, çok uzun bir sessizlik. “Kim bu?” Ses tonu şimdi sertleşti.

Rahatlama hissi beni öfkeli bir at gibi tekmeledi. Başımı koltuk başlığına yaslayarak, “Bobby Prasad hakkında sizinle konuşmak istiyorum,” dedim.

Derin bir nefes aldı. “O şerefsiz sonunda öldü.” Sesinde yalnızca küçümseme ve memnuniyet vardı.

“Evet,” diye onayladım, her ne kadar bundan pek emin olmasam da, “ama hâlâ Rhiannon'un ölümünün bedelini ödemedi. Gazetelerde onun için nasıl yazılar yazdıklarını gördün mü? Zeki genç bir iş adamı, yüzlerce kişiyi istihdam ediyordu, toplumun parlak bir yesi idi.”

“Bunların hepsi yalan.”

“Buluşup konuşabilir miyiz? Söyleyeceklerim ilginizi çekeceğini düşünüyorum.”

İnançlarının ne kadar güçlü olduğunu—ya da belki de saplantısının—bir kanıtıydı ki, bana kendimle ilgili hiçbir şey sormadı, sadece adresini verdi. Neyse ki, park ettiğim yerden sadece yirmi beş dakika uzaklıktaydı ve kısa süre sonra eski ahşap evlerden oluşan, ailelerin yaşadığı bir mahalleye benzeyen bir yerdeydim.

Süslü bir bahçe düzenlemesi yoktu, ancak çimler düzgünce biçilmiş ve rengarenk çocuk oyuncaklarıyla doluydu. Birkaç evin garajına basketbol potası takılmıştı ve birinde, sanki güneşli bir hava beklerken bulutlu bir öğleden sonraya denk gelmişler gibi, veranda korkuluğuna bir Fars halısı asılmıştı.

Açık pencereden içeri süzülen kokular, birinin akşam yemeği pişirdiğini ve dilime hiç aşına olmadığım baharatların bir karışımının kullanıldığını gösteriyordu. Yedi ya da sekiz yaşlarında görünen iki çocuk, tişört ve tayt giymiş annelerinin yanında bisiklet sürüyordu; her iki kadın da aralarında geçen bir şakadan dolayı gülüyorlardı.

Dört kişilik grup başka bir evin önünde durdu ve dışarıda arabasını yıkayan yaşlı adama el salladı.

Beyaz burunlu küçük siyah bir köpek kuyruğunu sallayarak çocukları karşılamak için koşarak çıktı.

Direksiyonu sıkıca tutarken, küçük grubun dikiz aynasında geriye doğru çekildiğini fark ettim ve Andrea Smithy-Carr'ın evine yaklaştığımı anladım. Yavaşlayarak, kısa süre sonra gri boyası dökülmüş ve çimenleri bakımsız küçük bir evin önünde durduğumu gördüm.

BÖLÜM 50

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 10 Haziran

Saat: 13:07

Bugün fazladan bir saatim vardı, bu yüzden bir şey kaçırmış mıyız diye dosyayı tekrar çıkardım. Bir şey var. Virna Musgrave'i bulan komşu? O hafta yanında bir misafiri olduğunu ve onun yeni ayrıldığını söylemişti; bu yüzden köpeğini normalden daha geç gezdiriyordu. Arkadaşını havaalanına bırakmıştı.

Konukla hiç görüşmedik. Kazadan çok önce gitmiş oldukları için buna gerek yok gibi görünüyordu, ama bu dosyanın çözümsüz kalacağı anlaşılınca, bu konuyu kapatmak için onları bulmaya çalışayım bari. Karım bu takıntıdan vazgeçmezsem boşanacağını söylüyor, bu yüzden isteyken yapmak zorundayım—evde Tavish Advani adını bile anmak onu kızdırıyor.

BÖLÜM 51

Andrea Smithy-Carr'ın ön bahçesindeki otların arasında, iki kalın direğe monte edilmiş bir levha duruyordu. Üzerine elle "Rhiannon için Adalet" yazılmıştı. Kalın başlığın altında, keçeli kalemle defalarca üzerinden geçilmiş ve solmuş gibi görünen küçük yazılar vardı. Okuyabildiğim kadarıyla, kızının cinayetini örtbas eden yetkililere yönelik bir eleştiriydi.

Andrea Smithy-Carr'ın pek de dengeli biri olmadığını zaten anlamıştım, ama saplantısının ne kadar derin olduğunu bu ana kadar fark etmemiştim. Ama şimdi buradaydım ve ben çimenlerin arasından geçen yosunlu ve çatlak yola adımımı attığım anda o da ön kapısını açıyordu, yani beni gözetliyormuş belli ki.

Sol bacağı dizine kadar bir destekle sarılıydı.

"Çimlere aldırış etmeyin," dedi. "Çimleri biçen çocuk geçen hafta hastaydı."

Çimler diz hizasına kadar uzamıştı; aylardır biçilmemişti. Dışarıdan bakıldığında dost canlısı bir mahalle gibi görüldüğü için, komşularının onun amansız takıntısı yüzünden ona yardım etmekten vazgeçmiş olup olmadıklarını merak ettim; örneğin, o tahta, belli bir görünüm seviyesini korumaya çalışan bir sokak için göz kamaştırıcı bir görüntü kirliliği idi.

Ama ben sadece başımı salladım. "Ben Tavish."

"Andrea." Yürüyüşü aksayarak ama istikrarlı bir şekilde, beni eve davet etti.

Halı soluk ve kirli bej rengindeydi ve mobilyalar ikinci el eşya dükkanından alınmış gibiydi, ancak yüzeylerin hiçbirinde toz yoktu ve taze pişmiş ekmek kokusunun yanı sıra, temizlikle ilişkilendirdiğim limon

kokusunu da alabiliyordum. Şömine boştu ve çam kozalaklarıyla doluydu, üzerindeki raf ise parlatılmış kupalarla doluydu.

Kupaların yanında gülümseyen siyah saçlı bir kızın fotoğrafları duruyordu.

"Rhiannon bunları kazandı." Andrea kupaları işaret etti. "Yüzme ve dans."

"Yetenekliydi."

"Yaşamasına izin verilseydi milli takımda olurdu." Ona baktığımda yüzü sertti, ama "Çörek yaptım. Kahve de koyacağım," dedi.

"Yardım edebilirim. Bacağınız..."

El sallayarak beni durdurdu. "Neredeyse iyileştim." Ancak mutfığa doğru yavaş yavaş yürümesinden bunun önemli bir abartı olduğunu anladım. "İki gün önce rehabilitasyon merkezinden eve geldim. Beni beş gün boyunca oraya kapattılar."

En azından bu, içimdeki küçük bir endişeyi giderdi: Andrea Smithy-Carr dengesiz olabilir, ancak Prasad ailesine fiziksel olarak zarar verebilecek durumda değildi. "Bacağına ne oldu?"

"Fell," diye seslendi mutfaktan. "Arka bahçedeki şu aptal küçük delik. Herhalde bir fare falan vardır. Zehir koyacağım, merak etme."

O küçük köpeği düşünürken içimden bir şeyler acıdığımı belirten sesler çıkardım.

Ardından, o kahveyi hazırlarken (hareketlerinden anladığım kadarıyla hazır kahveydi), fotoğraflara ve ödüllere dikkatlice baktım ama soruma cevap verecek hiçbir şey bulamadım.

Tepsiyle içeri girdiğinde, "İzin verin," dedim.

Gülümseyerek teklifi kabul etti. "Annen seni çok iyi yetiştirmiş."

Annem beni hiç büyütmedi ama bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum ve ona nazikçe gülümsedim. "Bu çörekler açlıktan ölmek üzere olan bu adam için harika görünüyor." Çörekleri ikiye bölmüş ve ayrı küçük kaplara krem şanti ve reçel koymuştu; ayrıca her birimiz için eski tarz pasta tabakları da sağlamıştı.

Bir noktada Andrea'nın tamamen farklı bir kadın olduğunu fark ettim.

Tepsiyi sehpanın üzerine koyduktan sonra, solgun gözleri birden parlayarak, "Afiyet olsun," dedi. "Roger metresiyle kaçtıktan sonra son zamanlarda neredeyse hiç ziyaretçim olmuyor." Karşıdaki kanepeye oturmam için beni işaret ederken bir koltuğa oturdu. "İnsanlar benim deli olduğumu düşünüyor. Komşu çocukları evimin önünden sanki bir cadı kulübesiymiş gibi koşarak geçiyorlar."

Onun nasıl görüldüğünün farkında olması beni şaşırttı ve doğrudan yüzüne baktım. "Deli olduğumu düşünmüyorum. Bence kimsenin görmediğini gördün ve kimse seni dinlemediği için iki masum insan daha öldü ve iki kişi de ağır yaralandı."

Kadın yumruğunu koltuğun koluna vurdu. "Biliyordum. Yangının arkasında o vardı, değil mi?"

"Bunu kanıtlamaya çalışıyorum." Bu sabah hızlıca yediğim bir protein barından başka bir şey yememiş olmama rağmen, çörekleri almak yerine, gözlerinin içine bakarak, "Sana kim olduğumu söylemek istiyorum, baştan dürüst olmak istiyorum. Ben Diya'nın kocasıyım." dedim.

Göz bebekleri büyüdü ama o konuşmadan önce ben söz aldım. "Polis, yangından beni sorumlu tutmaya çalışıyor, oysa ben o sırada evin yakınlarında bile değildim. Zengin ve başarılı Bobby Prasad'ı suçlamak istemiyorlar, ben de aileye yeni katıldım, yurt dışından geldim. Ama karısını dövdüğünü biliyorum ve Rhiannon hakkında bilgi edindiğimde seninle konuşmak zorunda kaldım; beni anlayabilecek tek kişi sensin."

Andrea'nın nefesi artık düzensizdi. "Elbette oydu." Sanki bir vahiy almış gibi fısıltıyla söyledi. "Anne babası sonunda onun ne olduğunu görmüş olmalı ve o da onlara karşı öfkesini boşaltmış olmalı."

İşin komik yanı, haklı bile olabilirdi; olayın tetikleyicisi, Rajesh ve Sarita'nın bir şekilde Bobby'nin mali sıkıntılarını öğrenmiş olmaları olabilirdi. Planlı bir suç değil, anlık bir olaydı. Bu, yaşanan kaosu ve Diya ile Shumi'nin nasıl hayatta kalmayı başardıklarını açıklardı.

"Açık artırmanın sorumlusu dedektifle konuşmaya istekli olup olmadığını bilmem gerekiyor," dedim Andrea'ya, hafif ama sıcak kahveden bir yudum aldıktan sonra. "Bana inanmıyor ama sen Bobby'nin ilk günden beri tehlikeli olduğunu söylüyorsun."

“Evet, evet. Sana bir şey göstermek istiyorum.” Topal bacağıyla olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşırken, kendi zevkime göre hazırladığım, hâlâ sıcak olan bir çörek yedim.

Ağzımda toz olup uçmak yerine gerçekten de lezzetli geldi—çünkü Andrea, dengesiz olsun ya da olmasın, Bobby'ye karşı harika bir tanık olurdu. İnsanlar, onu bu acı dolu hayata sürükleyen şeyin bir annenin kederi olduğunu anlayacaklardı. Kocasının onu terk etmesi ise ona duyulan sempatiyi daha da artıracaktı.

O beyaz karton bir kutuyla geri döndüğünde ben ikinci çörekimi yiyordum. Dikdörtgen şeklindeki kutu, ayakkabı kutusundan daha büyüktü ama yine de sadece belgeler ve küçük eşyalar için yeterli büyüklükte olduğu açıktı.

Karşıma oturup kutuyu sehpanın boş kısmına koydu. "Kayıt tutuyordum. İnsanların sonunda dikkat etmeye başladığı gün gelirse diye. Ve işte şimdi buradasınız."

Andrea gazete kupürlerini çıkarmaya başlarken ben de yarım yediğim çörekleri bir kenara koydum. Bazıları o kadar sararmış ve solmuştu ki dağılacaklarından korktum, diğerleri ise parmak uçlarıma gazete kağıdı bulaştıracak kadar yeniydi. Hepsi ya Rhiannon'un ölümüyle, ya Bobby ile ya da en son olarak Tarawera Gölü yangınıyla ilgiliydi. Hatta Bobby ve Shumi'nin düğün ilanını ve şirketinin kamuya açık mali raporlarını bile saklamıştı.

Bu, sapık birinin sakladığı türden bir kutuydu.

İçindeki hiçbir şey bana yardımcı olamazdı, ama ne olur ne olmaz diye, o her parçayı tek tek incelerken dikkatle dinledim. Dışarısı karanlıktı ve başım zonluyordu ki, "Gördün mü? O olmalıydı. Her şey burada." dedi.

“Evet,” dedim, sonra saatime baktım. “Çok üzgünüm ama Rotorua’ya geri dönmem gerekiyor; Diya’yı uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Ah evet, o güzel kız. Mektupları da bende var ama bu kutuda değil. Durun bir dakika.”

İlgimi çektiği için bekledim ve kısa süre sonra şeffaf plastik bir dosya klasörünün içinde düzenli bir şekilde saklanmış bir grup mektupla geri döndü. "Küçük Diya ve benim Rhi'm mektup arkadaşımıyş." Gülümsedi.

"Böyle eski moda bir şey yapıyor olmalarına bayılıyordum, Rhi'ye bunun için güzel kırtasiye malzemeleri alırdım." Bir an duraksadı. "Kızımın, kendisine hayran olan daha küçük bir çocuğa karşı bu kadar nazik davrandığı için çok gurur duydum."

Bir mektup çıkarıp, ilk zarfın üzerindeki yuvarlak, çocuksu yazıya ve adres ile pul yerleri dışında her yerine yapıştırılmış etiketlere gülümsedim. İçindeki mektup, Diya'nın erkek kardeşi ve Shumi ile birlikte izleyeceği bir film hakkındaki kız çocuksu heyecanı ve Rhiannon'u ne kadar çok özlediği ve her zaman birlikte vakit geçirebilmeyi ne kadar çok istediğiyle dolu tek bir sayfadan oluşuyordu.

Sadece yaz aylarında değil, her gün en iyi arkadaş olurduk!

Kalbim acıdı.

Andrea elimi tuttu, sıktı ve ancak o zaman ağladığımı fark ettim. "İyileşecek," dedi, sesi yılların getirdiği kederle titriyordu. "Eğer bu dünyada adalet varsa, o tatlı çocuk iyileşecek."

—

Rotorua'ya döndüğümde çok yorgundum ama yine de yoğun bakım ünitesine uğradım. Güvenlik görevlileri beni artık isimle tanıyordu, hatta Diya hakkında bile sordular. Yanına vardığımda, daha iyi görüldüğüne, teninin daha renkli olduğuna inanmak istedim ama muhtemelen sadece görmek istediğimi gördüğümü biliyordum.

Daha sonra Shumi'yi kontrol etmeye gittim; Kumar ailesi, ziyaretlerime devam etmem ve baldızımın sağlık durumu hakkında bilgi almam için personele izin verdiklerini bildirmişti.

Yanındaki hemşire—ilk günden beri bana karşı nazik davranan sıcakkanlı bir kadın—içeri girdiğimde Shumi'nin hayati belirtilerini kaydetmeyi bırakıp bana baktı. "Merhaba, Tavish."

Merhaba Maria. Yeni bir gelişme var mı?

Başını salladı. "Zavallı erkek kardeşi de aynı şeyi sordu; ona biraz uyuması gerektiğini söyledikten iki saat sonra ayrıldı. Bayan Kumar da kızını böyle görmeye dayanamıyor; bugün iki kısa ziyaret için gelip gitti ve yemek yemiyor gibi görünüyor. Çok üzücü bir durum."

Başımı sallayarak Shumi'nin eline bir an dokundum. "Hey Shumi, bu senin en sevdiğin enişten."

Hemşire, hasta kayıtlarına yazmaya devam etti. "İkiniz yakın mıydınız?"

"Hiç fırsat bulamadım. Ülkeye daha kısa bir süre önce geldim." Derin bir nefes aldım, o şifalı hava artık tanıdık geliyordu. "Uyandıklarında her şeyi hatırlayacaklarını düşünüyor musun? Yangın gününden itibaren?"

Bana bir daha asla uyanamayabileceklerini söylemeyecek kadar merhametliydi. "Emin değilim. Diya'nın kafa travması geçirdiğini ve Shumi'nin de sağlık görevlilerine göre neredeyse boğulduğunu biliyorum... Bekleyip göreceğiz."

Gümüş rengi parıltılı rüzgar çanları, bir çocuğun kahkahası.

Etrafımıza bakmak için birden irkildim. "Duydun mu?"

"Hayır, ne?"

Gece, Ani'nin nefesi kadar sessizdi.

"Hiçbir şey." Kalbim gümbür gümbür atarken, solmuş bir gülümseme takındım. "Sanırım benim de biraz uykuya ihtiyacım var."

—

Geceyi hayalet rüzgar çanlarının sesiyle geçirmeyi bekliyordum, ama bunun yerine beni ziyarete gelen çok daha tanıdık bir hayalet oldu.

"Joss," diye fısıldadım.

Nefes kesici, bencil, tehlikeli Jocelyn Wai bana gülümsedi, intikamını almaya hazırdı. "Bunun yanına kalacağını mı sandın, genç sevgilim? Bana yaptığın şey için seni sonsuza dek rahatsız edeceğime yemin etmiştim. Bu kadar hızlı ve bu kadar uzağa düşmek acı veriyor. Kaldırıma çarptığımda kemiklerimin kırıldığını hissettim."

BÖLÜM 52

JOCELYN

“Tavish, bardağımı doldurur musun?” Jocelyn bardağını uzattı.

Yakışıklı, esmer sevgilisi, kehribar rengi sıvıyı ince kristal bardağa dökerken, "Bu gecenin üçüncü viskisi," dedi.

“Ne? Sadece üç mü?” Başını antika koltuğunun yüksek sırtlığına yasladı ve şişenin kapağını kapatıp şömine rafına koyarkenki sert bakışına güldü. “Ne kadar gergin biri olduğunu düşününce, Audrey'nin oğlu olduğunu neredeyse anlayamazdım.”

Tavish bir kolunu şömine rafına yaslayarak, "Audrey benim oğlu olduğumu neredeyse hiç bilmiyor," diye esprili bir şekilde yanıt verdi.

Adam takım elbisesini çok iyi giymişti; bu, kadının onun ince ama kaslı vücuduna özel olarak diktirdiği koyu gri bir takımdı. Jocelyn viskisinden bir yudum aldıktan sonra, "Bana ne dediğini biliyor musun?" dedi.

“Kim? Annem mi?” Kaşını kaldırdı. “Tahmin edeyim, seni Raja'yı bir sonraki projende oynatman için ikna etmeye çalıştı. Bilgin olsun, artık botoks yaptırıyor, balmumu müzesinde sergilenenlerden biri olarak yer alabilir.”

Jocelyn bu sefer karnının derinliklerinden gelen bir kahkahayla tekrar güldü. Tanrım, ne kadar zekiydi, sözleri dikkat etmediği zamanlarda kan akıtacak kadar keskindi—ve onunla birlikteyken dikkat etmemeyi öğrenmişti. Cazibe çok çabuk sıkıcı hale geliyordu, ama bu türden acımasız bir keskinlik? Ah, nefis bir şeydi.

"Hayır, o son seferdi," diye mırıldandı sonrasında. "Ona kendi yapımlarımın yönetmenliğini yılda sadece bir kez üstlendiğimi, geri kalan

zamanlarda tıpkı onun gibi paralı bir yönetmen olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım."

"Bunu duyduğuna eminim çok sevinmiştir."

Jocelyn omuz silkti; Hollywood'un azizesi Audrey'den pek hoşlanmıyordu. "Utanmam gerektiğini, senin annen yaşında olduğumu söyledi. Ben de ona daha bir ay önce genç erkeklerle birlikte olduğunu hatırlattım."

Tavish, annesine yapılan kaba göndermeye herhangi bir tepki göstermedi. "Bunun tek sebebi Oscar yarışında önde olmanız," dedi. "Normalde hayatımı takip etmez."

Jocelyn, yaşlılarının mutsuz ve kendine zarar veren çocuklarıyla karşılaştığında, çocuk sahibi olmamış olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştı. Genellikle onlarla birlikte de olmazdı. Tavish ise... belki biraz sorunluydu ama gerçek anlamda kendine zarar veren biri değildi. O sadece kendi çıkarını düşünüyordu.

Jocelyn her zaman aynı felsefeyi izlemişti. "Vegas'ta kazandın mı?" Geziyi kaçırdığı için sinirlenmişti.

"Biraz."

"Gerçekten Tavish, madem hepsini heba edeceksin, neden bunca yeteneğimi senin için harcıyorum ki?" Viskiye bıraktı. "Kartları çıkar. Sana kumarhaneyi nasıl yeneceğini, sonunda kumarhanenin sahibi olana kadar göstereceğim."

Dudaklarındaki gerginlik, onda gördüğü ilk öfke belirtisiydi.

Doğrusu, bu durum onu tıpkı poker masalarının onu heyecanlandığı gibi heyecanlandırıyordu. Tahmin edilemez tehlikesi, bıçak sırtında dans etmenin verdiği farkındalık. "Ah, Bay Tavish Advani'ye ne yapması gerektiği söylenmesinden hoşlanmıyor." Bütün dişlerini göstererek gülümsedi. "Ne yapalım, şanssızsın—bu ilişkide patron benim. Şimdi gel, küçük köpek yavrusu gibi ayaklarımın dibine otur."

O gece, elleri onun boğazını sıktığı ilk geceydi.

Bu keyif, poker veya kokainden daha iyiydi.

BÖLÜM 53

Bir kâbusun ardından uyandım, boğazım o kadar yanıyordu ki bağırdığımı anladım. Joss'un adı olacaktı. Her zaman öyleydi. Saat 3:07'yi gösterdi.

Betonun üzerime doğru geldiğini gördüm, beni paramparça ettiğini hissettim. Tıpkı o yangının kayıinvalidelerinizi paramparça etmesi gibi. Etrafınızda böyle şeyler olması ne kadar ilginç, değil mi?

Bütün vücudum, kafamda yankılanan zehirli sesine isyan ederek banyoya koştum ve midemdeki azıcık şeyi kustum.

Sonrasında yatağa oturdum, gecenin bitmesini beklerken sadece kapıya bakıyordum. Joss'un intikam için geldiği geceler... en kötü gecelerdi. Ve bir kere beni ele geçirdikten sonra, tıpkı hayatta olduğu gibi, peşimi bırakmıyordu.

Kurtulmak için o kancaları etimden söküp atmam gerekti.

Yorgun bedenim beni ne zaman karanlığa geri ittiğini bile anlamadım... ama diğer tarafta beni bekleyen Joss değildi.

Ani'nin öldüğü koruda durdum, oysa oraya hiç ayak basmamıştım.

Küçük bir kız çocuğu bana bakıyordu, yüzünden kanlar akıyordu, göğsüne bir oyuncak bebek sıkıca tutuyordu, gözleri kocaman siyah havuzlar gibiydi. "Abi, beni öldürdün," dedi kısık, ince bir sesle... ve işte o zaman Bobby olduğumu anladım. Genç, oyunlarımızdan dolayı dizleri sıyrılmış ve kolları çizilmiş bir çocuk.

"Özür dilerim," dedim, nabzım ağzımda bir kas yığını gibiydi. "Çok özür dilerim."

Yüzü bulanıklaştı, değişti ve birdenbire kendimi Jocelyn'in karşısında, önümüzde dağınık halde duran kartlarla bir masada otururken buldum. "O

kadar da kötü değildim, değil mi Tavish?" diye soruyordu. "Cinayet işleyecek kadar kötü değildim."

"Sana zarar vermedim." Bütün vücudum ter içinde kaldı.

Tam bir kedi bakışı. "Bunun bir yalan olduğunu biliyorsun canım, yalan söylemekte hep çok iyisin. Audrey'nin gerçek oğlu, hayatın kendisini yönlendiren bir adam." Bir bardak viski aldı. "Sanırım kendi yalanlarına inanmaya başladın, bu yüzden bu kadar iyisin. Kendini olayların bambaşka bir versiyonuna ikna ediyorsun."

Yere yığıldım, sert beton o kadar hızlı üzerime doğru geliyordu ki öleceğimi biliyordum, yüzüm paramparça olmuş, kemiklerim şarapnel parçalarına dönüşmüştü. "JOSS!"

Motelin kapısına uzun uzun baktım.

Beynimin, hâlâ yatakta dik oturduğumu, Jocelyn'in lüks süitinin balkonundan düşmediğimi anlaması uzun saniyeler sürdü. Susanne sofistike bir ihtişam peşindeyken, Jocelyn gururlu bir maksimalistti.

Kadife, püsküller, her şey yaldızlı; evi zevksiz görünmeliydi ama bunun yerine, zaman içinde sadece en iyi şeyleri toplamış eski dünya vampirinin inine benziyordu. Ben de o koleksiyonun bir parçasıydım, Las Vegas'ta yüksek bahisli bir poker masasında tanıştığı "yakışıklı çocuk".

Asansörde, onun çatı katındaki süitine çıkarken kulağıma fısıldamıştı: "Bana senin için çok yaşlı olduğumu söyleme. Masanın diğer tarafından bana nasıl baktığını gördüm."

Oyunu ona kaybetmiştim ve o gece masumiyetimin bir parçasını da kaybetmiştim. Çünkü Joss, beni yaratan Susanne değildi. Joss tam tersiydi; amacı beni, neredeyse çok geç olana kadar anlayamadığım şekillerde kırmaktı.

Onun ölümü beni özgürleştirdi.

Bacaklarımı yataktan sarkıtarak uzun, derin nefesler aldım ve kendime bunu hatırlattım. Jocelyn artık etrafımda değildi, beni kötü, karanlık ve yıkıcı şeylerin "küçük bir tadına" davet edecek kimse yoktu. Neden böyle yaptığını, neden etrafındakileri yok etmek için elinden gelen her şeyi yaptığını asla anlamamıştım.

Joss odanın karşısından bana gülümsedi... ve hâlâ rüyada olduğumu fark ettim. En son onu gördüğüm uzun siyah elbiseyle, saçları kusursuz bir topuz halinde geriye doğru taranmış bir şekilde yanıma doğru yürüdü ve misk kokulu parfümünün eşliğinde çeneme hafifçe dokundu.

"İstersen beni kötü adam yap Tavish," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir sesle, "ama gerçeği biliyorsun: İkimizden sadece ben hiç kimseyi öldürmedim."

Sanki sarhoş bir haldeydim, yüzüm bitkin bir şekilde ertesi sabah yoğun bakım ünitesine girdiğimde alarmın çaldığını ve sağlık personelinin telaş içinde koştuğunu gördüm. Kalbim boğazıma geldi, ama Diya da dahil olmak üzere görebildiğim tüm hastalar stabil görünüyordu.

Yarım saat sonra, telaşlı görünen bir hemşire Diya'nın hayati belirtilerini kaydetmek için geldiğinde, "Jack, daha önce ne oldu?" diye sordum.

Kum sarısı saçlı adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bilmiyor musun? O senin baldızındı."

"Ne?" Ayağa fırladım. "Hayır. Bütün bu süre boyunca Diya ile birlikteydim. Yoluma çıkmamayı düşündüm."

Hemşire, "Kalp krizi geçirdi," dedi. "Kimsenin sebebini bilmiyor; bıçaklama sırasında kalbine dokunulmadı. Ancak ağır yaralı, bu yüzden kalbinin basınç altında durmuş olması ihtimal dışı değil, ancak doktorlar ilaç değişikliğine bağlı bir reaksiyon olduğunu düşünüyorlar."

Ağzım kurudu. "Acaba birileri ilaçlarıyla oynamış, ona zarar vereceğini bildikleri bir şey vermiş olabilir mi?"

Jack'in yüz ifadesi donuklaştı, bakışlarında keskin bir tetikte olma hali belirdi. "Bunu neden sordun?"

"Polisler hâlâ evde sadece iki değil, üç ceset olduğundan emin değiller," diye fısıldadım hızlı ve alçak sesle. "Ve Şumi'nin kocası onu dövmüş."

"Aman Tanrım." Tam bir şok. "Polis biliyor mu?"

"Onlara anlatmaya çalıştım ama—" Omuz silkerek, titreyen parmaklarımla Diya'nın saçlarını okşadım. "Diya ve Shumi, o evde

olanların tek tanıkları. Bobby'nin hayatta olduğundan ve onların peşine düşeceğinden çok korkuyorum."

Hemşirenin nefes alışverişi hızlanmıştı. "Bakın, endişelenmeyin. Muhtemelen gerçek bir tıbbi reaksiyondur, başka bir şey değil." Derin bir nefes aldı, Diya'nın nabzını kontrol etmeye başladığında tekrar sakinleşmişti. "Ama şimdi onun için daha da çok üzülüyorum. Bir istismar kurbanı olduğunu fark etmemiştim."

"Her şey gizliydi. Hint ailelerinde utanç çok büyük bir şey." Bir zamanlar yüksek mevkide çalışmış ve sayısız ilgi alanı olan bir kadını susturmaya yetecek kadar. "Prasad ailesi bu kadar saygınlık ve onları bu kadar çok severken, ortalığı karıştırmak istemezdi diye düşünüyorum."

"Tahmin edebiliyorum. Ne büyük bir karmaşa." Omzuma dokundu. "Diğer personele Bobby Prasad'ı gözlemlemeleri için haber vereceğim. Her ihtimale karşı."

Jack gittikten sonra Shumi'ye bakmaya gittim... Onu Ajay dışında yalnız buldum; Diya'da olduğu gibi, hemşireler de istasyonlarından onu gözetliyorlardı. Kot pantolon ve Yeni Zelanda'ya geldiği gün giydiği aynı kareli gömleği giymişti; ifadesi sertti, o sabah yaşananları anlatırken sesi titriyordu. "Burada tek başımdım. Annem ve babam motel yakınlarında kahvaltı yapıyorlardı. Ne yapacağımı bilemedim, Tavish."

Ona sarıldım.

Kollarını sıkıca bana doladı, bana sarılıp hıçkırarak ağladı; kız kardeşi için elinden gelen her şeyi yapan genç bir adamdı. "Sorun yok," dedim defalarca, sonunda tekrar nefes alıp konuşabilene kadar.

Geri çekilerek gözlüğünü çıkardı ve ellerinin tersiyle gözlerini sildi. "Annemle babam yakında burada olacaklar," dedi, neredeyse yoklukları için özür diler gibiydi. "Şumi'yi çok seviyorlar."

Sadece başımı salladım; Kumar ailesinin ilişki dinamikleri beni ilgilendirmiyordu, ancak Shumi'nin Bobby'ye bu kadar genç yaşta neden bu kadar bağlandığını ve onu incittiğinde bile neden ondan asla vazgeçmediğini büyük ölçüde açıklıyorlardı. Ona göre, Bobby'nin kontrolcü doğası sevgiyle eşdeğer olabilirdi.

Çünkü sevgili olmadıkları zamanlarda bile birlikte vakit geçirmişlerdi.

Shumi akıllı bir yamaçtan aşağı düştü. Bacakları sıyrıldı, her yeri morardı. Dikkat etmediğini ve kaydığını söyledi ama onunla birlikte yürüyüşe çıktığını biliyorum.

Sonuçta bu bir ilgi meselesiydi; Shumi'nin annesinden ve babasından çok az ilgi gördüğü giderek daha da netleşiyordu. Biri altın oğluyla meşguldü, diğeri ise işkolikti. "O zamana kadar seninle kalacağım," dedim. "Sana kahve getireyim mi?"

"Evet, teşekkürler." Titrek bir gülümseme. "Burada olduğun için çok mutluyum, Tavish."

—

Yaklaşık yirmi dakika sonra Diya'nın yanına döndüm ve Bayan Kumar'ın, Ajay'ın yaşadığı korkunun ardından iyi olup olmadığını kontrol ederken ne kadar çaresiz göründüğünü düşündüm. Bu sırada, vahşice dövülmüş kızı da arkasındaki yoğun bakım yatağında hareketsiz yatıyordu.

"Acaba o ya da kocası Shumi'yi istismara nasıl maruz bıraktıklarını hiç düşünüyorlar mı?" dedim Diya'ya. "Biliyorum o senin en iyi arkadaşın, ama içten içe kırık kalpli, tatlım. Yangın sabahı olanlar hakkında gerçeği söyleyip söylemeyeceğinden emin değilim." ünkü bunu yapması, onu sevdiğine inandığı tek kişiye ihanet etmek olurdu. "Uyanmalısın, D. Benim için."

Elimin altında bir seğirme hissettim.

"Diya?" diye irkildim ve ona baktım.

Göz kapakları titredi.

"Bebeğim, hadi bebeğim, uyan artık."

Bir iç çekiç, bir çırpınma daha, ardından küçük bir ses.

BÖLÜM 54

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 17 Ağustos

Saat: 16:12

Virna'nın kazasından önce James Whitby ile kalan arkadaşıyla hâlâ konuşmadım. Whitby onun adını ve iletişim bilgilerini vermekten memnuniyet duydu, ancak kadının uzak kabileleri inceleyen bir profesör olduğu ve Haziran başından beri Amazon'da iletişim kurulamayan bir yerde olduğu ortaya çıktı.

Whitby'ye göre, "Ne zaman çıkarsa o zaman çıkar. Şimdiye kadar hiç kaybolmadı."

Yapabileceğim pek bir şey yok, beklemekten başka.

Saat: 23:09

Tavish Advani'nin apartmanının önünden arabayla geçmeye karar verdim ve aman Tanrım, orada onunla birlikte yaşayan bir kadın var. Balkonda onu görünce sadece bir ilişki olduğunu umdum, ama partiden dönen bir komşusuyla sohbet etmeyi başardım ve kadının yakın zamanda taşındığını doğruladı - bana tam tarihi veremedi.

Onu uyarmalıyım.

BÖLÜM 55

Diya'nın tamamen uyanması dört saat sürdü ve uyandıktan sonra bile sersemlemiş ve kafası karışık haldeydi.

Ackerson, hastanın bilincinin yerine gelmeye başladığını fark etmiş ve izleme istasyonunun yakınında bekliyordu, ancak başhemşire yerinden kıpırdamadı ve hastanın önce tanıdık bir yüz görmesi gerektiğini söyledi.

Hemşire ve Doktor Chen, Ackerson'ı uzak tutarken Diya nihayet dikkatini bana verdi. "Merhaba bebeğim," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Hastanedesin. İyisin."

Konuşmaya çalıştığında ağzından hiçbir şey çıkmadı.

"Suyum var." Hemşirenin içine ekstra uzun, bükülebilir bir pipet yerleştirdiği su şişesini alıp pipeti dudaklarına yaklaştırdım.

Diya bir iki yudum almayı başardıktan sonra inleyerek, "Tavi, canım acıyor," dedi.

Kalbim paramparça oldu. "Biliyorum bebeğim, biliyorum." Doktor Chen, bilincini geri kazanmasına yardımcı olmak için ağrı kesici ilaçlarını ayarladığı için acı içinde uyanabileceği konusunda beni uyarmıştı. "Bu düğmeye basarsan"—parmağına bantlanmış basınç düğmesine dokundum—"bir uyarı alacaksın."

Bana bunun kontrol altında olduğu, dolayısıyla aşırı doz alma riskinin olmadığı söylenmişti.

Parmakları hareket etti.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda gözlerindeki bulanıklık ve ağzının etrafındaki çizgiler kayboldu. "Neden?" diye hırıltılı bir sesle sordu. "Hastane mi?"

Boğazım kurudu. "Bebeğim, ne hatırlıyorsun?"

Ackerson'ın sabrının tükendiğini, kontrolü ele geçirmek istediğini neredeyse hissedebiliyordum, ama doktorun söylediklerini de duymuştum: Eğer hastayı sorgulamaya kalkışırsa, Chen onu tüm yoğun bakım ünitesinden men edecekti.

“Ben...” Diya’nın gözleri doldu, nefesi kesik kesik geliyordu. “Yangın. Her yer yangın. Yapamam...”

Doktor, sakın bir ses tonuyla, "Hayati belirtileri kötüleşmeye başladı," diye uyardı.

“Şşş,” diye fısıldadım karıma. “İyisin. Yangın seni yakmadı.” Saçlarını okşadım, başının yaralandığı tarafa dokunmamaya özen gösterdim. “Her şey yolunda.”

Titrek bir gülümseme. "Gerçekten mi?"

Sesindeki kırılganlık beni derinden etkiledi. "Şimdi sadece dinlen. Diğer her şeyi sonra konuşuruz."

Tereddüt etti. "Tavi? Yangında yalnız mıydım?"

Ona en az acı verecek cevabı seçtim. "Şumi seninleydi, ama hastanenin başka bir odasında, senin hemen altındaki odada. O da yanmamış."

Diya'nın kaşları çatıldı. "Hatırlayamıyorum..." Parmakları benimkileri kenetledi, diğer eli başını kaldırmak üzereydi ki, arkasındaki çizgi tenine değip çekilince hemen geri indirdi. "Neden hatırlayamıyorum?" Boynundaki nabız hızlandı, nefesi düzensizleşti. "Karanlık, çok karanlık. Duman. Yangın. Nefes alamıyorum. Tavi. Yapamıyorum—"

Doktor bana keskin bir bakış attı.

“Şşş.” Her zaman gülümsemesine neden olan o şekilde eğilip burnundan öptüm. “Her şey yolunda. Bütün ilaçlar vücudundan atıldıktan sonra hatırlayacaksın. Şimdi uyu. Ne kadar çok dinlenirsen, o kadar iyi hissedeceksin.”

Bana dönerek, "Unutmayacağım, değil mi?" dedi.

“Hatırlayacaksın,” diye söz verdim, ama daha sonra, o uyuduktan sonra, yoğun bakım ünitesinin dışındaki koridorda doktorla birlikte, yanımda Ackerson ile durdum ve gerçeği öğrendim.

"O gün olanları asla hatırlamayabilir," dedi Chen, iri ellerini beyaz önlüğünün ceplerine sokarak. "Psikolojik travmadan kaynaklanabilir ya da

fiziksel olabilir; kafasının yan tarafına bir darbe almıştı."

"Yani hafızasını mı kaybetti diyorsunuz?" diye sordu Ackerson.

"Hiçbir şey garanti değil. Henüz yeni bilinci yerine geldi." Bana baktı. "Başka sorunuz var mı, Bay Advani?"

"Sanırım... yani... ne yapmalıyım? Ona ailesi hakkında nasıl bilgi vereceğim?"

"Duruma göre hareket edeceğiz. Şu anda son derece hassas bir durumda, ancak ziyaretine gelmeyeceklerini fark ettiğinde çok üzülürse, ona şunu söyleyin: 'Şimdilik onu yoğun bakımda tutuyoruz, bu yüzden sonrasında yardımcı olacak personel yakında olacak.'"

O gittikten sonra, neredeyse bomboş olan bekleme salonundaki koltuklardan birine çöktüm.

Ackerson yanıma indi.

Onun beni sorguya çekeceğini bekliyordum, ama o alçak sesle, "Andrea Smithy-Carr ile neden konuşmaya gittin?" dedi.

Yani, beni takip etmişti ya da arabamı dinlemişti. Pek umurumda değildi. "Çünkü bence yangının, her şeyin arkasında Bobby vardı."

Sonra, Ngata'nın dedektifle onsuz hiçbir konuşma yapmamam yönündeki emrine rağmen, her şeyi ona anlattım. Bebek Ani'nin ölümünden, Shumi'nin ergenlik çağındaki düşüşüne ve yetişkinlikteki morluklarına, Rhiannon'un gizemli ölümüne ve zorbalık iddialarına kadar her şeyi. Bana inanıp inanmaması önemli değil, elimden gelen her şeyi yapmıştım ve şimdi Diya uyanık ve hayatta olduğuna göre, odak noktam o olmalıydı.

"Beş yaşındaki bir çocuğu başka bir çocuğun şiddet sonucu ölümünden mi sorumlu tuttular?" Gerçekten de şok edici bir durumdu.

"On bir yaşında bir çocuk olsaydı, örtbas etmek daha zor olurdu." Ona baktım. "Özellikle o zaman ve o yerde."

Dudaklarını sıkıca kapatarak karşımızdaki duvara baktı. "Sarita ve Rajesh Prasad'ın cesetlerini kesin olarak teşhis ettik."

Diya'nın anne babasının öldüğünü içten içe biliyordum ama yine de sanki bir yumruk yemiş gibi hissettim. "Bobby?"

Cevap vermek yerine, "İşletmesi iflasın eşiğindeydi. İşletme hesaplarına ancak bugün erişim sağladık," dedi.

Faturalardaki o kıpkırmızı denizi düşündüm, Rajesh'in partide Bobby'nin işinden ne kadar gururla bahsettiğini tekrar hatırladım. "Aile bunu bilmiyordu."

"Dedektif Baxter, Jocelyn Wai'yi öfke nöbeti geçirerek öldürdüğünüze inanıyor."

"Orada değildim," dedim yorgun bir şekilde, Joss'un düşüşünden önceki karanlık saatlere değil, şu ana odaklanmaya çalışarak. "Bütün güvenlik kamerası kayıtları var ve benim bunu yapmış olamayacağımı gösteriyor, ama Virna'nın ölümünden sonra beni hedef aldı ve yanılmayı kaldıramıyor."

"Peki ya Virna? Orada çok para söz konusu."

Duvara yaslanarak geçmişin zihnimde dönüp durmasına izin verdim. "O zamanlar hâlâ kumar oynuyordum; hepsini kaybettim." Ackerson muhtemelen kumar olayını çoktan ortaya çıkarmıştı, yoksa Baxter ona haber verirdi, bu yüzden saklamamak daha iyiydi. "Ama her zaman daha fazlasına ihtiyacım vardı. Yani eğer mesele para olsaydı, onun hayatta olması benim için daha iyi olurdu."

Öne doğru eğildim, kollarımı uyluklarımın üzerine dayadım. "Vasiyetinde adım yoktu ve bana o çeyrek milyon doları hediye etmişti, yani ona borçlu değildim. Ölümünün bana hiçbir faydası yoktu."

"Öyle değil miydi? Parayla ilgili miydi?" Daha yumuşak bir ses tonuyla, daha yumuşak kelimelerle.

Ackerson'ın öfkesinin, benim dolandırdığımı düşündüğü kadınlara duyduğu sempatiye dayandığı yönündeki önceki inancımı gözden geçirdim. "Annemin kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Güzel, çarpıcı Audrey Advani. Altmış iki yaşında bile büyüleyici ve hala bir ikon."

"Virna Musgrave'i tanıyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla değil." Hiçbir şeye gülümsemedim. "Sorunuza cevap veriyordum, Dedektif. Virna'ya, Joss'a ve diğer yaşlı kadınlara neden ilgi duyduğumla ilgiliydi bu." Asla benim olmayacak bir aşkın peşinden koşmak. "Terapistim bunun hayatımdaki anne sevgisinin eksikliğini telafi etme çabası olduğunu söyledi."

Çok basit, çok kolay. Ama bazen, işte bu kadar sıradandı.

“Audrey, kardeşime iyi bir anne ama kalbi küçük; içinde sadece tek bir çocuğa yetecek kadar sevgi var.”

Tıpkı Bayan Kumar gibi.

Bu yüzden Shumi'nin kendisine zarar veren bir adamla kalma seçimini anladım. Ben de Joss'la kalmıştım, değil mi? Çünkü acımasız olmadığı zamanlarda, sevgi dolu, ilgili, zeki ve esprili bir kadın olabiliyordu.

“Diya ile tanışana kadar içimdeki o boşluğu doldurabileceğimi hiç düşünmemiştim,” diye devam ettim. “O gece her şey sona erdi.” Gözlerinin gizemli karanlığında yansıyan ışıltılı renkli ışıkların altında. “Artık Jocelyn ve Virna gibi kadınlardan onay almaya ihtiyacım yok.”

"Güzel bir hikaye."

Omuz silktim. “Aslında pek değil. Aptalca bir şey. Muhtemelen Los Angeles'ın her lüks semtinde benzerini bulursun. Bir sürü zavallı zengin çocuk dadılara bırakılıyor.” Benimkinin adı Inez'di, en azından hayatımın ilk üç yılında. Onu zar zor hatırlıyordum, çünkü görünüşe göre Audrey'nin duyabileceği şekilde bir kere "Anne" demiştim ve hepsi bu kadardı.

Artık dadı yok, sadece Audrey'nin keyfine göre değişen bir sürü çocuk bakıcısı var.

O beni sevmezdi, ama başka bir anne figürünü sevmemi de istemezdi.

“Benim ilginç olmamın tek sebebi Joss ve Virna ile ilişki içinde olma talihsizliğine sahip olmam.” Gülüşümde hiçbir mizah yoktu. “Biliyor musun, en saçma şey ne? Baxter, Virna’nın arabasına müdahale ettiğimi düşünüyor—ama ben bir lastiği bile nasıl değiştireceğimi bilmiyorum, bırakın fren hortumlarının nerede olduğunu ya da Virna’nın arabasına ne yapıldığını bilmeyi.”

Hızlı arabaları sürmeyi ve teknik özelliklerini öğrenmeyi severdim; mekanik bilgim bu kadardı.

Ackerson, "Bana kin beslediğimi düşündüğünüzü biliyorum," dedi, "ama ben iyi bir polisim. Bobby'yi ve onun memnuniyetsiz çalışanlarını, ayrıca doktorlara karşı kin beslemiş olabilecek hastaları araştırdım."

Ona bakabilmek için tekrar doğrudum. "Peki, ne olmuş yani?"

“Dışarıdan birinin olduğuna dair hiçbir işaret yok, tek bir işaret bile yok. Prasad ailesinin dış mekan güvenlik kameraları vardı ve bu görüntüler uzaktan depolanıyordu. Bu sabah görüntülere erişim sağladık.”

Bunu bilmiyordum; kameralar neredeyse görünmez olmalıydı. Diya muhtemelen onları o kadar doğal karşılamıştı ki, bahsetmeyi bile düşünmemişti. "O zaman olay olduğunda orada olmadığımı biliyorsun." Bu, hayatımda güvenlik kameralarının beni hücreden kurtardığı ikinci olay olacaktı.

"Hâlâ yavaş bir yangın başlatıp gidebilirdin." Patlamadan önce elini kaldırdı. "Ama bu giderek daha az olası görünüyor."

Telefonu titreyince çıkarıp baktıktan sonra tekrar yerine koydu. "Masum bir adamın itibarını zedelemek niyetinde değilim Tavish, ama bir de benim açımdan bak: En az iki kadının şüpheli koşullar altında ölümüyle bağlantılısın ve şu anki eşin de yoğun bakımda."

Tüm dikkatimi ona verdim, onu dünyanın merkezine koyan o gülümsemeyle gülümsedim... ve göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. "Gördün mü?" diye fısıldadım. "Para için kadın öldürmeme gerek yok. Biri beni bırakırsa, dışarıda çok az çabayla baştan çıkarabileceğim milyonlarca kadın daha var. Bu konuda gerçekten iyiyim—sanırım annem bana bir şeyler vermiş."

Tanıdığım en iyi bukalemun sensin... Son hedefin fantezisine dönüşmediğin zaman kim olduğunu biliyor musun acaba?

BÖLÜM 56

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 29 Ekim

Saat: 18:07

O genç kadını uyarmaya çalıştım ama Advani, benim ona ulaşabileceğim bir yerde asla yalnız kalmamasını sağladı. Taciz şikayetiyle karşı karşıya kalsam bile daha çok çaba göstermeliydim. Şimdi yoğun bakımda yatıyor.

KAHRETSİN.

Sanırım bu sefer Yeni Zelanda'daki Ackerson o piçi yakalayacak, ama yine de Musgrave davasındaki son açık konuyu kapatacağım. Virna'nın arabası yoldan çıkmadan önce James Whitby'nin yanında kalan o lanet olası deli profesör sonunda Amazon'dan çıktı. Yarın sabah için bir görüşme ayarladım—Perez de katılacak, ancak o pislik, bize kanıt niteliğinde bir şey söyleyebileceğine inanmaktan çok, onun ormanda yaşaması hakkında soru sormakla daha çok ilgileniyor.

Üç kişi muhtemelen öldü, ikisi yoğun bakımda... benim hatam. Los Angeles'ta Advani'yi durdurmalıydım.

Keşke Jocelyn Wai ile bunu nasıl başardığını çözebilseydim. Orada olmayan bir adam bir kadını balkondan nasıl düşürebilir ki?

BÖLÜM 57

Diya kollarımda hıçkırarak ağladı. Annesini çağırarak çığlık atarak uyanmıştı ve sonunda ona Sarita'nın ve Rajesh'in öldüğünü söylemek zorunda kalmıştım. O korkunç an için daha fazla mahremiyetimiz olmasını çok isterdim, ama yine de yoğun bakımın ilgisine ihtiyacı vardı ve diğer hastaların kendi sorunları vardı, bizimle ilgilenmiyorlardı.

Ona anne babası hakkında anlattıktan sonra, gözleri yaşlı bir şekilde, "Bobby de mi?" diye sormuştu.

"O zamandan beri kendisinden haber alınamadı, ancak evde olduğuna dair kesin bir kanıt bulunamadı." En azından bana söylenen veya medyaya açıklanan bir şey yoktu.

Gözyaşları durmak bilmedi, acısı o kadar şiddetliydi ki Chen hafif bir sakinleştirici önerdi. Histerik halde olduğu için kararı ben vermek zorunda kaldım.

"Onu bayıltmaz," dedi ben tereddüt edince. "Sadece biraz yumuşatır. Konuşmanızı hatırlayacaktır."

"Onun her seferinde bilinmeyen bir dehşetle uyanmasını istemiyorum."

"Yapmayacak. Önerdiğim sakinleştirici ona duygularından terapötik bir mesafe sağlayacak."

Diya'yı bu kadar acı içinde görmek istemediğim için başımı salladım.

Etkisini göstermesi beş uzun dakika sürdü, ama sonuçlar açıktı—Diya'nın gözyaşları durmadan önce yumuşadı, ama korktuğum gibi boş bakışlı değildi. Sadece tepki vermesi biraz daha yavaş görünüyordu—ama zihni yerindeydi. "Şumi gerçekten yaşıyor mu?" diye sordu bana donuk bir sesle.

"Sana bunu kanıtlamak için bana bir dakika ver." Ajay'e gelmesini rica eden bir mesaj attım.

Ajay yoğun bakım ünitesinde görüldüğü anda Diya'nın yüzü aydınlandı. "Ajay!"

"Merhaba, Dee." Gülümsemesi o kadar büyüktü ki yüzünde kırışıklıklar oluşmuştu. "Seni görmek ne güzel."

"Hepsi bu kadar mı?"

"O da bilincine varmaya dair belirtiler göstermeye başladı." Bana bir bakış attı, yukarıdaki lamba gözlüklerinde kıvılcımlar saçıyordu. "Sizi bölmek istemedim ama birkaç dakika önce ufak sesler çıkarmaya başladı."

"Bu harika bir haber." Ackerson'ı masumiyetime ikna ettiğime inanacak kadar aptal değildim—ama Shumi, Tarawera Gölü evinde olanları hatırlıyorsa ve konuşmaya istekliyse, bunu başarabilirdi. "Tamamen kendine geldiğinde bize anlatacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle." Diya'ya öyle bir sarıldı ki, bu sarılma biraz garip ama bir o kadar da sevimliydi çünkü sargılı yaralarına dokunmaktan kaçınmaya çalışıyordu. "İyi olmana çok sevindim."

Genç adam gittikten sonra Diya alt dudağını ısırıldı. "Olanları hatırlamak istiyorum ama her şey bulanık."

"Üzerine fazla kafana takma." Yatağına doğru yürüyüp bir kenarına oturdum, elimi onun eline koydum. "Hazır olduğunda doktordan yaralarını kontrol etmesini isteyeceğim, ama yangın sırasında ya kafana darbe aldın ya da bir şeye çarptın."

Boşta kalan eli—serum hattını takip eden—kafasının yan tarafına, bandaja hafif bir dokunuşla gitti. Ama konuştuğunda, bunun kendi kafa travmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Ani'yi düşünüyordum," diye fısıldadı. "Hatırlıyorum. Ani'yi düşünüyordum."

Kalp atışları hızlandı, nefes alışverişi arttı.

"Şşş." Karanlığa geri dönmesini istemediğim için yanına oturdum, kolumu ona doladım—Ajay gibi, yaralarına dikkat ediyordum ama bunu yapabilmek, onu bu kadar yakın tutabilmek, Tanrım, bu çok şey ifade ediyordu. "Buradayım bebeğim. Korkmana gerek yok."

"Ani'nin incindiği gibi ben de incinmişim," diye mırıldandı bana doğru eğilerek. "Hatırladığım tek şey bu."

Daha fazlasını istemedim. Özellikle de çok yaralı ve zar zor ayakta dururken. Sadece uzanmak isteyene kadar onu kucakladım, sonra da huzursuz bir uykuya dalarken yanında oturdum.

Ara sıra mızızlanırdı ve hep aynı ismi söylerdi.

Yıllar.

Damarlarımda bir kesinlik ürpertisi yayılmaya başladı. Bobby'nin öfkesinin tetikleyici olayı konusunda yanılmıştım. Yaklaşan iflasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, her ne sebeple olursa olsun, Diya'nın onu Ani'nin cinayetiyle yüzleştirdiğine ve neredeyse yirmi yıldır tüm ailenin koruduğu sessizliği bozduğuna dair güçlü bir hissim vardı.

"Ani," diye inledi Diya tekrar. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Gözleri birden açıldı, elleri başının iki yanına gitti. "Dur, dur!"

"Bebeğim, uyan." Monitörlerden biri bip sesi çıkarmaya başlayınca yüzünü avuçlarımin arasına aldım. "Hastanedesin, Diya."

Koyu, simsiyah gözler gözlerime dik dik bakıyordu, gözbebekleri o kadar büyüktü ki neredeyse irislerini örtüyordu. "Rüzgar çanı, Tavi, rüzgar çanı susmuyor." diye hıçkırdı, elleri bileklerimi sıkıca kavramıştı. "Lütfen, lütfen, susmasını sağla! Ani, çok üzgünüm! Ani!"

BÖLÜM 58

JOCELYN

“Masalarda yine mi kaybettin?” Jocelyn boş viski bardağını bırakırken kaşını kaldırdı. “Tüh tüh, canım, bu kaybetme serisi seni çekici olmaktan çıkarıyor.” Jocelyn, Tavish'e neden bu kadar kinci davrandığını bilmiyordu, sadece onun kalkan gibi taktığı o kolay çekicilik zırhını kırmanın bir yolu olduğunu düşünüyordu.

Onu kendisine çeken aynı özellikler—zekası ve soğukkanlılığı—şimdi onu rahatsız ediyordu ve kendini dışarıdan izleyen biri gibi hissetmesine neden oluyordu.

O izlerken adam ona gülümsedi. “Çok sinirlisin, değil mi Joss?” Yanına gidip yanağını okşadı ve dudaklarından hafifçe öptü. “Eğer beni yüksek riskli kumar dünyasına daha da derine sürüklemeseydin, kaybeden olmazdım.”

“Yani öz denetiminizin ve becerilerinizin olmamasının sorumlusu ben miyim?”

Geri çekildi, başını salladı. “Hayır. Ama bu gece senin oyunlarına katılabileceğimi sanmıyorum.” Gözlerinin önüne kapanan perdeler onu dışarıda bıraktı. “Daha iyi bir ruh halindeyken yarın görüşürüz.”

“Defol git o zaman.” Hiçbir adama kalması için yalvaracak değildi. “Çık dışarı!”

O zaten kapıdaydı. Kapıyı açıp koridora çıktı, sonra arkasına baktı. “Bu elbise içinde çok güzel görünüyorsunuz.”

“Siktir git!” Az önce yere bıraktığı bardağı alıp ona fırlattı.

Kapı pervazına çarparak paramparça oldu.

Orada, elleri cebinde, yüzündeki hüzünlü gülümseme onu çileden çıkarıyordu. Susanne hakkında her şeyi biliyordu—ah, ondan hiç bahsetmezdi ama Jocelyn'in bağlantıları vardı, onların lanet olası aşk hikayesini duymuştu.

Ama ona bunu vermezdi, Susanne Winthorpe'a verdiği şeyi ona vermezdi.

Çılgılık atarak yanına gitti ve kapıyı adamın yüzüne çarptı, sonra topuklu ayakkabılarını çıkarıp kendine bir içki daha doldurdu.

Dördüncü hapını içerken yatak odasına girdi ve dekoratif şöminenin üzerinde yanan mumları ve komodinin üzerinde düzenli bir şekilde dizilmiş, parlak renkli hapları gördü. Ağzı sulandı, eli çoktan haplara uzanmıştı ki Tavish'in onları oraya koyduğunu fark etti.

"Bu kadar cadı olmamalıydım," diye mırıldandı odadakilere, bir hapi kuru kuru yutarken ve ilacın vücuduna yavaş yavaş işlemesine izin verirken.

Etkisi çok şiddetliydi, açık balkon kapısından gelen esinti vücudunu okşarken içinden gelen müziğe eşlik ederek yavaşça sallanıp durdu. Tavish'e bu kadar kaba davranmamalıydı. Belli ki bu gece birlikte eğlenmeyi planlamıştı - her ne kadar onu denemeye ikna etmeye çalışsa da, çocuk daha önce uyuşturucu kullanmayı hep reddetmişti.

Ensesindeki düğmeyi çözerek uzun siyah elbisesinin ayaklarına düşmesine izin verdi, sonra banyoya doğru yöneldi... ve orada sayısız mum ve üzerinde kan kırmızısı gül yapraklarının yüzdüğü dolu bir köpük banyosuyla karşılaştı.

Makyajını temizlemek için buraya gelmişti ama şimdi parmaklarını köpüklerin arasında gezdiriyordu. Eğer ona karşı bu kadar acımasız davranmasaydı, şu anda sevgilisiyle o küvette olabilirdi.

İç çamaşırlarıyla odaya geri dönen kadın, telefonunu alıp Tavish'i aradı. Cevap vermeyince ona bir mesaj gönderdi: "Kaba davrandığım için özür dilerim. Romantizm ve çikolatalar için teşekkür ederim."

O, bu küçük keyif haplarına hep böyle derdi ama onun için çikolatadan bile daha lezzetliydi. Önünde olduklarında karşı koyamıyordu, bu yüzden

de bir seferde sadece iki tane alıyordu. Ama yakışıklı Tavish ona beş tane vermişti ve Jocelyn bu cazibeye karşı koymak için hiçbir sebep görmedi.

Geceyi böylesine berbat bir şekilde mahvetmişken, hayır.

En azından bu onu iyi hissettirirdi.

İkinci doz vücuduna girerken, balkon kapılarından uzaktan bir korna sesi geldi. Tekrar dans etti, ama her zaman olduğu gibi partilerde zaten çok ısınıyordu. Bu sorun değildi. Balkonu olmasının sebebi buydu. Biraz daha aldıktan sonra temiz hava almak için dışarı çıkacaktı.

Bir çikolata daha, bir doz daha mutluluk.

BÖLÜM 59

Akşam karanlığı çöktüğünde Shumi hâlâ tam olarak bilincine varamamıştı; bedeni ve zihni sessiz bir araf olan alacakaranlık bir mekânda hapsolmuştu.

Bütün ailesi odasında toplanmıştı, ama kapıdan annesine baktığımda, yüzünde yalnızca bir tür teslimiyet ve gerginlik gördüm. Bir rol oynuyordu, dünyanın annelerden beklediği kişi oluyordu.

“Yemek mi istersiniz, kahve mi?” diye sordum onlara. “Diya derin bir uykuda, ben de dışarı çıkıp bir fast food restoranına gideceğim.” Karımın uyanmasıyla iştahım birdenbire geri gelmişti, tüm vücudum aniden, çılgınca canlanmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Bayan Kumar ayağa kalktı. "Ben de sizinle geleceğim," dedi. "Bir süre uzaklaşmam gerekiyor."

Ne kocası ne de Ajay onu durdurmak için herhangi bir girişimde bulunmadı ve kısa süre sonra Rotorua'nın gece karanlığına bürünmüş sokaklarında araba sürüyorduk. Ona ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım... ve babamın bana öğrettiği gibi, bu sessizlik onu o kadar bunalttı ki, sonunda onu kırmak, konuşmak zorunda kaldı.

“Sence ben kötü bir anneyim, değil mi?” Kelimeler sert küçük topçuklar gibiydi. “Yüzündeki yargıyı görüyorum.”

Onunla olan tüm etkileşimlerimde son derece dikkatli davranmışım ve saklamak istediğim şeyleri ne kadar iyi sakladığımı biliyordum. "Bayan Kumar, sizi tanımıyorum," dedim açıkça garip bir şekilde. "Tüm bu süre boyunca Diya'ya odaklanmışım."

Uzun bir süre yolcu koltuğunda kaskatı oturduktan sonra adeta kendi içine kapandı. "Özür dilerim." Kelimeler o kadar yorgun çıkmıştı ki

neredeyse duyulmuyordu. "Ben sadece... kızımın bir türlü bağ kuramadım. Bu beni çok kötü gösteriyor olabilir ama denedim. Sadece başaramadım."

"Bazı insanların fısıldadığı gibi, mesele Shumi'nin kız, Ajay'ın erkek olması değildi. Ben küçük bir kız çocuğu istiyordum, onun için bütün bebek elbiselerini seçmişim bile, diğer annelerin kızlarıyla yaptığı anne-kız aktivitelerini yapmaya hazırdım, ama o geldiğinde... hiçbir şey hissetmedim."

Kendi duygusal ihmal deneyiminin ötesini görebilmek için çaba sarf etmem gerekti. "Doğum sonrası depresyon mu?"

"Evet, geriye dönüp baktığımda öyle düşünüyorum. Ama ben Sarita gibi eğitilmiş değildim, köy kızıydım. Bir şeylerin yanlış olduğunu anlamadım, sadece kötü bir anne olduğumu düşündüm. Bir süre sonra işler düzeldi ama o zamana kadar dört yaşındaydı ve içten içe onu sevmediğimi biliyordu."

Arabada hıçkırıkları çok yüksekti ve fast food restoranına varmış olmamıza rağmen, arabaya servis bölümüne girmedim. Bunun yerine küçük otoparklarına girip, "Gerçekten çok üzgünüm," dedim.

Bu kadın, beni bilinçli olarak ihmal etmeyi seçmiş olan Audrey değildi.

Sonunda tekrar konuşabildikten sonra, "Bobby'ye bu kadar takılıp kalmasından kendimi suçluyorum," dedi. "Küçükken ona ilgi gösterirdi, düştüğünde ona yardım ederdi, bunun gibi küçük şeyler. Kulağa önemsiz gibi geliyor ama annesinin onu sevmediğini bilen bir çocuk için... her şey demektir."

Sözlerinin şelalesi durmak bilmedi.

"O ailenin peşinden adeta küçük bir evcil hayvan gibi dolanırdı. Onlar için her şeyi yapardı—ama en azından Rajesh, Sarita ve özellikle Diya ona iyi davrandılar. Diya, kardeşinin gerçekte kim olduğunu, yalnız kaldıklarında Shumi'ye neler yaptığını asla göremeyecek olsa bile, o evde en iyi bir arkadaşı olduğu için mutluydum."

Çantasından bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. "O kız sahilde öldükten sonra onu Bobby'den uzaklaştırmaya çalıştım ama çok geç olmuştu. Bana saygısı yoktu ve isteklerimi yerine getirme arzusu da yoktu. Daha sonra, yüzündeki morlukları görünce, sana seven insanların sana zarar vermemesi

gerektiğini söyledim, o da yüzüme güldü ve bana bu dersi kendim öğrenmem gerektiğini söyledi.”

Bir başka gözyaşı seli... ardından acı dolu bir sessizlik.

"Hayatta," dedim ona. "Eğer gerçekten istersen, onun yanında olma şansın var." Hemşirenin Bayan Kumar'ın kızı söz konusu olduğunda ne kadar kopuk görüldüğü hakkındaki sözlerini unutmamıştım.

“Evet.” Mendili çantasına geri koydu. “Hadi yemeğe geçelim. Herkesin aç olduğunu biliyorum. Ajay da oradaki şekerli içecekleri, yani dondurma ve çikolata dolu olanları seviyor. Mutlaka onlardan sipariş vermeliyiz.”

BÖLÜM 60

DIYA

Diya, en sevdiği pastane ürünleri tedarikçisine bir e-posta gönderdi; bu, on altıncı yaş günü kutlaması için bir "cupcake pasta" siparişi idi. Doğum günü kızı, iki çok sevgi dolu ailenin tek torunuydu ve tatlı on altı yaş, birçok düğünden daha büyük bir kutlama olacağı benziyordu.

Yine de kız şımarık görünmüyordu; kek çeşitlerini ve süsleme tarzını seçme konusunda onunla çalışmak eğlenceliydi. Ama neyse ki Diya, kızın Los Angeles'ta kalma yönündeki ani kararından önce tüm bunları halletmişti.

Gençler mesajlaşma ve görüntülü görüşmelerle yetinebilirlerdi, ancak ebeveynleri kızlarının gününü "kusursuz" kılmak için tuttıkları etkinlik planlayıcısıyla gerçek görüşmeler yapmak istiyorlardı.

Bu görevi de tamamladıktan sonra, listede başka nelerin kaldığını görmek için listeyi gözden geçirdi.

Telefonu titredi.

Aşağıya baktığında, ekranda Bobby'nin gülümseyen yüzünü görünce şaşırmadı. Fotoğrafı düğün gününde çekmişti ve Bobby'nin artık tüm dikkatini yeni gelinine vereceği için mutluydu. Shumi, Bobby'nin kıskanç ve yoğun ilgisinden hoşlanıyor gibiydi ve Diya da diğer kadının tüm ilgisini almasına fazlasıyla hazırды.

Ama hayır, Bobby Diya söz konusu olduğunda bir santim bile geri adım atmamıştı.

Geçtiğimiz saat içinde birçok aramayı reddettiği gibi, bu aramayı da reddetti.

Ama tabii ki nevrotik derecede aşırı koruyucu olan erkek kardeşi bunu görmezden gelemeydi. Ona bir mesaj gönderdi: Seni eve getirmek için Los Angeles'a geliyorum.

Yüzü kızarmış bir halde, Diya telefonunu eline aldı, parmakları klavyede hızla hareket ediyordu: "Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde beni bulmakta iyi şanslar. Ve Risha'ya sormaya kalkışma, o çoktan eve uçtuğumu düşünüyor." Arkadaşına planlardaki değişikliği bilerek söylememişti, onu bu karmaşanın ortasına atmak istemiyordu. Risha, hâlâ sahip olduğu birkaç gerçek arkadaşından biriydi ve Kalindra, Rhiannon ve Violet'i kaybettiği gibi onu da kaybetmek istemiyordu.

"Saçmalama Dee," diye yanıtladı Bobby. "Biliyorsun ki ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Annemle babam çok endişeliler; annem senin fazladan ilaçlarını buldu, ilaçlarının bitmek üzere olduğunu biliyor. Ve Dee, ilaçlarını almadığında ne olduğunu biliyorsun."

Diya bağırarak istedi. Hepinizden nefret ediyorum. Siz benim gardiyanlarımsınız, ailem değil. SİZDEN NEFRET EDİYORUM!

BÖLÜM 61

E rtesi sabah saat beşte Diya'ya "Fiji'ye gittim" diye itiraf ettim. Yoğun bakım ünitesini arayıp durumunu sorduğumda Diya uyanık olduğu için personel içeri girmeme izin vermişti. İsteddiği zaman benimle iletişime geçebilmesi için ona bir telefon almam gerekiyordu, bunu bugün dükkanlar açılır açılmaz yapacaktım.

“Öyle mi?” Bugün sakinleştirici yoktu, gözleri kocaman açılmıştı. Yatakta doğruldu ve arabayla sipariş verdiğim sıcak kahveden bir yudum aldı. “Neden?”

“Seni bulduğumda Ani'nin adını söyledin.” Battaniyenin üzerinden, bacağına bir elimi koydum. “Sadece bir cevap arıyordum, herhangi bir cevap, sanırım.”

Yüzü düştü. "Ondan bahsetmediğim için özür dilerim." Başını çevirip alt dudağını ısırdı. "Ani'yi düşündüğümde kendimi iyi hissetmiyorum."

“Bir şey söylemene gerek yok.” Bacağını sıktım. “Ama plaja gitmedim —birlikte gidebileceğimizi ve söz verdiğin gibi bana etrafı gezdirebileceğini düşündüm.”

Yüzündeki çukurlar ve gözlerinin altındaki gölgeler çok belirgin bir şekilde bana döndü. "Ani öldü." Gözlerinde yaş bir parıltı vardı. "Oynuyorduk, düştü ve öldü."

Bana kalırsa, ailesi beş yaşındaki kız çocuğu için olayları bu şekilde yeniden şekillendirmişti; bir cinayeti kazara bir trajediye dönüştürmüşlerdi. Böylece, onun yaptığını düşündükleri şeyi asla kimseye anlatmayacak, üzerine sürdükleri kan lekesinden başkalarına bahsetmeyecekti. "Senin suçun değildi," dedim, çünkü bunu duyması gerektiğini düşündüm. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sertçe salladı. "Ama Ani'den sonra çok bunaltıcı oldular. Sürekli beni izliyorlar, okuldan eve bir dakika bile geç kalsam arıyorlardı. Arkadaşlarımla takılamıyordum, onlarla vakit geçirmekte bile zorlanıyordum." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bobby bazen randevularıma bile gelirdi!"

Kaşlarımı çattım. "Seni mi takip etti?"

"Bir şey olursa diye yakınımnda olmak istediğini söyledi ve ben de korkup bir çıkış yoluna ihtiyaç duydum, ama bu bana nefes alamıyormuşum gibi hissettirdi. Bu yüzden onlara çok kızardım." Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ve şimdi hepsi gitti, Tavi. Kardeşim, annem ve babam, hepsi gitti."

Kahvesini dökmeden masaya koymayı başardıktan sonra onu kollarıma aldım ve kaybettiği ailesi için hıçkırarak ağlarken onu öylece tuttum... O kadar uzun ve şiddetli ağladı ki hemşireler endişelenip gece vardiyasından sonra eve gitmek üzere olan Chen'i çağırdılar.

Ona sakinleştirici bir şey verdi ve yaralı bedeni iyileşmek için dinlenmeye ihtiyaç duyana kadar, o tekrar gözlerini kapatıp uyuyana kadar yanında oturdum.

"Tavish." Chen yatağın ucunda belirdi. "Konuşabilir miyiz?"

Koridorda yanına yaklaştığımda, "Diya'yı gördükten sonra eve gittiğinizi sanıyordum, Doktor Chen," dedim.

Yorgun ve kemikli yüzüyle, "Önce bunu sizinle konuşmak istedim; eşinizin kayıtlarına baktım. Ergenlik çağından beri, şiddetli depresyon da dahil olmak üzere, ruh sağlığı sorunları nedeniyle tedavi görüyor," dedi.

Kaşlarımı çatarak, ayaklarımı birbirinden ayırdım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tamam, ama şu anki durumundan dolayı onu suçlayamazsın. Bu normal bir durum değil."

"Hayır, kastettiğim bu değildi—burada proaktif olmamızı, bedenine gösterdiğimiz özeni zihnine de göstermemizi istiyorum. Bir ruh sağlığı uzmanının gelip onunla konuşmasını sağlayacağım."

Ağlayıp durduğunu, onu durduracak gücü olmadığını unutamıyordum ve doktorun haklı olduğunu biliyordum; bir uzmana danışması gerekiyordu. "Bakın, sanırım ailesi onu ilaç kullanmaya zorladı, bu yüzden kimi

bulursanız bulun, ona ilaç satmaya çalışacak biri olmasın. O buna razı olmayacak. Şimdi değil."

"Onlarla bizzat kendim konuşacağım ve bunun sadece terapi amaçlı bir görüşme olacağını iyice anlatacağım."

"Teşekkürler." Kollarımı açıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Göğüs kız kardeşim Shumi? Hâlâ bilinci yerinde değil mi?"

Başını salladı. "Uyanmaya başlamış gibi görünmesi endişe verici, ancak neredeyse boğulma tehlikesi geçirmesi nedeniyle gerçek durumunu değerlendirmek zor. Bekleyip görmemiz gerekiyor."

—

Gün, pekmez gibi yavaş geçti. Diya günün büyük bir bölümünde uyudu, ben ise ona eşlik ettim ve ara sıra hastane çevresinde yürüyüşler yaptım. Karım ertesi gün yoğun bakım ünitesinden çıkarılacaktı, durumu o kadar stabildi ki artık aynı düzeyde bakıma ihtiyacı yoktu, ancak Shumi şimdilik kalacaktı.

Ackerson, Diya ile görüşmek için saat iki civarında geldi ve Diya elimi bırakmak istemediği için benimle de ilgilenmek zorunda kaldı. Sonuç olarak, Diya yangın çıktığını ve korktuğunu hatırlamaktan başka bir şey hatırlamıyordu.

Dedektif, çeşitli yöntemler kullanarak kadının hafızasını canlandırmaya çalıştı, ancak başarılı olamadı. Diya yorgun olduğunu ve uyuması gerektiğini söyleyince sonunda pes etti.

Ackerson'ın beni onunla birlikte dış koridora çıkmaya davet etmesi beni şaşırtmadı.

"Ngata," dedim yalnız kaldığımız anda. "Ciddi söylüyorum, benimle konuşmak istiyorsan avukatım gelene kadar bekle." Sadece karımla birlikte olmak istiyordum, on kere cevapladığım sorulara tekrar cevap vermek değil.

"Bu seninle ilgili değil." Ackerson'ın ağzı sıkıca kapalıydı. "Kayınpederinin, eşiniz reşit olduktan sonra bile evden ayrılmasına izin

vermeyeceğinin farkında mıydınız? Tarawera Gölü'ndeki mülkte kalmanın tamamen onun kendi tercihi olmadığını biliyor muydunuz?"

Diya'nın henüz benimle paylaşmadığı bir başka gerçek daha vardı; ilişkimiz çok yeniydi, ikimiz de birbirimizi henüz tanıyorduk. "Hayır, ama dürüst olmak gerekirse, bu bazı Hintli babalar için duyulmamış bir şey değil," dedim omuz silkerek. "Hem onu nasıl durdurabilirdi ki? Evet, ebeveynlik suçluluğunu devreye sokabilirdi, ama kendi işini yürütüyor, kendi geliri var."

Diya ile konuşurken çıkardığı deftere kalemını vurdu. "O iş zar zor kâr ediyor. Çoğu hafta en temel masraflarını bile karşılayamıyor. Ailesi onun tüm hayatını finanse etti ve o parayı bir tasma gibi kullandılar. Evden ayrılmaya kalkarsa onu maddi olarak desteklemekten vazgeçeceklerini söylediler."

Kafamda bir hiçlik fırtınası, bir uğultu. "Bunu ona yüklemeye sakın kalkışma. Daha önce onu kontrol ediyor olsalar bile, şimdi ben onun elindeyim. Kendimize ait bir kiralık yer arıyorduk ve benim geleceğim hakkında ne düşünürseniz düşünün, Dedektif, ikimizi de geçindirebilirim."

Ellerini beline koyup ayağını yere vurdu. "Yani mali olarak reddedilme tehdidi hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz?"

"Hayır—ve bunu kavga sırasında söyleseler bile, asla yapmazlardı. Kızları onlar için çok değerliydi." Rajesh ve Sarita, kızlarının hayatında hiçbir güvence olmadan tökezlemesine asla izin vermezlerdi. "Bu saçmalığı sana kim söyledi?"

"Güvenilir bir kaynak."

"Lanet olsun. Karımın en yakın arkadaşı şu anda yan dairede ve ailesi öldü. Diya da öyle herkese aile işlerini anlatacak türden biri değil. Bunu sana kim söylediye ortalığı karıştırıyor."

Bir şeye karar vermekte zorlandığını görebiliyordum. Sonunda, "Kalindra Renata'yı tanıyor musunuz?" dedi.

"Diya'nın eski okul arkadaşı mı?" diye homurdandım. "Nişan partimizde bile yoktu. Eğer o sözde tehdidi iletiyorsa, Diya ergenlik çağındayken olmuş olmalı."

Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık vardı. "Bayan Renata, kendisi ve Diya'nın her hafta en az bir saat telefonda konuştuklarını ve Diya'nın Amerika'dan döndükten sonra yeniden iletişime geçmesinden beri de böyle devam ettiğini söylüyor. Partide olmamasının sebebi Sarita ve Rajesh Prasad'ın onu sevmemesiymiş. Lisede sigara içerken yakalanmış ve okuldan uzaklaştırılmış."

"Uzun uzun telefon görüşmelerine inanmıyorum," dedim, çünkü Diya'yı korumak içgüdüsel bir dürtüydü—ama gerçek şu ki, bundan emin olmanın bir yolu yoktu. Sürekli birlikte değildik. Tedarikçilerle konuşmak, mekanları kontrol etmek, bir etkinlik planlayıcısının yapması gereken her şeyi yapmak için saatlerce dışarı çıkmıştı.

"Her ne kadar bir tehdit olsa da," diye ekledim yüzüm kızararak, "umarım Diya'nın bu yüzden ailesini öldürdüğünü ima etmiyorsunuzdur. Bıçaklandı ve bunlar kendi kendine verdiği yaralar değildi."

"Ailenin inceliklerini anlamaya çalışıyorum." Ackerson geri adım atmaya hiç niyetli değildi. "Zor bir durum. Ebeveynler kimseye yakın görünmüyorlar; arkadaş canlısı, evet, sevilen ve saygı duyulan profesyoneller var, ama şimdiye kadar tek bir derin dostluk bile ortaya çıkaramadım."

"Hint kökenli Fijili meslektaşlarım bana bunun kendi topluluklarında alışılmadık bir durum olduğunu söylüyorlar; orada, özellikle yeni göçmenler söz konusu olduğunda, akraba olmayan kişiler bile zamanla aile olabiliyor. Prasad ailesinin bu sıkı bağlarla birbirine kenetlenmiş grup içinde bağlantı kurmak için hiçbir girişimde bulunmadığı anlaşılıyor."

Haklı olduğunu biliyordum. Los Angeles'ın diğer mahallelerinin yanı sıra Koreatown ve Little Armenia gibi yerlerinin olmasının sebebi buydu. Çünkü insanlar tanıdık olanın rahatlığını, yeni bir ülkeyi ev gibi hissettirebilecek diğer insanları arıyorlardı. Babamın dedesinin kardeşi dediği adamın aslında hiçbir kan bağı olmadığını anlamam yıllar sürmüştü; ikisi Amerika'ya geldikleri ilk gün tanışmış ve hemen arkadaş olmuşlardı.

"Belki de sadece kibirliydiler," diye önerdim, ancak içten içe bunun korkunç bir aile sırrını saklamakla ilgili olduğuna dair kötü bir his vardı.

Yıllar.

Öyle yıkıcı bir sır ki, aile adeta kapalı bir sığınağa dönüşmüştü.

"Nişan partisine çok sayıda doktor ve diğer profesyonelleri davet ettiler."

"Ama o profesyonellerin hiçbirisiyle konuşmadılar," diye ısrar etti Ackerson. "Hatta Dr. Rajesh Prasad'ın en yakın meslektaşısı –şirketteki diğer iki ortaktan biri– bana sözde arkadaşı hakkında kamuoyunun bildiğinden başka hiçbir şey söyleyemedi. Her zaman mesafeli tutulduğunu hissettiğini söyledi. Kumar ailesi de ailenin iç dinamikleri hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Bilmelisin ki, bu konuda sorulacak doğru kişi ben değilim. Onları neredeyse hiç tanıımıyordum." Sarita'nın güzel, yüksek performanslı arabalara olan sevgisinden bahsetmesi, Rajesh'in bana çimlerinden bahsetmesi... Elimde sadece kısa anlık görüntüler vardı... ve turkuaz denizleri ve palmiye ağaçlarıyla dolu tropikal bir ülkede öğrendiklerimin dehşeti. "Belki de gerçek arkadaşları Fiji'dedir ve e-posta yoluyla ve ziyaretleri sırasında iletişim halindedirler."

Hiç kimse, sırf Prasad ailesi saygın bir aile diye Kamal'ın yaptığı gibi bir şey yapıp bir çocuğun cinayetini örtbas etmezdi. Aralarında daha fazlası vardı, bir tür dostluk bağı.

"Aklınıza başka bir şey gelirse beni arayın," dedi Ackerson.

"Elbette." Kabul etmeme rağmen, savunmamı bırakıp dedektifle arkadaş olmaya hiç niyetim yoktu; büyük ihtimalle beni kandırıyordu. Baxter da en başından beri bunu denemişti.

Bak, sadece benimle konuş Tavish. Seni tuzağa düşürmek için burada değilim, sadece Virna'ya ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

Ancak karımın yanına döndüğümde, uykusunda bile derin ve düzenli nefes alışverişini dinlerken, ailesinin uyguladığı kontrol taktikleri hakkında bana anlattıklarını ve kendi deneyimlerimden öğrendiklerimi düşündüm.

Kalindra kötü bir etki olduğu için dışlandı. Risha, bu ülkede onların kontrolü altında yaşadığı ve aksi halde dünyanın öbür ucunda olduğu için kabul edilebilir bulundu. Shumi'ye ise, kendi annesinin acımasızca söylediği gibi, tüm ailenin peşinden "küçük bir evcil hayvan gibi" dolaştığı için izin verildi.

Rajesh ve Sarita'ya karşı çıkacak bir kadın değildim.

Tanıştığım diğer arkadaşlarım ise yüzeysel tanıdıklardı.

Ben yüzeysel bir tanıdık değildim, kontrol edebilecekleri biri de değildim. Ve Diya... Diya bana güveniyordu, yavaş yavaş kendinden daha fazla parça veriyordu.

Bobby'ye odaklanmıştım, diğer herkesi göz ardı etmiştim; ancak Prasad ailesinin büyükleri, toplumun direkleri olmaları, hastaları tarafından hayranlıkla ve sevgiyle karşılanmaları ve halk tarafından saygı görmeleri üzerine kurulu bir varoluşa sahipti. İki başarılı çocuğun anne ve babasıydılar.

İyi bir aile. Mükemmel bir aile.

Kaşlarımı çatarak, Ackerson'ın Diya'nın etkinlik düzenleme işinin zarar eden bir iş olduğu hakkındaki sözlerini düşündüm. Karım ise, aksine, yakın zamanda işini büyütmekle ilgili bir şeyden bahsetmişti. Doğru hatırlıyorsam, yangından yaklaşık bir hafta önceydi.

E-postalarını kontrol ettikten sonra, "Size güzel bir haberim var," demişti kocaman bir gülümsemeyle.

"Öyle mi? Anlat bakalım."

"Bu yılın Mayıs ayından itibaren bir iş ortağım olacaktı. Fikir, benim operasyonumu onun daha büyük operasyonuyla birleştirmekti, ben de daha küçük ortak olacaktım; bu, projelerin büyüklüğü açısından beni tamamen farklı bir alana itecekti. Tek başıma, aşırı dolu bir niş içinde sıkışıp kaldım ve büyüme potansiyeli yok."

"Ama Nisan ayında saldırıya uğradı, çok kötü yaralandı ve işini kapatmak zorunda kaldı; kasaba merkezinde küçük bir ofisi vardı. Onun için çok üzüldüm, Tavi çok iyi bir insandı. Ondan bir şeyler öğrenmeyi dört gözle bekliyordum, beni ekibine almak istemesine çok sevindim."

"Şimdi nasıl?" Karımın nasıl biri olduğunu biliyordum, arkadaşının başında beklediğini tahmin ediyordum.

"Şimdiye kadar bilmiyordum, birdenbire ortadan kaybolmuştu. Ailesiyle iletişime geçmeyi başardım ve bana biraz zamana ve alana ihtiyacı olduğunu, benim de müdahale etmek istemediğimi söylediler. Ama yine de

ona küçük hediyeler ve kartlar gönderdim, böylece onu düşündüğümü bilsin.”

"Sanırım tekrar iletişime geçti?"

“Evet.” Işıltılı bir gülümseme. “Henüz işe geri dönmeye hazır değil ama geçmiş planlarımıza tekrar baktığını ve hala bu fikre heyecanlı olduğunu söyledi. Yani umarım her şey yolunda gider.” Çapraz parmaklarını kaldırmıştı. “Dürüst olmak gerekirse, ondan haber aldığım için çok mutluyum. Onu özledim.”

Telefonumu çıkarıp, Nisan ayında Rotorua'da meydana gelen ciddi bir gasp olayını aramaya başladım ve aramaya "etkinlik planlayıcısı" kelimelerini de ekledim.

Orada.

Yerel gazetenin manşetlerinde şu sözler yer alıyordu:

Kuirau Park'taki vahşi saldırıda henüz şüpheli bulunamadı.

Makalede kurbanın, düğün organizasyonlarıyla tanınmaya başlayan ve hatta ulusal televizyon ünlüsünün yakında gerçekleşecek olan, kamuoyunda büyük yankı uyandıran düğünü için adaylar arasında yer alan otuz yaşındaki etkinlik planlayıcısı Violet Long olduğu belirtildi. Ailesi tarafından sağlanan bir fotoğrafta, küt kesimli saçları ve şık bir bob saç modeli olan, yüzü onu daha da güzel kılan dolgun bir Avrasyalı kadın olduğu görülüyordu.

Bayan Long, 17'sinde saat 16.00'da Kuirau Parkı'ndaki termal ayak banyolarının yakınında yeni bir müşteriyle buluşmayı kabul ettikten sonra saldırıya uğradı. Bayan Long, o hafta yağan yoğun yağmur nedeniyle buluşmayı başka bir yere ertelemeye çalıştı, ancak müşteri parkta ısrar etti; çünkü orada düğün fotoğraflarını çekirtmeyi planlıyorlardı ve programlarında başka boş zamanları yoktu.

Bayan Long'un annesi Jenn Long, "Hiç telefonda konuşmamışlardı," dedi. "İnternette bir sorgulama yapmışlar, sonra da mesajlaşarak iletişim kurmuşlar. Şimdi kulağa saçma geliyor ama günümüzde gençlerin hepsi böyle yapıyor—Violet bana, müvekkillerinin neredeyse hiçbirinin sürecin sonuna kadar telefonda konuşmayı sevmediğini

söyledi. Ve, işte, gündüz vaktiydi, değil mi? Kalabalık bir halk parkında gün ışığında saldırıya uğramaktan kim endişe eder ki?"

Bayan Long, hava koşulları nedeniyle boş olan ayak banyolarına ulaştığında kafasının arkasına künt bir cisimle vuruldu. Polis, birinin muhtemelen onu boğmak amacıyla kafasını termal suya sokmaya çalıştığına dair belirtiler olduğunu, ancak yağmura rağmen banyoları ziyaret etmeye karar veren bir grup genç tarafından engellendiğini söylüyor.

Gençler kimseyi görmediler ama koşan ayak sesleri duyduklarından eminler.

Polis, olayla ilgili bilgisi olan herkesin derhal kendileriyle iletişime geçmesini istiyor. Dedektif Tawhai, "Bu saldırı tehlikeli bir önceden planlama düzeyini gösteriyor," dedi. "Fail, Bayan Long'u kazançlı bir iş sözleşmesi vaadiyle olay yerine çekti ve ardından pusuya yattı. Hava koşullarını açıkça kendi avantajlarına kullandılar."

Polis, failin telefon numarasını tespit edemedi ve bunun muhtemelen kayıt dışı bir ön ödemeli cep telefonu olduğunu belirtti. Bayan Long hastanede tedavi görmeye devam ediyor.

Saldırı hakkında birkaç makale daha okudum, ancak bilgiler hep aynıydı: Yağmurlu bir gün. Herkes kapüşonlu yağmurluk giymiş veya görüşlerini engelleyen şemsiyeler kullanmış. Öğleden sonra saat dörtte bile etrafta kimsenin olmayacağına dair bir şans deneyin—birisi olsa da sorun değil; uydurma bir sebeple toplantıyı iptal edin ve başka bir deneme için yeniden planlayın. Aksi takdirde, Violet'e saldırın, sonra da parkta kaybolun.

Kapüşonlu ceket giymiş sıradan bir kişi daha.

Röportaj yapılan polis memuru haklıydı. Tüm olay, psikopatik düzeyde bir planlama ve özgüven sergiliyordu.

Bu kişi kim olursa olsun, bu onun ilk suçu değildi.

Yıllar. Rhiannon. Violet.

Bobby ile ilk iki kadın arasındaki bağlantı son derece açıktı, ancak Diya, Violet'in Bobby ile herhangi bir ilişkisi olduğuna dair hiçbir şey söylememişti.

Kız kardeşi ise çok sevimliydi. Rhiannon onu çok severdi, her yaz oraya gitmeden hemen önce onun için özel bir kurabiye yapardı. "Küçük Dee'm için," derdi. "Evlat edindiğim küçük kız kardeşim."

Bunun Diya'nın kızı olduğunu ya da bir oyuncak bebekle ilgili olduğunu hiç düşünmemiştim. Ani ile saatlerce oynar, tüm oyuncaklarını onunla paylaşırdı. Diya, Ani'yi çok severdi.

Senin yanında kendimi çok özgür hissediyorum, sanki hayatı ilk defa yaşıyormuşum gibi. Hiçbir filtre, hiçbir kısıtlama yok. Kendim oluyorum ve kendimin tüm yönlerini hatırlıyorum.

İçimde kötü bir his, her şeyi yanlış anladığımın, bunun para ve gururla hiçbir ilgisinin olmadığını ve her şeyin Diya'nın asla kapalı aile biriminin dışında bir bağ kurmamasını sağlamakla ilgili olduğunun farkına varmaya başladım. Çünkü o zaman hatırlayacak kadar güvende hissedebilir ve her şeyin başlangıcı olan, Prasadların sonrasında kurduğu mükemmel, güzel hayatın temelini yıkan cinayeti anlatabilirdi.

Bu da demek oluyor ki... bir noktada hatırlamış, bunun hakkında konuşmaya çalışmıştı. Ama ailesi onu susturmuş, yanıldığını, durumun öyle olmadığını söylemişti. Bu da zihninin kendi içinde çatışmasına yol açmış ve ardından ilaç tedavisi gelmişti.

Diya yangının olduğu sabah önemli bir şey söylemişti. Gözlerimi sıkıca kapatarak, sanki başka bir hayattaymış gibi gelen o anı hatırlamaya çalıştım. Bana omlet yapıyordu ve...

Dün gece çok garip bir rüya gördüm. Fiji'deki eski evimizle ilgiliydi. Pencereden mango ağacını görebiliyordum ve sonra kürekle ağacı sökmeye çalışıyordum.

"Aman Tanrım." O sabah Ani'nin ölümünden mi bahsetmişti? Her şeyi başlatan bu muydu?

Koridorda rüzgar çanlarının fısıltıları, ensemde soğuk bir dokunuş.

Yutkundum, zihnimde Rajesh'in güçlü vücudunun gölün soğuk sularını yarararak ilerleyişi ve Sarita'nın hızlı bir koşu için koşu kıyafetlerini giymesi görüntüleri vardı.

BÖLÜM 62

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 30 Ekim

Saat: 11:07

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

BÖLÜM 63

Ajay'den Diya'ya göz kulak olmasını ve uyandığında beni ararsa bana mesaj atmasını rica ettikten sonra (hala ona o telefonu temin edememiştim), Aleki ile iş yerinin yakınındaki küçük bir kahve dükkanında buluşmak üzere hastaneden ayrıldım.

"Hey, dostum." Beni kucakladı; iş gömleği ve ütülü siyah pantolon giymiş, nazik ve kibar bir Samoalıdan oluşan iri bir duvar gibiydi.

"Merhaba Aleki. Yaptığın her şey için tekrar teşekkürler."

"Aramızda kalsın, teşekkürler." Masadan bir kahve aldı. "Siparişlerimizi paket yaptırdım. Geri yürümeye başlamam gerek—hala molamızın bitmesine bir dakika bile bakmayan o pislik müdür var." Kendi kahvesinden bir yudum aldı. "Yürüyerek sohbet etmemizde bir sakınca var mı?"

"Elbette."

"Eşinizin uyandığına sevindim."

Aleki ile birkaç sohbetten sonra yerel lehçede "bayan" kelimesinin illa evli anlamına gelmediğini, sadece birlikte olduklarını anladım. "Gözlerini açtığında ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsin." Kahveden bir yudum aldım; her yerde bulunan Yeni Zelanda usulü flat white kahveydi, Diya'nın bana tanıttığı bu kahveye bayılmışım.

Aleki omzuma vurdu. "Tahmin edebiliyorum dostum. Demek Violet Long hakkında bilgi edinmek istiyorsun, ha?"

İnternette yaptığım tüm aramalar sonuçsuz kalınca Aleki'ye ulaşmışım—Violet Long'un iş sitesi kapanmıştı ve artık hiçbir sosyal medya hesabı yoktu. Rotorua'da olup olmadığını bile bilmiyordum, ama küçük bir şehir olduğunu ve Aleki'nin de onunla aşağı yukarı aynı yaşta olduğunu düşünerek yollarının kesişmiş olabileceğini tahmin etmişim. Ya da en azından, beni bilen başka birine yönlendirebileceğini düşünmüştüm.

Diya'dan arkadaşının bilgilerini istemek ve o geçmiş travmayı yeniden gündeme getirmek gibi bir niyetim yoktu. Burada değil. Şimdi değil.

“Eşim saldırıdan önce onunla yakındı. Onunla iletişime geçip, belki Diya'yı ziyaret etmek isteyip istemeyeceğini görmek istedim.” Zayıf bir gerekçeydi ama elimde olan tek şey buydu. “Yakında bir koğuşa nakledilecek.”

“Violet’in başına gelenler çok acımasızdı, bütün gazetelerde yazıyordu, ne kadar kötü yaralandığı.” Başını salladı. “Onu tanımıyorum ama gazetelerde babasının tesisatçı olduğu yazıyordu.”

Kahretsin, bulduğum makalelerden birinde bunu görmüştüm ama bir adamı mesleğine göre zaten bulmuşken tamamen gözden kaçırmıştım.

Aleki bir binanın önünde durdu. "Bu benim. Ama neyse, kuzenimin arkadaşı Silas da tesisatçı, bu yüzden ona Violet Long'un babasını tanıyıp tanımadığını sordum."

Cebinden bir not defteri kağıdı çıkardı ve üzerine tesisatçı ve kanalizasyon ustası Greg Long'un bilgilerini yazdı. "Greg konuşmak istemiyorsa onu rahatsız etmememi söyledi," dedi Aleki bilgileri uzatırken. "Adam hâlâ başına gelenlerden dolayı çok üzgün, ama aramanla sorun yaşamayacağını düşündüm."

"Eğer mahremiyet istiyorsa, onu zorlamayacağıma söz veriyorum."

"Benim gitmem gerekiyor ama umarım eşinizin arkadaşıyla iletişime geçersiniz."

Aleki'ye veda ettikten sonra Greg Long'u aradım. Durumu anlatmak için şahsen görüşmeyi tercih ederdim, ancak muhtemelen ofisi yoktu ve birçok bağımsız esnaf gibi minibüsünden çalışıyordu.

Telefonu açarken, "Greg Long," dedi, tavrı son derece sakın ve kendinden emindi.

Bir ara gazeteciler tarafından rahatsız edildiğinin farkında olarak, "Bu Diya Prasad'ın nişanlısı Tavish," dedim. Rotorua'da artık Diya'nın adını bilmeyen kimse yoktu ve Violet muhtemelen potansiyel iş ortağından ailesine bahsetmişti. "Kızınızla iletişime geçmeye çalışıyorum. Diya bilincini geri kazandı ve Violet'i özlediğini biliyorum."

Bir an duraksadım, ama diğer adam bir şey söylemeyince ekledim: "Violet'in onu görmeye gelmesi için hiçbir baskı yok; sadece belki telefonda konuşabilirler diye düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse, sadece karımı mutlu edecek bir şey bulmaya çalışıyorum." Belki de mükemmel bir yalancıydım, ama ikincisi yüzde yüz doğrudu.

Greg'ten sert bir nefes geldi. "Ah, kahretsin, o ailenin başına gelenler çok kötü. Kızım dünyadan çok uzaklaşmış olsa da, Diya'nın onu nişan partinize davet etmesi Violet için çok şey ifade ediyordu." Sözlerine acı karışmıştı. "Annesiyle ben gerçekten gideceğini düşünmüştük; onu arabayla götürmeye, almaya, her şeyi ayarlamaya hazırдық, ama son anda vazgeçti."

"Diya'nın sakıncası yoktu," dedim, Violet'i davet ettiğini bilmesem de. "Sadece Violet'in onu hâlâ arkadaşı olarak gördüğünü bilmesini istedi."

"Çok iyi biri," dedi Greg Long. "Gelen kartları ve küçük paketleri görüyorum—kızım o el yazısını görünce hep gülümsüyor." Sesine biraz sertlik karıştı. "Bak, Vi ile konuşayım. Numaranı aldım, ona ileteceğim. Arayıp aramayacağı konusunda... hiçbir şey garanti edemem."

Ama Violet Long, sadece on dakika sonra aradı. "Ona mesaj attım," dedi yumuşak ama melodik, hafifçe peltek bir sesle. Saldırıdan sonra alkol bağımlılığına düşüp düşmediğini merak ederken, "Diya. Hayatta olduğunu duyduktan sonra... ama sonra komada olduğunu söylediler? Bu yüzden denemeye devam etmeli miyim bilemedim," dedi.

"Telefonu evdeydi."

"Aman Tanrım, tabii ki öyleydi. Düşünmedim bile. Yeni bir numarası var mı? Dışarı çıkma konusunda yaşadığım kaygıyla hâlâ başa çıkmaya çalışıyorum"—gözümde bir gerginlik, dışarıya yöneltilmiş ve kendisine yönelik olmayan bir öfke vardı—"ama onunla konuşmayı çok isterdim."

"Bugün ona yeni bir telefon alıyorum ve numarasını sana göndereceğim." Yapraklı bir ağacın altındaki bir banka oturup, onunla konuşurken öğleden sonraki trafiğe baktım. "Violet, bunun sana binlerce kez sorulduğunu biliyorum ama randevuyu alan kişi hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Neden?" Yeni bir şüpheyile dolu, keskin bir kelime; alkolün etkisine dair hiçbir belirti yoktu, belki de kekeleme bir konuşma bozukluğundan

kaynaklanıyordu.

"Çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışıyorum," dedim dizime elimi dayayarak. "Hem senin hem de Diya'nın altı ay gibi kısa bir süre içinde bu kadar ciddi bir saldırıya maruz kalması bana çok büyük bir tesadüf gibi geliyor. İkinize karşı bir kin besleyen biri olabilir mi? Kızgın bir iş rakibiniz mi?"

Bir nefes kesilmesi. "Bunu hiç düşünmemiştim bile." Sesindeki titremeyi duyunca, terapisini aylarca geciktirdiğimi anladım ve kendimi çok kötü hissettim.

Ama Violet toparlandı. "Dürüst olmak gerekirse, aklıma kimse gelmiyor. Henüz resmen birlikte çalışmaya başlamamıştık. Ben çok daha deneyimliydim, bu yüzden Diya genç ortak olarak işe başlayacaktı ve bunun nasıl olacağını planlıyorduk."

"Yani hiç müşteri görüşmesi falan olmayacak mı?"

"Hayır, çoğunlukla sadece ikimiz bir araya gelip meseleleri halletmek için buluştuk. Zaten birbirimizi seviyorduk, ama bir işletmede her şeyin açıkça belirtilmesi gerekiyor. Dairemde masanın etrafında saatlerce toplanıp uzun vadeli planımız ve işletmenin nereye doğru gideceği konusunda çalıştık."

"Çok daha başarılı olduğunuz halde neden onunla çalışmak istediniz?"

"Kapasitemi genişletmek için bir ortağa ihtiyacım vardı. Diya kötü bir iş kadını – bunu sevgiyle söylüyorum – ama yaratıcı bir insan olarak çok dinamik. Ortaklıkta daha büyük bir pay karşılığında işin tüm yönlerini üstlenmeye hazırdım ve o da genel gelirini artırmak için bana bu daha büyük payı vermekten mutluluk duydu.

"Lütfen onu aldatacağımı düşünmeyin," diye ekledi aceleyle. "Diya, sadece benim zaten ayarladığım müşterilerle bile ilk yılda gelirini üç katına çıkarırdı. Ve üç yıl sonra, genel işe olan etkisini gördükten sonra, gelir paylaşımını yeniden görüşeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Sadece sözlü bir anlaşma değildi; sözleşmemizin bir parçası olacaktı."

Yine para. Hep para. Çünkü para birçok şey ifade ediyordu. "Diya ile bağlantılı başka biriyle hiç tanıştınız mı?"

“Tedarikçilerini mi kastediyorsunuz? Hayır, o daha sonra, anlaştıktan sonra olurdu. Hepimiz bağlantılarımızı biraz korumaya çalışıyoruz.”

"Bundan daha kişisel bir şey yok mu?"

“Bir keresinde bir kafeye giderken annesiyle karşılaştık. Çok sevimli biriydi, birlikte ne kadar başarılı olacağımızı düşündüğümü söylediğimde heyecanlandı. Olanlar çok üzücü.”

Gençler kimseyi görmediler ama koşan ayak sesleri duyduklarından eminler.

Aklıma bir görüntü geldi: Sarita, koşu taytı ve tişörtüyle, bir grup şaşkın genci rahatlıkla geride bırakabilecek atletik bir kadın olarak, bana Alfa Romeo'nun anahtarlarını fırlatıyordu.

BÖLÜM 64

DIYA

Merhaba Rhi!

Seni görmek için sabırsızlanıyorum! Sadece altı hafta kaldı! Çok eğlenceli olacak. Annem bana makyaj yapmayı göstermene izin verir mi bilmiyorum ama seni yaparken izlemek için heyecanlıyım! Doğum gününde aldığın set çok havalı görünüyor. Annen çok iyi biri.

Bana gönderdiğin kitabı okudum. Heyecan verici ve biraz da korkutucuydu, ama bitene kadar her gece okudum. Sırlarla ilgili hikayeleri severim.

Bir sırrım var. Hem de çok büyük bir sır. Ama sana söyleyeceğim, çünkü biliyorum ki başka kimseye söylemeyeceksin. Serçe parmağımızla söz verdik. Kampta olduğumuzda, birlikte baş başa yüzmeye gidebiliriz ve ben de sana söyleyeceğim.

Yakında görüşürüz!

Aşk,
Arkadaşın Dee

BÖLÜM 65

Şumi ertesi gün tamamen kendine geldi.

İlk gün baldızımı göremedim; sersemlemiş halinden dolayı doktorlar sadece en yakın ailesinin gelmesine izin vermişti. Ancak ikinci gün hem Ackerson hem de ben içeri girmeyi başardık ve birkaç hasta yakın zamanda ünitenin bakım seviyesine artık ihtiyaç duymadıkları için bir koğuşa alındıktan sonra, Shumi orada kalan tek hastaydı.

Ackerson onunla konuşurken ben de biraz uzakta bekledim; kız çocuğu da yanıındaydı.

Ackerson, daha önce ondan duyduğumdan çok daha nazik bir ses tonuyla, "Size bunu söylemekten çok üzgünüm Bayan Prasad," dedi, "ama kocanızın kalıntılarını, anne ve babasının kalıntılarıyla birlikte tespit ettiğimize inanıyoruz."

Nefesim birdenbire kesildi.

Hâlâ hayatta olmasını umuyordum çünkü ne olursa olsun bu, Ackerson'a mükemmel bir şüpheli sağlayacak ve dikkatleri benden uzaklaştıracaktı.

Yumuşak bir kadın feryadı duyulurken, Shumi'nin babası, "Nasıl emin olabiliyorsun? Çok fazla hasar vardı," diye sordu.

"Laboratuvar DNA testleri yapmaya çalışacak, ancak kalıntıların niteliği nedeniyle bunun garantisi verilemiyor. Kimliği dış kayıtları aracılığıyla tespit edildi."

Ackerson, "Hiç şüphe yok. Vihaan Prasad—Bobby—beş yıl önce bir iş gezisi sırasında Japonya'da acil bir kanal tedavisi geçirdi. Dış uzmanları bana Japon tarzının bizimkinden gözle görülür şekilde farklı olduğunu söylüyor. Dış hekiminin ayrıca daha yeni röntgenleri de vardı ve bunları teşhis için kullanabildik." derken gerçekten üzgün görünüyordu.

"Arabasının olay yerinde bulunması ve iş veya kişisel hesaplarında, ayrıca telefonunda herhangi bir aktivite olmaması da göz önüne alındığında, olayda öldüğü kesindir. Ancak dediğim gibi, ekip, hayatta kalanların iç huzuru için DNA eşleştirmesi konusunda her türlü çabayı gösterecektir."

Shumi hıçkırarak ağlıyordu ama bir yandan da konuşmaya çalışıyordu; söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu.

Ackerson beklediğimden daha sabırlıydı ama Shumi'nin babası odadan çıkmasını istediğinde bile ayrılmadı. "Kızınızın tanık ifadesini, olaylar henüz aklında tazeyken almam gerekiyor," diye yanıtladı.

Sonunda Şumi hıçkırarak hıçkırarak ağlamayı kesti. "Diya neden sana söylemedi?" Acıklı bir soru. "Neden söylemek zorundayım ki?"

"Sana söyledim evlat," dedi babası, ses tonundaki sabırsızlık beni onu sarsmak istememe neden oldu. "Diya yaralı. Hatırlamıyor."

"Söylemek istemiyorum." Şumi'nin sesi neredeyse gözyaşlarının arasında kaybolmuştu. "Söylemeyeceğim."

"Yapmalısın," diye araya girdi annesi. "Onun sana neler yaptığını biliyoruz, kızım." Sesinde gözyaşları vardı. "Lütfen, Shumi. Artık onu korumak zorunda değilsin—bana gelemeyeceğini düşündüğün için çok üzgünüm, ama ben şimdi buradayım. Her zaman burada olacağım."

"Hayır, hayır, yapmayacağım." Shumi'nin nefesi hızlı ve sığdı. "Çok mutluyduk. Hepimiz çok mutluyduk."

"Biliyorum," dedi Ackerson aynı beklenmedik derecede nazik tonda. "Ama üç kişi öldü, Shumi. Rajesh ve Sarita da dahil, bana anlatılanlara göre onlar sana çok değer verdikleri bir kız evlat gibi davranmışlar. Ve en yakın arkadaşın da ağır yaralı."

Şumi hıçkırarak, "Onu görebilir miyim? Diya'yı görebilir miyim?" dedi.

Herkesin hayır diyeceğini bekliyordum, ama Ackerson bunun yerine dışarı çıkıp personelle konuştu ve Diya'yı koğuştan kısa bir ziyaret için tekerlekli sandalyeyle getirmek üzere düzenlemeler yaptılar. İki kadın da birbirlerini görünce yeniden gözyaşlarına boğuldular, ama bunda histerik bir mutluluk da vardı, iki hayatta kalanın yüz yüze gelmesinin verdiği bir rahatlama.

“Şumi, ne oldu?” diye sordu Diya, gözyaşları dindikten sonra. “Hatırlayabildiğim tek şey yangın... ve...” Karnına elini bastırdı. “Burası çok acıyor.”

Shumi sadece başını salladı ve sessizliğini korudu.

"Lütfen," diye yalvardı Diya. "Lütfen bana söyle."

Gözlerinden tekrar yaşlar süzülürken, Shumi içine kapandı. "Şimdi yalnız kalmak istiyorum. Artık konuşmak istemiyorum."

—

İki saat sonra, Diya uykuya daldıktan sonra, Shumi'nin yatağının yanına gittiğimde kimse beni durdurmadı. Diğer herkes onunla konuşmaya çalışmıştı ama o kendini kapatmıştı.

Ancak o anda uyanıktı ve yalnızdı.

"Diya'yı koruduğunu biliyorum," dedim ikimiz arasında yumuşak bir sesle. Bu gerçeği, karım cevaplar için yalvardıktan sonra onun Diya'ya acı dolu bir yüzle baktığını görünce anlamıştım.

Kocaman kahverengi gözler benimkilerle kenetlenmişti. "Bunu bilmemeli," diye fısıldadı Shumi. "Hatıralarına sahip olmalı."

“O zaten içten içe biliyor,” dedim. “Peki ya Shumi? Hiçbir cevabı olmaması onu içten içe yiyip bitiriyor.”

Shumi alt dudağını sertçe ısırdı. "Söylemek istemiyorum, Tavish. Söylemezsem gerçek olmaz." Gözleri odanın içinde dolaştıktan sonra tekrar bana döndü. "Ama öyle değil mi?"

“Evet.” Elini tuttum. “Aileyi korumak için elinden gelen her şeyi yaptın, Şumi.”

“Hiç anlatmadım. Bobby’nin bana yaptıklarını hiç kimseye söylemedim.” Hırıltılı bir nefes. “Herkes Amma ve Pitaji’yi çok severdi ve çoğu zaman her şey mükemmeldi. Beni severdi, gerçekten severdi—her zaman nerede olduğumu bilmek isterdi, hayatımla her zaman ilgilenirdi, tüm arkadaşlarımı takip ederdi ve gün boyunca beni arayıp selam verirdi.”

Sağlıklı bir aşka dair çarpık görüşünü duymak, sevilmemiş ve duygusal olarak terk edilmiş bir kız olarak geçirdiği günleri hatırlamama ve onun için

üzülmeme neden oldu.

“Bunu söyleseydim, Amma ve Pitaji çok üzülürdü. Aileye büyük bir utanç getirirdi.”

Rajesh ve Sarita'nın kusursuz imajını hatırlayınca midem bulandı, ama yüksek sesle, "Artık o utancı hissetmek için etrafta değiller... ve Diya cevap alamazsa düşüncelerine gömülecek," dedim.

Gözlerimiz buluştu, aramızda Diya'nın kırılğan ruh hali hakkında sessiz bir anlayış geçti.

Ardından Shumi içini çekti. "Tamam. Tamam."

Henüz sevinmedim. Hâlâ geri adım atabilirdi. "Ackerson'ı çağırayım mı?" Dedektifin bekleme salonunda Ajay ve yaşlı Kumarlarla konuştuğunu görmüştüm. Muhtemelen Shumi'nin içini dökmesini sağlayacak bir yol bulmayı umuyordu.

“Evet. Sadece o ve sen, ailem değil.” Son cümleyi söylerken sesinde bir sertlik vardı.

İki dakika sonra, konuşmaya başladığında, onun hakkında çok önemli bir noktada yanıldığımı fark ettim. Bobby'nin onu kendisine karşı çevirebilecek bir şeyi vardı ve bunu partinin gecesi yapmıştı.

“Hamileydim. Evde bir test yaptım, sonra bir tane daha, hemen Bobby'ye söyledim ve o da bana sarıldı, beni döndürdü ve pembe güller getirdi.” Kaba, boğuk ses tonuyla. “Çok mutluydum ve nişan partisinde bunu belli etmemeye gerçekten çalışıyordum çünkü o an Diya'nın anıydı ve onu çalmayacaktım.”

“Aileye ilk üç aylık dönemi atlattıktan sonra söylemeyi düşünmüştüm... gerçi Diya'ya ağzımdan kaçırırdım herhalde.” Sesi her kelimesinde alçalıyordu. “Sonra o gece, partiden eve döndükten sonra Bobby karnıma vurdu ve kanamaya başladım. Sabahleyin durmuştu ama kıymetli bebeğimin gittiğini biliyordum.” Sanki öfkesi o kadar derindi ki, hissetmeye dayanamıyordu, sesi ifadesiz çıktı.

"O sabah yine de beni Amma ve Pitaji'nin yanına gönderdi, her şey yolundaymış gibi davranmamı istedi. Sanki çocuğumuzu öldürmüş olması umurunda bile değildi, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyordu."

“Al.” Biraz su içebilmesi ve duygusal bunaltıcı havadan biraz olsun uzaklaşabilmesi için pipeti dudaklarına yaklaştırdım.

"Teşekkür ederim." İçki içmeden önce verdiği otomatik, kibar bir cevaptı.

İşini bitirdikten sonra, sanki bir kere başlamışken bitirmek zorundaymış gibi hemen kaldığı yerden devam etti. “Diya ile dışarıda göle bakıyorduk, o da Amma ve Pitaji ile konuşuyordu. İçeri döndüğümüzde yerde yatıyorlardı ve elinde bir bıçak vardı.” Nefes alışverişi hızlandı. “Diya'yı o kadar sert itti ki, bir şeye—belki bir masaya?—çarptı ve sersemledi. İşte o zaman beni bıçakladı.”

Ackerson, "Kocanızın neden şiddete başvurduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Önceki gece eve gelene kadar bilmiyordum ama mali işlerinden sorumlu kişi partiden önce onu aramış, tüm hesaplamaları tekrar yaptığını ancak başka çaresi olmadığını, iflas başvurusunda bulunması gerektiğini söylemiş."

Maske takma konusunda iyi olduğumu sanıyordum ama Bobby o gece en ufak bir stres veya panik belirtisi göstermemişti, sadece kız kardeşinin nişanını kutlamak için orada bulunan büyük bir ağabeydi. Balık tutma gezisi planları yapıyordu, Rajesh başarılarıyla övünürken babasının yanında duruyordu, Diya'yı koruyucu bir şefkatle alnından öpüyordu.

Sesi kısılmış, en içten haliyle Shumi, “Bobby çok gururluydu. Bana sahip olduğumuz hayatı verebildiği için, tıp okuyacak notları olmamasına rağmen ailesinin onun başarılı bir iş adamı olmasıyla övündüğü için çok mutluydu.” dedi. Yutkunarak hıçkırdı. “Diya'nın ona nasıl hayranlıkla baktığını da çok seviyordu.”

Dahası da vardı.

Shumi, Bobby'nin Diya'ya saldırdığını ve ardından onu, tıpkı Shumi'yi bıraktığı gibi, ölüme terk ettiğini görecektik kadar bilincini korumayı başarmıştı.

“Gözlerim kan içinde, her yer kıpkırmızı, Diya'nın elbisesi de aynı renge bürünmüş.” Sargılı yaralarını durdurmaya çalışır gibi ellerini hareket

ettirirken yüzünde dehşet vardı. “Yangından ya da göle girmekten haberim yok. Görmedim. Hatırlamıyorum.”

"Sorun değil, Shumi," dedi Ackerson. "Bize verdiğin şey fazlasıyla yeterli."

“Rhiannon’u biliyor musun?” diye sordu Shumi birden patlayarak. “Ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğinde ona inandım. Ona her zaman inandım.” Hıçkırıkları yürek burkuyordu. “O benim kocamdı.” Gözyaşlarıyla karışık bir fısıltı. “Ona inandım.”

Kolumu onun omzuna attım, Ackerson'a baktım.

“Sanırım şimdilik işimiz bitti,” diyen kimdi? Elinde telefonuyla dışarı çıktı, ama ben Shumi’den on dakika sonra ayrıldığımda hâlâ yakınlardaydı.

Dedektif gittikten sonra ailesi aceleyle içeri girmişti, ama o bana yaslanmıştı, bu yüzden ben de kalmıştım. Sonunda, duygusal olarak tükenmiş bir halde uykuya dalana kadar. Annesi bana baktı. "Sana, neredeyse bir yabancıya, bizden daha çok güveniyor." Bu bir suçlamadan çok bir itiraftı.

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, çünkü doğruydı.

Ben de hiçbir şey söylemedim, ayrılmadan önce Ajay'ın omzuna dokundum.

"Diya'ya ne diyeceğim?" dedim Ackerson'la yoğun bakım ünitesinin dışındaki boş bekleme alanında bulduğumuzda. Kardeşinin bunu yaptığını, tüm ailelerini mahvettiğini bilmek onu yıkacaktı.

Ackerson'ın ağzının etrafı beyaz çizgilerle çevriliydi. "Sana hiç özenmiyorum. Böyle adamlar keşke kendilerini öldürseler ama her zaman masumları da öldürüyorlar."

"Aile katliamı hakkında bir şeyler okudum," diye itiraf ettim artık şüpheli olmadığımı anladığımda. "Bir insanın tüm ailesini nasıl öldürebileceğini anlayamıyordum, bunu çözmeye çalışıyordum."

“Psikolojik saçmalık şu ki, bunlar narsistler ve bu şartlar altında kimsenin devam edemeyeceğine inanıyorlar, bu yüzden ölüm daha insancıl bir seçim.” Dudaklarını büktü. “En azından kayınbiraderiniz de kendi zavallı hayatına son verme nezaketini gösterdi. Bu türden insanların çoğu –

ve neredeyse her zaman erkekler– kendi hayatları söz konusu olduğunda geri adım atıyorlar. Korkaklar.”

Bobby için asla o kelimeyi kullanmazdım, ama başka ne vardı ki?

Korkak. Katil. Cinayet işleyen.

Bu, Vihaan "Bobby" Prasad'ın son mirasıydı.

Ackerson, "Ve düşünün ki, onu şüpheli olarak görmekten yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştım. Olası bir iş ortağıyla görüşmeler yapıyordu; adamla konuştuk ve işlerin kötü gittiğini ancak kurtarılamayacak durumda olmadığını söyledi." dedi.

“Guy, çoğunluk hissesi için gerekli parayı ödemeye hazırdı ve bir daha tekrarlanmaması için neler yanlış gittiğini çözmüşlerdi. Elektrik Ninja'yı sadece kara geçirmekle kalmayıp, Avustralya'ya da genişletmek için beş yıllık bir plan hazırlamışlardı.”

“Kontrolü kaybederdi,” dedim, Shumi'nin hayatının her yönünü nasıl izlediğini, Diya'nın randevularına nasıl gittiğini düşünerek. “Başka biri patron olurdu.”

Ackerson omuz silkti. “Evet. Muhtemelen haklısınız. Eminim ki her şey ilerleyen süreçte soruşturmada ortaya çıkacak. Ama benim açımdan dava kapandı; Şumi'nin anlatımı her şeyi açıklıyor. Bobby Prasad yangını başlatmış, sonra da Diya ve Şumi'yi öldürmeyi başaramadığını fark etmeden intihar etmiş olmalı.”

Ackerson'ın yolunu izlemeye karar verdim. Hiç kimsenin, hele de karımın, ailesi hakkındaki şüphelerimi bilmesine gerek yoktu. Sarita, Rajesh, Bobby, hepsi geçmişte kalmıştı.

Orada Susanne, Jocelyn ve Virna da vardı.

İş bitti. Tamamlandı.

BÖLÜM 66

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 2 Kasım

Saat: 02:08

Sonunda işler yoluna girmeye başlıyor. Fiziksel kanıtımız olmayabilir, ancak savcı bile bu kadar dolaylı kanıtın o alçağı alt edeceğine inanıyor.

Fiziksel kanıtlardan vazgeçmiyorum; görgü tanığı ifadeleri bilindiği üzere güvenilmez olabilir, ancak profesör bana güzergah içindeki ve çevresindeki hareketleri kontrol etmek için yepyeni bir zaman dilimi verdi. Neyse ki geçen Aralık ayında tüm o görüntüleri alan teknik ekip her zamanki gibi titiz davrandı ve bir gün geriye gitti.

O sırada elde etmemiz gerektiğini bilmediğimiz bazı görüntüler konusunda hâlâ şanssızız, ama elimizdeki görüntülerin en azından bir kısmında onu suçlayabilirsem bunun bir önemi kalmayacak. Çünkü yalan söyledi. Bir kez değil, her röportajda. Her şey videoda mevcut.

BÖLÜM 67

S arita, Rajesh ve Bobby'nin üç hafta sonraki ortak cenaze töreni hüzünlü bir tören oldu.

Shumi, Bobby'nin anne babasının yanına yaklaşmasını hiç istememişti, Diya ise o korkunç günün olaylarını bir türlü idrak edemeyerek şok içinde kalmıştı; ama sonunda başka bir seçenek kalmamıştı.

Cesetler o kadar kötü durumdaydı ki, bazı parçalar sadece kemik kırıklarıydı. Her bir parçanın DNA testi yapılmadan hangi parçanın hangi aile üyesine ait olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu; DNA bulunup bulunmadığı bile şüpheliydi. Polislerin davaya danışması için görevlendirdiği deneyimli adli antropolog, bazı kırık parçaların çok küçük veya çok hasar görmüş olduğunu ve bu nedenle alışılagelmiş belirteçlerle ayırt edilemeyeceğini düşünüyordu.

Üçünün de ölümde de hayattayken olduğu gibi birbirlerine bağlı oldukları söylenebilir.

Shumi'nin pandit diye çağırdığı Hindu rahip, töreni yönetirken ebeveynlik ve ebeveynlerin çocuklarına duyduğu sevgi hakkında bir konuşma yaptı ve ancak o zaman Diya kıpırdandı. O da Shumi gibi hastanede tedavi görüyordu. Doktorlar, kadınlarla çalışan danışmanın bunun kapanışa yardımcı olacağını söylemesi üzerine cenaze törenine katılmalarına izin vermişti.

"Haklı," dedi karım donuk bir sesle, gözlerinin altındaki koyu halkalar neredeyse morarmıştı. "Pandit." Acı dolu bir nefes alış, yavaşça nefes veriş. "Ailem Bobby'yi gerçekten çok severdi. Sanırım o delilik gününü affederlerdi."

Merdiven altındaki küçük bir odaya kilitlenmiş bir çocuğu, sınav sonuçları yüzde yüz olmadığı için ağlayan bir oğlanı düşündüm. Bana öyle

geldi ki, Prasad ailesi tek oğullarından mükemmellik bekliyordu ve Bobby'nin yaptığı şey, bu idealden olabildiğince uzaktı.

Ama eğer onların affettiğine inanmak karıma huzur veriyorsa, itiraz etmeyecektim. Çünkü önümüzdeki aylarda ve yıllarda, o da kardeşine karşı olan karmaşık duygularıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. "Evet," dedim sessizce. "Anne babana karşı davranışlarından gördüğüm kadarıyla, onu affetmekten başka bir şey yapamazlar diye düşünüyorum."

Ön sıranın sonuna yakın bir yere park ettiğimiz tekerlekli sandalyeden bana yaslandı, ben de onun iki ucuna yerleştim. Shumi, Diya'nın yanında, erkek kardeşi Ajay da onun yanında, anne ve babalarının yanında oturuyordu.

Diya'nın eli Shumi'nin eliyle kenetlenmişti.

Büyük salondaki minderli sandalyelerin geri kalanı hem arkadaşlar hem de yabancılarla doluydu. Aileden kimse kalmamıştı, Diya hem anne hem de baba tarafından hayatta kalan tek kişiydi. Cenaze evinin ek salonu da doluydu; tören televizyon ekranı aracılığıyla oraya aktarılıyordu ve otoparkta da aceleyle kurulan hoparlör sistemiyle töreni dinleyen insanlar vardı.

Çok az kişi dışında herkes Sarita ve Rajesh'e saygılarını sunmak için buradaydı.

Kalabalığın içinde Richard'ı ve Bobby'nin bir başka arkadaşını görmüştüm, ama kimse onun için konuşmadı... en azından sonuna kadar, yüzü kızarmış Richard ayağa kalkıp sadece sınırlı sayıda kişinin konuşmasına izin verilen kürsüye doğru yürüyene kadar. Richard, cenaze müdürüyle kısa bir konuşma yaptıktan sonra, ciddi adam onu mikrofona çağırdı.

"Biliyorum, kimse Bobby hakkında iyi şeyler duymak istemiyor," diye başladı, dinleyicilerden fısıltılar yükselirken, "ama biliyor musunuz? Sonunda aklını kaybetmiş olsa bile, benim ve birçoğunuzun iyi bir arkadaşıydı ve bu hatırlanmalı. Ailesi de bunu isterdi."

Sesi titredi. "Onlar her zaman onunla çok gurur duyuyorlardı." Kare çeneli yüzünden süzülen gözyaşları fısıltıları kesti, diğerleri de ağlamaya

başladı. "Yani, evet, bence onu affederlerdi—yaptığı şey için ona sağlam bir azar çektikten sonra."

Açık sözlülüğe karşılık kalabalıkta hafif bir gülme sesi yükseldi.

Richard, "Bobby'nin o gün aklında ne olup bittiğini bilmiyorum," dedi. "Ama onu beni asla yarı yolda bırakmayan bir arkadaş, sessizce kârının yüzde beşini şehrin gıda bankalarına bağışlayan bir adam, ailesi için her şeyi yapacak bir oğul ve kardeş ve uzun yıllardır yanında çalışan birkaç çalışanını işten çıkarmamak için maaşından feragat eden bir işletme sahibi olarak hatırlayacağım."

"Seni seviyorum dostum, o sabah olanlar, tanıdığımız sen değildin. Seni eskiden olduğun gibi hatırlayacağım."

BÖLÜM 68

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 18 Kasım

Saat: 23:47

Anlaşıldı! Virna'nın hesaplarından, kendisinin yetkilendiremeyeceği zamanlarda yapılan para transferleriyle ilgili açık bir görevi kötüye kullanma kanıtı var. Bir örnekte, küçük bir işlem için hastanede genel anestezi altındaydı.

Bunun da ötesinde, o alçağın kendi hesapları sürekli olarak eksiye düşüyor ve Virna'nın hesaplarından yapılan transferlerle tekrar yukarı çekiliyor. Hatta Virna ona paranın bir kısmını hediye etmiş bile olabilir. Ama tamamını değil. Bir kısmını, o aldı.

Henüz ona dava açmaya hazır değiliz, ancak özgürlüğünün günleri sayılı.

BÖLÜM 69

Violet Long, Diya'nın hastaneden taburcu edilmesinden bir hafta önce ortaya çıktı. Gördüğüm fotoğraftaki gibi küt kesimli kakülleri vardı, ancak bob kesimi artık asimetrik ve elmacık kemikleri camı kesebilecek kadar belirgindi. Diya'nın etkinlik planlamacısı arkadaşı, toz pembe renkte küçük nakış çiçekleriyle süslenmiş, ayak bileğine kadar uzanan, antik krem rengi bir elbise giymişti.

Zayıf bedenine bolca yapışmış duruyordu.

“Violet!” İçsel iyileşmesi hâlâ devam etse de artık hareket edebilen Diya, ona sarılmak için ayağa kalktı. “Geldin.”

Violet, kollarını nazıkçe açarak ona karşılık verdi. “Ailenin cenazesine bile katılamadığım için çok utandım ve bu yüzden terapistimle işleri iyice kızıştırdım.” Yanaklarında bir kızarma belirdi.

Onu hem görüp hem de duyabildiğimde yüzünün kısmen felçli olduğunu fark ettim; sarhoşluktan kaynaklandığını sandığım peltek konuşmanın sebebi buydu. Bilerek asimetrik olan saç kesimi, konuşmadığı zamanlarda bu durumu en aza indirmek içindi. İşe yaramıştı; ilk bakışta fark etmemiştim.

“Utanacak bir şeyin yok,” dedi Diya sert bir şekilde. “Tekrar hastanede olmak senin için çok zor olmalı.” Geri çekilmeden önce bir kez daha sarıldılar ve “Ah, ne kadar da terbiyesizim. Bu Tavish, kocam,” dedi.

“Merhaba Violet, şahsen tanıştığımıza memnun oldum.”

“Aynı.” Gülümsediğinde, dudaklarının sol kenarı hafifçe aşağı doğru kıvrıldı ve gazetede gördüğüm fotoğraftaki gibi felç geçirmediğini fark ettim.

Bu, saldırının uzun süreli bir sonucuydu.

İçimde öfke kabardı ama onu derinlere gömdüm. Sarita ve Rajesh hakkındaki şüphelerimi Diya'ya asla söylemeyecektim; karım şu anda zar zor ayakta duruyordu, tek bir darbeyle paramparça olabilecek kırılgan bir cam kuş gibiydi.

"İkiniz de kafeden kahve ve atıştırmalık getireyim mi?" diye sordum, sohbet ederken benim orada oyalanmamı istemediklerini tahmin ederek.

Diya, Violet'i hastane yatağına doğru çekerken bana gülümsedi; böylece hastanenin eğimli yeşil bahçelerini gören bir pencerenin önünde yan yana oturabileceklerdi. "Mükemmel olurdu. Sıralamamı biliyorsun, Violet?"

"Badem sütlü, bir şekerli flat white. Teşekkürler."

Shumi iki gün önce taburcu edildiği için koridorlarda Ajay dolaşmıyordu, ama ben kahve beklerken beni aradı. "Nasılsın?" diye sordum. "Shumi iyi mi?"

"Pekala—ama sanırım annemizi öldürecek." Bir an duraksadı. "Aman Tanrım, bunu nasıl söyleyebilirim?"

Utançtan yüzünü neredeyse görebiliyordum. "Sadece sözler, kafana takma." Hayat devam etmeliydi. "Kavga mı ediyorlar?"

"Hayır, tam tersi. Annem sürekli etrafımda dolanıyor—sanki aradan geçen tüm yılları telafi etmeye çalışıyor." Bunu bu kadar net görmesi, Ajay'ın doğuştan gelen empati yeteneğinin bir kanıtıydı; görmemesi, ablasının da kendisi gibi sevgi dolu bir çocukluk geçirdiğini varsayması kendi çıkarına olurdu.

"Şumi bana zaten, kendi evini bulana kadar sizin ve Diya'nın yanına taşınacağını söyledi. Ne olur ne olmaz diye size önceden haber vermenin iyi olacağını düşündüm, bilirsiniz, belki de onun orada kalmasını istemezsiniz." Gençlikten gelen bir sakarlık. "Onunla konuşabilirim..."

Diya'yı nihayet kendime ait kılmayı dört gözle bekliyordum, ama Shumi'yi terk edemezdim. Özellikle de savunmasız olduğum ve yaralanmamdan iyileşmeye çalıştığım bir dönemde kendi annemle aynı evde kapalı kalma fikri benim için kişisel bir kabusken.

Bayan Kumar'ın iyi niyetli olabileceği doğru, ama artık çok geçti. "Kız kardeşine hoş geldin diyeceğini söyle."

"Teşekkürler dostum."

Baristanın az önce küçük bir karton tepside uzattığı içecekleri ve iki kadın için aldığım ikramlıkların bulunduğu kahverengi kağıt torbaları alıp koğuşa geri döndüm ve Violet'in "...sana hiç söylemedim ama saldırıya uğramadan önce birkaç tuhaf kart aldım." dediğini tam zamanında duydum.

Kadınların biraz daha mahremiyet sağlamak için yatağın etrafına çektiği perdenin dışında tereddüt ettim. Diya, her biri kendi küçük perdeli bölmesinde olmak üzere üç başka hastayla birlikte bir odadaydı.

"Ne demek tuhaf?" diye sordu karım.

"Bunlar sıradan çiçekli kartlardı, ama içlerinde birisi senin görüldüğün gibi biri olmadığını ve kendi iyiliğim için senden uzak durmam gerektiğini yazmıştı. İki kartta da aynı mesaj farklı kelimelerle verilmişti."

Diya nefesini tuttu. "Bir insan neden böyle bir şey yapar ki?"

"Belki bir rakip olabilir diye düşündüm. Birkaç kişi daha ortaklık arayışıyla bana yaklaştı, ama hepsini reddettim. Dürüst olmak gerekirse, geçen haftaya kadar onları unutmuştum, ta ki danışmanım bana o ayın tüm olaylarını detaylı bir şekilde incelememi söyleyene kadar."

"Birinin benden bu kadar nefret ettiğini bilmek gerçekten berbat," dedi Diya.

Violet, "Ortaklık pozisyonunu açma girişiminin gerçekten aptalca olduğunu düşünüyorum," diyerek onu rahatlattı. "Sana hiç söylemeyecektim ama işe döndüğünde dikkatli olmanı istiyorum."

Diğer kadın duraksadı. "Danışmanım son zamanlarda çok paranoyak olduğumu düşünüyor, ama saldırganımı asla yakalayamadılar. O kişinin hala dışarıda olduğunu bilmek... evden çıkmakta bu kadar zorlanmamın nedenlerinden biri bu. Her an her köşede beni bekliyor olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

"Ah, Violet, çok üzgünüm."

Duygusal bir an gibi görünen olayı bölmek istemediğim için geri çekilmeye çalıştım, ancak tam o sırada bir hemşire geldi ve perdeye "Tak tak" diyerek içeri baktı. Kadınlara, "Çok uzun sürmeyecek," dedi. "Sadece tansiyonunuzu ölçmemiz gerekiyor."

Biraz sonra içeri girdim. "Garsonunuz geldi!"

Konuşmanın geri kalanı hafif ve tasasız geçti, ancak Violet gittikten sonra Diya bana kartlardan bahsetti. "Sence haklı mı? Sadece memnuniyetsiz bir rakibin işi miydi?"

"Evet," dedim, çünkü güvenceye ihtiyaı olduğunu anlayabiliyordum. "zellikle de ikinizin ortaklık görüşmeleri yaptığı şu dönemde."

Diya yavaşça başını sallayarak yastığına yaslandı. "Tavı?"

"Evet?"

"Düşündüm de... Annemi, babamı ve Bobby'yi eve, Ani'nin yanına götürmeliyiz. Çok uzun zamandır bekliyor."

BÖLÜM 70

Özel notlar: Dedektif Callum Baxter (LAPD)

Tarih: 19 Kasım

Saat: 15:17

Perez bana evlilik belgelerini gösterdiğinde benimle dalga geçtiğini sandım. Kimse bu kadar aptal olamazdı. Ama yine de yıllarca bununla paçayı kurtardı. Ama evet, bu son darbe oldu.

O şerefsizi birkaç gün içinde kelepçeleyeceğiz.

BÖLÜM 71

Diya hastaneden çıktıktan altı hafta sonra bile, o günün dehşetini rüyalarımda görmeye devam ettim, Bobby'nin kendi imajına o kadar takıntılı olup tüm ailesini mahvetmiş olması fikriyle boğuşmaya devam ettim.

Muhtemelen asla anlayamayacağım.

Hâlâ zihnen sersemlemiş ve hayatının seyrini sonsuza dek değiştiren olayların yarattığı psikolojik şokun etkisinde olan Diya, Taupo Gölü manzaralı kanepede sessizce yanımda oturuyordu. Tarawera'dan çok daha büyük bir gölün engin manzarasına sahip bu evi kiralamış, sonra da uçümüzü de gece boyunca arabayla buraya getirmiştım.

Bobby hakkındaki ifşaatlarla birlikte gelen yeni medya fırtınası, kadınlar hastanedeyken geçmişti ve Ackerson soruların çoğuna cevap vermişti. Medya, yas tutan bir aile üyesini rahatsız etmenin kötü bir görüntü oluşturacağını biliyor olmalıydı, bu yüzden benimle ilgili herhangi bir girişimde bulunmamışlardı ve geçmişimle ilgili tek makaleler magazin dergilerinde çıkmıştı.

Kasım ayının sonlarına doğru bu tür yayınlardan biri benimle iletişime geçtiğinde, Dedektif Baxter şaşırtıcı bir şekilde bana "Hayır, Tavish Advani, Musgrave davasında şüpheli değil" şeklinde açık ve net bir yanıt verdi.

Beş gün sonra beni aradı ve duymayı asla beklemediğim son sözleri söyledi: "Senden özür dilemeliyim. Virna söz konusu olduğunda sana odaklandım ve Jason'a yeterince dikkat etmedim."

Sözlerine başlamadan önce kısa bir duraksama yaşadı ve ekledi: "Jocelyn Wai hakkındaki söylediklerinize hala inanmıyorum, ancak departman açısından artık hiçbir şekilde soruşturma altında değilsiniz."

Jason'ın annesinin cinayetiyle ilgili manşetlere konu olan tutuklanmasıyla ilgili eksik bilgileri babam, tanıdıklarından sızdırarak tamamlamıştı. "Bir görgü tanığı, kazadan bir gün önce onu Virna'nın arabasıyla uğraşırken görmüştü."

"Virna tam oradaydı, ona buzlu çay ikram ediyordu. Annemin arabasını tamir ediyormuş gibi yaparken, onu ölüme terk ediyordu." Babamın sesinde saf bir tiksinti vardı. "Söylentilere göre adamın iki karısı, iki çift çocuğu, her iki ailesiyle de şampanya dolu bir yaşam tarzı var ve görünüşe rağmen, bir dizi kötü yatırım nedeniyle mali durumu berbat durumda."

O gece kabusumu sorduğunda Diya'ya Jocelyn'den bahsetmişim ama Virna'dan hiç konuşmamıştık. Yine de bilmesi gerektiğini biliyordum. Arama motorlarının ve parmak uçlarımızdaki bilgilerin olduğu bir dünyada yaşıyorduk; eğer kendisi araştırma yapmasaydı, ailesi veya arkadaşları yapardı.

Bunu benimle bir kez bile gündeme getirmemiş olması bana her şeyi anlattı: Diya bana güveniyordu.

O kadar yüksekten, o kadar hızlı düşmek çok acı veriyor. Kaldırıma çarptığımda kemiklerimin kırıldığını hissettim.

Jocelyn'in intikamcı hayaleti uzun kızıl tırnaklarını sırtımda gezdirdi, ama bu hissi üzerimden attım ve onu ait olduğu geçmişe, kilitli siyah bir kapının ardına ittim; düşerken attığı çığlıkları duyamayacağım bir yere.

Telefonumun ekranı yanıp söndü.

Göz attığımda Andrea Smithy-Carr adıyla ilgili yeni bir uyarı gördüm. Nihayet hak ettiği ilgiyi görüyordu ve bu da Prasad ailesine olan ilgiyi yeniden alevlendiriyordu. Sürekli ortaya çıkması ve suçlamaları, muhabirlerin Diya ve Shumi'ye ulaşma girişimlerinde cesaretlenmelerine yol açmıştı. İki muhabir, Rotorua'nın sakin bir banliyösünde bizim için bulduğum kısa süreli kiralık eve kadar bizi bulmuş, hatta kapıyı bile çalmışlardı.

Bu yüzden onları geceleyin gizlice uzaklaştırmıştım.

Göl manzaralı bir yer seçmek konusunda tereddüt etmişim, ancak her iki kadın da gölün huzurunu ne kadar özlediklerini söylemişti, bu yüzden riski göze almıştım—Taupo şehri çok yakın bir mesafedeydi, bu yüzden

beğenmezlerse her zaman bu manzaraya sahip olmayan bir yere geçebileceğimi düşünmüştüm.

Öyle ki, ikisi de biz geldikten sonraki güneşli saatleri şezlonglarda oturup güneşin su üzerindeki parıltısını izleyerek geçirmişlerdi. İkisi de fazla konuşmak istememişti ve ben de zorlamamıştım—ancak konuşmamız gereken birçok önemli konu vardı.

Shumi ve Bobby'nin evi ya işletmeye nakit enjeksiyonu için teminat olarak ya da bir işletme kredisine kefil olmak için kullanılmıştı; ayrıntılarından emin değildim, ancak şu anda iflas işlemlerine karışmış olduğunu biliyordum. Her şey bittiğinde Shumi'nin bundan hiçbir şey elde edemeyeceği anlaşıyordu.

Sonuç olarak, Tarawera Gölü çevresindeki arazi, iki kadını da o bölgeye bağlayan tek şeydi ve piyasaya sürüldüğünde satılacaktı.

Ama satış gerekli değildi.

Rajesh ve Sarita, hayatta kalan tek çocuklarını zengin bir kadın olarak dünyaya getirmişlerdi ve Diya da mirasın yarısını Shumi'ye devretmeye çoktan karar vermişti.

"Onlar da bunu isterdi," demişti bana. "Onu çok seviyorlardı, onu kendi kızları gibi görüyorlardı."

Karım, kanıtlar ne olursa olsun, Bobby'nin bunu nasıl yapabildiğini hâlâ anlayamıyordu. Yalnız kaldığımız her seferinde konuya geri dönüyor, yüzünde kara bir bulut gibi bir ifadeyle şunları söylüyordu: "Kardeşimi tanıyordum. Kızlara ya da kadınlara vurmazdı. İnsanların onun hakkında böyle şeyler söylemesinden nefret ediyorum."

Shumi'nin kendisinin Bobby'nin aile içi şiddete eğilimini doğruladığını belirtmemiştim. Diya zaten kalbi kırılmıştı; dünyanın yanıldığını düşünmek onu daha iyi hissettirecekse, öyle olsun. Ve inançlarıyla kimseye zarar vermiyordu; Bobby söz konusu olduğunda Shumi'nin yolunu izledi, kardeşini diğer kadınla asla kendi başına gündeme getirmedi.

Bu zaman iyileşme, huzur ve mahremiyet içindi. Tepede bir ev seçmişim, göl uzaktaydı, bizi gözetleyecek yakın komşularımız yoktu. Taupo Gölü'nün karanlık yüzeyinde yansıyan diğer evlerin ışıklarına

bakmak Diya'ya huzur veriyor gibiydi. Karım bugün sessizdi, ama Rotorua'yı ve anılarını geride bırakırken onun rahatladığını hissetmişim.

"Buradayken Fiji gezimizi planlayabiliriz," diye mırıldandım, Rotorua'daki kiralık evimizde saklanan küllerin bulunduğu kabın farkında olarak.

Doğrusu, ben onun gitmesini istiyordum ama Violet'in hastanede ziyaret ettiği gün söylediği sözlere rağmen, Diya henüz tamamen bırakmaya hazır değildi.

Ancak bugün başını salladı. "Evet, öyle yapalım." Yukarı baktı. "Biliyorum, ayak sürüyordum ama bugün arabayla giderken hissettiklerimden sonra... Onların da özgürlüklerine sahip olmalarını istiyorum."

Göle bakan büyük pencerenin önünde sessizce sohbet ederken, Shumi mutfakta kendi kendine mırıldanıyordu.

Bu eve gelirken yol üzerinde yerel bir bakkala uğramamı sağlamış ve büyük bir hevesle, şimdi yaptığı çay için litrelerce süt de dahil olmak üzere, bolca malzeme almıştı. Çayı sevsem bile, üçümüz için aşırı miktarda çaydı.

Shumi çok konuşkan ve olan biten hiçbir şeyi tartışmayı reddeden biriydi. Uyandıktan sonraki ilk birkaç günden beri böyleydi. Sanki bir kapıyı kapatıp arkasına bakmazdı, çünkü orada bir canavarın durduğunu görebilirdi.

Söylemek istemiyorum.

O kanlı sabah yaşananları söylemek istememekten, düşünmek bile istememeye geçmişti. Geçen gün, Bobby'nin her sabah ona yatağa kahve getirdiğinden ve iş gezisi için Auckland'a gittiğinde özel baharatlarını bir dükkandan almayı asla unutmadığından bahsetmişti.

"Çok iyi bir kocaydı," demişti, tüm samimiyetiyle.

Onun tamamen yıkılmasını, kederden çılgınlık atarak yere yığılmasını bekliyordum. Ama henüz yıkılmamış olmasına da sevindim; bu bana Diya'yı kucaklama, kalbine odaklanma fırsatı verdi.

"Şumi çok üzgün," diye fısıldadı görümcesi çayın neredeyse hazır olduğunu söyleyince. "En son böyle olduğunda, minyatür kanişi Velvet

ölmüştü. Onu çok seviyordu; Bobby, evliliklerinin birinci yıl dönümünde Velvet'i ona hediye etmişti."

Yutkunarak, "Velvet araba çarpması sonucu öldüğünde böyle olmuştu. Çok içten gülümsüyor ve her şeyi aynı anda yapmaya çalışıyordu. İki büyük tencere biryani yaptı, bir kek pişirdi ve naan ekmeği için hamur yoğururken birdenbire yere yığıldı. Sanki ipleri kopmuş gibiydi. Sallandı, sallandı ve ağıladı." dedi.

"Hazır olacağız," diye fısıldadım, şakağına bir öpücük kondurarak. "Ona isabet ettiğinde."

Diya başını salladı ve tekrar bana yaslandı. "Ben... anlamıyorum," dedi tekrar. "Bobby neden anne babamıza, bize bunu yaptı? Bana asla zarar vermedi, hayatımız boyunca bir kere bile. Aksine, aşırı koruyuculuğuyla beni çıldırttı."

Artık onun sadece beni dinlemesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden de öyle yaptım; avucumu omzunun üzerinde gezdirdim ve kıvrıcık saçlarına öpücükler kondurdum.

Diya'nın gözyaşları sessizdi. "Annemle babam onu çok severdi, Tavi'yi. O onların ilk çocuğu, onları anne baba yapan çocuktu. Ve o da onları severdi. Hepimizi severdi."

"Biliyorum, bebeğim."

Parmaklarını kalbimin üzerine koydu. "Geçen gün ilaçlarımı elimde tutuyordum, birkaç tane daha alsam her şey geçer diye düşünüyordum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Diya, hayır." İntihar fikrini ilk kez dile getirmişti.

"Yapmayacağım." Kesin bir söz. "Çünkü bir sonraki saniyede evlilik yüzüğümü gördüm ve düşündüm ki, bunu sana nasıl yapabilirim? Seni de benim için yas tutmaya nasıl bırakabilirim?" Başını salladı. "Hayır, Tavi, biz bu işe uzun vadeli bakıyoruz. Ben ve sen." Mutfığa doğru bir bakış. "Shumi ile kendi evini bulması konusunda konuşacağım. Zaten muhtemelen bir çift olarak yalnız kalmak istediğimizi bildiğini söyledi, bu yüzden bunu bekliyor."

"Hazır olmadığımı söyleyemem." Diya ile yalnız kalmayı çok istiyordum ama hayatının bu kadar dibinde olan bir kadını daha da üzmemek

istemediğim için ağzımı kapalı tutmuştum. “Ajay ona karşı gerçekten iyi davranıyor. Belki aralarındaki bağı kurtarabilirler. Hatta bir süre onunla kalmak bile isteyebilir.”

"Onun için bunu umuyorum."

Sırtını okşadım. "Düşüncelerin hakkında, uyuşturucular hakkında terapistle konuştun mu?"

“Hayır, ama gideceğim.” Bana hafif bir gülümseme vermek için başını kaldırdı. “Hiçbir yere gitmiyorum, Tavi. Sadece... sadece kötü anlarım oluyor.”

"İlaçlarınızı sizin için saklamamı ve kendinizi daha iyi hissedene kadar sadece ihtiyacınız olanı vermemi ister misiniz?"

Onun çok sinirleneceğini bekliyordum ama başını salladı. "Evet, bence bu akıllıca bir fikir. Hiçbir şey yapmak istemiyorum ama duygularım karmakarışık. Sadece keder değil... Anlamıyorum işte. Abim beni çok severdi. Lisedeyken benimle takılmak isterdi ve ben de onun ve arkadaşlarının gölde vakit geçirmesini isterdim ama bana asla 'kaybol' demedi. Bize yüzmeyi öğretene de oydu, Fiji'deydik."

Sonra güldü. "Biliyor musun, işin ironik yanı şu: Harika bir öğretmendi ama kendisi berbat bir yüzücüydü. Ayaklarıyla yere değemediği suya girince çok korkardı."

Sevgili kızım Rhi'yi boğdu. O kadar iyi yüzüyordu ki, onu suyun altında tutmuş ya da başka bir şey yapmış olmalı. O kadar uzaktaki şamandıraya kadar yüzüp geri dönebiliyordu, hiç sorun yaşamazdı.

Kaşlarını çattım. "Kardeşinin denizi çok sevdiğini sanıyordum."

"Evet, ama çoğunlukla plajda. Arkadaşları yanındayken suyla arası iyiymiş gibi davranmayı severdi, ama çoğu zaman sığ sularda kalır ya da insanları suya girmek yerine dört tekerlekli araçlarla gezmeye ikna ederdi."

“Bu yüzden, kim ne derse desin, onun Rhiannon'a zarar vermediğini her zaman biliyordum. Onu şamandıranın yanında, ipe dolanmış halde buldular. Bobby ağabey oraya asla ulaşamazdı.”

BÖLÜM 72

RHIANNON

"Benimle gelmek ister misin? Şamandıraya doğru yüzüyorum," dedi Rhiannon.

Etrafta başka kimse yoktu; herkes ya yürüyüşe çıkmış ya da hızlıca suya girip güneşlenmeye gitmişti. Rhiannon yalnız yüzmekten rahatsız olmasa da, yanında birileriyle yüzmek daha eğlenceliydi.

"Evet, tamam."

Rhiannon gülümsedi ve havlusunu aldı.

BÖLÜM 73

Mutfakta bardakların şıkırtısı.

Diya başını kaldırıp fısıldadı, "Şumi'nin çayından biraz iç, olur mu?"

Televizyonun yanındaki saksıdaki bitkiyi işaret ettim. "Sorun değil, bir sonraki kurbanımı çoktan belirledim bile."

Dudakları seğirdi ve onun ısıltılı ışığının bir parıltısını görmek beni sevindirdi. "Hiç zevkin yok," diye mırıldandı, sonra duygusal konuşmamızın izlerini silmek için parmaklarıyla yanaklarını sildi.

Bir gecede her şeyini kaybeden baldızı için güçlü olmaya çalışıyordu. Shumi'nin tüm sevgisi, tüm umutları, tüm varlığı Bobby ve ailesine bağlıydı. Onlar olmadan...

"İşte başlıyoruz!" Shumi elinde üç bardak ve tahta bir tepside bir tabak kurabiye ile dışarı çıktı. "Dee, senin sevdiğin çikolatalı kuru üzümlü kurabiyeleri getirdim. Bir şeyler yemelisin."

Tepsiyi ondan alıp sehpanın üzerine koydum. "Bu gerçekten çok güzel görünüyor, teşekkürler Shumi."

O, o fazladan parlak gülümsemesiyle gülümsedi, bir bardak aldı ve Diya'ya vermem için bana uzattı. Bir sonrakini de ellerime verdi. "İstediğin kadar ekstra şeker," dedi.

"Sen en iyisisin." Çayı dudaklarıma götürüp derin bir nefes aldım. Kakulenin yoğun kokusu burnumu doldurdu—baharatı severdim, ama çayda değil. "Hemen içmek için çok sıcak, ama harika kokuyor."

"Özel tarifim." Kendi bardağını aldı ve bizden çaprazdaki koltuğa kıvrıldı. "Evde taze baharatlarla yaptığım karışım yerine marketten aldığım malzemelerle idare etmek zorunda kaldım, ama mutfakta bir tadım testi yaptım ve güzel olmuş."

Çayımı sehpa koyarken, Diya da kendi çayını ellerinde tutuyordu. Ben de kurabiyelerden birini aldım. "Diya?"

Ama başını salladı. "Henüz değil. Bana çay lazım." Çayın kokusunu derin derin içine çekti. "Bu evimin kokusu."

Tabağı ona doğru kaldırdığımda Shumi kurabiyeyi kabul etti.

Sonra üçümüz de orada oturup göle baktık; ben çay içme isteğimi bastırmak için iki kurabiye yedim, Diya da çayından bir yudum aldı.

Shumi o sırada bardağından daha büyük bir yudum aldı. "Şimdi çok sıcak değil," dedi bana ve doğrudan bana baktığı için gülümsedim, bardağımı aldım ve kendimi toparlayarak bir yudum içtim.

Tarçın, kakule ve diğer ezilmiş baharatlar dilimde öyle bir tabaka oluşturdu ki, suyla yıkamak için sabırsızlanıyordum. "Vay canına," dedim. "Elindeki malzemelerle bunu başardığına inanamıyorum."

"Hepsini derme çatma bir şeyle öğütmek zorunda kaldım—" Başını Diya'ya çevirdi; Diya çayını kenara bırakmış ve titreyerek ayağa kalkıyordu. "Dee?"

"Kendimi biraz hasta hissediyorum." Ayağa kalkmaya başladığımda bana ters bir bakış attı.

Ah.

Shumi'nin ona yardım etmesine izin verdim. "Tuvalete gitmek ister misin?" dedi diğer kadın.

Diya başını salladı.

Shumi bana dönerse, Diya'nın hasta olduğunu görmemden ne kadar nefret ettiğine dair bir sürü bahane hazırlamıştım, ama diğer kadın bana ikinci bir bakış bile atmadan Diya'yı dışarı çıkardı.

Onlar köşeyi dönüp gözden kaybolduktan bir saniye sonra koltuktan kalktım ve geri döndüklerinde zavallı saksı bitkisi ılık çaydan bolca içmişti; ama bardağın dibinde, baharatlarla koyulaşmış kısmında biraz çay bırakmıştım.

Aptal değildim. Çaydan nefret ettiğimi nasıl gizleyeceğimi biliyordum.

Koridordan sesler geliyordu. "Bebeğim." Diya ve Shumi içeri girince ayağa kalktım. "İyi misin?"

“Evet. Sanırım sadece stres.” Tekrar yerine oturmadan önce kollarımın arasına gelip sarıldı ve çayını bitirmek için eline aldı. “Seninkini çoktan bitirdin mi?”

“Hey, güzel olmuş.” Yerime geri oturup Shumi’nin gözlerine baktım. “Teşekkürler, Shumi.”

Gülümsedi ama bu yanılttı, gergin ve kırılgan bir gülümseme idi. Kahretsin. Çöküş yaklaşıyordu. Diya’nın elini bedenlerimizin arasında sıktım ve o da karşılık verdi.

"Biraz televizyon izleyelim mi?" diye önerdi. "Şu çöpçatanlık programına ne dersin Shumi? Teyze Seema'yı çok seversin."

“Ah, ne kadar da cadı gibi biri.” Shumi kendi çayını bitirdi. “Ama yine de garip bir şekilde izlenebilir.”

İki kadın birbirlerine gülümsediler, ardından Diya kumandayı eline aldı. Kumandayı ondan alırken, "Erkek ayrıcalıkları," dedim ama asıl istediğim Diya’nın yanlışlıkla bir haber kanalını açmamasını sağlamaktı.

Ackerson bana, en az iki büyük gazetecinin, Tarawera Gölü Olayı olarak bilinen olayın hikayesini daha derinlemesine incelemeye, tüm katmanlarını ortaya çıkarmaya kararlı olduğunu söylemişti. "Hatta Bobby'nin seri katil olup olmadığı bile merak edilmeye başlandı; Andrea Smithy-Carr için üzülüyorum ama işimi çok zorlaştırıyor."

Yine de, açıklamasına rağmen sesinde bir sertlik vardı. Ve Dedektif Ackerson'ın bu olasılığı zaten kendisinin de araştırdığını biliyordum. Özellikle de Ani hakkında bilgi sahibi olduğu için.

O iki kıdemli gazeteci de televizyonda olayı canlı tutmaya çalışıyorlardı; bu gece cinayetleri yeni bir açıdan tekrar ele alıp almayacakları belli değildi. Çoğunlukla yorumcular yer alıyordu, ancak Diya ve Shumi'nin en son ihtiyacı olan şey, ailelerinin fotoğraflarının ekranda gösterilmesiydi.

Daha da kötüsü, medya cinayetlerin işlendiği günden beri nişan partisinden fotoğraflar kullanıyordu. Bunlar en yeni fotoğraflardı ve çok sayıda konuğun çevrimiçi olarak paylaştığı görüntüler sayesinde elde edilmesi en kolay olanlardı. İçimdeki kötümser taraf, partiden çekilen

fotoğrafların, ertesi sabah yaşanan korkunç olaylarla tezat oluşturması nedeniyle en geniş kitleye hitap ettiğini de biliyordu.

Tüm ailenin güldüğü, birbirlerine sarıldığı ve herkesin şık giyindiğı bir fotoğraf, tüm haberlerde manşet olmuştu. Ben o fotoğrafta yoktum çünkü onu ben çekmiştim. Ardından hemen tüm aileye göndermiştim ve Sarita da görünüşe göre yangının çıktığı sabahın erken saatlerinde, kabarık mavi bir elbise giyen küçük Diya'nın fotoğrafının yanına bu fotoğrafı herkese açık sosyal medya sayfasına yüklemişti.

Kızımın nişanlandığına inanamıyorum!

"Bobby de kumandanın kralı olmayı severdi," dedi Shumi o sırada, sesi garip bir şekilde ifadesizdi.

Diya'ya ters bir bakış attım ama o başını hafifçe salladı.

Bu yüzden doğrudan programın yayınlandığı yayın kanalına gittim.

İki kadın da konuya aşırı derecede odaklanmıştı, yorumları ise sanki dünyada hiçbir dertleri yokmuş gibi hafif ve umursamazdı. Shumi neredeyse sinir krizi geçirecekken, Diya da bunun olmasını gergin bir şekilde bekliyordu.

Diya on dakika içinde sessizleşmeye başladı ve esneyip bana sokulmasına şaşırmadım. Kolumu onun etrafına dolayarak, gözleri ağır ağır açılmış olan Shumi'ye baktım.

İyi, belki diğer kadın kazanın en kötü anlarını uyuyarak geçirir ve biz de sabahleyin yüzleşmemiz gereken acı gerçekle başa çıkmak için dinç oluruz.

Ben de tam olarak uyanık değildim ama Shumi'yi yalnız bırakmak istemedim, üstelik o da hâlâ uykuyla mücadele ediyordu. Bu yüzden Seema teyzenin bu erkek ve kadınları eşleştirmeye çalışmasını izlemeye devam ettim...

...uğultu.

Birisi mırıldanıyordu.

Ağzım kurumuştu, göz kapaklarımı kaldırmaya çalıştım ama yapış yapış ve ağır hissediyorlardı. Havada beliren hafif duman, adrenalinimi doruk

noktasına çıkardı ve o lanet olası göz kapaklarımı yukarı itmek için yeterli gücü verdi.

Şaşkınlıkla boş televizyon ekranına bakakaldım.

Kadınlardan biri kapatmış olmalı diye düşündüm içimden, sonra ikisini de göremediğimi fark ettim. Oda, televizyondaki kırmızı güç ışığı ve pencerelerden sızan, garip bir şekilde büyük bir ay gibi görünen şeyden gelen azıcık ışık dışında zifiri karanlıktı.

Uğultu.

Durdu. Kelimeler bulanık ve zar zor anlaşılır bir şekilde, sanki beynim sinyal tutamayan bir radyo gibi kesintili bir şekilde geldi.

"...senin için yalan söyledi...Bobby'ye...her zaman." Bir homurtu. "Bilmiyor musun?"

Uğultu yeniden başladı.

Şimdi tanıdım. Shumi. Shumi'nin çay yaparken mırıldandığı şarkı buydu. Acaba mutfakta başka şeyler mi yapıyordu? Diya, yas tutarken sürekli yemek yaptığını söylemişti.

Ama mutfığa doğru baktığımda, oranın da karanlık olduğunu gördüm.

"Diya?" Sesi zayıf ve neredeyse duyulmaz bir şekilde çıktı.

Koltuktan kalkmaya çalışarak ayağa kalkmaya çalıştım. Dizlerim birden büküldü, diz kapaklarımda şiddetli bir ağrı hissettim.

Duman.

Halının üzerinde kıvrılıp, nefes borularıma doğru yalayarak ilerliyor.

Öksürdüm ve o vızıldayan sese doğru çılgınca sürünmeye başladım. Her küçük adımda biraz daha güç kazanıyordum. "Diya!" Bu sefer daha yüksek sesle, duman kaynaklı öksürük beni ele geçirmeden önce.

Öksürüğüm kesildiğinde, uğultunun kaybolduğunu, dünyanın sessizleştiğini fark ettim.

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür attı. "Şumi? Diya?"

Duman daha da yoğunlaşmıştı, artık hiçbir şey göremiyordum. Dönüp, manzaralı o büyük pencereyi kırıp dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum, ama karım olmadan olmazdı.

Vücudumda artık daha fazla güç vardı, daha hızlı emekledim.

Önce ayağını gördüm. Geçen hafta hasta bakımı sırasında sürdüğü sarı oje ayak tırnaklarındaydı. Uzun süre öne eğilerek oturamadığı için biraz zaman almıştı; bu pozisyon, henüz normale dönmemiş iç organlarında ağrıya neden oluyordu.

Ama ayağından tuttuğumda hiçbir tepki vermedi. "Diya!" Her şeyin yolunda olduğunu, hala sıcak olduğunu kendime telkin ederek, nefes alıp vermesini kontrol edebileceğim üst kısmına doğru hızla ilerledim.

"Tanrıya şükür." Hayattaydı, nefes alışları düzenliydi. "Hadi bebeğim, buradan çıkmalıyız." Onu dışarı sürükleyebilmek için doğrulmaya çalışırken bir yandan da Shumi'ye seslendim.

Hiçbir şey. Ve duman giderek yoğunlaşıyordu.

Telefonumu aceleyle buldum, 911'i tuşladım, ancak bir hata yaptığımı fark ettim. Yeni Zelanda'daydım. Aramayı iptal edip acil servisler için doğru yerel numarayı, 111'i tuşlarken göğsüm öksürme isteğiyle kasıldı.

Telefonu hoparlöre alıp halının üzerine bıraktım ve ellerimi Diya'nın altına soktum. Operatör telefonu açınca "Yangın!" diye bağırdım ve hemen ardından adresi söyledim.

Ne dediğini duymadım. Diya'yı artık sıkıca tutmuştum, onu hareket ettirebiliyordum. "Şumi!"

"Neden uyanıksın?" Çok kafa karıştırıcı bir soru.

BÖLÜM 74

ŞUMİ

Shumi, Diya ve Violet'in dışarıda, yapraklı bir ağacın geniş dallarının altında oturdukları kafenin tam karşısındaki yolun diğer tarafındaki bir kafede oturuyordu. Diya, onlara kahvelerini getiren garsona gülümsedi.

Soya sütlü çift shot latte.

Diya'nın siparişi buydu, yıllardır böyleydi, ta ki daha lüks bir şey istediği ve mochaccino'ya karar verdiği zamanlar hariç.

Shumi, Violet'in her zamanki siparişini bilmiyordu ve açıkçası umurunda da değildi.

Kendi hazırladığı baharatlı chai latte'sinden bir yudum alırken (gerçek chai değildi ama idare ederdi), Diya'nın Violet'in söylediği bir şeye güldüğünü izledi. Shumi, en yakın arkadaşının yüzündeki ışığa, Violet'le bu kadar neşeli bir şekilde sohbet etmesine bakınca midesi kasıldı.

Diya yine ondan uzaklaşmaya başladı.

Kalindra'nın Wellington'a taşınmaya karar vermesinden sonra her şeyin bittiğini düşünmüştü, ancak işler Shumi'nin harekete geçmesini gerektirecek kadar kötüleşmeden önce, şimdi Violet buradaydı ve sürekli mesajlaşıyor, telefonlaşıyorlardı ve Shumi bunun Diya'nın kırılğan zihni ve kalbi için iyi olmadığını biliyordu.

En yakın arkadaşının Shumi'nin onu korumasına ihtiyacı vardı ve bunun için Shumi'nin onun hayatındaki en yakın kişi olması gerekiyordu.

Risha'nın Prasad ailesiyle birlikte yaşadığı, odasının Diya'nın odasının hemen yanında olduğu zamanlar zaten yeterince kötüydü. Shumi'yi harekete

geçmekten alıkoyan tek şey, Risha'nın geçici bir misafir olduğunu ve yakında gideceğini bilmesiydi.

Ama Violet... Violet Rotorua'da yaşıyordu ve Diya'nın partneri olmaktan bahsediyordu. Günlerce birlikte çalışacaklardı.

Çift cidarlı bardağı çok sert bir şekilde yere koyunca çaylı latte'si tabağa döküldü.

Hayır, bunun olmasına izin veremezdi, harekete geçmeliydi.

BÖLÜM 75

Diya'nın görünüşü koridorda duruyordu, yükselen duman baldırlarının etrafında kıvrılarak tavana doğru yayılıyordu.

"Ne?" Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. "Şumi, yangın var! Hemen çıkmalıyız!"

"Biliyorum." Tamamen sakın bir şekilde. "Diya'yı kurtarmaya çalışıyordum. Şimdi sen her şeyi mahvettin."

Ona bakakaldım, yavaş çalışan beynim söylediklerini anlamaya çalışıyordu. "Git kapıyı aç!" Kapı hala biraz uzaktaydı, bu geniş tatil evi birdenbire çok büyük gelmişti. "Diya'yı ben getireceğim."

"Uyuyor olman gerekiyordu," diye ısrar etti Shumi. "Emin olmak için çift doz verdim."

Beynim onun sözlerini, orada öylece duruşunu anlamaya başlamıştı ama artık çok geçti. Çünkü Shumi'nin elinde, sapından sıkıca tuttuğu kocaman bir bıçak vardı. "Bunu almak için mutfığa gitmek zorunda kaldım," dedi, bıçağı havaya kaldırarak bana doğru gelirken. "Böyle olmasını istememiştim."

Diya'yı kapıya doğru sürüklemek için ellerimi omuzlarının altına kaydırduğımda, Shumi'nin ilk darbesinden kaçamadım. Darbe, kürek kemiğimin yanındaki hassas bölgeye, içten ve dıştan acı bir ateş hattı gibi saplandı.

"Şumi! Dur!" Acı dolu bir çığlıkla onu ittim ama o bıçağı saplayıp çevirmeye devam etti.

"Uyuyor olman gerekiyordu," diye hırıldadı, tam da yumruğumu savurmadan önce.

Bıçak sert ve doğrudan yüzüne isabet etti ve kadın bıçakla birlikte geriye doğru sendeledi.

Bir şey parçalandı, kırıldı.

Kan kokusunu alamadım, duman ve ateşin keskin kokusu her şeyi bastırmıştı. Shumi'nin hareket ettiğini duymadığım için onu bayıltmış olmayı umdum. Gidip kontrol edemezdim; gri duman bulutu yüzünden Diya'ya geri dönmenin yolunu bir daha bulamayabilirdim. Zaten ön kapıya giden yolu zar zor seçebiliyordum.

Öksürerek, omzumdaki acıya rağmen Diya'yı tekrar ayağa kaldırdım ve hareket etmeye başladım.

Bıçak sırtıma tekrar saplandı ve bu sefer kötü bir yere isabet etti. Ağzımı kan tadı doldurdu ve nefesimi kesmekle tehdit etti.

“Biz olmalıydık!” diye bağırdı Shumi. “Ben ve Diya! Hep biz olmalıydık! Ona göz kulak olan benim!”

Salonun içinde gürül gürül alevlerin çıtırtısı arasında onu zar zor duyabiliyordum, bu yüzden tüm vücudumla geriye doğru ittim.

Bıçağı daha da derine sapladı ama aynı zamanda onu yere serdi. Dönerek ona yumruk atmaya çalıştım, bir an önce bu işi bitirmek istedim ama beni etkisiz hale getirmek için kullandığı uyuşturucunun etkisinden kurtulmuş olduğu için daha hızlıydı, kayıp uzaklaştı ve yüzüme tekme attı.

Başım geriye doğru savruldu.

“Onun için çok şey yaptım! Onun için her şeyi yapıyorum!” Sesi boğuktu, sözleri anlamsızdı. “Onu güvende tutuyorum! Onlar onu asla anlamadılar! Onlar onu hak etmediler!”

Öksürürken, sesim artık ıslaktı, elimle bir şeye dokunduğumu hissettim. İlk başta düştüğü kırılğan masanın kırık ayağıydı. Onu alıp, Diya'nın hemen yanında durarak ayağa kalktım ve çılgınca savurdum, ama hiçbir şeye temas etmedim. "Herkesi öldürdün," diye zar zor öksürerek söyleyebildim.

"Başka kimseye ihtiyacı yok! Sadece bana ihtiyacı var!" Karanlıkta yankılanan, bedensiz bir ses.

Sesinden yerini tespit ederek tekrar vurdum. Etli bir çarpma sesi geldi.

Shumi çığlık atıp tekme attı ama bu sefer bir şekilde kurtulmayı başardım. Şimdi öksürüyor ve bağırıyordu: "Her şeyi mahvettin! Onu almana izin vermeyeceğim!"

O söylenirken ben de vurdum. Darbe sağlandı. Bir gümleme ve ardından vücudunun yere düşüşünün sesi geldi. Gözlerim bulanık, dengem bozulmuştu, dizlerimin üzerine yere yığıldım ve ellerimi tekrar Diya'nın altına soktum. "Hadi bebeğim." Ağzımda kan köpürdü. "Başaracağız."

Çekip sürüklemeye başladım ve her çekişte sırtımdan aşağıya doğru bir kan fışkırması hissettim. Bunu görmezden geldim, dikkatimi Diya'ya verdim.

Benim ışığım.

Benim tek iyi yanımdır.

Kurtuluşum.

Onun ölmesine izin vermezdim. Benim Diya'mın ölmesine asla.

Ağzımda ıslak demir tadı kaldı.

BÖLÜM 76

ŞUMİ

"Beni seviyor musun, Şumi?"

"Elbette, Bobby." Shumi güldü. "Sen benim kocamsın!"

Koyu saçları ve çenesindeki hafif sakalıyla çok yakışıklı olan Bobby, yatak odalarının penceresinin yanında üstsüz bir şekilde dururken ona baktı. "Bazen, o kadar emin olamıyorum. Ne kadar çabalasam da, sanki ulaşılmazsın gibi geliyor."

"Ah, şimdi sus artık." Shumi sesini yumuşak ve sevgi dolu tuttu çünkü onu gerçekten çok seviyordu. "Biliyorsun, istediğim tek erkek sendin—senin beni sevmen bir hayalin gerçekleşmesi gibi."

Birçok açıdan bu yalan bile değildi. Bobby olmasaydı, Diya'ya bu kadar yakın kalmazdı, onu ilk gördüğü günden beri, ona gülen, elini tutan ve kendi annesi bile onu sevmediğinde bile her zaman seven o bebekten beri olduğu gibi güvende tutmaya devam edemezdi.

Şumi'nin annesi rol yapıyordu ama iyi bir oyuncu değildi. Şumi çok küçük yaşta annesi için hiçbir şey ifade etmediğini, sadece dış görünüşü korumak için beslediği bir ağız olduğunu anlamıştı. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü her zaman ona iyi davranan Prasad ailesi vardı. Sonra da Şumi'nin peşinden emekleyen ve her zaman onunla oynamak isteyen bu minik ve parlak ışık Diya gelmişti.

Diya, Shumi'yi daha önce kimsenin sevmediği bir şekilde seviyordu.

Bu aşka yakın kalmak için Shumi, Bobby'ye sıkıca bağlı kalmaktan fazlasıyla memnundu. Yakışıklıydı ve cinsel olarak da son derece uyumluydular. Çalışkan ve yakışıklı bir kocaya sahip olmak, onun her

zaman memnun olmasını sağlamak için zaman ayırmak hiç de bir fedakarlık değildi.

Bunun böyle kalmasını sağlamak kolay bir işti.

Ay ışığı pencereden içeri süzülürken yataktan kalktı ve ellerini tutmak için yanına yürüdü. "Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun," diye fısıldadı, onu her zaman etkileyen iri ceylan gözleriyle ona bakarak. "Sadece... annemin nasıl olduğunu gördün. Sanırım bazen seni ne kadar çok sevdiğimden korkuyorum."

Yutkunarak, "Lütfen beni sevmeyi bırakma. Bu beni mahvederdi." dedi.

"Canım, canım," dedi, onu kollarının sıcaklığıyla sarıp o sevecen şefkatiyle kucaklarken; bazen biraz daha sert, biraz daha heyecan verici olmasını dilerdi, ama genel olarak bakıldığında bu küçük bir şikayetti.

"Seni sevmeyi asla bırakamam," dedi ona. "Gençken yıllar boyunca defalarca denedim; sadece yakınlıktan kaynaklanacağını, birbirimizden uzaklaşacağımızı düşündüm. Ama her zaman sen oldun ve her zaman da sen olacaksın. Benim Shumi'm."

Alnına öpücükler kondurduktan sonra elini karnına doğru kaydırdı. "Bir haber var mı?"

Şumi başını salladı, yüzü asıktı. "Yine regl oldum."

"Sorun değil. Biz genciz." Ona sokuldu. "Ve denemek çok eğlenceli, değil mi?"

Kıkırdayarak göğsüne bir öpücük kondurdu, oradaki kıvrıcık tüyler dudaklarını gıdıkladı ama sözlerle karşılık vermedi. Çünkü evet, onunla seks yapmak eğlenceliydi ama onun sandığı gibi gerçekten çocuk sahibi olmaya çalışmıyorlardı; Bobby çocuk sahibi olmaktan bahsetmeye başladığı gün doktoruna uzun süreli doğum kontrol hapı yazdırmıştı.

Shumi'nin çocukları sevmemesi söz konusu değildi; hayatında öncelikleri vardı ve bir bebeğe hak ettiği zamanı ve ilgiyi veremeyeceğini biliyordu. Özellikle de Diya'nın ona bu kadar çok ihtiyacı olduğu bir dönemde. Önce savunmasız en yakın arkadaşını yabancı kocasının pençelerinden kurtarması, ardından da şüphesiz ki yaşanacak duygusal travmanın üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Zor olmazdı. Tavish Advani'yi araştırıyordu, bilgisayarında her türlü suçlayıcı bilgiyle dolu bir dosya vardı. Bunu Rajesh ve Sarita'ya göstermeyi düşünmüştü ama kayınpederi ve kayınvalidesi Diya'yla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı. Ona bağırıp bir şeyler isteyeceklerdi ve Diya da isyan edecekti.

Shumi en iyisini biliyordu.

Diya'nın kalbi yumuşak, cömert ve sevmeye hazırды.

Şumi, Diya endişelenmeye başlayana kadar yavaş yavaş, ufak tefek bilgiler vererek, şüphe uyandırarak ilerlemek zorundaydı. Ancak o zaman Şumi, Diya'nın yeni kocası hakkında topladığı sayfalarca makaleyi ve diğer verileri ona gösterecekti.

Jocelyn Wai olayı zaten her şeyi açıklıyor.

Herkes onun kadını öldürdüğünü düşünüyordu; sadece bunu kanıtlamıyorlardı.

Shumi'nin Diya'ya Tavish'in onu kırılğan ruh hali nedeniyle hedef aldığını, kadınlara zarar vermekten ve onları kontrol etmekten zevk aldığını anlatması çok da zor olmazdı.

Shumi, Diya'nın ani kararını sorgulamasına neden olacak şeyleri tam olarak biliyordu. Sonuçta, bu kararı Shumi'nin tavsiyesi olmadan vermişti. İçten içe, zaten hata yaptığını biliyordu.

Shumi'nin bu farkındalığı bilincinin yüzeyine çıkarması gerekiyordu.

Tavish gittikten ve Diya ait olduğu yere döndükten sonra... evet, Shumi bir çocuk sahibi olabilir. Bu Bobby'yi mutlu ederdi ve o da iyi bir baba olurdu, sorumluluklarını yerine getirirdi. Diya da harika bir teyze olurdu, bebek onları daha da yakınlaştırırdı. Belki de Shumi'ye bebekle ilgili konularda yardımcı olması için Diya'nın yanına taşınmasını bile önerirdi. Çok sevgi dolu bir sebep. Her açıdan mantıklı bir sebep.

Diya sonunda ait olduğu yerde olacaktı: Shumi'nin sevgi dolu bakımının altında.

Hayat mükemmel olurdu.

BÖLÜM 77

Daha sonra bana, beni evimin önündeki çimenlikte, sırtımdan saplanmış kocaman bir bıçakla ve yanımda baygın halde yatan Diya ile bulduklarını söylediler. Acil servisleri o an aramasaydım ölmüş olacaktım.

Şansım sonunda yaver gitmişti galiba.

"Tanrım, bu işi berbat ettim." Hastanede beni ziyarete gelen Dedektif Ackerson ellerini beline koydu, takım elbisesinin ceketi yana doğru açıldı. "Ama kendimi savunmak gerekirse, o deli baldızınız Rahibe Teresa kadar masum görünmeyi başardı. O acil çağrıda her şeyi itiraf edercesine yakalanmasına rağmen hâlâ masumiyetini savunuyor."

"Suçlamalardan kurtulma ihtimali var mı?" Yatakta oturduğum pozisyonda kendimi daha rahat hissetmeye çalışırken yüzümü buruşturdum. "Aslında herkesi öldürdüğünü söylemedi."

Ackerson beni rahatlatarak, "Söyledikleri yeterli," dedi. "Ama karınıza olan takıntısı..." Başını salladı. "'Takipçi' kelimesi durumu tam olarak açıklamıyor. Psikiyatristler onunla ilgili çok şey yapıyorlar."

"Görünüşe göre, kendisini Diya'nın koruyucusu, onu anlayan tek kişi sanıyor. Aşırı annelik içgüdüleri. 'Dengesiz' diyorum ama, ne de olsa ben de kızımın arkadaşlarını onu benden uzaklaştırmaya cüret ettikleri için öldürmeyen bir anneyim."

Shumi'nin kendi annesini, anne-çocuk bağının tamamen yokluğunu düşündüm. Çünkü Shumi'nin Diya'ya olan saplantılı bağlılığı birdenbire ortaya çıkmamıştı; kendi çocukluğunun soğuk terk edilışinden doğmuştu. "Ailesi hâlâ onu destekliyor mu?"

"Görmek istediği tek kişi Ajay. Zavallı çocuk. Çok üzgün."

Taupo'daki olaylardan beri Ajay'ı görmemiştim; hastanedeydim. O son bıçak darbesi mi? Akciğeri delmiş ve başka yerlerime de sıyrıklar atmıştı.

Shumi'ye çarptığımda ise durumu daha da kötüleştirmiştim. "Fiziksel durumu nasıl?"

"Senden daha iyi." Ackerson kollarını kavuşturdu. "Sadece 111'i aradığın için kurtuldu. Yoksa yangın ona ulaşmadan çok önce duman zehirlenmesinden ölmüş olurdu. Ev sadece biraz hasar gördü; baldızın bulabildiği yanıcı maddelerle idare etmek zorunda kaldı ve bunlar da çok azdı. Sanırım plan, olayı korkunç bir kaza gibi göstermekti."

"İkinci bir yangın mı?" diye şüpheyle sordum. "İnsanların kazaya inanacağını mı sandı gerçekten?"

"Evet, sonlara doğru durumu kötüleşiyordu. Psikiyatristler, hem Prasad ailesinin büyüklerinin hem de eşinin desteğini kaybetmenin etkisine hazırlıklı olmadığını söylüyorlar. Onlar onu, kendisinin anlamadığı şekillerde desteklemişlerdi ve o da bu yapıyı yıkmıştı."

Mantıklıydı; Rhiannon ve Violet'in işlediği suçlar o kadar iyi planlanmıştı ki Shumi'ye en ufak bir şüphe bile düşmemişti. Buna karşılık, Tarawera Gölü Olayı hâlâ anlamadığım bir karmaşaydı, Taupo Gölü ise tam anlamıyla psikotik bir fanteziydi ve her şey istediği gibi gitse bile tüm dikkatler kesinlikle onun üzerinde olurdu.

"Peki ya uyuşturucular?" diye sordum. "Onları nereden buldu?"

"Bildığımız uyku hapları. Doktoru ona uykusuzluk için reçete etmişti ama muhtemelen Bobby Prasad ile birlikte yaşadığı evde saklamış olmalı; ailesi, serbest bırakıldıktan sonra kıyafet, kişisel eşya gibi şeyler almak için geri döndüğünü doğruladı." Polis memuru kaşlarını çattı. "Psikiyatristlerden nefret ederim ama bu olaydan sonra birinin neden psikiyatriste ihtiyaç duyabileceğini anlayabiliyorum. Siz ve eşiniz terapi almalısınız."

Diya'nın bana her türlü malzemeye dolu bir hamburger almak için dışarı çıkmadan önce bıraktığı meyve suyundan bir yudum aldım. İnanılmaz derecede canım hamburger çekiyordu ve bıçak yaraları yüzünden tatsız, engelli bir diyet yapmak zorunda değildim.

Ackerson kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışlarını bana dikti. "Jason Musgrave'in yakında boşanacağı iki karısının da -gerçi sanırım sadece biri yasal olarak onunla evli- Dateline'a röportaj verdiğini duydun mu? İkisi de

kızıl saçlı, yani belli bir tipi var. Çok kızgınlar ve bu cani bigamiğe karşı birleşik bir cephe oluşturmayı planlıyorlar."

Yatağımın etrafındaki perdeye dik dik baktım. "Virna daha iyisini hak ediyordu, daha fazlasını hak ediyordu." Sıcakkanlı, cömert, nazik biriymiş; kırk yılını, işleriyle çok meşgul olan ve ona neredeyse hiç ilgi göstermeyen bir kocayla geçirmişti; ancak kocası öldükten sonra uçmaya başlamıştı. "Ne büyük bir hayat kaybı."

Ackerson'ın başını salladığını göz ucuyla fark ettim, ama konuştuğunda bunun Virna ile hiçbir ilgisi yoktu. "Baxter, Jocelyn Wai davasındaki asıl dedektifin hâlâ senin bu olayla bir alakan olduğunu düşündüğünü söylüyor."

"Joss kendini yok etmeye meyilliydi," dedim. "Bu yüzden benimleydi; çünkü ben de o zamanlar kendimi yok etmeye meyilliydim. İlk sevdiğim kadının kaybının yasını tutuyordum, çok kırılgandım."

Joss, adeta bir akbaba gibi hızla içeri dalmıştı; zaten zor durumda olan ve yas tutan genç adamı uçurumun kenarına getirmiş, sonra da onu iterek aşağıya itmişti.

Bu sefer hayaleti kulağıma fısıldamaya çalıştığında, onu engelledim.

Joss, öldüğü geceki halime gelmemi sağlamıştı; bir yıl boyunca onun üzerinde çalıştıktan sonra, sonunda daha da sefahat içinde yaşamaya, uyuşturucuların acısını dindirmesine razı olmuş bir adama. Sonrasında olanlar onun suçuydu. Hayatımda sadece bir kadını öldürmüştüm ve o da Jocelyn Wai değildi.

"Uyuşturucu kullandı, kendini kaybetti ve balkondan düştü," dedim, sorumlusu olduğum bu ölümün verdiği acı, aradan bunca yıl geçmesine rağmen dinmemişti. "Bu kadar basit, ama güzel ve karizmatik olduğu için insanlar daha büyük bir hikaye olduğuna, sokaktaki bağımlınıninki gibi üzücü ve tahmin edilebilir bir hikaye olmadığına inanmak istiyorlar."

Bir hemşire telaşla içeri girdi. "Yeter," dedi Ackerson'a. "Dinlenmesi gerekiyor. Daha fazla sorgulamak isterseniz yarın geri gelin."

"Sadece sohbet ediyoruz." Ackerson kaşlarını çattı ama hemşire bunu kabul etmedi ve dürüst olmak gerekirse, buna minnettar kaldım.

Yorgunluk dalga dalga üzerime çökmeye başlamıştı ve polis memuru kabinden çıktıktan bir iki dakika sonra uyuyakalmıştım.

Halının üzerinde duman kıvrımları hayal ettim, zihnim fısıltılı bir sesle doluydu: "...senin için yalan söyledim."

BÖLÜM 78

SUSANNE

"Gitme," dedi, yanında sadık ve empatik bir adama dönüşmesini izlediği yakışıklı çocuk. "Lütfen, Suzi W."

Ona Suzi diye seslenmesine izin verdiği tek kişi oydu. Arkadaşları ona Sue derdi, diğerleri ise Susanne. O da Suzi'yi hep düşük seviyeli bir hitap olarak düşünmüştü. Ta ki o, bu hitap şeklini eğlenceli, flörtöz ve genç bir hale getirene kadar.

Suzi W, sevgilisiyle aralarındaki yaş farkını kimsenin anlayamayacağı kadar karanlık bir kulüpte dans etmişti ve sevgilisi Singapur'da motosikletle gezerken Suzi W kollarını onun etrafına dolamıştı.

Suzi W hayatta kalmıştı.

Tavish'in gözleri yaşlarla doldu, elleri titreyerek onun ellerinden birini kavradı ve ağzına götürdü. "Biraz daha kal."

Bunu yapmayı çok istiyordu ama vücudunun geri kalanı... çok acı çekiyordu. "Bazen, Tavish, doktorlar yanılıyor." Yaptırdığı son taramalar, tümörlerin tahmin edildiği gibi ilerlediğini ve ona bir yıl kadar daha kaliteli bir yaşam sağlayacağını göstermişti.

Ama vücudu farklı bir karar vermişti ve bunu doğrulamak için bir taramaya ihtiyacı yoktu. Öksürdüğü kanda, birkaç ay önce hiç zorlanmadan iki kat merdiveni koşarak çıkabildiği halde şimdi nefes almakta zorlanmasında bunu görebiliyordu.

"Bir bakıma," dedi, "bu bir nimet. Uzun bir düşüş değil, hızlı bir çöküş." Parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi, alnını onun alnına dayadı. "Benim için yaptıkların için teşekkür ederim."

Gözlerine bakmaktan kaçındı.

Çenesini tutarak ona baktırdı ve başını salladı. "Bunun için asla suçluluk duyma. Senin yüzünden istediğim gibi öleceğim." Yanlış hap kombinasyonunu aldığı için kusmuk içinde, kıvrılmış bir halde değil.

Ve vücudunu durdurmayı başaramadan beynine zarar verdiği için korkunç bir ara durumda da kalmamıştı.

Uyuşturucunun şeker gibi elden ele dolaştığı, yirmi yedi yaşına gelmeden o kadar çok güzel insanın öldüğü ve bu yüzden onlara ithafen korkunç bir kulübün kurulduğu bir dünyada büyümüş olan bu adam, ona son hiçliğe doğru tatlı bir kayma sağlayacak bir şeye el koymuştu.

Bulunduğunda saçları ve makyajı yapılmış, istediği gibi giyinmiş olurdu; en sevdiği, göz alıcı kırmızı elbisesini giymeye karar vermişti. Tabii ki, ateşli kırmızı rujla tamamlamıştı.

Hayattayken olduğu gibi bir diva gibi neden veda etmesin ki?

"Seni öldürüyorum." Bu boğuk bir sestti.

"Hayır, Tavish. Beni özgür bırakıyorsun." Elini tutarak, yumuşak ve pürüzsüz olması gereken bir yerine bastırdı. "Şunu hissediyor musun? Bu bir tümör." Taramalarda çok küçük görünen şey, şimdi derisinin altından hissedebildiği sert bir kaya gibiydi. "Bu şey beni yiyip bitiriyor, ta ki artık Susanne olamayana kadar."

Nefesi kesildi, boğazı düğümlendi. "Sen her zaman sen olacaksın."

İnatçı, sevgi dolu adam. "Hayır, Tavish. Çünkü onurumu koruyamayacağım." Bu, onun için hayattan daha değerliydi.

Onu son bir kez öptükten sonra omuzlarından dürttü. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun. O çantayı al, uçağa bin ve diğer tarafta bol bol güvenlik kamerasına yakalandığından emin ol." Onun hayatını cehenneme çevirerek kendi hayatına son vermeyecekti. "Güvenli bir şekilde indiğini söylemek için beni arayana kadar bekleyeceğim. Grace de bir saat içinde gitmiş olacak."

Onun kucaklaması, onu çok sıkı tuttuğu için canını acıtan, keskin bir şeydi ama itiraz etmedi. Bu son kucaklaşma için asla itiraz etmedi.

"Bana sevgiyi öğrettiğin için teşekkür ederim." Geriye doğru adım atarken derin bir nefes aldı.

Ah, keşke kalabilseydi ve onun giderek daha da olgunlaşmasını, hayat yolunda ona eşlik edebilecek bir kadına aşık olmasını, evlenmesini, çocuk sahibi olmasını izleyebilseydi. "Harika bir koca ve baba olacaksın Tavish. Bundan asla şüphe duyma. Sadece doğru kadını bulman gerekiyor."

Titrek bir baş sallama.

"İyi yolculuklar," dedi, gözleriyle onu süzerek.

Çantasını aldı, arkasına dönüp ona baktı. "Sen de, Suzi W."

BÖLÜM 79

Doktorlar beni taburcu ettikten bir hafta sonra, Diya ile birlikte Fiji'deki Prasad ailesinin evinin arkasındaki plajın beyaz kumlarında oturuyorduk. Turkuaz sular kıyıya vuruyor, köpüklü tepeleri bembeyazdı.

Dalgalardan biriyle kıyıya yuvarlanan bir hindistan cevizi, suyun her yeni dalgasıyla birlikte hareket ediyor, geri çekilmek yerine kumlu zeminde kalmaya çalışıyordu. Yanımızda kabuklar parıldıyordu, ama aşağıda sadece beyaz kum vardı; bu plaj, dergi fotoğraflarında yer alan türden bir plajdı.

Başımızın üzerinde ikiz hindistan cevizi ağaçlarının yaprakları dalgalanıyordu, hava ılıktı.

Burası cennet gibiydi.

Diya'nın eli benim elimde buz gibiydi. "Hey." Diğer elimle elini ovdum. "Sorun ne?"

Başını kolumun üstüne yaslayarak, askılı yazlık elbisesinin altından görünen soluk kahverengi omuzlarıyla, "Şumi'yi düşünüyordum," dedi.

O gecedен beri Diya'nın baldızını görmemiştik.

Orada çarklar dönmeye devam ediyordu, ancak zihinsel olarak hasta olsa da, yasal anlamda deli olmadığı anlaşılmaya başlanmıştı. Ackerson, yaptığı şeyde doğruyu yanlıştan ayırt edebildiğinden emindi ve tıbbi araştırmacıların da hislerini doğrulayacağından emindi.

Eğer öyleyse, Shumi kocasının ve kayınpederinin cinayetlerinden ve bana ve Diya'ya yönelik cinayete teşebbüsten yargılanacaktı. Diya ile ilgili suçlama, Taupo olayından değil, ilk bıçaklanma olayından kaynaklanıyordu; çünkü orada Shumi onu kurtarmayı amaçlamıştı.

Savcılar kundaklama ve saldırı suçlamalarını şimdilik saklı tutuyorlardı.

"Ağabeyim ona asla vurmadı." Diya diğer eliyle kumu kaldırdı ve silika parıltısı içinde parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi. "Beni buna

asla ikna edemez. Aksine, onu çok şımarttı—istediği her yere götürürdü, alışverişe giderken otoparkta beklerdi, canı çok sıkılsa da, küçük bir soru için mesaj attığında her seferinde geri arardı.”

Kontrolcü davranış olarak algıladığım her şeyin, bambaşka bir açıdan da görülebileceğini fark ettim: Karısının kendisine istediği gibi davranmasına izin verecek kadar sadık bir kocanın bakış açısından.

"Onun istediği her şeye her zaman razı olurdu."

"Taupo'dan sonra ne fark ettiğimi biliyor musun?" Diya'nın gülümsemesi gergindi. "Sonunda hep istediğini elde ediyordu. Oturdıkları ev mi? Bobby çok büyük ve eski moda olduğunu düşünüyordu. İlk tercihi şık, modern bir şehir eviydi. Arabası mı? Bana Jeep Wrangler hakkında topladığı tüm kitapçıkları gösterdi, bir tane sahibi olmaktan heyecan duyuyordu. Rotorua'da olmaları bile mi? Bobby her zaman Auckland'da yaşamak istediğini söylerdi."

Elini kuma bıraktı. "Biliyor musun, en çok ne acıtıyor? Bobby büyük bir aile istiyordu, genç yaşta başlayıp çocuk sahibi olmak istediğini açıkça dile getirmişti. Ama Shumi'nin hamile kalması zordu, bu yüzden hayallerini bir kenara bıraktı—meğerse Shumi başından beri doğum kontrol hapı kullanıyormuş. Bayan Kumar bunu telefonda konuşurken tesadüfen söyledi—Shumi'nin doğum kontrol hapını düzenli kullandığı için Tanrı'ya şükreliyordu, çünkü bu durumun bir çocuğa neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu."

Onu sıkıca kucakladım, konuşmasına izin verdim.

"Ajay ona o kadar çok inanmak istiyor ki. Bana Bobby'den kaynaklandığına inandırdığı bir dizi morluktan bahsetti, ama ben o morlukları özellikle hatırlıyorum çünkü Tarawera Gölü'ndeki evin mutfağında tezgahın kenarına çarptığı sırada oradaydım."

Sesi titriyordu. "Yeri morarmıştı ve ben de ona, ailesinin onu kayınpederi ve kayınvalidesinin dövdüğünü düşüneceklerini söyleyerek şaka yaptım. Güldü."

"Ailesinin Bobby'yi sevmesini, onunla yakın kalmasını istemiyordu." Tüm taraflar iletişim halindeyken bazı yalanları sürdürmek daha zor olur.

Diya'nın yüzü buruştu. "O benim için bir yabancı. Kafasının içinde neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ah, tatlım." Onu daha sıkı kucakladım ve beni sürekli rahatsız eden o konuyu açıp açmamayı düşündüm—onu ne olursa olsun seviyordum, hayatım boyunca bu konuda sessiz kalabilirdim... ama Diya kalamazdı. Kafası zaten yaralıydı; bu zehri dışarı atması gerekiyordu. "Bebeğim, Shumi neden senin için yalan söylediğini söyledi?"

Diya hareketsiz kaldı. "Acil çağrı kaydında böyle bir şey yoktu."

"Bunu söyledikten sonra aradım."

El sıkışmamızı bırakarak, Diya kollarını dizlerinin etrafına sardı ve doğduğu toprakların sularına dik dik baktı.

"Cevap vermeden önce, sana Susanne'den bahsetmek istiyorum." İlk aşkımdan daha önce de bahsetmiştim, ama sadece üstünkörü. Şimdi ona her şeyi anlattım—sonunda ne yaptığımı da dahil. "Suzi W.'yi öldürdüm."

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış Diya, elleriyle benimkileri kavradı. "Hayır, hayır, yapmadın Tavish. O gitmek istedi. Sen de ona yardım ettin."

Ellerimi bileklerine koyarak, gözyaşlarımın akmasına izin verdim; hıçkırıklar bedenimi sarsarken, yüzümü boynuna gömdüm ve yıllardır içimde tuttuğum tüm acıyı dışarı bıraktım.

Çektiğim acı dayanılmazdı.

Ve bu, beni kumsala sürükleyen yakıcı bir yorgunluğun boşalmasıydı; ikimiz de sırt üstü uzanmıştık, Diya'nın başı kolumdaydı ve biz de hindistan cevizi ağaçlarının yapraklarının masmavi gökyüzüne karşı hareketini izliyorduk.

Susanne'nin ölümündeki rolümden bahsetmiştim ki ona sonuna kadar güvendiğimi ve onun da bana güvenebileceğini bilsin; ama sorumu cevaplaması için onu zorlamadım. Bu onun seçimi olmalıydı.

Biz de öylece uzandık ve Susanne'nin benim için mutlu olacağını düşündüm.

Tavish, harika bir koca ve baba olacaksın. Bundan asla şüphe duyma. Sadece doğru kadını bulman gerekiyor.

Ona sessizce, onu bulduğumu söyledim. Bir ömür boyu Diya'nın yanında olmak, hayal edebileceğim en güzel şey olurdu.

“Herkes Ani için beni suçladı,” dedi Diya birdenbire, “ama ben Ani’ye asla zarar vermedim.” Sesi yükseldi. “Ani’yi çok seviyordum. Ani benim bebeğimdi. Ona ilk ben böyle seslendim—bebeğim Ani. Ailem de çok sevimli olduğunu düşündükleri için beni taklit etti.”

“Kamal’ı aradım,” dedim, aklım on yıllarca bir ailenin sırlarını saklayan polisteydi. “Hastanede olduğum sırada. Yaşanan her şeyden sonra ona bir soru sormak istedim.”

Diya sessiz kaldı.

"Ona, Ani'yi öldürenin sen olduğundan neden bu kadar emin olduğunu, neden sadece yakınlarda olup kan sıçramalarından isabet almış olabileceğini düşünmediğini sordum."

Adamın sesi titreyerek, “İlk başta suçu Şumi üstlendi,” dedi. Ardından şiddetli bir öksürük geldi ve ekledi: “O her zaman sessiz olan, iyi olan, asla başını belaya sokmayan kişiydi. Oysa Diya’nın kıyafetlerinde kan vardı ve ellerinde Ani’nin bebeği vardı.”

Bir öksürük daha. "Ama Şumi koyu renk bir şey giymişti. Koyu kahverengi ya da siyah, hatırlamıyorum, Diya ise açık renk bir elbise giymişti—kan çok belirgindi ve yüzünde de vardı. Şumi’de... Şumi’de yoktu."

Onun bunu silmiş olması gerektiğini sözlü olarak dile getirmemişti, ama ikimiz de bunun böyle olması gerektiğini biliyorduk.

“Şumi’nin Diya’yı korumaya çalıştığını sanıyordum, ama belki de yaptığı şeyden şok olmuş zavallı çocuk doğruyu söylüyordu.” Ses tonunda hiç hayat belirtisi yoktu. “Ve ona, sessiz kalırsa ve sorun çıkarmazsa en kötü kötülüklerden bile kurtulabileceğini gösterdik. Ona gerçekten Diya olup olmadığını, kavganın oyuncak bebek yüzünden mi olduğunu sordum ve Diya’nın çok küçük olduğu için hiçbir sorun yaşamayacağını söyledim. Ona hikayeyi anlattım.”

Gerçek şu ki, Shumi, Diya’nın ilgisini paylaşmaktan o kadar kıskanmıştı ki, bunu savunmasız bir küçük çocuğa yöneltmişti. "Ani'ye zarar verdiğinizi yetişkinlere söyleyen Shumi'ydi," dedim şimdi. "O yaptı. Sen değil. Bobby de değil." İkincisi, gerçeklerden çok varsayımı, ama uyuyordu.

Diya doğrulup bana baktı, ifadesi sert ve açıktı. "Taupo'dan sonra hatırladım. Nedenini bilmiyorum. Annemi, babamı ve Bobby'yi kaybettikten sonra rol yapmıyordum."

"Sana inanıyorum bebeğim," dedim, anıların ardı ardına gelmesine neden olanın ateş kokusu olup olmadığını merak ederek.

"Hep kendi bebeklerim olsun istedim," diye fısıldadı, "ama o sabah anne babam sürekli ilaçlarımı gündeme getirdiler. Hepsi de deli olmadığım halde delirmemi engellemek içindi!"

Sesi yükseldi ama bu ıssız cennet köşesinde kimse bizi duyamazdı. Ravi ve ailesi bile duyamazdı; onlar Labasa'ya market alışverişi yapmaya ve çocuklarına bir gün izin vermeye gitmişlerdi.

"Beni çıldırttılar," diye fısıldadı Diya. "Sürekli beni izliyorlar, sürekli başka birine zarar vermemi bekliyorlardı, oysa ben Ani'ye hiç zarar vermemiştim. O sabah babam ilaçlarımı ve tedavi düzenime uyup uymadığımı sormaya başladı. Sonra... Shumi, evet Shumi, seninle çocuk sahibi olmamak hakkında konuşup konuşmadığımı sordu. Çünkü elbette psikiyatrik sorunlarım varken bunu riske atmak istemiyordum."

"Orospu."

Diya'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Evet, öyle, değil mi? Beni kendi çocuklarımla bile paylaşamadı. Ve bunu ortaya attıktan sonra, ailem bunu düşünmeye başladı ve Shumi'nin haklı olduğunu, geçmişim göz önüne alındığında çocuksuz kalmam gerektiğini, hamilelik gibi bir stres faktörünün tehlikeli olabileceğini söylediler."

Yanına oturup elini tuttum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Bunun yerine, kendi sözleri stresi yarattı."

"Onlara çok kızmıştım," diye fısıldadı Diya. "Çok kızmıştım, Tavi."

Denizden esen rüzgarla çan sesleri dans ediyordu, Diya kabusa dalarken bir hayalet görüş alanımın içinde belirip kayboluyordu.

BÖLÜM 80

DIYA

Gözleri yaşlarla bulanıklaşmış halde, Diya babasını itti; babasının homurdanmaktan başka bir şey yapacağını hiç tahmin etmemişti. Babası ondan çok daha büyüktü, her zaman yanında olan, çok güçlü ve sağlam bir adamdı.

Ama nedense dengesi bozulmuştu.

Kadın ittiğinde... adam düştü.

Çıkan ses çok yüksek, çok yüksek, çok ıslaktı. "Baba?" diye inledi, sağlam taş şöminenin kenarında buruşmuş bedenine bakarak.

"Rajesh!" Diya'nın annesi kocasına doğru koştu. "Rajesh!" Göğsü hızla inip kalkarken nabzını kontrol etti, yüzüne umutsuzca baktı, herhangi bir yaşam belirtisi aradı.

Ama kadın Diya'ya döndüğünde, Diya durumu anladı. "Hayır," dedi geri çekilerek. "Hayır, bunu kastetmedim."

Titreyen, bembeyaz yüzlü Sarita, ölü kocasının elini sıkıca tuttu. "Ani'ye zarar verdikten sonra seni hapse attırmalıydım, biliyordum." Sert bir kınama. "Ama seni çok seviyordum. Sen benim küçük kızımydın, bebeğimdin."

Başını sertçe salladı. "Aynı hatayı bir daha yapmayacağım, başka kimseye zarar vermene izin vermeyeceğim."

Diya'nın içindeki çatlaklar, genişleyen bir kırılma ağı gibiydi. "Anne, bunu kastetmedim," dedi hıçkırarak. "Çok üzgünüm."

Ama annesi onu dinlemiyordu, telefonunu çıkarıyordu.

“Kimse Diya'yı buradan alamaz!” Shumi, bir sunum tabağı için meyve doğradığı mutfak tezgahının arkasından koşarak çıktı.

Elindeki bıçaktan halıya meyve suyu damladı.

Diya kırmızı damlalara baktı. Annesi yakında kızacak, diye düşündü içinden. O halıyı çok severdi, onu tertemiz tutmaya bayılırdı.

“Gerekli, Şumi kızım.” Sarita bir eliyle kocasının yanağını okşadı. “Sensiz ne yapacağım, aşkım?”

Diya'nın zihni bulanıktı, bacakları titriyordu ama Shumi'nin bıçakla annesine doğru koşmaması gerektiğini biliyordu. "Shumi, dur!" Ama çok geç kalmıştı, Shumi bıçağı sertçe Sarita'nın boynuna saplayıp sonra da çıkardığında Sarita çoktan çığlık atmaya başlamıştı.

Sarita boynunu tutarken tavana kırmızı sprey sıkıldı.

“Şumi, hayır!” Diya bıçağı doğru atıldı, onu baldızının elinden almaya çalıştı.

“Bu senin için, Diya!” Shumi bıçağı bırakmayı reddetti, yüzü Sarita'nın kanıyla kaplıydı ve Diya'nın bıçağı elinden kurtarmayı başararak annesini bir kez daha bıçakladı.

Sarita yere yığıldı ama bayılmamıştı. Açık olan veranda kapılarına doğru emeklemeye başladı.

Annesinin kaçmasına yardım etmek için çaresiz kalan Diya, Shumi'nin elinden bıçağı tekrar almaya çalıştı... ve Shumi ayağı kaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bıçak Diya'nın karnına hiç acı vermeden girdi.

“Diya!” Bıçağı elinden çekip çıkaran Shumi, bir yandan Diya'ya, bir yandan da Sarita'ya baktı ve bir karar vermiş gibiydi. “Sorun yok, sorun yok, ambulans çağıracağız,” dedi Diya karnını tutarken. “Sadece bunu bitirmem gerekiyor.”

Arkasını dönerek, öldürme niyetiyle Sarita'ya doğru yaklaştı.

Shumi çok güçlüydü. Diya sadece fiziksel gücüyle onu yenemezdi.

Mutfağına koştu. Kaçışı halıda koyu kırmızı bir iz bıraktı, parmakları tezgahın üzerindeki bıçak bloğunda duran bıçağın sapında ıslaktı. Bıçağı çekip çıkardı ve Sarita'nın üzerine eğilmiş olan Shumi'ye doğru koştu, onu defalarca bıçakladı.

Diya kılıcı Shumi'ye sapladı.

BÖLÜM 81

Diya'nın anlattığı dehşet karşısında kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. "Bütün bunlar olurken Bobby neredeydi?"

"Çatı boşluğuna girip fare olup olmadığını kontrol etmişti. Babam yukarıdan tırmalama sesleri duyduğunu mırıldanırken Bobby ve Shumi geldiler ve Bobby bana gözlerini devirip, babamın sakinleşmesi için yukarı çıkmasının daha iyi olacağını fısıldadı."

Hıçkırıklarla karışık bir ağlama. "Bu tam da Bobby'nin yapacağı bir şeydi. Anne babamız çok fazla davrandığında nasıl başa çıkacağını biliyordu. Benim için de aynısını yaptı; evde sadece başka özel alanı olmayan bir oda yerine kendi süitime sahip olmamın sebebi o."

Şimdi onu anlamak zordu, çok şiddetli ağlıyordu, bu yüzden bir süre onu salladım. "Nefes al," dedim, şakağına bir öpücük kondurarak. "Dünyanın tüm zamanı bizim."

"Bobby'nin çığlıkları duyup duymadığını bilmiyorum," dedi tekrar konuşabildiğinde. "Bir keresinde yukarı çıktım ve tüm yalıtım yüzünden hiçbir şey duymadım. Duymuş olsa bile ve aşağı inmeye çalışmış olsa bile, ambar kapağı o sırada bulunduğu yerden çok uzaktaydı... ve o kadar yüksekteydi... yangın başladıktan sonra duman..."

"Evet." Bobby, kapalı çatı boşluğunda yükselen sıcak havadan kaçma şansına sahip değildi.

"Annemi kurtarmaya çalıştım ama Şumi..." Sesi titredi. "Annem bana kaçmamı söyledi." Fısıltı şeklinde. "Bunu unutmuştum. Ama sonunda, sanırım Ani'ye zarar vermediğimi, babama zarar vermek istemediğimi anladı. Bana kaçmamı söyledi, 'Diya, kızım, kaç!' dedi." Annesinin sözlerini tekrarlarlarken çığlık attı. "Ama Şumi aniden benimle kavga etmeyi bıraktı ve gitti, bu yüzden onu dinlemedim. Annemi kurtarmaya çalıştım."

"Yangını o çıkarıyordu."

"Evet. Duman ve benzin kokusu almaya başladım. Bakınca Bobby'nin tekne için getirdiği yakıt bidonlarının yerinde olmadığını gördüm... ve işte o zaman annemin nefes almayı bıraktığını, kalbinin durduğunu fark ettim. Neredeyse yanına uzanacaktım, Shumi'nin kavga sırasında beni bıçaklamasından dolayı çok güçsüzdüm, ama aklıma gelen tek şey senin bana 'ışığım' diye seslenmen oldu."

Böylece sendeleyerek dışarı çıkmış, Shumi'nin ölüm tuzağına çevirdiği evden bir şekilde kaçmayı başarmıştı.

"Sence beni şikayet eder mi?" dedi Diya. "Babam hakkında mı?" Hıçkırıklar omuzlarını sarstı. "Onu incitmek istemedim. Çok kızgındım sadece, ve daha önce de onu itmeye çalıştığım da beni sıkıca kucaklardı. Çok güçlüydü; daha önce hiç sendelemezdi bile."

"Şumi'nin bu noktada hiçbir güvenilirliği yok; ne söylerse söylesin fark etmez." Söylediği her şey, suçlarını başkasının suçları gibi göstermeye yönelik apaçık bir girişim olarak değerlendirilecektir.

Ama konuşacağını sanmıyordum; tüm varlığı, Diya'yı koruma görevi olarak gördüğü şeye bağlıydı.

"Hâlâ çok kızgımsın, Tavi." Fısıltıyla. "Annem ve babam beni mahvetti. Bebek kuzeninin öldürülmesine tanık olmuş, depresyonda bir çocuktum ve beni o kadar çok uyuşturucuyla doldurdular ki, tüm sorunlarımı içime atmayı, onlara asla mutlu bir yüz göstermekten başka bir şey göstermemeyi öğrendim. Eğer böyle yapmazsam, beni tekrar uyuşturucuya boğacaklarını biliyordum."

"İlaçlarını almayı bıraktın mı?" İlaç kullandığından hiç şüphe duymamıştım; sonuçta şişeleri görmüştüm.

"Evet. Tanışmamızdan birkaç ay önce." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben delirmiş miyim? Bu ilaçları kullanmam gerekiyor mu?"

"Güvenebileceğiniz bir doktor bulup değerlendirme yaptırırız, hem de sadece siz isterseniz," dedim. "Ama o evde olanlar? Bu sizin omuzlarınızda taşıyacağınız bir yük değil." Sevdığım kadının bir ömür daha suçluluk duygusuna gömülmesine izin vermeyecektim.

O yükü zaten yeterince uzun süre taşımıştı. "Kimseye zarar vermek istemedin, sadece köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kendini savunmak için saldırdın."

"Dehşete kapılmadın mı?" diye fısıldadı. "Benden korkmuyor musun?"

"Hayır. Bir daha asla o durumda olmayacaksın, yapmadığın bir şey için itilip suçlanmayacaksın." Saçlarına bir öpücük kondurdum. "Ani'ye zarar vermediğini biliyorum. Şimdi bunu geride bırakma sırası sende, bebeğim."

O sustu, ikimiz de dalgaların birbiri ardına gelişini izledik. "Sence Rhiannon'u da öldürdü mü?" diye sordu uzun bir süre sonra.

"Onunla çok yakın arkadaşınız, değil mi? Ona yazdığınız mektupları gördüm."

"Onun hayatımda tanıdığım en muhteşem insan olduğunu düşünmüştüm." Gözünden bir damla yaş sildi. "Shumi'nin başka arkadaşı hiç olmadı, sadece ben ve Bobby. Rhiannon'a ne kadar kızgın olduğunu görmedim ama Kalindra'ya karşı ne kadar tuhaf davrandığını hatırlıyorum. Her zaman grubumuzun bir parçası olmak, her gezimize katılmak istiyordu."

"Sadece yalnız olduğunu düşündüm, bu yüzden Kali'yi sinirlendirse de çoğu zaman onunla birlikte hareket ettim. Bir keresinde, yolculuğa çıkmadan hemen önce Kali'nin lastiği kesilmişti, ama bunun eski erkek arkadaşının işi olduğunu düşündü. Sanırım Shumi bize söylemedikçe bilemeyeceğiz."

Diya nefesini kesik kesik verdi. "Üniversiteden ayrıldıktan sonra bile, dışarı çıktığımda hep suçluluk duyuyordum; mesela sinemaya ya da Carolyn ve partide tanıştığın diğerleriyle akşam yemeğine. Bu yüzden planları, Carolyn'in Bobby ile zaten bir şeyler yaptığı tarihlere ve saatlere erteliyordum."

"Bu konuda çok kötü hissettim ama beni boğuyordu—derin arkadaşlıklar kurmak çok zordu çünkü kurar kurmaz bir şekilde o arkadaşlığın bir parçası olmayı başarıyordu. Sonra da davetleri reddetmem için beni ince ince zorluyordu ve aileme şu ya da bu arkadaşımın benim için iyi olmadığını anlatmaya başlıyordu. Her zaman kendimde bir sorun

olduğunu, Shumi veya ailemle iç içe olmayan arkadaşlar istemekte bencil davrandığımı düşündüm.”

“Hiçbir yanlış yapmadın.” Elimle kıvrıcık saçlarını okşadım. “Telefon kullanma hakkı kazandığında seni aramaya çalıştığını biliyorum, ama bebeğim, onu bırakmalıyız. O zehirli biri.”

Shumi'nin eskiden nasıl bir çocuk olduğunu düşündüm mü?

Evet.

Orada bulunmuştum, acıyı ve burukluğu yaşamıştım.

Ama bu acı ve öfke, onu yaptığı kötülükten aklamadı. “Ani'yi öldürdüğünde tüm bu olaylar zincirini başlattı. Ve bunun sana ne yaptığını gördüğünde bile durmadı.” Aksine, Diya'nın bozulan ruh sağlığından faydalanarak pençelerini daha da derine sapladı.

“Sanırım Ani'yi bu kadar çok sevdiğim için bana kızmıştı.” Diya'nın sesi titriyordu, boğazı yanıyordu. “Onun kafasında, başka kimseyi sevmeme izin verilmiyordu. Sadece onu. Yalnızca onu.” Elini tişörtümün arkasına kenetledi. “Seni öldürmek istiyordu, Tavi.”

“Evet, denedi ama başaramadı.” Onu öptüm. “Buradayım. Biz buradayız.”

“Buradayız,” diye tekrarladı, sonra nefes verdi. “Kardeşim için düzgün bir cenaze töreni istiyorum. İlk seferinde herkesi onu suçlamaya itti ve neredeyse hiç kimse onun için konuşmadı, onun adına konuşmadı. Daha iyisini hak ediyor.”

“Ne istersen, bebeğim.” Okyanus dalgalarına bakarak, “Yürüyüş yapalım mı?” dedim.

Diya uzattığım elimi tuttu ve birlikte uçsuz bucaksız kumsalda yürüdük, dalgaların çarpışma sesleri arka planda bir müzik gibiydi. Ama bunun altında rüzgar çanlarının sesi vardı, Ani'nin hayaleti ise önümüzde kumsalda koşarken kıkırdayan bir arkadaş gibiydi.

TEŞEKKÜRLER

Her kitap yazdığım da ve araştırma sorularım la ilgili yardım almak için insanlara ulaştığım da, onların bilgi birikimlerini paylaşmadaki cömertlikleri ve nezaketleri beni her zaman çok etkiledi. Bu kitap da bir istisna değildi ve eğer herhangi bir gerçek hatası (veya sanatsal özgürlük) varsa, bunlar benim sorumluluğumdadır.

Yaralı karakterlerimle ilgili birçok (çok!) tıbbi sorumu yanıtladığı için Mamta Swaroop'a (MD, FACS, FICS) çok teşekkür ederim. Yıllar önce, başka bir hikaye için cevabını bulmakta zorlandığım bir tıbbi soruyu yanıtladığında internette tanışmıştık ve nihayet geçen yıl şahsen görüşebildik; sohbetimiz hiç durmadı. Bazen, okyanuslara ve zaman dilimlerine rağmen neşeli dostluklar doğar ve bu dostluk artık kalıcı oldu!

Rotorua Hastanesi'nin yoğun bakım ünitesinin kurulumuyla ilgili detayları doğru bir şekilde öğrenmemi sağladığı için Maria Hurford'a bir kez daha çok teşekkür ederim. Bazen şans insanları bir araya getirir ve bu durum Maria ile benim için de geçerliydi—başka bir arkadaşımın düzenlediği bir toplantıda konuşurken, Maria'nın Rotorua Hastanesi'nin inanılmaz yoğun bakım ünitesinde on yılı aşkın bir deneyime sahip olduğunu fark ettim! Maria, sorduğum her soruyu sonsuz bir sabırla yanıtladı ve sormayı bile bilmediğim şeyleri anlattı. Onu tanıdığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Editörüm Cindy Hwang'a ve kitaplarımın olabilecek en iyi kalitede olmasını sağlamak için her zaman olağanüstü çaba gösteren Berkley'deki tüm ekibe çok teşekkür ederim. Bunu yazarken, birlikte çalışmamızın yirmi yılına neredeyse yaklaşıyoruz ve her açıdan harika bir deneyim oldu.

Bu kitap için Labasa Havalimanı ve Vanua Levu adası hakkında bana güncel bilgiler veren harika anne ve babam Vijay ve Usha'ya sonsuz

teşekkürlerimi sunuyorum. Bu ikili adayı baştan sona gezdi, birçok dolambaçlı yoldan geçti ve bize yerel olarak yetiştirilen kakao çekirdeklerinden yapılmış ağız sulandıran el yapımı çikolatalar da getirdi. Yaptığınız her şey için teşekkürler, Anne ve Baba.

Muhteşem kız kardeşim Ashwini, her gün akıl sağlığımı koruyor ve ayrıca insanların ceplerini ellerine sokacakları kitapları teslim etmemi de engelliyor. Çok teşekkür ederim canım arkadaşım!

Ve Rene'ye de teşekkür ederim; beni Rotorua'ya defalarca götürüp getirdiğin, Tarawera Gölü'nün sonsuz manzaralarını izlediğimiz ve Sulphur Point ile Kuirau Parkı'nda yaptığımız yürüyüşler için. Seninle hayat macerasında olmak çok güzel.

Nalini

Auckland, Yeni Zelanda

YAZAR HAKKINDA

New York Times'ın çok satan yazarı Nalini Singh, yazmaya tutkuyla bağlı. Çin ölllerinden, Japonya tapınaklarına ve Antarktika'nın donmuş manzaralarına kadar uzak yerlere seyahat etmiş olsa da, onu en çok büyüleyen şey hayal gücünün yolculuğu. Yazar olarak hayalini gerçekleştirebildiği için çok mutlu.

Kendisi, Atonement Sky, Primal Mirror ve Resonance Surge gibi Psy-Changeling romanlarının yazarıdır. Ayrıca Archangel's Ascension, Archangel's Lineage ve Archangel's Resurrection gibi Guild Hunter serisinin ve A Madness of Sunshine, Quiet in Her Bones, There Should Have Been Eight ve Such a Perfect Family adlı dört bağımsız gerilim romanının da yazarıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika kitabınızı keşfedin!

**Bu yazar hakkında kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve
güncel haberler alın.**

Şimdi kaydolun.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM